

ROBERTO R. GRANT

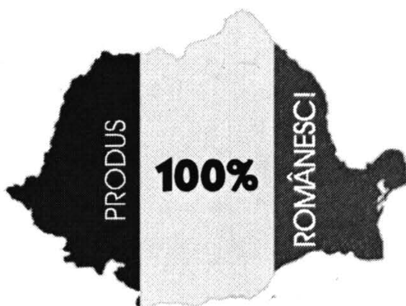
București 2058

Colecția Science-Fiction #76

18+

PAVCON

BUCUREȘTI, 2058



FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

76

Roberto R. Grant
BUCUREŞTI, 2058

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRANT, ROBERTO R.
Bucureşti, 2058 / Roberto R. Grant - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-79-6

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-79-6

ROBERTO R. GRANT

București, 2058

ROMAN

Ediția a II-a, revăzută

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scorniturі spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Câteva precizări

Romanul de față poate da naștere unor neînțelegeri și interpretări aberante. Iată de ce mă consider dator cu unele lămuriri.

Este de clarificat, în primul rând, situarea autorului față de problema etnică. Trebuie să afirm, din capul locului, că *București, 2058* nu este o diversiune politică și nici una șovină. N-am făcut decât să extrapolez niște date reale. O jumătate dintre cititorii manuscrisului mi-au spus că îi laud pe țigani și le sugerez nu știu ce strategii politice de lungă durată. Cealaltă jumătate a afirmat că, dimpotrivă, țiganii sunt „victimele" romanului, iar autorul își bate joc de ei.

Realitatea textului îi arată cititorului lucid și lipsit de prejudecăți că ambele acuzații sunt nefondate. Țiganii din România nu sunt nici lăudați și nici blamați. Sunt personaje literare și-atât. Lectura naivă și/sau răuvoitoare poate găsi, desigur, destule noduri în papură. Cei de bună credință, nu. *București, 2058* nu este un ghid pentru teroriști și nici un îndrumar pentru transformarea României într-un imperiu-bantustan. Este literatură, pur și simplu.

Manuscrisul a mai ridicat o problemă. De ce personajele vorbesc atât de urât? mi s-a reproșat cu dezgust abia mascat. Nu se putea fără această abundență de obscenități? Primul răspuns este că n-am scris un roman *ad usum Delphini*, destinat unor persoane prea sensibile pentru a suporta înjurăturile și referirile fruste la anumite îndeletniciri umane. Românii înjură și nu văd de ce aș fi avut ipocrizia să ascund această realitate. A existat și un motiv strict științific al opțiunii mele. Încercând,

în perioada de documentare, să găsesc explicaţiile psihologice ale preferinţei pentru înjurături şi obscenităţi, am aflat de existenţa maladiei Gilles de la Tourette. Aceasta se manifestă şi prin nevoia imperioasă a subiectului de a articula fără încetare obscenităţi şi injurii. Personajele respective din *Bucureşti, 2058* nu sunt bolnave psihic. M-am decis însă să „fac" nişte oameni care înjură şi spun „porcării" (cu măsură), fiindcă, aşa cum este uşor de constatat pentru oricine, cuvintele „murdare" au o mare încărcătură emoţională. Romanul este o „simfonie a înjurăturilor", după cum a binevoit să-l numească un prieten, critic literar, fiindcă nu putea fi altfel. De ce? Pentru că înjurăturile şi obscenităţile există în realitatea lingvistică, dar şi fiindcă întâmplările din roman au o pronunţată tentă emoţională. Până şi entitatea extraterestră are ceva din modul capricios de a fi al unui om dominat de afecte.

Evident, înjurăturile şi obscenităţile puteau fi scoase din manuscris, iar scenele mai „tari" puteau fi lesne rescrise. Poate că un editor mai sperios mă va sili să fac această operaţie de emasculare. În acest din urmă caz, însă, textul se va aplatiza şi-mi va aminti de impecabilii căţei castraţi văzuţi pe străzile dintr-o anumită ţară occidentală.

Precizez, în încheiere, că orice asemănare a personajelor şi situaţiilor din romanul de faţă cu persoane şi situaţii reale este pur întâmplătoare.

Autorul

Partea întâi

Zeul apatiei



I

O THAGAR

„În anul 2057, România s-a situat pe locul al patrulea în Europa în ceea ce priveşte dinamica dezvoltării economice. În urmă cu cinci decenii, o asemenea evoluţie favorabilă ar fi fost imposibil de anticipat."
(The Economist)

„Niciodată n-a fost să nu fie cumva."
(Proverb românesc)

1. Bukry, Rominia, Palatul Imperial
Joi, 20. 06. 2058

— Majestatea Sa, Împăratul Baxt al II-lea!

Cât o să se mai îngraşe porcul ăsta. Îi sclipeşte faţa, de parcă ar fi dată cu ulei. Vita dracului! Să mănânc eu din palma lui atâţia ani de zile!

Cei prezenţi erau în picioare, cu excepţia unui bătrân. Murmure prelungite:

— Să trăiţi! Să trăiţi!

Oprit în capătul mesei de consiliu, suveranul spuse scârbit:

— Staţi jos, bă, ce mama dracu'! Aici suntem între noi, nu facem bâlci. Şi tu, bă, ăla, Darado! Fii atent ce-ţi trece prin minte despre mine. Ai stat la Oxford pe banii mei. Te bag în mă-ta...

— Dar, Majestate, eu nu...

— Gata, bă! Ştiu că ţii cu mine, până la coadă. Suntem cu toţii în aceeaşi barcă, n-ai încotro. Ce dacă sunt gras? Nu fi tâmpit! Dacă zbor eu, toţi o încurcaţi...

Împăratul se aşeză. Faţa spână a lui Darado, ministrul de interne, se încreţi într-un surâs slugarnic. *Tot timpul uit că are zile când te citeşte. În fond, n-am nimic cu el. Am probleme din cauza curvei de nevastă-mea.*

Împăratul zâmbi larg, arătându-şi dantura îmbrăcată în aur roşu. Purta un costun de catifea argintie. Pe faţa lui rotundă, cruzime. Zise:

— Aşa, bă! Nu fi japiţă! Nu te ţine de nimicuri! Pune geana pe nişte coţofene! Ale tale să fie. Loveşte-le-n creastă! Ce dacă propriu-zisa ta face nu ştiu ce... Ia dracului de-aici o feştilă!

Slujitorul din stânga împăratului scoase la iveală, parcă printr-o scamatorie, o cutie de culoare verde-auriu. O deschise la fel de repede. Împăratul luă din cutie un trabuc şi-l aruncă înspre Radu Darado. Acesta îl prinse din zbor, cu mâna lui lungă şi palidă de cocoşat.

— Voi vreţi, bă? îi întrebă împăratul pe ceilalţi. *Cum dracu' să nu vrea... Că doar le aduc din Cuba, pe bani grei...* Pune-le, bă, pe masă! îi ordonă slujitorului.

— Să trăiţi, Majestatea Voastră! Să trăiţi!

— Majestate! se auzi o voce cavernoasă. – Era a bătrânului rămas aşezat la intrarea împăratului. – Nu-ţi este permis să încalci legea noastră sfântă. De ce încurajezi preacurvia?

— *Ăsta este rablagiu cu totul. Dar n-am încotro, trebuie să-l înghit. Oamenii se uită la el ca la un sfânt. În capul lui nu este decât credinţă. E mai bun decât grănicerii.* Sfinţia Ta, cum am încălcat legea?

În glasul împăratului, lapte şi miere.

Şeful Chezaşilor, marele predicator Opruno, se ridică în picioare. Era numai piele şi os. Printre laţele albe ale părului nepieptănat, ochii lui de moş dement luceau satanic. Avea vreo doi metri înălţime. Puţini mai ştiau că numele lui de botez era Elvis.

— Majestatea Ta ştie foarte bine că nu este îngăduit să vorbim despre unele lucruri, spuse bătrânul. Ce-ar zice oamenii dacă ar auzi cum se exprimă conducătorul lor? Cum? Ministrul de interne este îndemnat să-şi ia nişte curve, pe lângă nevasta lui legiuită?

— *Are dreptate cherapleşul ăsta bătrân. Curvăsăriile trebuie numai să le facem.* Aşa este, Sfinția Ta, am greşit, spuse împăciuitor împăratul. *Este bălos, dar ne lua benga fără el...*

— Organizația chezaşilor este tot ce am dat mai bun lumii, spuse bătrânul, fără să se aşeze, cu mâinile descărnate bântuindu-i prin aer. Fără ea, am fi rătăcit şi astăzi. – Începu să se înfurie. – Domnul nostru ne-a strâns pe toți laolaltă, spre uimirea neamurilor. Toți privesc înspre noi cu admirație. – Începu să strige. – Şi cu venerație! Cu uluire! Cu stupefacție!

— Sfinția Ta, spuse mieros împăratul. Sfinția ta... Toți cei de aici te iubim şi te respectăm... Ştim ce ai făcut pentru țara noastră. Mai glumim şi noi, dar asta nu înseamnă că... *S-a terminat. Face bale. Iar avem halimai. N-am încotro. Are cârlig la garoi.*

— Cu frenezie! Vor să vină aici, să nu ne lase în sfințenia noastră! Să vină peste noi!

Îi curg balele ca la un câine turbat. Haită bătrână!

Moşneagul începu să bolborosească. Mâinile i se lăsară pe lângă trupul descărnat. Se clătina, ca bătut de vânt.

Împăratul făcu un semn cu trabucul aprins. Dinții de aur i se văzură printr-un nor de fum. Apărură imediat doi bărbați îmbrăcați în alb. Mergeau fără zgomot, tăcuți. Ajunseră la timp pentru a-l prinde pe şeful chezaşilor. Acesta se prăbuşi, ca secerat.

— Fiți atenți, bă! ordonă împăratul. Vedeți să nu-şi muşte limba sau nu ştiu ce... – Se adresă celor de la masa de consiliu. – Aşteptăm să se trezească. *Durkalo, aşa îi spun husănii. Diavolul... Au luat vorba de la noi...*

Opruno se zbătea, părând că vrea să se lungească şi mai mult. Un picior i se tot întindea, ca al unei găini tăiate. Cei doi

medici nu puteau să-l stăpânească. Reușiră, cu eforturi, să-i facă o injecție. La un semn sugestiv al împăratului, unul dintre ei îl mușcă pe cel căzut de degetul mic al mâinii stângi. Cei din jurul mesei de consiliu rămaseră nemișcați și indiferenți, trăgând din trabucuri.

Când Opruno se liniști, medicii îl ridicară și îl întinseră pe o canapea neagră, aflată în dreptul ferestrelor.

Prim-ministrul, Pardalian Gavuno, îi aruncă împăratului o privire imploratoare, împreunându-și palmele a rugăciune.

— Ce-i, bă, Gavune? Vrei o vanilie? *Uscătoru' dracului!* Hai că merge, până se trezește bătrânul. – Făcu un semn către cei doi slujitori din spatele său. – Să te auzim după aia ce dai din tine. Adu și niște goroveala, mă!

Apărură platouri cu gustări, purtate de trei subrete foarte tinere, blonde, cu pielea izbitor de albă.

— Ce-i, Gavune? întrebă batjocoritor împăratul. Nu vezi udătura? Vine și ea, bă, fii liniștit!

Ultimele cuvinte ale suveranului fură însoțite de intrarea celei de a patra blonde, cea mai frumoasă dintre toate. Ea așeză o carafă de cristal și o tavă cu pahare în fața prim-ministrului.

— Ești mulțumit, Gavune? rânji împăratul. *Al dracului dilimache! Îi mai stă gândul la coțofene!* Domnule prim-ministru, masa este servită!

— Să trăiți, Majestatea Voastră! spuse slugarnic Gavuno, începând pe negândite să-și frece palmele.

— Cu tine ce e? îl întrebă Baxt al II-lea pe un bărbat posac.

Acesta nu scosese niciun cuvânt până atunci. Era Iulian Strafil, ministrul culturii și al sănătății. Pe fața lui suptă, de ulceros, nu se putea citi nimic.

— Vrei un pahar cu lapte? îl întrebă împăratul. Spune, mă! – Nu mai așteptă răspunsul și îi făcu semn uneia dintre subrete. – Repede, fă! Ai venit?

Cu paharul de lapte în mână, ministrul arăta și mai negricios. Mutra lui mică era a unui ins periculos.

Cei doi medici se ridicară.

— Îşi revine, Majestatea Voastră, spuse unul dintre ei.

Împăratul se urni greoi din jilţul său tapiţat în catifea roşie, aflat în capătul mesei de consiliu. Se apropie de canapeaua unde era întins Opruno.

— Hai, Sfinţia Ta, trezeşte-te! Cu toţii suntem foarte îngrijoraţi. *Ce-o fi având şi ăsta în cap în afară de credinţă? Nu cumva ne minte pe toţi?*

Bătrânul deschise ochii. Faţa lui de abanos era cenuşie.

— Te simţi mai bine? continuă împăratul. *Nimic altceva decât credinţă. Este singurul dintre toţi cu un singur gând în diblă. Dacă ar fi mai tânăr cu douăzeci de ani, ar putea să mă dea jos când i s-ar scula lui.*

Opruno întinse o palmă tremurătoare către medicul din dreapta sa. Acesta, fără un cuvânt, îi dădu o cutie mică, rotundă. Bătrânul o pipăi cu mişcări lente.

— Hai! zise cu o voce subţiată şi spartă.

Medicii îl ridicară încet în şezut. Opruno luă cu unghia degetului mare nişte praf alb din cutie şi îl priză. I se auzi respiraţia. Ca prin minune, cenuşiul feţei sale dispăru. Era din nou tuciuriu. Peste câteva minute se ridică singur şi îşi reluă locul în dreapta împăratului. Cei doi medici ieşiră, având grijă să nu-i întoarcă spatele suveranului.

— Ia zi, Strafile! Nu ne putem lipsi de husănii ăştia doi? Şi de ceilalţi ca ei? Nu poţi tu să găseşti oameni de-ai noştri? Mă dor ochii când mă uit la ei, făţoşii dracului!

Ministrul se strâmbă discret şi zise:

— N-avem alţii la fel de buni ca ei, Majestate. La ai noştri nu le place meseria asta.

— Cum! răcni Opruno, cu energia regăsită. Vrei să spui că ai noştri nu sunt în stare să facă treaba husănilor?

— Nici vorbă de aşa ceva, Sfinţia Voastră, zise ministrul culturii şi sănătăţii. – Vocea lui părea sintetică, din cauza monotoniei şi lipsei de inflexiuni. – După cum ştiţi, medicii pot face

parte din grupuri etnice inferioare. Sau, dacă preferaţi, egale. În Roma Antică, medicii erau greci.

— Dacă nu te poţi lipsi de ei, fă-le tratamentul! zise împăratul. Să nu-i mai văd aşa făţoşi. – Stinse trabucul într-o scrumieră aurită. – Gata! Ne-am distrat destul. Ia ciripeşte, Radule! Ce-i cu Bango?

— Baronul Dan Bereketo, spuse Darado, a făcut un plan privind viitorul Rominiei. Cu toate amănuntele. Nu-l am, dar un om de-al meu l-a văzut.

— Şi? întrebă împăratul. Cu mine ce are de gând să facă?

— Moarte naturală. La fel, fiii Majestăţii Voastre. Nu toţi. Câţiva dintre ei urmează să fie preparaţi psihic.

— Şi fetele? Fiicele mele?

— Nu ştiu nimic.

Baxt al II-lea începu să roadă capătul unui trabuc. Dinţii lui de aur roşu străluciră primejdios.

— Şi capitala? Se mută la Cravy? În oraşul lui Bango?

— Întocmai, Majestatea Voastră.

Se auzi o voce dulce de femeie:

— Alarmă de gradul zero! Alarmă de gradul zero! Coborârea cu ascensorul numărul doi, roşu. Vă rugăm să vă îmbarcaţi imediat! Coborârea în maximum treizeci de secunde.

Primul se ridică Strafil. Faţa lui se făcuse cenuşie de frică. Ajunse cel dintâi în faţa uşii deschise a ascensorului şi dădu să intre în interiorul de culoare roşu aprins. În ultima clipă, cu o vizibilă grimasă de efort, se opri, pentru a-i da întâietate suveranului.

Peste puţină vreme, Baxt al II-lea intră cu paşi apăsaţi în buncăr.

Din nou, glasul de cadână lascivă:

— Distanţa: treizeci şi cinci de secunde. Posibilitatea de interceptare: patruzeci şi cinci la sută.

După ce uşa imensă a buncărului se trânti, demnitarii observară că subretele îi urmaseră.

— Ce-i cu voi aici? se răsti împăratul.

Fata care adusese băutura pentru prim-ministru căzu cu graţie în genunchi în faţa suveranului. Fusta foarte scurtă i se ridică, dezvelindu-i coapsele perfecte. Mâinile ei schiţară un gest de implorare.

— Distanţa: şase secunde, cinci, patru...

2. Houston, Texas, Santoy Residence Friday, 06. 21. 2058

Sensei Tanaka face o ultimă plecăciune şi iese din sala de antrenament.

— Câte chile are ăsta? întreabă Dave. Şaizeci?

— Nu contează greutatea, îi răspunde John. Problema este că nu poţi să pui mâna pe el. Dacă l-ai prins, s-a rezolvat. Cu viteza lui, aş fi ajuns campion mondial. Ce spui, Babe?

Ca răspuns, nu obţine decât un mârâit. John ridică din umeri şi se îndreaptă spre duşuri. *Babe este un animal, la urma urmelor. Dar este cel mai rapid dintre noi trei. Iar când e în situaţii noi, dovedeşte o viclenie de vulpe. N-are nevoie de mai mult.*

Dave vine după el. Jeturi de apă fierbinte. Aburi.

— Ai văzut că Tanaka îl cam evită pe Babe? întreabă Dave.

— E normal. Babe nu ştie atâta meserie ca el, dar poate inventa pe loc vreun truc şi atunci s-a terminat cu sensei. Îl trimitem colet peste ocean, la strămoşii lui.

— Şi mie mi-e cam frică de el. Este imprevizibil.

— Este condiţionat, nu ne atacă pe noi şi pe şef.

— Nici pe Nasty.

Uşa se deschide brusc, ca smulsă de o explozie. Babe se iveşte şi se îndreaptă tăcut spre Dave. Acesta din urmă schiţează o poziţie de apărare, zâmbeşte strâmb şi întreabă:

— Ce s-a întâmplat, Babe?

John îl priveşte hipnotizat pe cel care tocmai a intrat. *Are rictusul. Va ataca.* Gol şi ud, Dave arată ca o victimă.

În ultima clipă, Babe se opreşte brusc şi se întoarce din drum. Iese cu mişcări feline. Dave suspină.

O lumină verde începe să clipească monoton.

— Hai, spune John. Ne cheamă şeful.

Babe a ajuns înaintea lor în *saloon*. N-a mai făcut duş.

Şeful are o ţicneală. Îi place s-o facă pe şeriful de modă veche. Poartă un Colt şi este îmbrăcat ca un actor de western. Angajaţii de la reşedinţa sa sunt obligaţi să poarte veşminte de epocă. Santoy îşi primeşte invitaţii mai ales în *saloon*. Acolo, un barman îmbrăcat cum se cuvine, actor de meserie, oferă băuturi tari cu gesturi învăţate din vechi filme. Din decor fac parte şi nişte figuranţi. Umanoizi programaţi sumar. Oamenii îi numesc păpuşi. Aceştia ştiu să bea, să simuleze că joacă poker şi să tresară când aud împuşcături. În echipă există şi nişte fete, actriţe reprofilate. Ele au îndatorirea să improvizeze, în funcţie de situaţie.

După câte ştiu, are 64 de ani şi a venit din România acum 40 de ani. Numai dracul ştie cum a făcut banii ăştia. Unii spun că a fost killer. După cum trage, îmi vine să cred că este adevărat. A intrat în afaceri pe la 35 de ani. De unde capital? Unii cred că este şeful INTREPID-ului în State. De ce n-a angajat şi bărbaţi la saloon, în afară de barman? Ca să nu le reguleze pe fete! Barmanul este poponar!

Paul Santoy este un bărbat înalt, chel, cu nişte mustăţi fioroase. Urmează un program de pregătire fizică, arată mulţumitor. Intră prin uşa batantă cu paşi lenţi şi apăsaţi. Cei trei nu-i dau nicio atenţie. *Fără marafeturi. Fără politeţuri. Aşa ni s-a ordonat.* Santoy se duce la bar. Indiferent, barmanul îi umple un pahar. *Dacă-i spui cuiva că beau ceai în loc de whisky, te-ai ars. Aşa mi-a zis.*

În timp ce şeful soarbe lichidul maroniu, intră sensei Tanaka. Mers furişat, rapid. S-a schimbat. Poartă un costum de mătase cafenie. Este singurul exceptat de la regulă, în materie de îmbrăcăminte. Se aşează la masa celor trei gorile. Dave şi John discută liniştiţi. Babe se uită fix înspre o masă neocupată.

În capătul de sus al scării interioare apar trei fete blonde. Poartă lentile de contact violete, pe gustul şefului. Privirile lor îi bagă în sperieţi pe vizitatori, spre satisfacţia lui Santoy.

Când şeful este în toane bune, le pune să-şi facă ochii roşii, ca drăcoaicele. Îşi vopsesc feţele în verzui fosforescent. Atunci să te ţii.

Santoy a terminat de băut. Se întoarce spre cei de la masă şi ordonă:

— Evacuarea! Avem de vorbit!

Dave urcă scara. Păpuşile de la mese continuă jocul de pocher. Cele trei fete cu ochi violeţi coboară graţios, aruncă nişte priviri languroase şi dispar prin uşa batantă. Barmanul le urmează, nepăsător. De sus, apare Dave. Se opreşte în capătul scărilor şi le face loc altor patru fete cu ochi violeţi.

În *saloon* n-a mai rămas decât echipa de pază şi Santoy. Tanaka tastează la un laptop. Santoy îşi trage un scaun şi se aşează la masa celor patru.

— Salut, zice. Ştiţi despre ce este vorba, am discutat.

Pe masă se află nişte cărţi de joc.

Poate că o să ne propună un pocher în cinci. Numai aşa, ca să ne arate că este imprevizibil. Ar putea să spună plus un miliard. Tot i-ar mai rămâne destul. Dacă-i rup gâtul, mor şi eu, pe loc. Sunt al lui.

Santoy strânge cărţile de joc risipite pe masă şi începe să le amestece maşinal.

— Domnule Tanaka, zice. Dacă eşti amabil!

Japonezul citeşte pe display:

— Ar fi necesare pigmentarea şi învăţarea limbii. Un amestec de romani, română şi engleză. Fond principal de cuvinte: limba romani, dialectul vlah. Probleme cu accentul: zero. Cinci sute de cuvinte sunt necesare pentru o comunicare simplă. Perioada minimă de învăţare: douăzeci şi unu de zile. Cu folosirea traductorului: cinci zile pentru învăţarea bazei de articulaţie şi exersarea vorbitului cu interval.

— Detalii, te rog!

— Traductorul formulează răspunsul sau întrebarea. Subiectul reproduce. Cu o întârziere. Se învață o tehnică. Interlocutorul nu-şi dă seama.

— Crede că discută cu unul cam greu de cap? întreabă Santoy. – Nimeni nu zâmbeşte. – Da?

— Analogie corectă, spune Tanaka, fără să-şi ridice privirea.

Apoi pune pe masă un obiect mic.

— Traductorul. Se ține în buzunar. Microfonul, în ureche.

John ridică o mână. Santoy îşi înclină afirmativ capul chel.

— Babe nu va reuşi. Eu şi John, da.

— Babe va fi surdomut, zice Tanaka. Va învăța câteva semne de bază. Domnule Santoy?

— Afirmativ. Despre pigmentare, te rog!

— Ultraviolete. Nu şi în cazul dumneavoastră. Nu aveți suficientă melanină.

— Soluții!

— Intervenție genetică. Două posibilități. Prima, pentru treizeci de zile. A doua, definitivă.

— Nu vreau să devin negru pentru totdeauna, spune Santoy, cu o strâmbătură.

Ăsta vrea să fie un zâmbet. Tanaka, în schimb, nu este în stare nici de atât.

— Domnul Santoy, zice Tanaka, poate să joace rolul vizitatorului bogat. Amator de senzații tari.

— Aşa va fi, spune Santoy. Nu mă pigmentez. – Îşi mângâie mustața îndelung. – În fond, există şi varianta cumpărării. Totul se poate obține cu bani.

— Dacă-mi permiteți, zice Tanaka. Doamna Santoy a rămas de bunăvoie în Rominia. Protectorul ei este un om cu bani şi cu putere. Nu-l puteți cumpăra.

— Cum ai zis că-l cheamă?

— Ducele Dan Bereketo, zis Bango.

— Ducele! pufneşte Santoy.

Tanaka aşteaptă imperturbabil. Apoi continuă:

— Reşedinţa sa este în Cravy, un oraş din Oltenia. Este al doilea om din Rominia ca putere efectivă. Are armata lui. Împăratul vede în el un rival.

John ridică o mână. Santoy îi face semn să vorbească.

— De ce nu trimiteţi o echipă de profesionişti, să o aducă pe doamna?

— Fiindcă mă interesează ţara. Sunt în stare să merg cu voi. Renata este drogată, de-aia stă cu ţiganul ăla. Dar dacă îi place, fără să fie drogată? Hm? Ce ne facem? Nu putem s-o răpim ca pe o păpuşă.

Se aude un semnal melodios.

— Băieţii de afară, spune Tanaka. Vorbiţi cu ei?

Santoy ascultă până la capăt semnalul şi spune:

— Să intre!

După un minut, în *saloon* apare o fată înaltă, rasă în cap. Este nespălată şi îmbrăcată cu veşminte pescuite din lada de gunoi. Pe faţa ei frumuşică, jeg. Poartă mai multe amulete, cranii. Şi vreo două oase umane, autentice. Scoase din vreun mormânt?

— Ce s-a întâmplat, Jane? o întreabă Santoy, resemnat.

Este foarte bine făcută. Spălată şi îmbrăcată ca lumea, ar fi nemaipomenită. Nu vrea cu nici unul dintre noi. Doar cu jegoşii ei.

— Ia ascultă, Paul Santoy, se răsteşte fata, drept cine mă iei? Eşti tatăl meu. Ce-i cu asta? Ai luat-o de nevastă pe curva aia cu ifose de intelectuală şi te-ai ţicnit cu totul. Acum vrei să te duci după ea, prostul dracului!

N-are ce face, trebuie să-i înghită toate porcăriile. Este singura lui moştenitoare. Nu mai face copii, în niciun fel. Poate că-i şi place să fie călcat în picioare. Toţi sunt slugile lui. Are şi el un stăpân. Asta se leagă cu biciuirile. Ce-l mai tăbăcea Renata! Asta numai eu o ştiu. Mai este şi chestia cu sinuciderea. Cine încearcă va mai încerca. Nu vrea s-o supere.

— Ce-ai găsit la ea? continuă Jane să strige. Îţi dădeam eu douăzeci mai bune.

Santoy tace şi îi face semn fetei să se aşeze. Dave se ridică şi trage un scaun. Jane se trânteşte pe el şi scoate o ţigară. O aprinde. Marijuana. Izul drogului este amestecat cu un altul, mai neplăcut.

Da, ăsta este miros de jeg. Îl ştiu foarte bine. Şi când te gândeşti ce corp frumos are fata asta!

— Jane, începe precaut Santoy, nu cred că...

— Gura, spune fata, mai degrabă veselă decât mânioasă. Mie nu-mi spui Jane. Numele meu este Nasty! Să-ţi intre bine în cap! De câte ori să-ţi mai repet?

Fata se aşează mai bine pe scaun, întinzându-şi picioarele lungi. Mai trage un fum şi, pe negândite, începe să râdă.

— Oameni buni, zice, sunteţi nişte băieţi simpatici! Şi tu, ăla bătrânu'! Pe cinstea mea că da! – Se uită pe rând la cele trei gorile. – Mă întreb de ce nu m-am regulat cu nici unul dintre voi până azi. Îmi voi repara greşeala cât de curând. Da, da! – Este din ce în ce mai veselă. – Nu pricep cum am putut să mă supăr pe idiotul ăsta bătrân. Hai la mama, să te pupe ea!

— Vezi Nasty, zice Santoy resemnat, cât de simple sunt toate?

Tanaka tastează ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În ochii albaştri al lui Babe se citeşte pofta. Ceilalţi doi, John şi Dave, impasibili.

În secvenţa următoare, Nasty nu mai este prea veselă. Face nişte mişcări ciudate, se smuceşte uşor. Se uită la cei cinci bărbaţi pe rând, cu atenţie, de parcă ar observa la ei mari ciudăţenii.

Ochii ei holbaţi de uimire!

Fata are gesturi dezordonate, de parcă ar vrea să alunge o insectă cu zbor capricios, invizibilă pentru ceilalţi. Nu mai este deloc veselă. *Paliditate, tremurături ale mâinilor şi bustului.* Pupilele i s-au dilatat, negrul lor acoperă aproape tot albastrul irisului. Parcă nu-i mai ajunge aerul. Se ridică brusc, clătinându-se. Merge spre o masă alăturată. Se aşează.

— Atenţie, băieţi! zice. – Vocea ei e răguşită. – Acum Nasty pleacă. Se duce dracului. Da! Vă fut pe toţi! N-am treabă cu nici unul. Nici cu tine, bătrâne! Nu-mi pasă de nimeni. – Scoate o seringă mică şi o agită prin aer. – Curara!

Foarte palid, Santoy se ridică şi face un pas spre ea.

Este cumplit de speriat.

— Stop! strigă Nasty cu glas spart. Nicio mişcare!

Curara distruge nervii motori, nu şi pe cei senzitivi!

Santoy se reaşează pe scaun. Nasty îşi apropie încet acul seringii de gât.

3. Hong Kong, China, Hotel Hilton, 666 Saturday. 06. 22. 2058

EDEN, ADRIAN (FOST POPESCU, ADRIAN), 33 ANI, CETĂŢEAN AMERICAN EMIGRAT DIN ROMINIA ÎN ANUL 2050, COPREŞEDINTELE ORGANIZAŢIEI „WHITE GROUP", DE ORIENTARE RASISTĂ. PREOCUPARE DECLARATĂ PENTRU CERCETAREA SOCIOLOGICĂ ÎN MATERIE DE RASE ŞI ETNII. ORGANIZAŢIA NU ARE PREOCUPĂRI POLITICE ŞI NICI LEGĂTURI DOVEDITE CU INTREPID.

— De ce ai luat apartamentul 666? întrebă Eden.

— Aşa s-a nimerit, răspunse nepăsător Herbert. Da' ce? Are numărul ăsta ceva mai deosebit? – Îşi scărpină pieptul păros, de mistreţ. – Puteam să iau altul. Maimuţele de la recepţie sunt nemaipomenit de politicoase. Îţi dau orice, dacă plăteşti. – Râse gros. – Cum pentru noi banii nu sunt o problemă...

Eden îl privi cu un dispreţ de-abia ascuns. Înfăţişarea lui aristocratică era cum nu se poate mai deosebită de vulgaritatea lui Herb. Era blond, subţire şi agil, cu ochii de un albastru rece. Celălalt, în schimb, era o masă de muşchi. Ochii lui căprui priveau cu o inocenţă de ierbivor.

Este un bivol capabil să turbeze atunci când te aştepţi mai puţin.

— Chiar, ce este cu numărul? se interesă Anne din fotoliul unde stătea într-o poziție provocatoare. – Albeața aproape nefirească a pielii ei era izbitoare. – Magie?

— Este numărul diavolului, al antichristului. În Biblie, este cel al fiarei. Fiți atenți! „Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Şi numărul ei este: şase sute şaizeci şi şase." Aşa scrie în Biblie.

Herb nu zise nicio vorbă, dar expresia feței lui era de dispreț şi milă. *Impotentul ăsta ştie tot felul de prostii, dar când este la o adicătelea, nu face față. Tot la mine vine Angelica. S-a tâmpit de-atâta citit. Totuşi, este băiat bun. Se face că nu bagă de seamă că eu şi Anne...*

— Crezi că este o lucrătură? întrebă Anne, din ce în ce mai lenevoasă. Adică i-au dat lui Herb apartamentaul ăsta dinadins? Nu din întâmplare?

Adrian începu să se plimbe prin încăpere cu paşi elastici. Pe fața lui înghețată nu se putea citi nimic.

— Ar putea fi o cheie. Cineva vrea să ne dea de veste că planurile noastre sunt cunoscute.

— Prostii! spuse Anne disprețuitoare. Cine crezi că ştie toate chichițele astea cu numărul fiarei? Dacă are cineva treabă cu tine îți bagă un glonț în cap şi-atât. – Îşi dezveli şi mai mult pulpele de marmură albă. – Uneori mă întreb dacă eşti în toate mințile. Cum dracu' de ne conduci tu pe noi?

— Puțin îmi pasă de tine. Fii tu şefă, amărâto! Sau fă-l şef pe prietenul nostru Herb! Hm? Se bagă vreunul? Cretinii dracului!

Anne făcu un semn către Herb, fluturându-şi mâna pe lângă părul ei roşcat. *Are mai multă minte decât o sută ca Herb, ce-i al lui e-al lui. N-avem unul mai deştept ca el. Numai un creier ca al lui ar fi putut scorni aşa ceva. Odată mi-a spus că este reîncarnarea lui Hitler. O fi. Şi ăla era cam impotent, după câte am citit.*

— Gata cu tâmpeniile! spuse Adrian, uitându-se la ceas. Maimuțele astea galbene nu întârzie niciodată. Nu sunt ca noi, ăştia... Ştim noi care...

Se auzi o scurtă melodie cristalină şi odihnitoare. Aproape imediat se aprinse o lumină albastră.

— Au venit, zise Adrian. Întâmpină-i, Anne!

Femeia îşi părăsi brusc postura de cadână nemulţumită şi se ridică din fotoliu. Le verifică rapid codurile celor de afară şi-i lăsă să intre. Erau trei asiatici relativ mici de statură, îmbrăcaţi în stil european, în costume identice, negre-argintii. Părul lor era negru sau proaspăt vopsit. Minuţios fardaţi. Era imposibil să le stabileşti vârsta cu o aproximaţie mai mică de douăzeci.

Fără strângeri de mâini. Cei trei se înclinară politicos, cu zâmbete mieroase, la care ochii nu participau. Adrian îi făcu semn din cap lui Herb. Acesta, fără un cuvânt, părăsi apartamentul.

— Doamna? întrebă unul dintre musafiri.

Acesta intrase primul, era deci şeful.

— Ia parte la discuţie, răspunse sec Eden.

— Prea bine, nu ne deranjează. – Engleza omului era corectă, dar avea tendinţa de a aluneca în nişte intonaţii muzicale, ciudate. – Putem începe instalarea?

— Ce anume?

— Avem cu noi un specialist. – Îl arătă pe unul dintre însoţitorii săi, cu un gest ceremonios. – El va instala câteva dispozitive. Vom fi siguri că nu ne ascultă şi nu ne filmează nimeni.

Adrian făcu un semn neglijent cu mâna. Era de acord. *Nu cred că vreun neavizat ar fi în stare să-şi închipuie ce am eu de gând. Este ceva de neconceput.*

Tehnicianul scoase dintr-o valiză argintie nişte tije telescopice, având aerul că face o demonstraţie comercială. La capetele acestora instală nişte obiecte sferice. Alte câteva îşi găsiră locurile pe tavan şi pe mocheta de culoare mov. După ce termină, omul execută o înclinare uşoară către Adrian.

— Propun să stăm la mijloc, spuse al doilea negociator. – Vorbea ceva mai gutural şi avea un alt accent. – Nimeni din lume nu poate să ne asculte sau să ne vadă.

— În afară de bunul Dumnezeu, spuse Adrian, foarte serios.

Cei trei asiatici zâmbiră politicos.

Să fie galbenii mai deştepţi decât noi? Aşa spun anumite măsurători ale inteligenţelor.

Tehnicianul aduse, fără să-şi mai ceară voie, trei scaune. Două le aşeză în faţa fotoliilor, al treilea ceva mai în spate.

— Noi vom sta pe scaune, dacă ne permiteţi, spuse şeful.

Adrian se aşeză pe un braţ al fotoliului său. *Să nu mă domine.* Anne rămase impasibilă pe fotoliul ei.

— Doamnă, domnule, începu şeful cu o voce schimbată, oficială. Grupul nostru este în măsură să onoreze comanda dumneavoastră. Rămâne să depuneţi în contul nostru suma convenită. După livrare, fireşte.

Ăştia capătă alt glas când vine vorba de mulţi bani.

— Aţi încasat de la noi, zise Eden, o sumă astronomică. Pentru cercetări. Pentru a încheia conturile, trebuie să ne convingem că jucăria funcţionează.

Şeful asiaticilor avu o grimasă abia perceptibilă, rapid înlocuită cu un zâmbet.

— Domnule Eden, niciodată cineva nu s-a îndoit de produsele noastre. Este în joc un prestigiu mondial. Noi am făcut teste, evident.

Eden vorbi ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Propunerea mea v-a relansat. Ştiu că aveaţi dificultăţi. V-am scos din căcat, completă el pe româneşte.

— Vă rog? întrebă şeful. N-am înţeles ce-aţi spus.

— N-are importanţă. – Eden lăsă impresia că vrea să se ridice. Renunţă, rămânând cu spatele exagerat de drept şi cu capul uşor lăsat pe spate. – Dacă vreţi banii, trebuie să testaţi pentru noi produsul. Unul dintre oamenii mei trebuie să asiste personal. – Ochii albaştri ai lui Eden luciră. – Este clar?

— Permiteţi-mi, vă rog, să mă consult cu asociatul meu. – Începu să vorbească repede, într-o limbă necunoscută. Vocea lui era parcă a altui om. Celălalt îi răspunse după o scurtă ezitare. – Încă un moment, vă rog!

Acum seamănă mai mult decât oricând cu nişte şerpi veninoşi întărâtaţi de ceva.

Dialogul celor doi se prelungi. Anne, imobilă până atunci, îşi mişcă picioarele ei albe şi lungi. Îşi aprinse o ţigară, suflă fumul în stil de vampă. Şeful se întoarse spre Eden, cu zâmbetul regăsit.

— Am luat o decizie, spuse. Vom organiza un test pentru dumneavoastră. – Zâmbetul îi pieri pentru câteva clipe. Începu să accentueze cuvintele într-un mod ameninţător. – Suntem siguri că produsul nostru este absolut eficient. Costul testului va fi achitat de dumneavoastră.

Adrian se relaxă.

— Văd că sunteţi rezonabili, zise. De altfel, ştiţi că banii vin de la INTREPID, nu sunt din buzunarul meu. Logic este să am şi protecţia lor.

Şeful zâmbi:

— Noi putem spune acelaşi lucru. Vom mai face afaceri cu ei. Cât priveşte dificultăţile noastre... Nu trebuie să vă îngrijoraţi... INTREPID s-a interesat de problema dumneavoastră. Asta a fost tot. Vă vom ţine la curent în modul folosit şi până acum.

Eden se ridică lent, seniorial. Le indica astfel celor trei că întrevederea s-a terminat.

Este paranoic, se comportă de parcă ar fi cel mai puternic om din lume.

Asiaticii nu părură vexaţi. Tehnicianul îşi strânse rapid instalaţia. Cei trei se înclinară politicos, făcând câţiva paşi fără să-şi arate spinările, de parcă ar fi părăsit un cap încoronat.

Ăştia îşi bat joc de noi, este clar.

După revenirea lui Herb, Anne îl întrebă iritată pe Adrian:

— Ia spune, ce-i cu tot misterul ăsta? Şi de ce costă atât de mult? Ce fel de substanţă fac maimuţele astea? Hm?

— Costă, răspunse evaziv Adrian.

— N-ar trebui să fie atât de scump. Este o substanţă psihotropă, la urma urmelor. E multă, adevărat. Totuşi, preţul este prea mare.

— De ce te bagi tu în chestii de-astea? întrebă dispreţuitor Adrian. Nu sunt lucruri pentru femei.

— Ba sunt, zise Anne încrâncenată. Tu uiţi cu cine vorbeşti. Eu am plecat din România, ca şi tine. Ţiganii mi-au omorât toată familia şi aş vrea să-i văd pedepsiţi.

— A fost o *vendetta*, dragă, interveni Herb, căscând de plictiseală. Ai tăi au început.

— De unde ştii tu, bivol tâmpit, cine a început? strigă femeia. Cunoşti istoria ţiganilor din România? Habar n-ai de nimic. Ai fost şi eşti doar un armăsar bun să le futǎ pe femei. Asta ai făcut în România, asta faci şi aici.

— Inclusiv pe ţigăncile albite, interveni Adrian cu un zâmbet crud.

— Duceţi-vă amândoi dracului! strigă Anne. Îmi vine uneori să vă las şi să mă duc aiurea. – Îşi aprinse o ţigară şi se calmă brusc. Faţa ei albă exprimă interesul civilizat pentru o problemă. – Totuşi, vrei să-mi răspunzi la întrebare, Adrian?

— Noi vrem să contracarăm acţiunile chezaşilor. Substanţa creează o senzaţie de disconfort psihic. La nivel de masă. Cu timpul, se vor decide să plece. În fond, ce-i ţine legaţi acolo? Emisiunile de televiziune? Să zicem că da. Ar exista şi o substanţă, se spune. Nu se ştie cum este răspândită, probabil tot prin aer.

— De ce *tot* prin aer?

— Fiindcă substanţa noastră lucrează aşa. Trece fără probleme prin piele şi ajunge rapid în sânge. Este detectabilă doar câteva ore, dar are efect lung. Nu e dăunătoare, oricum. Şi nici nu vor pleca toţi, fii liniştită. Dacă reuşim să păstrăm secretul, treaba va merge foarte bine.

— Nu-ţi face griji, Angelico! interveni Herb.

Anne, din nou înfuriată, răcni:

— Nu-mi mai spune Angelica. Vreau să uit numele ăsta. – Se ridică din fotoliu şi se apropie felin de Adrian. Îl mângâie şi i se aşeză în braţe. – Ia spune, frumosule, nu cumva ai de gând vreo treabă murdară?

— Nici vorbă, spuse Eden cu glas prietenos.

4. Cravy, Rominia, Palatul Ducal Duminică, 23. 06. 2058

„Eu, Renata Santoy, încep să-mi scriu jurnalul. Voi reproduce în el documente, citate din presă, mărturii inedite."

„Aici este altă lume. Nu regret că am rămas. Poate Santoy să trimită şi o mie de mesaje, tot n-o să mă aibă curând înapoi. A crezut că mă dă gata. Ţara mea, fato! Acolo te duci! A reuşit să mă piardă. Am trăit o regăsire, din prima clipă. Reîncarnare? Am locuit aici într-o altă existenţă? Am ştiut de la început că voi rămâne."

„Eşti drogată. Aşa mi-a transmis prin ăla care arăta ca un star TV. Nu-i prost, bătrânul. A crezut că mă prinde în undiţă. Cad pe spate şi plec împreună cu *Macho Man*. Ce idiot! L-am folosit câteva zile şi după aia l-am expediat la Houston, Texas. Bun tip! Un alb nu este în stare de aşa ceva, la pat. Bango nu s-a supărat, nu se uită la mărunţişuri de-astea. Mi-a spus doar că băiatul este seronegativ şi n-are nici alte chestii transmisibile. Numai că nu mi-a zis: Fute-te cu el, fato! Nici n-am făcut altceva, drept să spun!"

„Bango este şchiop şi bătrân, dar fascinant. Dracul să-l ia, dar la o adicătelea este ca un câine. Nu mai termină niciodată, de ţi se şi urăşte. Vrea totul. Baxt al II-lea, servitorul meu! Aşa zice. Auzi! Ca ăla din Antichitate. Lua regi prizonieri şi îi punea să-l servească la masă, în chip de sclavi. Bango vorbeşte ca ultimul rom, dar ştie să fie şi domn, dacă este cazul. Se distrează. Dacă Baxt vorbeşte ca un sucitor, eu de ce s-o fac pe mahărul!? Nu ştiu ce-a învârtit în tinereţe, nimeni nu-mi spune

nimic. Oamenii lui sunt foarte devotați, bine dresați. Toți o rup pe englezeşte. Mai amestecă vorbe necunoscute, dar pricep ce vor să spună. Până la urmă o să le învăț limba şi gata."

„Un profesor de-al meu zicea că unele cuvinte nu mai au ce căuta în dicționar. Sunt arhaisme. «Ridicol» ar fi unul dintre ele. Avea dreptate. Bango este duce. Ducele Bereketo. Cine nu-i zice Înălțimea Voastră o încurcă. Eu îi spun pe nume doar în pat! M-am dat jos, Înălțimea Voastră. M-am urcat la loc, Dane! Tu! Are umor, dar nu față de el însuşi. Un prieten vechi de-al lui s-a scăpat şi i-a spus pe nume de față cu mine. A devenit palid şi n-a zis nimic. Din ziua aceea nu l-a mai văzut nimeni pe omul cu pricina. Nu pricep cum de nu este gelos. De ce mi l-a lăsat pe *Macho*? Mister Bango este cumva ridicol? Ducele Bereketo? Este, practic, şef de stat. Nu mai e loc pentru ridicol."

„I-am spus că vreau să mă documentez despre Rominia. Cum să nu, câte surse vrei. Avem şi istorici. Ăştia pot să-ți spună pe gură ce şi cum a fost. Mă interesează ultimii cincizeci de ani. De ce au emigrat românii? Ce i-a împins? Lipsa forței de muncă în Vest. Corect, dar asta nu explică exodul. Ce forță malefică i-a mânat? Acum vreo treizeci de ani, românii au început să aibă un succes nebun în Occident. Emigrau fără probleme, îşi găseau uşor de lucru. I-au ajutat nişte organizații. Mitul epocii: românii îşi dau măsura doar în străinătate."

„Dar romii? Cum de au venit din alte țări în Rominia? (Inițial, numele țării a fost România. Apoi, Romînia. Din 2025, numele oficial este cel de astăzi.) I-a adus religia, dar şi avantajele materiale. Rominia n-are probleme alimentare. Primeşte în mod constant ajutoare. De la cine? Aici încep neclaritățile. Organizații filantropice anonime. Trimit sistematic alimente, îmbrăcăminte, medicamente. Există şi o oarecare producție de bunuri materiale. Românii rămaşi sunt o minoritate harnică. Cei mai mulți dintre ei locuiesc la țară. Cu mici excepții, pământul le aparține romilor. Țăranii români îl lucrează în sistemul numit cândva dijmă. Proprietarul ia o parte din produse,

cea mai mare. Există români şi în oraşe. Aceştia, de regulă, au acces doar la poziții sociale modeste. Servitori, mici meseriaşi. Domeniul serviciilor publice. Există şi medici români. Lacună în documentare."

„Profesorul meu de politologie ar avea ce studia aici. Cum funcționează instituțiile? Învățământ nu există, practic. Cine vrea are acces la instrucția la distanță sau îşi angajează profesori. Copiii oamenilor avuți studiază în Occident. Bango are o diplomă în politologie de la Harvard. Multe amintesc de situația din Evul Mediu. Există câțiva oameni foarte puternici. Ei stăpânesc anumite regiuni, au armate proprii şi se supun împăratului mai mult simbolic. Fiecare dintre ei percepe impozite în nume propriu şi varsă o cotă la vistieria statului. Bango, amantul meu şchiop, 49 ani, este cel mai puternic, după Baxt al II-lea. Nu cumva el este cel mai tare? Odată mi-a spus, cu rânjetul lui de şacal, s-ar putea să ne mutăm. Unde altundeva decât la Bukry?"

„Bango este curajos, dar ține cont de faptul că Baxt este telepat. Uneori. Citeşte de la mare distanță gânduri care nu-i sunt destinate. De neînțeles. Aici vrăjitoria este în floare. Orice e posibil în Rominia, aşa se spune. Dacă n-ar fi avut-o pe-asta, de mult mi-ar fi turnat vin în pahar. Aşa mi-a spus Bango, odată. De ce nu pui să-l omoare? Fiindcă poate să-mi facă rău şi după moarte. Trebuie să moară într-un fel anume. Numai aşa. Glonțul de argint? Prostii, superstiții? De fapt, vrăjitoria este o realitate." *(Jurnalul Renatei Santoy)*

....

Chezaşii Trezirii

„Mecanismele sociale din Rominia ar fi de neconceput fără Chezaşii Trezirii, o organizație religioasă cu o remarcabilă forță centripetă. CT a preluat, practic, numeroase funcții ale statului. Situația aminteşte de Evul Mediu creştin."

„La începutul acestui mileniu, Biserica Ortodoxă deținea încă o poziție de prim ordin, în ciuda unor eşecuri parțiale. A

urmat împuţinarea drastică a populaţiei româneşti, ca urmare a scăderii natalităţii şi a emigrărilor. Romii au devenit etnie majoritară. CT a înregistrat o ascensiune spectaculoasă. În anul 2015 a fost recunoscută oficial, iar în 2020 membrii ei erau mai numeroşi decât ortodocşii. În 2035, doctrina CT a devenit religie de stat. BO n-a fost interzisă, dar a pierdut tot mai mult teren. Azi, membrii ei sunt puţini, iar sistemul ierahnic s-a dezmembrat. Se mai oficiază slujbe ortodoxe doar în unele sate locuite de români. Cele mai multe biserici ortodoxe s-au prăbuşit sau au fost avariate la marele cutremur din 2019. Unele au fost deteriorate în timpul invaziei din 2021 şi în perioada Dictaturii Albe (2023 – 2024). Altele au primit diverse alte destinaţii. În Bukry, o singură biserică ortodoxă este bine întreţinută. În ea se oficiază slujbe religioase la cerere, în schimbul unor taxe foarte ridicate, accesibile doar turiştilor bogaţi."

„Locaşurile de cult ale CT, numite case de rugăciuni, sunt numeroase. Predicatorii, cu foarte puţine excepţii, fac parte din etnia dominantă. Intrarea în rândurile lor înseamnă un mare succces social. Şeful spiritual al al CT este marele predicator Opruno, 80. Prestigiul său este imens. Împăratul ţine întotdeauna cont de părerile sale. Predicile lunare ale lui Opruno sunt evenimente naţionale. Romii vin din toată ţara, pentru a-l asculta. Marele Predicator vorbeşte în Marea Casă de Rugăciuni, o clădire enormă, construită din ordinul dictatorului Ceauşescu în deceniul al nouălea. Cândva, în locul unde se află ar fi fost un hipodrom."

„Doctrina CT aminteşte de unele secte de la sfârşitul secolului trecut, fiind un neoprotestantism. Astfel, nu este recunoscută Sfânta Treime, entitatea spirituală formată din Dumnezeu Tatăl, Iisus Hristos şi Sfântul Duh. Unii teoreticieni afirmă că în mod practic organizaţia CT s-a despărţit de creştinism. De altfel, membrii ei nu-şi fac cruce şi se prezintă drept credincioşi, nu creştini." (*The European Magazine*)

....

O ţară fascinantă

„Omul de azi nu se mai miră de nimic, atunci când este vorba despre noutăţi. Uimirea i-o mai stârneşte doar trecutul. Sunt în Rominia pentru a verifica dacă aici este într-adevăr aşa cum se spune că este. Putem să-i mai uimim pe abonaţii noştri? Sunt Dona Shirley şi mă aflu în Muzeul Vivant Herestry din Bukry, fostul Bucureşti. Aici nimic nu s-a schimbat, ba chiar putem să spunem că săgeata timpului arată în sens invers. Romii locuiesc în corturi tradiţionale şi practică meserii astăzi dispărute. Atracţia numărul unu sunt ghicitoarele. La un moment dat, cartomancia şi chiromancia au decăzut în Occident. Cum se ştie, există programe de calculator capabile să interpreteze instantaneu orice configuraţie a cărţilor de joc sau a liniilor dintr-o palmă. S-a constatat însă că ghicitul improvizat este mai profund sau, în orice caz, mai excitant. Am verificat personal această idee. Bătrâna pe care o vedeţi mi-a spus că voi muri în trei săptămâni, trei luni sau trei ani. Vesel, nu? (*Corespondenţă INTERNET*)

....

Marele predicator dixit

„Ştim cu toţii de ce organizaţia noastră religioasă se numeşte Chezaşii Trezirii. Fiindcă noi le-am spus oamenilor să se trezească din somnul lor cu vise mincinoase şi să se apropie de adevărata credinţă. Diavolul stă în maşini şi în tot felul de blestemăţii, în stare să-l împiedice pe om să se apropie de lumea lui Dumnezeu. El a izvodit tot felul de scule netrebuincioase. El şi numai el. Ochii noştri văd ce se întâmplă în ţările unde stăpân este diavolul. Oamenii se îmbolnăvesc şi trăiesc puţin. Aerul şi apa sunt stricate. Criminalii umblă liberi pe străzi şi nebunii tot aşa. Noi n-avem decât ce ne trebuie, dar suntem fericiţi. Nu întâmplător mulţi oameni din alte ţări vin să trăiască la noi. Nu-i putem primi decât pe cei de-un sânge cu noi. Aşa este drept. Unii ne dispreţuiesc, fiindcă suntem săraci. Dar bogăţia din ţările stăpânite de diavol este prea scump

plătită. Balanţa lumii a fost stricată tocmai din dorinţa drăcească de îmbogăţire. Nouă ne trebuie puţin pentru a trăi şi a ne creşte copiii. Ne mândrim cu asta. Răsplata este curăţenia noastră sufletească. Consumul este păcătos şi noi o ştim. Noi, romii, mai ştim că tehnologia este unul dintre numele diavolului. Noi trăim în mici grupuri, unde toţi se cunosc între ei. Aşa trebuie, aşa ne-a sfătuit Dumnezeul nostru." (*The Bukry Journal*)

....

„Lucrurile nu stau aşa în realitate, dar cei de aici au învăţat de multă vreme că vorbele sunt una, iar faptele, alta. Oamenii sunt condiţionaţi psihic, altfel n-ar rezista. Nu cunosc încă metodele folosite în acest scop. Mă înşel? Judec totul după modul de viaţă american? Sunt sclava comodităţii şi nu ştiu cum este să nu dai doi bani pe ea? Nu cumva visul oricărui american de a fi prosper, inclusiv psihic, este doar unul dintre cele posibile?" (*Jurnalul Renatei Santoy*)

5. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry
Luni, 24. 06. 2058

SANTANA, TOM, 29 ANI. DUBLĂ CETĂŢENIE, ROMINĂ ŞI ITALIANĂ. REZIDENT ÎN ROMINIA DIN ANUL 2050. INIŢIAL, CLOVN MUZICAL ŞI CERŞETOR OCAZIONAL. A VENIT ÎN ROMINIA ATRAS DE CHEZAŞII TREZIRII ŞI S-A BOTEZAT. ARE ACCES ÎN CERCUL ÎMPĂRATULUI. PROTEJAT DE POLIŢIA IMPERIALĂ. VIZITE PERIODICE LA PALAT. SOCOTIT A FI CEL MAI BUN MEDIUM DIN ROMINIA. GHICITOR ÎN CĂRŢI. SE CREDE CĂ DECIZIILE MAJORE ALE ÎMPĂRATULUI NU SUNT LUATE DECÂT DUPĂ CONSULTAREA LUI. NU I SE CUNOAŞTE VREO LEGĂTURĂ HETERO SAU HOMOSEXUALĂ. LOCUIEŞŢTE ÎN MUZEUL VIVANT HERESTRY, ÎNTR-UN CORT.

JOHNSON, BRAD (FOST IONESCU BORIS), 25 ANI, ROMÂN PIGMENTAT. LOCUIEŞTE ÎN BUKRY. PROFESIA DECLARATĂ: MASOR. PROFESIA REALĂ: PROSTITUŢIA DE LUX. HETEROSEXUAL. RELAŢII ÎN ÎNALTA SOCIETATE. PROTEJAT DE..., SOŢIA LUI... COMPORTAMENT LOIAL.

La intrarea în Herestry, Brad aude un fluierat scurt. Se opreşte. Din spatele unui stâlp de beton apare un poliţist. Merge agale, trăgând dintr-o ţigară.

— Să trăiţi! zice Brad, slugarnic.

— Să trăieşti şi tu! Cartela!

Brad îi întinde un dreptunghi de plastic. Poliţistul îl introduce într-un decodor portativ. Citeşte şi se strâmbă uşor.

— E-n regulă, zice. La cine te duci?

— La Rada.

— Bine.

— Să trăiţi!

În cortul babei Rada nu este niciun vizitator. Brad îi spune direct ce ar vrea de la ea. I-a povestit cineva că baba nu este deloc proastă şi nu are rost să umble cu greţuri. O roagă să-l ajute.

— În cortul lui Santana nu intră cine vrea, spune baba. Se ştie că are relaţii mari. Ca dovadă, a fost botezat, deşi n-are nicio treabă cu ţiganii. Puţine cazuri ca al lui. La început, ştii tu, când nu era testul, s-au botezat şi destui vopsiţi. De acum douăzeci de ani, nexam, n-a mai ţinut.

— Dar văd că eşti informată, coană Rado, zice Brad, amabil. Şi vorbeşti ca o doamnă, zău aşa. Ce-ai făcut la viaţa dumitale?

— Măi, băiatule... Ce ştii tu? Trebuie să fii de toate pe lumea asta. Am făcut ceva şcoală, pe vremuri. După aia am uitat ce-am învăţat, că aşa a fost cazul. Am început să ghicesc. La altceva n-am fost bună. Meseria asta are căutare. Câştig un ban.

Brad se uită zâmbitor cum Rada îşi aprinde pipa şi suflă tacticos fumul.

— Zici că vrei să iei legătura cu Tom, cu Santana. Să-ţi ghicească, cică. Lafuri. Dar asta-i treaba altora, nu a mea. – Se mişcă pe scăunelul ei jos. – Nu ţi-a fost frică să vii la mine?

— De ce să-mi fie?

— De ce... Şţtii tu... Nu eşti de-al nostru. Norocul tău este că ai treabă cu o femeie de grangur. Nici nu mă mir, fiindcă eşti om frumos. De-aia te lasă să umbli pe unde ţi se scoală ţie. Ştii tu, ţin evidenţa, băieţii. Se fac că nu ştiu cine eşti. Totuşi, ce treabă ai cu Tom? Nu este de-al tău, este italian. Ce benga ai cu el? Hm? Ia spune tu babei!

— Zău, coană Rado! Vreau să-mi spună şi mie viitorul. Atât. Nu pot să mă duc direct la el, că nu e voie. Ştii dumneata mai bine decât mine. Mi-a spus o clientă de-a mea că o să mă ajuţi, dacă te rog frumos.

Baba Rada îl priveşte ţintă:

— Mă, băiatule, pot să-ţi ghicesc şi eu, dar nu sunt ca Tom. N-am elastic la benga. Eu fac aşa cum am învăţat, citesc cărţile. Atât. Nu pot să mă pun cu el. De ce crezi că intră acolo unde eu n-am fost şi n-am să calc vreodată? Cei mari s-au prins că nu spune niciodată lafuri.

— Cum?

— Uite-aşa. Am vorbit de câteva ori cu el, ca între meseriaşi. Odată s-a scăpat şi mi-a suflat una. Cum că el n-are niciun merit, că nu ştiu ce entitate i le spune pe toate.

— Entitate?

— Da, mă băiatule. Până la coadă am priceput că ar fi ceva din altă lume. El, Tom, numai întinde cărţile şi ăla, cine-o fi, îi şopteşte la ureche. D-aia nu se atinge nimeni de el. Odată l-au prins unii să i-o dea la creţ, numai ca să-şi bată joc de el. N-a ţinut. Au ieşit ca din pământ nişte balabani în civil şi i-au luat cu jirul pe laminorişti. După aia nu i-a mai văzut nimeni pe aici. Ba nu, unul a mai fost. Se vedea cât de colo că avea greieri la cap. De atunci, toţi ştiu că Tom trebuie lăsat în pace.

— Şi cum ajung să vorbesc cu el?

— Dacă nu ți-e târșeală, du-te singur la cortul lui, poate ai noroc.

Brad se uită la ridurile babei Rada. *La banii ei și-ar putea face o operație. Să se întinerească. Sau n-are chiar așa de mulți?*

— Adu-l dumneata aici! Te plătesc. Cât vrei?

Baba Rada îl privește pieziș.

— Am auzit că ești un băiat cu love. Îi tragi tighele lui Argy... E clienta mea, mi-a spus. Câtă verzitură îmi dai? *Arată foarte bine vierul ăsta de husăn. Argy zicea că n-a mai întâlnit știoi ca al lui. Nici la negri. Ce-ar fi să-l pun la ciocneală?*

Brad își aprinde o țigară. Baba, o altă pipă. *Da' bun tutun mai are! Parcă văd că-i din Olanda, de-ăla fiert în miere. Primesc din toate părțile, numai să stea cuminți pe loc.*

— Da' dacă nu vreau bani? întreabă Rada, zâmbind din dantura ei falsă, strălucitoare.

Brad nu se miră deloc. Se uită calm în ochii ei:

— Vrei să te servesc? Acum, pe loc? Nu mă deranjează, numai că am tarife foarte mari. Trebuie să mai ieși dumneata cu verzitură.

— Bine, se mohorăște bătrâna. O mie. Înainte. Dacă nu ți-l aduc, îți dau banii înapoi.

Cu banii băgați în sân, Rada pleacă. Rămas singur, Brad începe să se uite mai atent în jurul său. *Aici trebuie să fie destule jucării pentru ascultare. Vine lume bună.* Interiorul cortului este foarte modest. Baba doarme pe jos, pe niște țoale. N-are lumină electrică. În mijloc, o vatră și niște pirostrii. Într-un ceaun, urme proaspete de mămăligă. *Asta nu se joacă, respectă sfaturile chezașilor. Iarna i-o fi mai greu, dar cu vremea din ultimii ani încălzirea caselor nu mai este o problemă.* Pe o măsuță joasă, cu trei picioare, au rămas cărțile de ghicit. *Ăsta este împăratul, O Thagar, uite-l cum stă la mijloc, înconjurat de toți ceilalți. Deasupra capului lui este Diavolul. O Beng. Norocul lui nu se poate explica altfel. Să ai o țară fără să faci nimic altceva decât să aștepți ca ai tăi să se înmulțească, iar ceilalți să moară sau să plece prin alte părți! Și cei rămași, parcă lipsiți de coaie, să se transforme în slugile tale!*

Bătrâna Rada intră în cort urmată de Tom Santana. Mutră de viezure. Îmbrăcat sărăcăcios, cum recomandă chezaşii. Îi ține palmele undeva deasupra pântecului, de parcă ar fi un popă de modă veche. În lumina slabă din cort, ochii lui par nefiresc de strălucitori. *Aşa cred că trebuie să arate un ucigaş de profesie.* Părul său blond şi rar este pieptănat lins şi formează o coadă subțire şi lungă ce-i ajunge aproape până la brâu. Este desculț. Unghiile de la picioare sunt vopsite în verde, iar cele de la mâini, lungi ca nişte gheare, în albastru.

— Ştiu cum te cheamă, zice Tom cu o voce subțire, metalică. Cred că ştiu şi ce vrei de la mine.

Brad face un semn circular, arătând înspre pânza murdară a cortului.

— Hai cu mine! Să ne plimbăm puțin! Te rog! Poate o să te ajut şi eu vreodată pe tine.

Santana îşi înclină de câteva ori capul şi se întoarce. Iese. Afară, Brad vede că are ochii de două culori diferite. Unul este albastru, celălalt verde.

— Porți lentile de contact? îl întreabă.

— Nu, aşa m-am născut. Ăştia se cheamă ochi norocoşi. – Se uită cercetător. – Eşti vopsit. Aşa este?

— Da. Unii se înşală. Am făcut-o pentru că femeilor le plac mai mult cei pigmentați. Nu pricep cum ți-ai dat seama. Baba a aflat de la o femeie. Dar tu? Ți-a spus ea?

Tom râde, arătându-şi dinții lungi şi subțiri:

— Ai o anumită nesiguranță de sine, abia vizibilă. Cine are ochi o vede. De ce n-ai plecat?

— Nici eu nu ştiu prea bine de ce. Cu meseria mea n-aş fi avut probleme nici în altă parte. Ceva mi-a spus să stau pe loc. Poate şi soră-mea...

— S-a întâmplat ceva cu ea?

— A fost bătută şi violată. La urmă, cum este obiceiul la unii, au omorât-o. Asta s-a întâmplat când eu aveam şase ani. Pe mine m-au iertat, deşi am văzut totul. Figurile băieților mi-au

rămas în minte pentru totdeauna. Nu mai este nici unul în viață.

— Tu i-ai lichidat?

— Nici vorbă, au murit de moarte bună.

Au ieşit dintre corturi, apoi din fostul parc. Au luat-o pe-o stradă plină de gropi, de parcă ar fi fost bombardată. În aer, un miros dulceag. Grămezi de gunoaie.

– Ăsta-i un hoit, spune Brad. De cinci zile. Ia spune! Totdeauna ai trei după tine?

— I-ai văzut?

— Păi cum? Aud ce vorbim noi acum? Cinstit!

— Aud.

La un noroc, ar trebui să încerc, poate reuşesc. Ăsta ar trebui să le ştie pe toate. Brad îi face un semn discret şi se opreşte. Începe să vorbească din buze, fără să emită vreun sunet. *Înțelegi? Răspunde tot aşa!*

Stau unul în fața celuilalt, ca şi cum s-ar fi oprit din întâmplare. *Trebuie să spui ceva cu glas tare,* mimează Santana. *La derută.*

Nu departe de ei se văd ruinele unui monument.

— Ăsta a fost Arcul de Triumf, spune Brad. *Trebuie să ne întâlnim undeva fără cozile tale.*

— Am auzit că l-au dinamitat acum vreo douăzeci de ani, adaugă Tom. *Va fi foarte greu. Nu ştiu cum să scap, sunt foarte buni.*

— De ce oare? Nu deranja pe nimeni. *Poate la tine în cort. Vorbim tot aşa ca acum.*

— Au făcut-o ca să-i umilească pe români. Linia dură. Împăratului nu i-a plăcut. El este adeptul convieţuirii. Ne întoarcem. *Îmi spui ce ai de spus. Să vedem dacă ne ajută.*

Brad nu mai are cum să-l întrebe cine îi va ajuta. Santana s-a întors şi se îndreaptă spre Herestry. I se alătură şi pornesc agale. Dintre ruinele unor blocuri apar nişte câini flocoşi. Mârâie, dar nu se apropie de ei. Un cerşetor bătrân iese din acelaşi loc şi trece nepăsător printre dulăi.

— Ajutaţi un biet neputincios! repetă el de câteva ori. Pentru sufletele dumneavoastră, domnii mei!

Ajunşi în dreptul lui, cei doi observă că poartă o străveche uniformă militară. Brad are un rictus. *Ăsta a pierdut trenul. Nu s-a aranjat în niciun fel. Va crăpa printre prietenii lui, câinii.*

Santana scoate o bancnotă de zece dolari şi o lasă să cadă pe jos. Bătrânul nu se apropie de ea decât atunci când cei doi au ajuns la o oarecare distanţă. Vocea lui hârâită îi urmăreşte:

— Dumnezeu să vă dea sănătate, domnii mei!

Cortul lui Tom seamănă bine cu acela al bătrânei Rada. Există în plus nişte baterii, capabile să aprindă becurile unui policandru de cristal.

— Nu pot să stau în semiobscuritate, spune Santana. Pot să gândesc doar dacă lumina este puternică. – Îi face cu ochiul. – Ia să vedem! Vrei să-ţi spun viitorul, ce altceva?

Brad încuviinţează printr-un gest blazat. *N-o să mă înţeleagă niciodată. Precis crede că lucrurile au mers într-un mod absolut normal, natural. Evoluţii obiective. Aşa a fost să fie.* Tom agaţă nişte pânze colorate pe ţesătura cortului, fără vreun motiv aparent. Apoi se aşează pe un scăunel, în spatele măsuţei cu trei picioare. Îi face semn lui Brad să stea în faţa lui.

— Ia să vedem, spune cu glas profesional. *Atenţie! Să nu te mişti şi să nu spui nimic, orice s-ar întâmpla!*

Amestecă pachetul de cărţi cu mişcări monotone. Privirile lui au devenit absente. Nu-şi mai vede interlocutorul. Începe să întindă cărţile, Brad priveşte tăcut. *Este aceeaşi aşezare văzută de mine pe măsuţa babei. Numai că la mijloc nu mai este Împăratul, ci Diavolul.*

Santana închide ochii şi îşi întinde mâinile deasupra cărţilor. Se reculege sau se concentrează. După o vreme începe să transpire vizibil, deşi în cort nu este prea cald. *Ăsta transmite un mesaj telepatic? Cui? Diavolului?* Trece un timp. Nu se întâmplă nimic. De afară se aud strigătele unor copii. *Cora phură!* Hoţ bătrân! *Del man dab!* Mă bate! Un copil începe să zbiere.

Voce răgușită de adult: *Să moară ce-am mai scump, dacă nu te fac mănuși pentru pisici!* Țipăt isteric de copil: *Fuck you, porcule!*

Brad simte o neliniște ciudată. Îl privește întrebător pe Santana, dar acesta nu-l vede. Vocile de afară încetează brusc. *Ce naiba, doar nu sufăr cu nervii!* Neliniștea i se transformă în panică. Simte nevoia să se ridice și s-o ia la fugă, de parcă ar fi început un cutremur de pământ. Rămâne pe scaunul scund cu mari eforturi de voință. I se pare că suferă o agresiune pe dinăuntru. Ca prin vis, aude de afară țipete disperate de femei. *O beng! O beng!* Dracul! Dracul! Tropăituri din ce în ce mai slabe, ca și cum cineva s-ar îndepărta. Brad își mușcă mâna, pentru a rezista impulsului de-a se ridica și a o lua la fugă. Gustul sărat al sângelui îi umple gura. Își ține ochii închiși. Brusc, simte că panica l-a părăsit. În fața lui, Santana arată foarte liniștit. Îl privește cu o admirație ironică.

— Bravo! îi spune. Nu oricine poate să reziste la o asemenea presiune psihică. Umblă la creierele noastre de parcă am fi niște roboți.

— Cine umblă? – Brad se simte istovit. – Cine?

Tom ridică din umeri:

— Mi-ar plăcea să știu. Cred că ți-ai dat seama și tu. Seamănă cu infrasunetele, dar sunt mai mult decât atât.

Brad face un semn întrebător.

— Nu, nu mai este nicio primejdie, spune calm Tom. S-au cărat cu toții. Am avut grijă să lansez zvonul că pericolul este mare. Adevărul este că au mai murit niște cardiaci. Emoția și stresul sunt prea puternice.

— Și băieții?

— Au fugit și ei. Oricum, sculele nu le mai sunt de folos. Undele electromagnetice nu mai circulă. Ar trebui să vină peste mine, dar n-au voie. Asta este convenția. Treaba durează vreo jumătate de oră, apoi totul revine la normal. Oamenii se întorc și viața continuă.

— Ce se întâmplă? întrebă Brad, istovit.

— Mi-ai mai pus întrebarea asta. Nu ştiu, de fapt. Am fabricat o poveste cu o entitate. Adevărul este că doar aici se manifestă efectul simţit şi de tine.

— Oamenii de ce nu pleacă?

— Inerţia. Şi banii câştigaţi de la turişti. Mai este şi o anumită siguranţă. Aici există poliţişti, muzeul este sub protecţia statului. Dar să nu ne pierdem timpul. Întreabă-mă ce ai de întrebat. Acum este momentul.

Brad ezită. *Ăsta poate să mă toarne imediat ce plec de aici. Nu mai prind dimineaţa.* Face un gest de lehamite.

— Ia spune! Ai auzit de Pactul Negru?

Santana îl priveşte de parcă ar vedea o fantomă. Nu-şi ascunde uimirea.

— Ai auzit tu de aşa ceva? Nu înţeleg cum. Şi dacă ai aflat, nu pricep cum de mai eşti viu.

Brad face un semn de iritare. Spune plictisit:

— Femeile. Se vede că nu prea le cunoşti. De la ele poţi afla orice. *M-am dat pe mâna ăstuia. Acum n-am decât să merg până la capăt.* Printre clientele mele este şi Argy, nevasta lui Darado. Nu ştii cât de vorbăreaţă este. Într-o zi a apucat-o recunoştinţa faţă de mine şi mi-a povestit tot.

— Mă mir că i-a spus Darado.

— Tot în pat a aflat. Ăla are bucurie la o anumită chestie. Femeia i-o face doar din an în paşte. Se leagă. – Brad scutură nervos din cap. – Spune-mi ce te-am rugat! Până mai avem timp.

— Nu ţi-aş spune, dacă nu mi s-ar fi arătat în cărţi că a venit momentul să ştiţi, voi românii. Uite cum a fost...

Santana se opreşte, are o ezitare.

II

E THAGARN

„La sfârşitul mileniului trecut, România avea probleme etnice. Occidentul căpătase convingerea că minoritatea ţigănească este tratată în mod discriminatoriu. Astăzi, la mai bine de cincizeci de ani, etnicii ţigani sunt perfect asimilaţi de societatea românească. Ei sunt cetăţeni respectaţi, ca oricare alţii."

(Le Monde)

„Cum e, aşa e bine."

(Proverb românesc)

6. Bukry, Rominia, Palatul Imperial
Marţi, 25. 06. 2058

În faţa nesfârşit de întinsului apartament al împărătesei Cerasela se ivi un bărbat scund, modest îmbrăcat. Oamenii de securitate îl identificară repede şi-l lăsară să intre. Acesta depăşi câteva uşi.

— Aşteaptă, Sung! îi spuse camerista împărătesei, postată în faţa uşii sculptate a budoarului.

Omul dădu să treacă de ea, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Femeia îl opri cu forţa, urlând:

— E dezbrăcată, mă, tu eşti nebun?

— M-a chemat urgent, şopti omul, privind în jos.

Camerista trecu brusc de la supărare la curiozitate. Faţa ei negricioasă se îndulci, iar vocea îi deveni mieroasă.

— Ia spune, e adevărat că... Făcu un semn peste umăr, înspre budoarul împărătesei. Înseamnă că... Hm?

Începu să se bage în el cu ţâţele ei uriaşe. Omul era atât de scund, încât sânii erau la nivelul ochilor lui. Pe faţa lui de şobolan nu se observă nicio schimbare. Femeia reveni la supărare:

— Nu-mi spui, bă, scatiu nenorocit!?

— Ce să-ţi spun, fă, Eleno, ce să-ţi spun?

Uşa sculptată se deschise brusc. Apăru împărăteasa Cerasela, o femeie imensă, îmbrăcată în mătăsuri violete. Pe piept îi atârna un lanţ de aur, ce susţinea o amuletă de o formă incertă. Avea o coafură foarte înaltă. Părul negru-corb nu părea vopsit. În faţa ei, Sung părea un pitic.

— Să trăiţi, Majestatea Voastră, se temeni bărbatul. Să trăiţi! *Le are la fel de mari ca nebuna asta de-i stă la uşă. Baxt le alege aşa pe toate. Nu discută, dacă nu au ţâţele de la trei chile în sus. Fiecare dintre ele, bun înţeles.*

Cerasela îi făcu un semn din cap şi intră. Sung o urmă cu paşi lini, de conspirator.

— Ciripeşte! spuse împărăteasa cu o voce groasă, dar melodioasă. – Se aşeză pe un fotoliu tapiţat cu o catifea de culoarea mierii. – Hai!

Rămas în picioare în faţa ei, omul începu să vorbească privind pe lângă faţa de om bine hrănit a împărătesei.

— Majestatea Voastră, am aflat cum a fost cu alarma de joi. Au băgat-o oamenii ducelui Bereketo.

— De ce?

— Ca să arate de ce sunt în stare. Şi să facă război psihologic. Aşa mi-au spus băieţii mei.

— Cum au intrat în sistemul nostru?

— Nu ştiu, Majestate. Cercetăm.

Cerasela se ridică dintr-un salt. *O sută şi zece chile de carne tare! Aş face orice ca să mă caţăr pe ea.* Se apropie de Sung şi încercă să-i prindă privirea. Acesta, respectând protocolul, se în-

căpățână să privească peste umărul ei drept. *Am pățit-o odată și am învățat lecția. Ce palmă mi-a dat, mamă! Pe loc m-am scăpat! Da' nu am curaj s-o mai fac o dată.*

Împărăteasa începu să se plimbe. Apoi îşi schimbă brusc traseul şi aproape dădu peste Sung. Acesta de-abia avu timp să se ferească din calea ei. Se opri în dreptul unei ferestre.

— Ia spune, bă, eşti în stare de o chestie mai aşa...? De ceva mai special? Hm?

— Ordonați, Majestatea Voastră!

— Mă, Bereketo ăsta... Tu ştii, nu trebuie să-ți spun eu. Are planuri mari. Vrea ca eu să-i fiu servitoare. Şi altele...

Omul cel mic ridică rugător o mână, aplecându-se şi mai mult.

— Ce-i, mă?

— Majestatea Voastră... Făcu un gest circular. Poate că nu...

Cerasela dădu plictisită din mâna ei cărnoasă, încărcată cu inele şi brățări.

— Nu ne-ascultă nimeni, mă. Aici e Palatul Imperial. Plătim bani grei pentru asta. Ia zi, poți să-l răceşti pe ăsta, pe Bango? Poți angaja pe cine vrei tu. Plătesc eu, n-ai treabă cu alții. Să nu ştie nimeni.

Sung zise ezitant:

— Majestatea Sa Imperială n-ar vrea. Ducele Bereketo este vărul meu, aşa zice. Eu l-am făcut duce. N-o să fie de acord.

— Bă, tu eşti dilimache? zbieră Cerasela. N-ai auzit ce ți-am spus? Cine pizda mă-tii te plăteşte? Spune, mă! – Făcu un pas către el. Pe fața lui se văzu brusc bucuria. – *Ăsta a ejaculat când l-am plesnit mai acum un an. Futu-l în cur de harpist! Da' are plumbu' greu! Este deştept. Nu găsesc potârniche mai bună ca el. Cu muianul ăsta se poate băga oriunde. Nimeni nu-l bagă în seamă.* Ocupă-te şi vino la mine cu un plan! Câți oameni, câți bani. Hai! Roiu'!

Omul cel scund ieşi cu aceiaşi paşi de pisică. Rămasă singură, Cerasela începu să râdă încet. Caninii ei de aur străluciră.

Se aşeză în fața unei oglinzi şi îşi examină fața. Păru mulțumită. Apăsă un buton. Apăru camerista.

— Fă, Eleno, zise Cerasela, eu zic că noi amândouă putem să-l facem *coxan* pe Bango. Strigoi, cum ar veni. Să umble noaptea prin palatul ăla al lui din Cravy, să le sperie pe femei. Hm? Ce zici?

Zâmbăreața Elena deveni foarte serioasă. Îşi holbă ochii ei negri şi mari.

— Majestatea Voastră, să nu ne trimită vraja îndărăt peste noi. Ştiți că are treabă cu dracul. Citeşte gândurile. Poate chiar acum ştie ce vorbim noi aici, ne aude.

Împărăteasa o privi disprețuitor:

— Este prea departe, fă, de noi. Şi nici n-are puterea lui Baxt al meu. Nu este el chiar *o beng* în persoană. – Îi făcu un semn poruncitor. – Ia caută acolo, în sertarul de sus! Umblă uşor!

Camerista se apropie de o comodă Chippendale şi scoase cu grijă un obiect învelit în pânză roşie. Împărăteasa îi făcu semn să-l pună pe o măsuță. În pânză era o păpuşă de ceară. Dinții ei rânjiți erau din aur roşu.

Elena şopti înfiorată:

— Bango!

— Ştii cine mi-a făcut-o?

— Tom? Nebunul ăla din Herestry?

— Da. Nimeni altul n-ar fi reuşit atât de bine. Se pricepe la multe. – Începu să râdă cu cruzime. – Ia uite ce am eu aici! – Scoase ceva din cocul ei înalt. – Un ac cu rubin. Unde-l înfigem noi? Unde?

Apropie acul de pieptul păpuşii. Elena, cu ochii ieşiți din orbite:

— Nu acum, stăpână! Nu acum şi nu aşa! N-aveți voie să râdeți. Nu puteți să meniți în timp ce râdeți, nu este îngăduit. Cade nenorocirea pe capul nostru!

Indispusă, Cerasele puse acul de unde îl luase.

— Bine, fă, bine! Eşti tu în stare să faci treaba mai ca lumea? Hm? Sau ai pe altcineva?

Camerista începu să se şteargă de sudoare cu o batistă neagră, tivită cu roşu, culorile casei imperiale.

— Oricum, zise ea cu glas obosit, nu în palat. Undeva mai departe de aici. O fac. Majestatea Voastră nu trebuie să se bage în treburi de-astea.

Cerasela uită că este împărăteasă şi îşi puse mâinile în şolduri. Se făcu vânătă la faţă şi zbieră:

— Nu-mi spui tu ce să fac, stingătoarea dracului! – Se muie pe negândite. – Bine, bine. – Îi întinse mâna dreaptă încărcată cu inele de aur. – Pupă ici!

Elena, redevenită numai lapte şi miere, căzu în genunchi şi sărută mâna cu un ţocăit. Împărăteasa zâmbi mulţumită. *Asta chiar mă iubeşte, te pomeneşti. Las' că împăratul meu i-o mai dă la lapte... Odată, când era drogat rău, mi-a spus că avem ugerele la fel. De ce să mă şucăresc?*

Se auzi un semnal melodios. Camerista se ridică repede. *Ăsta este împăratul.* La un semn al împărătesei, puse păpuşa înapoi în sertarul comodei.

Baxt apăru printr-o uşă laterală, mascată de o draperie. Era îmbrăcat în negru. Pe faţa lui smolită şi lucitoare, supărare şi nedumerire. Camerista plecă, după ce făcu o reverenţă primită cu un rânjet scurt de împărat.

— Nu-mi iese din cap chestia cu alarma falsă, spuse Baxt al II-lea, aşezându-se greoi într-un fotoliu. Să-şi bată joc de noi chiar aşa...

— Cine şi-a bătăt joc de noi? întrebă Cerasela cu inocenţă.

Baxt al II-lea făcu un gest de plictiseală:

— Hai, hai, fă! Tu crezi că eu nu ştiu despre reţeaua ta de informatori? De urechistul tău şef? Cum îi spune? Sung. Te-am lăsat în pace, fiindcă faci o treabă bună, la urma urmelor. – Împăratul chicoti. – Duşmanii mei mă cred orbeţ. Uite la ăla, nu gineşte nimic!

Cerasela surâse cuceritor şi se apropie de soţul său cu graţii de pisică uriaşă.

— Ionele, tu le ştii pe toate! De-aia eşti împăratul nostru, al tuturor. Am vrut să te ajut. Uite, acum am de gând să-i fac o omletă lu' papaciocu' ăla din Cravy.

Baxt al II-lea se încruntă şi-şi clătină a îndoială capul său mare. Zise:

— Nu-mi place. Trebuie să fim foarte atenţi. Ăia de la OPE nu vor mişcări mari pe aici. Avem nevoie de linişte, aşa mi-au spus ultima oară, prin femeia aia care a fost la noi. Aia cu protecţia câinilor, de umblă pe tot globul. Era omul lor. Nici nu mi-a venit să cred, la început. Iar chestia ailaltă... – Arată cu degetul înspre comoda unde se află păpuşa cu chipul lui Bereketo. – Tu ştii mai bine dacă merge. Bereketo este vărul meu bun, să nu cumva...

Cerasela se îndepărtă de el şi-şi aprinse o ţigară luată dintr-o cutie de aur aflată pe o măsuţă.

— Elena zice că n-ar prea ţine.

— Care Elena?

— Fata mea, camerista, pufni împărăteasa. Se pricepe poate chiar mai bine decât mine. Se pricepe şi la altele, continuă ea cu subînţeles.

Baxt îşi flutură a plictiseală mâna cărnoasă. Inelele sale groase sclipiră.

— Bine, bine, zise împăciuitoare împărăteasa. Până la coadă, nu-i treaba mea.

— Ce ziceai? întrebă împăratul.

— Elena. Spunea că vraja se poate întoarce aici, peste noi. Şi că s-o las pe ea. Să nu mă bag. A zis că face treaba, dar nu în palat, nu aici.

Împăratul se ridică icnind din fotoliu şi începu să se plimbe cu paşi înceţi. Cerasela veni spre el, purtând o cutie de abanos cu intarsii de sidef. Baxt îşi alese un trabuc. Împărăteasa i-l tăie şi i-l aprinse. Învăluit în fum, suveranul reîncepu să se plimbe.

— Ia cheam-o pe Elena! zise poruncitor.

Cerasela se supuse. Camerista apăru, îmbujorată. Se schimbase, sânii ei monumentali erau şi mai vizibili. Împărăteasa avu o uşoară strâmbătură, dar nu făcu niciun comentariu. Oprită la câțiva metri în fața împăratului, camerista schiță o reverență.

– Să trăiți, Majestatea Voastră! spuse.

— Ia zi, fă! începu Baxt al II-lea. – Arătă cu capul înspre comoda unde se afla păpuşa de ceară. – De ce nu ține figura? – Râse pe neaşteptate. – Că voi două ați mai rezolvat treburi deastea...

Înainte de a răspunde, camerista privi întrebător înspre Cerasela. Aceasta făcu un gest de încuviințare.

— Majestatea Voastră, eu zic că nu merge aici. – Făcu o plecăciune. Sânii aproape îi scăpară din corsaj. – În cortul lui Santana este cel mai bine. Să trăiți, Majestatea Voastră!

Împăratul făcu semnul băutului şi se reaşeză în fotoliu. Camerista se puse în mişcare cu o nebănuită agilitate. Gustând din cupa cu vin rubiniu, Baxt închise ochii. Cele două femei aşteptară în tăcere.

— S-ar putea să fie aşa, zise el după un timp. Entitatea aia, de care tot vorbeşte nebunul ăla de italian, este de partea noastră. *Până când o să se plictisească de noi şi o să vrea fețe noi. Până atunci.* Acolo ar fi cel mai bine. Este aici.

— Cine? întrebă împărăteasa.

— Tom Santana. E pe-aproape. Hai să-l chem!

Intră mai întâi un om de pază, îmbrăcat în costumul negru al Casei Imperiale, apoi Santana, în rasa lui de culoarea pământului uscat.

— Să trăiți, Majestățile Voastre! se ploconi italianul.

Cerasela se mulțumi să-şi încline dispreţuitor capul.

— Să trăieşti şi tu! zise împăratul mohorât. *Glasul lui este de slugă, dar privirea nu. Nici porcul ăsta nu ne înghite. Stă cu noi fiindcă numai aici are puterea aia a lui. I-o dă entitatea, ce pizda mă-sii o mai fi şi cu ea.* Ai la tine ce trebuie?

— Da, Majestatea Voastră.

Cerasela se mişcă brusc. Îi strigă cameristei:

— Adu, fă, o măsuţă şi pune-o în faţa Majestăţii Sale!

Femeia se conformă.

De unde au ăştia asemenea mobilier preţios? O întrebare prostească, ar spune Baxt, dacă i-ar citi gândurile italianului în acel moment.

— Adu şi un scaun pentru domnul Santana! spuse împăratul.

Femeia îl ascultă. Apoi, din proprie iniţiativă întinse pe măsuţă un postav de culoare verde.

În picioare, privind în jos cu umilinţă, italianul aşteptă.

— Stai jos, bă! spuse brutal împăratul. Eşti de-al nostru, nu mai face pe nebunul!

Celălalt îl ascultă. Apoi extrase dintre faldurile sutanei sale lungi o cutie de lemn negru. O deschise tacticos şi scoase cărţile de tarot. Privi ţintă o clipă în ochii împăratului.

Ce uitătură de uliu are jigodia asta! Mă ginesc în el şi nu pot să-l citesc aproape deloc. De ce nu şi-a ales entitatea aia unul de-al nostru? Fut-o-n cur!

Santana începu să amestece cărţile, cu mişcări lente.

Cerasela se aşeză fără niciun zgomot pe un fotoliu, ceva mai departe. Îi făcu un semn cameristei şi aceasta ieşi. Pe covorul gros, paşii ei nu făceau niciun zgomot.

— O să vă dau pentru ce aveţi acum în minte, spuse Santana cu o voce monotonă. – Începu să aşeze cărţile. Mâinile lui cu degete subţiri şi lungi erau foarte curate, cu unghiile proaspăt tăiate şi nevopsite. – Vom vedea dacă îngrijorarea Majestăţii Voastre are temei sau nu. Pe ce vă puteţi sprijini şi ce vă este împotrivă. Care este miezul situaţiei şi cum va evolua el în viitorul apropiat.

Împăratul îşi mişcă maşinal capul său mare, cu păr rar, vopsit negru-corb. *Tot ce pot vedea este că ăsta vorbeşte, dar nu sunt cuvintele lui. Cineva este în spatele lui. Deasupra lui? Dumnezeu?*

Ce fel de Dumnezeu? În fața ăstuia, mai ales atunci când ghicește, îmi pierd darul.

— Sprijinul vă vine, spuse Santana, de la un grup de bărbați. Vă amenință niște animale. – Împăratul își ridică sprâncenele vopsite în negru. – Nu sunt oameni. În centru se află *E Thagarn*, împărăteasa. Ea este cheia. – Se întoarse spre Cerasela și se înclină ușor. – Nu mă refer la Majestatea Voastră, ci la Împărăteasa din cărți.

Geamurile zăngăniră ușor. Se auzi un vuiet înăbușit. Împărăteasa sări din fotoliu și zbieră cu voce isterică:

— Cutremur!

Împăratul, cu ochii holbați și fața roșie-vânătă, făcu eforturi să nu se ridice din fotoliu și s-o ia la fugă.

7. Bukry, Rominia, Otopy Airport
Miercuri, 26. 06. 2058

Santoy One se rotește deasupra orașului Bukry. Nu poate să aterizeze din cauza unei blocări temporare a pistelor.

Planul pus la punct în urmă cu cinci zile a fost îndeplinit. În ultimul moment însă Santoy a schimbat strategia. Nici Napoleon nu făcea altfel, a spus el. Domnule Tanaka, vei realiza contactele necesare. Ideea de a merge incognito a fost o eroare.

Printre noutățile aflate de japonez cu prilejul negocierilor a fost și una referitoare la ducele Bereketo. Actualul amant al doamnei Santoy, a spus Tanaka, e un fel de disident, deși nu în mod fățiș. Împăratul l-ar fi lichidat demult, dacă n-ar fi primit niște semnale din partea ISLAPAN-ului. Berecheto respectă religia oficială din Rominia, dar cochetează cu islamismul.

Voi merge ca turist, a spus Santoy după ce-a aflat cele de mai sus. Ne aliem cu oamenii împăratului. Este o chestiune de preț, la urma urmelor.

La aceeași masă unde discutaseră cu cinci zile mai înainte, cei trei *body guards* au aflat noul plan. Dave a cerut permisiu-

nea de a vorbi. Domnule Santoy, a spus el serios, plecarea dumneavoastră în Rominia este o mare eroare. M-am interesat, este țara cea mai nesigură din Europa. OK, a râs miliardarul, dându-şi pe spate pălăria Stetson, ca un *cowboy* adevărat. Am luat notă.

În cabina de comandă, aşezat pe scaunul eliberat de pilotul secund, Paul Santoy se străduieşte să-şi amintească înjurături româneşti. Mutra lui congestionată de furie este grăitoare.

A tot repetat fuck you, fuck you, dar asta nu l-a săturat.

— Futu-vă-n cur de poponari! Mă cac în bafta voastră! Futu-vă-n schinare! Futu-vă rasa-n cur! Futu-vă laptele mamelor voastre!

Uite-l cum se uşurează văzând cu ochii! Se tratează cu înjurături, babalâcul dracului! Ziceam că face un atac şi rămânem fără pâine, dar uite că se linişteşte.

Pilotul mestecă gumă, impasibil. Zâmbeşte uşor.

— Şi tu? întreabă Santoy, aproape calmat. De ce râzi?

— Dacă-mi permiteți, spune pilotul, mă întreb de nu v-ați luat un transportor cu decolare verticală.

— Fiindcă aşa mi s-a sculat mie, corect?

— Da, domnule. – Pilotul se uită la Santoy cu coada ochiului. – Şi aş mai avea o întrebare, dacă-mi permiteți. Am conectat traductorul şi nu pricep ceva.

— Ce nu pricepi? – Santoy s-a binedispus de-a binelea. – Ia zi!

— Cum adică laptele mamei? Cum să faceți chestia aceea cu laptele?

Santoy începe să râdă. Îşi scoate pălăria de *cowboy* şi priveşte în interiorul ei.

— Căpitane, văd că eşti un băiat foarte cumsecade. Ia spune, câți copii ai?

— Patru, domnule.

— Bravo! Mi-am închipuit eu că eşti un bun familist. Altfel domnul Tanaka nu te-ar fi angajat. – Se ridică şi-l bate pe spate. – Nu trebuie să le ştii chiar pe toate. – Redevine serios. – Ia

vezi, n-au eliberat ăştia pista? Să fii aeroport internațional şi să ai asemenea situații... Numai aici este posibil aşa ceva.

Santoy One este prevăzut cu un *saloon* asemănător, celui din Houston, deşi mult mai mic. Barmanul este prezent, lipsesc păpuşile animate. Două stewardese cu ochi violeți tot apar şi apoi se retrag, fără vreun motiv aparent. La unica masă, Dave, John şi Babe, foarte bronzați, fac un pocher. Potul este destul de mare. Santoy, revenit din cabina piloților, rânjeşte şi-şi trage un scaun.

– Mă primiți şi pe mine după mâna asta? îl întreabă pe Dave.

— La ordinele dumneavoastră, domnule, răspunde acesta, foarte zelos.

— Jucați cu nişte păduchi ca noi? se aude vocea groasă a lui Babe.

Celelalte două gorile îl privesc cu uimire.

— Ia te uită! exclamă John. A prins glas.

Tanaka, aflat pe un scaun de la bar, în fața nelipsitului său laptop, se ridică şi se apropie cu paşi uşori. Este şi el foarte bronzat. Se uită cu atenție la Babe.

Se aude glasul pilotului:

— Vă rog să vă puneți centurile de siguranță. În trei minute, începem manevra de aterizare.

După ce s-au aşezat toți în fotolii, Tanaka spune:

— Domnule Santoy, vă rog să-mi permiteți să repet datele. Ne aflăm sub protecția statului romin. Vom fi scutiți de testele genetice. Vom fi considerați romi. Băieții şi cu mine, vreau să zic.

— Cine ne va considera aşa? întreabă Santoy.

— Oamenii obişnuiți. Pe stradă, la hotel, oriunde. Oficialii, bineînțeles, cunosc realitatea, dar nu se vor băga. Dumneavoastră veți fi un vizitator, amator de priveliști deosebite.

— Nu de senzații tari?

— Am folosit formularea oficială. Băieții şi cu mine vom fi garda dumneavoastră de corp. Avem voie să purtăm arme. La cerere, omul nostru de legătură ne poate asigura personal,

mergând până la forţa unui pluton. Băieţii şi cu mine vom primi uniforme ale poliţiei imperiale. Ni s-a recomandat să cooptăm un militar local, pentru situaţii când trebuie să comunicăm cu autohtonii. Formal, el va conduce grupul care vă protejează.

— Bine, domnule Tanaka. După ce ne instalăm, începi tratativele. Ştii până la ce sumă poţi să mergi fără să mă întrebi.

— Da, domnule.

Santoy One aterizează fără probleme. În Bukry, vremea este frumoasă. Paul Santoy şi oamenii lui sunt întâmpinaţi de un tânăr elegant şi foarte bronzat. La o distanţă de vreo douăzeci de metri de avion s-a format un cordon de militari înarmaţi, aşezaţi cu spatele spre noii veniţi. Tanaka şi tânărul autohton schimbă scurte plecăciuni.

Se cunosc. O fi fost elevul lui.

— Bine aţi venit pe pământul Rominiei, domnule Santoy, spune insul, arătându-şi dantura orbitor de albă. Domnul ministru de interne se scuză pentru că n-a putut să vă întâmpine personal. M-a însărcinat să vă stau la dispoziţie, în sensul celor convenite.

Santoy arată înspre clădirea aeroportului. *Vorbeşte perfect americana. Precis şi-a făcut studiile în State. Acolo l-a cunoscut pe japonez.*

— Nu, domnule. Aeroportul nostru este dezafectat de mulţi ani. A fost o mare explozie şi n-a mai fost reconstruit. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vom merge direct la hotel.

Spune ceva într-un dispozitiv minuscul. Dinspre aeroport apare un transportor blindat. Militarii îl lasă să treacă, ferindu-şi ochii de praf. Santoy este şi fabricant de echipament militar. Îşi exprimă admiraţia prin mimică şi gesturi.

— Da, spuse mândru tânărul, este un model 2056. De obicei, cu el circulă ministrul de interne. – Zâmbeşte slugarnic şi în acelaşi timp uşor ameninţător. – Şi încă un lucru. Vă rog să-mi spuneţi Nelu, domnule Santoy!

Interiorul transportorului este mai spațios decât s-ar putea crede. Înăuntru, Tanaka și cele trei gorile primesc echipament și se schimbă. Armele polițiștilor din Rominia nu diferă prea mult de ale lor. Nu vor avea probleme cu folosirea lor.

— Nu plecăm? întreabă Santoy.

— Ba da, spune Nelu. – Începe să se dezbrace. – Numai să mă schimb, vă rog. Îmi permit să vă fac o mică surpriză, continuă el. Am fost desemnat să vă însoțesc, să fac parte din echipa dumneavoastră.

Îmbrăcat în uniformă, Nelu seamănă destul de mult cu ceilalți. Doar bronzul feței și al mâinilor sale este oarecum diferit de cel obținut prin raze ultraviolete.

Transportorul se ridică de la sol cu un șuierat ușor și începe să alunece lin. Driverul, un tip taciturn, pare stăpân pe meserie. Ajung destul de repede la o șosea lată, plină de gropi, ca după o ploaie de meteoriți. Se văd urme de șenile. O mașină de teren ar putea înainta, dar cu mari probleme. Trec printre câteva mici aglomerări de case. Cele mai multe construcții sunt dărăpănate. *Ăștia au avut un noroc chior cu încălzirea climei. Niște ierni aspre i-ar fi decimat.* În fața caselor, foarte mulți copii bronzați. Par foarte veseli. Multe grămezi de gunoaie.

Fă, ești frumoasă, dar ești proastă!

Fă, ești frumoasă, proasta dracului!

Aceste cuvinte cântate vin dintr-o curte, asurzitor. Nelu explică:

— Este o melodie interzisă, dar oamenii o mai ascultă.

— De ce este interzisă? întreabă mirat Santoy.

— Este șovină. Nu este vorba despre o femeie, ci de România cea veche. După cum știți, românii au drepturi egale cu romii și cu celelalte etnii din Rominia.

Santoy se strâmbă ușor. Scoate o țigară, iar Nelu se grăbește să-i ofere un foc. *Sunt democrat, evident. M-am născut român, dar acum sunt un american sută la sută. Totuși, cum dracu' s-au lăsat substituiți în halul ăsta? Este incredibil! Ce moleșeala dracului i-a*

cuprins, de s-au cărat atât de mulţi? Amoc? Psihoză de masă? Ăştia, coloraţii, n-au nicio vină. Scaunul s-a eliberat, s-au aşezat. Ce era să facă. Nu-i treaba mea. Lucrurile sunt clare pentru toată lumea. N-a fost nicio lovitură de stat, nu este dictatură, cel puţin nu una clasică. Nu moare nimeni din vina regimului. Împăratul? Este ridicol? Nu-i pasă nimănui de un asemenea mărunţiş.

Câţiva copii se joacă într-un fel ciudat. Santoy îl roagă pe poliţist să oprească. Jocul constă în aruncarea unui căţel. Copilul îl apucă de picioare şi îl roteşte, ca un aruncător de ciocan. Apoi îi dă drumul. După impactul cu solul, căţelul se duce şchiopătând către mama lui, o căţea mare, impasibilă. După câteva aruncări, mersul lui se transformă în târât.

La un semn al miliardarului, confirmat de Nelu, transportorul pleacă mai departe.

— Nelule, întreabă Santoy, de ce aţi schimbat numele oraşului?

— Bukry este numele folosit de toată lumea. Ştiţi, limbile merg spre simplificări. Sunt asemenea cazuri şi în alte ţări. Parlamentul nostru n-a făcut decât să oficializeze o stare de fapt.

— Da, da, înţeleg, spune cam acru miliardarul cu pălărie Stetson. Ia spune, de ce nu se văd alte maşini? Nu se circulă?

Nelu, cu un aer doctoral:

— Credinţa noastră este împotriva tehnologiei, poate nu ştiţi. Avem doar strictul necesar. Oamenii folosesc mijloace vechi de transport. Aceştia sunt puţini. Cei mai mulţi detestă să se deplaseze.

— Ca în Evul Mediu.

— Exact. Nu ne ruşinăm să admirăm starea pretehnologică din Evul Mediu. Credinţa noastră neagă aşa-zisa eliberare tehnologică. Folosim tehnica doar când suntem obligaţi s-o facem.

— Da, este clar. Dar productivitatea? Nu este prea scăzută?

— Unii ar putea răspunde afirmativ. Noi suntem însă adepţii ideii că sărăcia este starea optimă a omului. De la bogăţie ni s-au tras toate relele. Sărăcia este adevărata condiţie umană.

Santoy zâmbeşte:

— Văd că eşti un filozof. O să-ţi spun în continuare Nelu, dar numai fiindcă ai putea să-mi fii fiu. Altfel ar trebui să-ţi zic domnule profesor. Unde ai absolvit colegiul?

— La Dallas.

Transportorul intră în oraş. Şoseaua este pustie. Trec pe lângă multe clădiri dărăpănate.

— Unde sunt copacii? întreabă Santoy. Pe vremuri erau mulţi.

— Nu mai sunt. Mai demult au fost nişte ierni aspre. Oamenii i-au pus pe foc. N-au avut încotro. Guvernul intenţionează să înceapă un program de plantări.

Reclame animate flanchează şoseaua. Unele dintre ele sunt de-a dreptul deşănţate. Cele trei gorile chicotesc, atrăgându-şi o privire mustrătoare din partea lui Tanaka. Santoy îl priveşte întrebător pe Nelu. Acesta spune:

— Este normal că vă miraţi câtă vreme nu ne cunoaşteţi foarte bine credinţa. Noi practicăm sărăcia, dar nu şi ascetismul. Credem că prin iubirea trupească oamenii pot avea un dialog cu divinitatea.

VIZITAŢI MUZEUL VIVANT HERESTRY!

DAR NUMAI DACĂ AVEŢI COAIE!

— Hai că asta mi-a plăcut! spune Santoy. Este periculos?

— Da, zâmbeşte Nelu, plin de curtoazie. Puteţi fi jefuit sau/şi ucis.

— De ce ucis? Din sport, ca la noi, în State?

— Cam aşa ceva. Unii fanatici cred că moartea cea mai profitabilă este cea intervenită în timpul unui orgasm. Există şi alte considerente. Niciodată nu va fi ucis cineva pur şi simplu. Mă refer, desigur, la crimele fără un scop material sau politic.

XOXAVIPE VIRCLUB! NUMBER ONE!

— Virclubурile presupun tehnologie înaltă, zice Santoy. Nu este o contradicţie?

— Nu, fiindcă sunt frecventate mai ales de turişti. Noi nu avem nevoie de aşa ceva. Totuşi, fiecare cetăţean are „raţia" sa gratuită de ficţiune trăită.

— Ce înseamnă *xoxavipe*?

— Minciună. Chezaşii Trezirii au recomandat acest nume.

O explozie zguduie uşor transportorul.

— Atenţie! zbiară poliţistul.

8. Paris, France, 35 Rue Merlin Mercredi, 06. 26. 2058

BALSAME, JEAN (FOST BOIERU ION), 43 ANI, CETĂŢEAN FRANCEZ. EMIGRAT DIN ROMINIA ÎN ANUL 2035. COPREŞEDINTE AL ORGANIZAŢIEI „WHITE GROUP". PENTRU DATE SUPLIMENTARE VEZI EDEN, ADRIAN.

Un apartament modest. Proprietarul, un bătrânel cam surd, dar vioi, se declară mulţumit de suma primită lunar de la un tânăr politicos.

Suntem nişte oameni credincioşi, îi spuseseră bătrânului. Ne întâlnim din când în când, ca să discutăm despre lumea cealaltă. Nu e cazul să ne anunţaţi la poliţie. Evident că nu, replicase gazda. Şi eu sunt român. Pentru vecini, sunteţi nepoţii mei.

Jean Balsame, un ins blond cu ochi căprui, îl aştepta pe Adrian Eden, uitându-se pe fereastră la scuarul unde o orchestră de negri cânta pentru oricine şi pentru nimeni. *Nu-s chiar tâmpiţi, cântă în surdină, ca să nu scoată lumea din sărite.*

Eden apăru la ora fixată. Părea binedispus.

— Ăştia ne cred pederaşti, zise el. Este perfect.

— Nu prea merge. De regulă, bulangii sunt unul brunet şi unul blond. Doi blonzi, nu prea merge.

— Fii atent, zise Adrian. S-a fixat data experimentului. În România. Într-o mică localitate, i-am uitat numele. Maimuţele ne invită şi pe noi. Nu cred că-şi permit să ne tragă în piept. Oricum, trimitem pe cineva.

Jean era actor, obținuse câteva roluri secundare prin nişte seriale. Era înalt şi bine legat. În fața lui, Eden părea o stârpitură.

— Trimite-o pe Anne! zise el ironic.

— De ce nu? îi urăşte pe băieți şi nici nu e proastă. Apropo, bătrânul a ieşit?

— Bineînțeles. Azi am venit mai devreme şi mi-a povestit nişte chestii. Şi-a pus aparatul, ne-am înțeles perfect. Tu ştii ce-a pățit în țară?

— În mare. A avut probleme. I-au luat casa, ceva cu nişte copii ai lui...

— A fost mai mult decât atât. Doi fii de-ai lui s-au vopsit şi au lucrat pentru băieți, fără probleme. Într-o zi i-a primit pe amândoi acasă, cu găuri în capete. Se pare că un şef s-a supărat pe ei, din senin. După aceea i-au făcut zile fripte şi le-a donat casa. A venit aici şi l-am ajutat noi, indirect, cum ştii. Ăsta mai bine îşi pune unghia în gât decât să ne toarne.

— Nici nu prea ştie cum stă socoteala. Pentru el, suntem nişte sociologi şi am dat-o pe religie. Se poartă aşa ceva.

— Nu fi atât de sigur, zise Jean. Bătrânul nu este prost, iar tu numai mutră de sociolog nu ai.

Eden se mulțumi să-şi fluture mâna dreaptă pe lângă cap, într-un semn incert.

— Ia spune, continuă Jean, nu-i aşa că noi suntem nişte teoreticieni? Noi nu acționăm.

Eden îşi holbă ochii:

— Bă, tu eşti nebun!? Doar am stabilit totul, în cele mai mici amănunte.

— Ce am stabilit?

Eden se calmă cu un efort şi se strădui să zâmbească. Spuse cu blândețe:

— Am discutat că ne vrem țara înapoi. Ne-am organizat şi am căutat bani.

— Ai dreptate.

— Atunci? *Ăstuia i se rupe din nou filmul. Te pomeneşti că are Alzheimer.* Am convenit să creăm o psihoză de masă printre colorați. Să le inducem dorul de ducă. Nu? De unde până acum au tot venit de prin alte părți, să facă mişcarea inversă. Să se care, să ne lase.

Privirea lui Jean Balsame era împăienjinită.

— Mă urmăreşti? întrebă Eden.

— Da, evident, spuse celălalt, scuturându-şi capul pe neaşteptate, ca şi cum s-ar fi ferit de o insectă supărătoare.

— Deci. În ziua de azi aproape totul este posibil. Substanța să le creeze o repulsie față de locul unde trăiesc. Chestii de-astea s-au mai făcut, n-am fost noi primii. Bineînțeles, n-ar pleca toți.

— Bine, dar s-ar depopula țara. S-ar duce şi românii.

— S-a discutat şi asta, continuă răbdător Eden. Există un genom anumit. Cine nu-l are nu este afectat. Tu, dacă te duci acolo, nu simți niciun dor de ducă.

Privirea lui Jean Balsame îşi recăpătase pe deplin sclipirea inteligenței. Actorul părea siderat.

— Bine, spuse, dar există multe persoane metisate. Nu? Corcituri. Ce faci cu ele?

— Toate astea s-au discutat. *Este clar, are ALZ. Trebuie să iau o decizie în privința lui. Şi asta cât mai repede.* Fii atent! Genomul nu se transmite la infinit, intră în discuție numai trei generații. Dacă ai avut un bunic colorat, eşti afectat. Copiii tăi nu mai sunt. Ai înțeles?

Balsame părea din ce în ce mai uluit.

— Bine, dar ăsta este rasism! Cum este posibil? Organizația noastră nu se ocupă cu aşa ceva. – Avu o ezitare, privirile lui exprimară nesiguranța. – Nu-i aşa?

Eden nu spuse nimic. Îşi aprinse o țigară şi se duse să privească pe fereastră. Orchestra de negri continua să cânte. Trecătorii, mulți dintre ei negri, treceau fără să le acorde vreo atenție. *Ce pizda mă-sii fac cu ăsta?* Se întoarse. Balsame fuma şi el. Privirea lui era cea a unui om perfect normal. Spuse:

— Scuză-mă, Adriane! Am impresia că am zis ceva nepotrivit. În ultima vreme pățesc asemenea chestii, dar îmi revin repede. Ar trebui să mă duc la doctor.

— Da, bineînțeles, nu este nicio problemă, spuse Eden. Oricui i se poate întâmpla. Oboseala. *Pe vremuri, boala asta mergea mult mai încet. Acum totul este rapid. În câteva luni de zile te-ai transformat într-o legumă. Dacă Occidentul n-ar fi fost atins de ALZ şi de SIDA, românii n-ar fi putut să emigreze în masă, n-ar fi fost primiți de nimeni. Colorații n-ar fi putut să se desfăşoare atât de uşor.* Şi eu am avut nişte chestii de-astea. Nu trebuie să-ți faci probleme. Eu zic să te odihneşti puțin, măcar până vine Herb. Hm? Ce zici?

Ascultător, actorul se întinse de-a curmezişul pe patul vechi al bătrânului, aflat în cea de a doua cameră. Îl întrebă cu un suspin pe Eden, prin uşa deschisă:

— Crezi că sunt bolnav? Că am ALZ?

— Nici vorbă, îl linişti celălalt. Este ceva absolut trecător. Ia un calmant. Eu îl aştept pe Herb, spuse în timp ce închidea uşa.

Adrian se aşeză la masa acoperită cu o țesătură din alte vremuri şi se uită în jurul său. Avea destul de multe cărți, bătrânul. Luă una de format mai mare şi începu să scrie ceva pe reversul copertei din spate. Foarte calm, ca un elev conştiincios la lecția de caligrafie. Apoi puse cartea exact în locul de unde o luase.

Herbert Gilbert, fost Horia Gibescu, zis Herb, apăru după câteva minute. Neras, îmbrăcat în haine ponosite, părea un hamal devenit şomer. Auzindu-l cum descuie uşa, Eden se ridică şi-l întâmpină în hol. Îi făcu semn să nu scoată niciun cuvânt. Intrară în camera de zi şi Eden scoase din raft cartea pe care scrisese cu puțină vreme în urmă.

Herb citi în tăcere şi apoi dădu afirmativ din cap. Apoi deschise încet uşa dinspre dormitor şi intră. Eden reciti ceea ce scrisese. *Jean Balsame are ALZ. Lichidează-l! Acum!*

Herb reapăru curând şi spuse:

— Dormea, nenorocitul. Dumnezeu să-l ierte!

— Să-l ierte Dumnezeu!

Îşi făcură amândoi cruce.

— Ar fi meritat să moară într-o clinică, bineînţeles, spuse Eden. Numai că a început să vorbească prostii. Nu este vorba aici de prietenie şi altele de-astea. – Începu să se plimbe agitat prin încăpere, gesticulând. – Pizda pizdelor mă-sii! – Se opri brusc şi-şi reluă calmul îngheţat. – N-am avut încotro. Acum suntem aproape de ţintă, nu ne putem permite să dăm greş. Dacă n-o facem acum, n-o s-o mai facă nimeni, niciodată.

Herb scoase la iveală o cripto-dischetă şi Eden o introduse în calculatorul bătrânului.

— Ia te uită! exclamă Eden, mai mult pentru sine. Ni se fixează o întâlnire. O să mergem împreună.

Celălalt nu spuse nimic. Se aşezase pe un fotoliu şi îşi privea unghiile.

— Dacă povestea se află, adăugă Adrian, ne-am ars. Ne-am şters pe bot de ţară.

Herb încuviinţă, mişcându-şi absent capul. Eden îl întrebă:

— Ce faci cu sărmanul Jean?

— La noapte. Se rezolvă.

— Bun. *Ăsta cel puţin îmi este devotat până la Dumnezeu. N-am greşit când am plătit atâţia bani ca să-l condiţionez. Numai să nu se îmbolnăvească. Asta este problema.* Distruge şi discheta!

Ieşiră împreună. Adrian lăsase un bilet scris cu majuscule, pentru bătrân. *N-o să se mire prea mult când o să găsească un cadavru în propriul lui pat. Păcat că nu-i mai tânăr cu vreo douăzeci de ani.*

Negrii din orchestră îşi strângeau instrumentele şi se pregăteau de plecare. Ieşind din mica stradă Merlin în bulevard, aproape se ciocniră cu un alt grup de negri. Nişte tineri foarte veseli.

— Le prieşte aerul de aici, spuse neutru Eden. Se vede pe ei.

Herbert rămase tăcut.

9. Cravy, Rominia, Palatul Ducal
Miercuri, 26. 06. 2058

„Zilele trecute l-am însoțit pe Bango într-o inspecție pe teritoriul său. Nu există nişte granițe recunoscute oficial, dar oamenii ştiu până unde ține stăpânirea lui. Într-o vreme s-a discutat despre o federalizare în toată regula, dar s-a renunțat. Ducatul este reprezentat în parlamentul de la Bukry doar de formă, pentru jurnaliştii străini. Am trecut prin sate sărace, locuite de români, unde istoria s-a oprit sau chiar a început să se deruleze în sens invers. Mentalitatea delăsării este stăpână. Oamenii nu mai sunt interesați de prosperitate. Muncesc pentru subzistența familiei lor şi pentru a-şi plăti contribuția. Sunt prost îmbrăcați şi arată de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-o crâncenă beție. Consumul de droguri nu este prohibit, în principiu. Sunt interzise numai anumite substanțe, cele mai scumpe. Puțini şi le pot permite. Unii au televizoare. Am auzit că nu le prea dau atenție. O apatie misterioasă pare a-i apăsa. Revoltele sunt inexistente, actele antisociale lipsesc. Bango, generos, mi-a dat voie să discut cu localnicii, prin interpret. Am aflat doar banalități. Un preot ortodox mi-a spus: Credința propagată de Chezaşii Trezirii este tot creştină şi ecumenismul va triumfa până la urmă. Va fi, adică, o unire. Ortodoxia se va vărsa în noua religie. Era un om destul de tânăr, preotul. Blazarea lui mi s-a părut ieşită din comun."

„Localitățile unde trăiesc romii sunt altfel, cel puțin în ceea ce priveşte starea de spirit a oamenilor. Se pot vedea semnele unei veselii fără margini, de parcă ar fi vorba de un chef care nu se mai încheie niciodată. Oamenii nu fac agricultură şi nici nu cresc animale. Fac comerț între ei, dar parcă mai mult în joacă, nu neapărat pentru profit. O psihologie de pensionari sănătoşi? Cât de plastic ne-a descris-o cândva profesorul meu de istoria mentalităților! Pensionarul este prin excelență o persoană lipsită de preocupare. De îngrijorare, vreau să spun. El

ştie că banii lui vor sosi în fiecare lună, dacă nu se face război sau nu vine o calamitate naturală. Aş adăuga veselia normală a unor oameni sănătoşi. Sistemul ajutoarelor este bine reglat. Cei care împart îşi fac partea leului, dar ceilalţi nu sunt nemulţumiţi de asta. Au satisfacţiile lor. Care? Libertatea sexuală fără margini, cea de a consuma droguri şi de a merge la virclub. Chezaşii Trezirii sunt împotriva tehnologiei, dar nu interzic plăcerile trupului. Aici văd o influenţă târzie a practicilor tantrice, la modă în România pe la sfârşitul secolului trecut."

„Vircluburile ar trebui să fie prohibite, fiindcă presupun o înaltă tehnologie. Cu toate acestea, sunt tolerate. Există chiar un sofism interesant, atribuit lui Opruno, marele predicator. Visele credincioşilor, oricum ar fi obţinute, sunt opera Domnului. Aşa ar fi spus într-o predică. Drept urmare, oricine preferă lumea virtuală n-are decât să-şi consume raţia sa de ficţiune, iar dacă este lacom, să cumpere şedinţe de la alţii."

„Vircluburile există numai în localităţile romilor. Se pare că românii nu le agreează. Lucrurile nu sunt clare. Există posibilitatea pigmentării, pentru cine doreşte. Cu alte cuvinte, un român poate să strângă bani şi să capete înfăţişarea unui rom standard, pe viaţă sau pentru o perioadă limitată de timp. Unii o fac. Motivaţiile lor ar putea fi lămurite doar prin cercetări îndelungate. Mentalităţile din Rominia sunt prin excelenţă *fuzzy*. De exemplu, de ce romii îi tolerează pe cei vopsiţi (acesta este termenul popular pentru cei pigmentaţi) şi îi segregă pe cei albi? Este ceva de neînţeles! S-a ajuns astfel la situaţia paradoxală ca romii cu epiderma mai albă să se pigmenteze! Deşi genomul lor e absolut OK! Singura explicaţie posibilă ar fi moda. Sau să fie vorba despre înfrângerea pe plan global a rasei albe, despre care se vorbeşte tot mai mult?"

„Pe de altă parte, femeile albe sunt foarte apreciate. Eu însămi am beneficiat de aceasta. De ce? Bango mi-a spus de mai multe ori că ţigăncile sunt mai bune la pat decât albele. Atunci? Cred că este vorba despre un anumit sentiment de triumf, în-

treținut de relațiile cu albele. Cine are la pat o albă sau mai multe este un învingător. Mai precis, se simte așa, presupun."

„Există și cazuri când lucrurile merg invers. Persoane din etnia romilor se depigmentează, din diferite motive. Unii vor să plece din țară, să emigreze. Asemenea cazuri au fost extrem de puține. Versiunea oficială în privința lor se referă la persoane alienate mintal. Alții, bărbați sau femei, vor să intre în grațiile unor puternici ai zilei. De ce n-ar deveni o femeie oacheșă, cu ochi de păcură, o blondă autentică, cu ochi albaștri, de star? Genomul rămâne bun, nimeni nu-i va face șicane, cu condiția să se afle sub protecția cuiva coios. Fiindcă altfel treburile pot să se încurce rău de tot, dacă desigur se încăpățânează să nu se pigmenteze la loc, să revină la vechea înfățișare. Dacă Bango m-ar pune pe liber și aș vrea să rămân în continuare aici, n-aș putea să aspir decât la niște poziții sociale bine stabilite. M-ar aștepta o carieră de prostituată sau una de fată în casă. Ar mai fi de lucru în sistemul sanitar, atât cât mai există așa ceva. În schimb, dacă m-aș pigmenta, admițând că Bango mi-ar da o primă de despărțire, treburile s-ar ameliora oarecum. Aș putea aspira la mai mult, dar nu cine știe ce. Pentru pozițiile sociale cât de cât importante, testul genetic este indispensabil. Oficial, această procedură de selecționare nu este recunoscută. Există această prevedere și în constituție! Acolo se stipulează foarte clar egalitatea între cetățeni, indiferent de etnie. Aș minți, dacă aș spune că românii sunt nedreptățiți în chip vizibil. N-am auzit, până acum cel puțin, de revolte și reprimări brutale. Se pare că aceștia, pur și simplu, se complac în poziții subalterne." *(Jurnalul Renatei Santoy)*

....

Românii își dau foc

„În unele capitale europene au loc spectacolele înfiorătoare ale unor autoincinerări. Primul din această serie s-a petrecut la Paris, în urmă cu cinsprezece ani, având aparența unui fenomen izolat. Apoi s-a dovedit că este vorba despre o acțiune

concertată. Poliţia nu-i poate împiedica pe sinucigaşi să acţioneze şi nici n-ar avea vreo îndreptăţire morală s-o facă."

„Ceea ce a părut la început iniţiativa unor dezaxaţi este acum revendicat de o organizaţie. Este vorba despre ROMÂNIA ROMÂNILOR, ce militează pentru restabilirea situaţiei etnice din România de la sfârşitul celui de al doilea mileniu. Cum se ştie, în ultimele decenii, pe fondul condiţiilor demografice ştiute, a avut loc o emigrare masivă a românilor. În paralel, natalitatea celor rămaşi în ţara lor a scăzut dramatic. În schimb, natalitatea romilor, populaţie astăzi net majoritară, a crescut spectaculos, ajungând să concureze la un moment dat pentru primul loc în lume. Actualmente, în Rominia (numele oficial al fostei Românii) natalitatea este strict controlată, astfel încât numărul populaţiei să rămână între limite acceptabile. Această măsură este îndreptăţită de anumite realităţi, despre care am vorbit într-un alt episod al serialului nostru dedicat românilor."

„Autoincinerările românilor plecaţi din ţara lor sunt o formă disperată de protest, apărută după ce multe altele au fost încercate. *Lobby*-ul românesc s-a dovedit activ, dar absenţa unor îndreptăţiri legale i-au determinat eşecul. În diferite instanţe internaţionale, inclusiv la ONU, problema românilor a fost propusă spre discutare. Cum nu s-au produs probe semnificative în legătură cu existenţa unor discriminări, pledoariile în favoarea românilor au rămas fără consecinţe oficiale. Reprezentanţii Rominiei au invocat existenţa unor reguli democratice, ce guvernează viaţa socială şi politică din ţara lor. Ei au declarat că alegerile au fost şi sunt libere de orice ingerinţă, iar forma de stat şi numele ţării au fost adoptate în urma unor referendumuri. Fiind sprijiniţi doar de anumite organizaţii nonguvernamentale, românii din exil n-au putut nici măcar să participe la dezbateri."

„Oribilele fotografii ce însoţesc textul de faţă au fost făcute la Paris, Londra şi Berlin. Pe fundalul uneia dintre ele se poate

vedea clar una dintre lozincile organizației: SADICILOR! CINICILOR! În mod evident, acuza e adresată guvernelor din țările occidentale, rămase pe o poziție de neutralitate în privința românilor. Într-o declarație oficială a Consiliului Europei, din anul 2049, s-a precizat că demersurile emigranților nu pot fi considerate pertinente, atâta vreme cât legile Rominiei nu interzic întoarcerea românilor în țara lor de origine. Conceptul de agresiune demografică, folosit de *lobby*-ul românesc nu este potrivit, s-a afirmat în declarația citată. O minoritate etnică nu poate fi acuzată pentru natalitatea ridicată înregistrată de membrii ei. Irelevantă este şi acuza unor presiuni psihice exercitate de către o etnie asupra alteia, în vederea emigrării. Faptul că românii au emigrat în masă nu poate fi imputat nimănui. La fel, cel al scăderii natalității în rândurile lor." *(Der Spiegel)*

....

Paradoxuri la ONU

„Un apărător al ONU trebuie să fie un bun sofist. Acestea au fost cuvintele rostite de către un important şef de stat la o recentă reuniune a țărilor puternic industrializate. Declarația n-a fost destinată presei, dar a început să circule."

„Cuvintele demnitarului sunt justificate de evoluțiile recente ale organizației mondiale. Şi anume, de primirea în ONU a unor organisme parastatale, a aşa-numiților gladiatori globali, pentru a folosi expresia unui vizionar de la sfârşitul secolului trecut. Cum s-a declanşat acest proces, de neconceput cu trei decenii în urmă?"

„Încă de la începutul mileniului al treilea, analiştii politici au constatat existența unor mari forțe, străine de națiunile-stat şi de alianțele acestora. Acestea nu aveau revendicări politice, dar puteau să intervină în destinele unor țări şi chiar ale unor continente. Concernul gigant PEPCO, de exemplu, era în măsură să influențeze, în mod indirect, multe înfruntări politice. I-o permiteau posibilitățile sale financiare enorme. Reprezentanții PEPCO au reiterat ideea că profitul este singurul obiectiv

al concernului. Cu toate acestea, opinia publică a aflat că PEPCO are şi interese politice. Astfel s-a ajuns la evenimentul cotat drept cel mai straniu al deceniului. PEPCO a fost admis în ONU şi în Consiliul de Securitate, recunoscându-i-se, practic, statutul de importantă putere politică."

„Acest eveniment stupefiant a fost începutul unei reacţii în lanţ. Curând, alte câteva organisme suprastatale au cerut să fie primite în ONU. Primul a fost vechiul GREENPEACE, transformat într-o organizaţie ecopolitică. Într-o lume a dezastrelor ecologice, idealiştii organizatori ai unor proteste simbolice au devenit egalii marilor puteri politice ale lumii." *(Comentariu UNIVNET)*

10. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Miercuri, 26. 06. 2058

Brad Johnson intră fără nici-o teamă în fostul parc. Ştie numai din auzite cum au arătat locurile pe vremuri. Erau mulţi copaci şi flori, de toate felurile. Exista un lac, unde se putea pescui. Bunicul lui i-a povestit cum prindea cândva peşte, deşi nu era permis. Lacul a fost mai apoi umplut cu gunoaie. Pentru a împiedica răspândirea unor molimi, oficialităţile au dispus acoperirea acestora cu un strat de pământ.

Brad trece pe lângă ruina unui pod. *Taică-meu plâgea când îşi amintea de trecut, de copilăria lui. Bătrân inimos... Nu m-am mirat prea mult când l-am găsit spânzurat. Ce să-i faci... Dacă aş avea şi eu sentimente, aş fi terminat. Bă, lasă-le pentru alţii! Aşa mi-a spus un bătrân, ăl de m-a învăţat pocher. Contează numai ce ai în mână, restul este căcat. Şi învaţă să stai la cotitură. Futu-i în cur să-i fut! Nu ştiu pe cine a înjurat. A murit şi ăsta. L-am găsit rece într-o dimineaţă, în cotineaţa unde dormea iarna.*

Cu vreo oră mai înainte, la uşa lui a bocănit un trimis al lui Santana. L-a recunoscut imediat, era unul dintre cei trei îngeri păzitori ai italianului. Hai, bă! i-a strigat omul. Eşti dorit de

domnul Tom Santana. Să fii la el în cel mult un ceas! I-a aruncat în silă o cartelă de identificare. Asta e bună dacă ai vreo problemă pe drum sau la intrare. Fute-m-aş în norocul tău de husăn! a încheiat insul.

Ultimele cuvinte le-a spus aproape în şoaptă, dar Brad le-a auzit.

Trece pe lângă cortul babei Rada. Aceasta este afară, şade pe un scăunel şi se soreşte. Acum chiar că arată ca o hoaşcă în toată regula. *Şi alaltăieri îi trecea prin cap să intre în fuioare cu mine!* Femeia stă cu ochii închişi. Nu-l vede sau se preface că nu l-a băgat de seamă.

— Să trăieşti, mamă Rado! strigă Brad, pentru a acoperi hărmălaia unor copii.

— Ia te uită! zice baba, cam acru. Te-ai făcut forar, te pomeneşti!

Brad râde şi nu zice nimic. *De ce nu, la o adică? Ba nu, n-ar fi bine. Ar auzi femeile mele şi mi-aş pierde pâinea. Ori una, ori alta.*

La vreo zece metri de cortul lui Santana îl vede pe omul care l-a trezit din somn. Îl salută foarte politicos, dar nu primeşte niciun răspuns. Un alt păzitor apare de după cort şi îi face semn să intre. Brad îl salută şi pe acesta.

— Să trăiţi!

Italianul arată la fel ca în urmă cu două zile, minus unghiile, acum colorate altfel. Deşi afară este soare, iar cortul are nişte porţiuni translucide, marele policandru de cristal luminează cu toate becurile aprinse.

— Da, spune Tom, în chip de salut, am aici o catedrală personală. Ţi-am mai spus, îmi place lumina puternică.

— Am venit, spune românul cel vopsit. Ai ceva să-mi spui?

Celălalt îi face aproape imperceptibil cu ochiul. Apoi începe să-şi maseze capul, insistând asupra urechilor. *Ştiu şi fără comedia asta că băieţii ne ascultă.* Brad ridică din umeri.

— Să ne aşezăm, spune Santana.

Celălalt se conformează, fără niciun cuvânt. Italianul repetă gesturile cunoscute. Amestecă încet cărţile de joc, privirile îi devin ceţoase. Ochii încep să i se închidă. *Cel albastru rămâne deschis mai mult timp decât cel verde şi începe să strălucească. Ca într-un film de groază.*

Brad vede o hârtie scrisă în faţa sa. Cum a ajuns acolo? Îşi aminteşte bine, pe masă au fost doar cărţile de joc, iar mâinle lui Tom au fost tot timpul la vedere. Citeşte:

SISTEMELE VIDEO SUNT DECONECTATE. TACI DIN GURĂ ŞI ÎNCHIDE OCHII! STAI LINIŞTIT! VEI AFLA CE DOREŞTI SĂ ŞTII.

Brad simte că zboară, ca în poveştile cu morţi întorşi la viaţă. Ştie, a ajuns în trecut, pe vremea când nu se născuse încă. Ştie că sub el e oraşul Monte Carlo. Descrie cercuri largi prin văzduh, ca Superman. O zi frumoasă de toamnă, copacii au frunzele ruginii. Marea Mediterană are culori schimbătoare. Verzuie, albastră, iarăşi verzuie. Începe să coboare lent spre o clădire albă, un mic palat. Va intra, o ştie. Nevăzut, neştiut. Se simte complet detaşat, de parcă ar fi acasă şi s-ar uita la televizor. Mai simte că asistă la ceva întâmplat în realitate. Nu se află într-un virclub. Va vedea un adevăr, o bucată mică din cel mare.

Intră într-o sală de conferinţe. Lambriuri de culoarea mierii, pardoseală de gresie azurie. Tavan înalt, în cupolă, decorat cu scene mitologice. O masă rotundă, fotolii cu spătarul înalt, numite în comerţ prezidenţiale (dar astea precis nu se găsesc de cumpărat), negre şi albe. Cinci albe, patru negre.

Din nou, afară. Pe terasă aterizează silenţios un elicopter. Brad ştie, cei patru vin din ţara lui. Hainele lor sunt altfel, aşa era moda prin 2020. Tuciurii, eleganţi şi demni, foarte siguri de ei. Sunt conduşi în sala de conferinţe. Brad îi urmează, pururi nevăzut. Din frondă sau fiindcă aşa s-a stabilit mai înainte, cei patru se aşează în fotoliile negre. Nu discută între ei, aşteaptă.

Brad ştie, şeful este insul slab, cu figură de ascet. Pe atunci ţara se numea Romînia. Numai în 2025 s-a adoptat actualul nume: Rominia, adică ţara romilor.

Se deschide o uşă înaltă. Apare un grup de bărbaţi eleganţi. Cei patru rămân imobili. Saluturi. Noii veniţi se aşează în fotoliile albe. Se vorbeşte într-o engleză americană impecabilă. Brad îşi dă seama de asta, deşi el însuşi este departe de-a o vorbi atât de fluent. Ştie, compatrioţii lui au studiat în State. Mai ştie, nu se miră de nimic, că unul dintre cei patru e român vopsit, bronzat mai bine zis, pentru că în 2020 n-a fost încă pusă la punct pigmentarea genetică. Românul este chiar şeful.

Domnilor, spune cel mai în vârstă dintre noii veniţi, un bărbt blond şi înalt, la şaizeci de ani, amănuntele le-au stabilit experţii. Noi avem de discutat eventualele neclarităţi. Apoi urmează să semnăm. Protocolul nostru este absolut secret. Nimeni din afară nu trebuie să-l citească. Niciodată. Orice scurgere de informaţii în privinţa lui conduce în mod automat la încetarea oricărei implicări din partea noastră. Nu semnăm un tratat. Organismele reprezentate de noi există în realitate, dar protocolul este secret. Noi semnăm în numele Organizaţiei Paneuropene pentru Echilibru. Dumneavoastră, pentru Partidul Romilor Liberi. În documente, ţara dumneavoastră este numită Rominia, adică ţara romilor. Actualmente numele este altul, dar noi am convenit, în documentul adiţional, că el va deveni Rominia. Zâmbeşte amabil.

Ăsta a fost şeful delegaţiei. Acum va vorbi unul de rang mai mic, ştie Brad. Aşa se întâmplă.

Domnilor, partidul dumneavoastră nu este încă legalizat. Existenţa lui este cunoscută doar de puţini. În viitor, va deveni partid de guvernământ. Vor fi şi alte schimbări în Rominia. Ele nu interesează, pentru moment. În principal, noi convenim acum asupra componenţei etnice. Aveţi aici o minută a protocolului. Ea conţine esenţa. Vă rog s-o parcurgeţi cu atenţie.

Vorbitorul, un bărbat blond de vreo patruzeci şi cinci de ani, le împarte celor patru câte o foaie de hârtie. Brad, cu darul lui de neînţeles, citeşte peste umărul românului vopsit:

OPE se angajează:

— să organizeze trimiterea sistematică în Rominia, pentru o perioadă nelimitată de timp, a unor ajutoare în alimente, îmbrăcăminte, medicamente și echipamente socotite vitale pentru supraviețuirea unei populații umane

— să obțină finanțări de la diferite state și organisme internaționale în favoarea Rominiei

— să asigure prin mijloacele de care dispune păstrarea actualelor granițe de stat ale Rominiei

— să încurajeze emigrarea românilor în diferite regiuni ale lumii, prin propagandă și prin crearea unor facilități specifice

— să participe în mod activ la încurajarea imigrării în Rominia a romilor de pretutindeni

— să acorde ajutor logistic puterii politice din Rominia, după câștigarea alegerilor de către PRL

— prin mijloace specifice, să sprijine puterea din Rominia în acțiunea de a-i menține pe romi, indiferent de proveniența acestora, pe teritoriul romin

PRL se angajează:

— să încurajeze emigrarea în Rominia a romilor de pretutindeni

— să controleze în mod strict natalitatea, în funcție de conjuncturile ivite pe parcurs, astfel încât numărul total al populației să se păstreze în limitele stabilite de documentul adițional

— să stimuleze emigrarea din Rominia a cetățenilor de alte naționalități decât cea romă

— să promoveze în mod sistematic mecanisme social-politice cu efect centripet, menite să împiedice părăsirea Rominiei de către romi

— să acorde o atenție specială mijloacelor spirituale și psihologice menite să împiedice mișcările sociale centrifuge ale romilor.

Brad înțelege că evenimentele din ultimele decenii n-au fost numai efectul întâmplării și al unei soarte ironice. Revenit în fața unui Santana cu licăriri batjocoritoare în ochii săi de două culori, el vede un nou cuvânt scris pe hârtia de pe masă: MUCLES! Adică să-și țină gura.

Nu se poate, poponarul ăsta de macaronar îşi bate joc de mine. Mă hipnotizează cum i se scoală lui. Entitatea aia îi dă puteri. Vrea să mă întărâte, să mă scoată din viața mea comodă. Ce? O duc rău? Dimpotrivă.

Se uită țintă la Santana. Acesta a început să amestece cărțile de ghicit. Apoi le pune pe postavul verde al mesei şi dă foc hârtiei scrise. Totul cu mişcări atât de lente încât par ireale. Îl priveşte întrebător pe Brad. Acesta mişcă a neîncredere capul, iar mimica lui este a unui om scârbit de un truc prea grosolan. *Nu se poate să fi fost aşa. Asta este poveste de roman prost, pe gustul amatorilor de istorii despre conspiratori.*

Italianul îl priveşte serios. *Aşa a fost. Eşti cel ales de entitate şi vrea să afli asta. De mult nu mă mai întreb de ce se petrec lucrurile aşa şi nu altfel. Eu n-am făcut decât să-ți transmit. Râzi, distrează-te, spune-mi că sunt nebun! Te priveşte ce crezi.* Cuvintele lui pătrund în conştiința lui Brad. Acesta le aude foarte bine, deşi Santana nu-şi mişcă buzele. *Telepatie, citirea gândurilor. Căcat. Puțin îmi pasă. Eu trebuie să-mi văd de ale mele, s-o regulez ca lumea pe Argy şi pe celelalte. Atât. O bag în pizda mă-sii de entitate. BA NU! TU, CURVĂ MASCULINĂ, VEI AVEA UN ROL DE JUCAT. VEI FACE CE ȚI SE VA SPUNE! VEI FI BILA CARE RĂSTOARNĂ POPICELE NEGRE! Ce-a fost asta? Cine mi-a vorbit? N-a fost italianul. Ce glasul dracului! Extraterestru?*

Santana reîncepe să amestece cărțile de tarot, maşinal. Îi face lui Brad un semn ambiguu. Spune, arătând cu degetul în sus şi împrejur:

— Şi acum să-ți ghicesc, că doar de-aia ai venit aici. Cred că problema ta sunt femeile. Vrei să ştii ce-ți rezervă viitorul în privința lor. Este?

— Îți bați joc de mine, zice Brad.

În minte îi tot revine o dată calendaristică, 1 octombrie 2020. Scena văzută de el mai înainte atunci s-a petrecut. Mai ştie că protocolul este cunoscut sub numele de PACTUL NEGRU.

— Ba nu, nu-mi bat joc, spune Santana cu glasul controlat al unui ins obişnuit să cunoască multă lume. Eşti un profesionist în materie de femei. Ce faci dacă te doreşte un om mare, unul important, vreau să zic?

— Îmi prezici una ca asta?

— Cam aşa se arată. Te vei reprofila. Şi încă foarte curând.

Brad se ridică, îşi scutură părul lung. *Ăsta de partea cui o fi? Slugă plecată a împăratului? Se distrează pe seama tuturor?* Zice:

— Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă. Poate mă cauţi.

Santana mişcă afirmativ din cap. Îi face semn să plece.

Afară, în lumina crudă a soarelui, lui Brad Johnson i se pare că a visat. *Nu se poate. Prostii. Vrăjitorii nenorocite.* Cei trei păzitori ai lui Santana îl privesc ostil sau mai degrabă dispreţuitor. Stau unul lângă celălalt şi fumează marijuana. Brad recunoaşte mirosul. *Dacă se împlineşte spusa macaronarului, oricare dintre ăştia trei va putea veni la mine să-l servesc.*

III

IL MATTO

„Îmi amintesc cu plăcere de ospitalitatea românească. Cele mai originale mi s-au părut mâncărurile tradiționale și muzica populară românească. Îmbinarea folclorului autentic și a civilizației occidentale este de cea mai bună calitate."
(Interviu cu John Dewey,
în New Magazine, martie 2058)

„S-o sculat și-o făcut foc
Și mi-o ars al meu năroc.
S-o sculat și-o făcut pară
Și mi-o ars a mea ticneală."
(Folclor românesc)

11. Bukry, Rominia, Palatul Imperial
Joi, 27. 06. 2058

Explozia de pe șoseaua dinspre aeroport se dovedise a fi o alarmă falsă. Copiii se mai joacă de-a războiul, spusese Nelu. Strigătul lui disperat de avertisment rămăsese fără vreo explicație. Nimeni nu-i ceruse așa ceva, de altfel.

— Și cum spui că-i zice lumea? îl întrebă Santoy pe Nelu.

— Buricul Rominiei. O clădire extraordinar de rezistentă. Ieri a fost un cutremur. Nici măcar o singură fisură.

Se aflau într-una din sălile accesibile publicului. Santoy făcea figura vizitatorului important, capabil să-și plătească o

escortă formată din cinci oameni. Se plimbau încet, admirând tapiseriile. Echipa condusă discret de Tanaka se plasase într-un fel de semicerc. Ochii căprui ai celor trei subalterni ai japonezului se mişcau în permanenţă. Dave, John şi Babe purtau lentile cosmetice de contact. Privirile lor albastre dispăruseră, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Ascultă, Nelule, zise Santoy, oprindu-se brusc. Am uitat să-ţi spun ceva. Eu am o fiică. Ştii, presupun. *Ce figură mi-a făcut cu sinuciderea! Curara! Mă întreb ce naiba are cu mine. Mă necăjeşte din principiu, fiindcă aşa fac adolescenţii în filme? Sau pentru că nu vreau să trec la religia ei?*

— Desigur, domnule, răspunse politicosul reprezentant al oficialităţilor din Rominia. S-a negociat şi pentru ea, dar am văzut că a renunţat să mai vină.

Santoy începu să înjure în şoaptă. Nelu zâmbi:

— Dacă-mi permiteţi, înjuraţi foarte bine pentru un străin. Puteţi s-o faceţi cu glas tare, nu există nicio interdicţie în acest sens.

— Fii atent, Nelule! Jane n-a vrut să urce în avionul meu. Are damblalele ei. Vine azi cu un coreligionar al ei. Ăla o lasă pe aeroport şi se cară. Sunt ţicniţi, dar nu duc lipsă de tehnică. Secta ei, vreau să spun. Poţi să trimiţi pe cineva s-o aştepte şi s-o aducă? Mai întâi, ar trebui să-i contactezi. Ai aici codul.

Nelu se gândi o clipă.

— Nu pot să merg personal, zise. N-am voie şi nu vreau să risc. Trimit nişte băieţi. Corect?

— Bine.

Nelu scoase la iveală un aparat şi vorbi într-o limbă amestecată. Santoy şi ceilalţi recunoscură cuvinte englezeşti, unele dintre ele modificate în feluri ciudate. Miliardarul pricepu o seamă de cuvinte româneşti. Traductoarele, conectate cu întârziere, îi lămuriră. Poliţistul dădea instrucţiuni în legătură cu primirea fetei.

Intrară într-o altă sală, printr-o uşă monumentală ce părea a fi făcută dintr-un lemn nobil. Santoy o pipăi admirativ:

— Aşa ceva nu se mai face azi. Dacă nu cumva este o imitaţie formidabilă.

De după uşă se repezi asupra lui Santoy un ins îmbrăcat în uniforma imperială. În mâna dreaptă avea un pumnal lung. O sabie? Tanaka interveni primul, cu mişcările lui economicoase, dar foarte rapide. Urletul de atac al atacatorului se curmă brusc. Santoy, împietrit, realiză că restul escortei făcuse un zid în jurul lui, acţionând cu o fracţiune de secundă în urma japonezului. Sabia şuieră pe deasupra capului lui Tanaka, apoi se desprinse din mâna agresorului şi zbură prin aer pentru a cădea cu un zăngănit pe pardoseala de gresie. Un icnet şi insul căzu ca secerat. Nelu se desprinse de grup şi îi prinse mâinile în cătuşe. Tanaka se înclină ceremonios în faţa învinsului său şi apoi către grupul format în jurul lui Santoy. Cel încătuşat făcea spume la gură şi înjura cumplit. Traductorul nu reuşea să echivaleze toate expresiile lui.

Santoy nu părea prea speriat. *Are ceva coaie, bătrânul. Nu s-a căcat pe el de frică.* Îl întrebă pe Nelu:

— Poţi să-mi spui şi mie ce-a fost asta?

— Un atac, domnule.

— Hai, că mi-ai plăcut! Ce picioarele mele să fie altceva? Aici, în Palatul Imperial? Chiar aşa? Cui i se scoală face rost de o uniformă şi vine cu sabia, să mi-o bage în cur?

— Domnule Santoy... – Nelu nu părea prea stânjenit. Aşteptă ca atacatorul să fie luat. – Ştiaţi că aici se întâmplă nişte lucruri mai... De altfel, cine vrea chiar să vă omoare nu recurge la mijloace de acestea...

— Romantice? Hm?

— Exact. Totul n-a fost decât o bagatelă pentru *dai-sensei* Tanaka. – Se înclină către japonez. – *Se pare că idiotul ăsta de bogătaş nu ştie pe cine are în slujbă.* Desigur, puteau fi şi mai mulţi atacatori. Rezultatul ar fi fost acelaşi. Doar dacă ar fi venit nişte experţi... Nu este însă cazul. Insul era un fanatic, nu un specialist.

— Ce fel de fanatic?

— Religios. Există o sectă, un fel de confrerie. Vor să-i extermine pe străinii importanţi. Spun că romii trebuie să conducă lumea. Nişte descreieraţi.

— Şi cum intră în palat? Uniforma, sabia?

Nelu, foarte serios:

— Secta are prozeliţi în cele mai diverse medii sociale. Foarte rar se întâmplă ca un poliţist să adere şi să treacă la fapte. N-avem mijloace să-i condiţionăm pe absolut toţi. Deocamdată, cel puţin.

Santoy se opri absent în faţa unui tablou. Privi îndelung. Apoi tresări uşor şi se întoarse spre Nelu. Vorbi româneşte:

— Ia spune! Tu ai aranjat toată chestia! Este? Intră în programul de surprize pentru vizitatorii bogaţi! Este? Spune, mă! Ai cuvântul meu că nu mă supăr.

Cei patru ascultară traducerea. Pe feţele gorilelor, mirarea se lăţi cu o mică întârziere. Figura emaciată a lui Tanaka, la fel de impasibilă ca întotdeauna.

— Domnule Santoy, îmi sunteţi simpatic, spuse Nelu în engleză. Pe cuvântul meu. – Zâmbi uşor. – Aţi ghicit. N-am vrut să credeţi că noi, romii, n-avem simţul umorului.

Miliardarul o dădu din nou pe româneşte:

— Futu-te-n cur, lampă! – Începu să râdă. – Ai fost bun. Ai o bere de la mine. Uite, până şi pe domnule Tanaka ai reuşit să-l distrezi.

Într-adevăr, pe figura japonezului apăruse un mic zâmbet.

Dave ridică o mână.

— Ia spune! zise Santoy, binedispus.

Omul păru că face un efort. Reuşi să articuleze într-o română cu accent bizar:

— Fir-aş al dracului!

Primii râseră Santoy şi Nelu. Apoi John şi Babe. Tanaka zâmbi din nou.

— Ai şi tu o bere de la mine, zise miliardarul.

După o scurtă pauză, polițistul rom spuse foarte serios:

— Domnule Santoy, astăzi o să aveți o mare șansă. Este ziua noastră națională. În fiecare an, împăratul și împărăteasa se arată poporului și stau de vorbă cu oricine. Dacă sunteți norocos, puteți să-i cunoașteți personal. Nu mai este mult până la ora când va începe ceremonia.

— Unde?

— Tot aici. Clădirea asta este enormă. Este a doua sau a treia ca mărime din lume. A făcut-o un dictator, cu vreo optzeci de ani în urmă.

— Ceaușescu?

— Da.

— Și uite cum a ieșit treaba, zise neutru Santoy. Nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește.

— Corect. Dar să continuăm, dacă-mi permiteți. Ceremonia va avea loc într-o sală foarte mare. Între suita împăratului și popor va rămâne o distanță. Cine va dori și va avea noroc să dea mâna cu el trebuie să treacă printr-un spațiu liber. Atunci el va fi analizat de dispozitivele noastre. În principal, în rândurile din față sunt oameni verificați, dar oricând se pot întâmpla lucruri neprevăzute.

— Și noi?

— Vom sta mai în spate, au prioritate cei din etnia romă. Nu fiindcă ar exista vreo segregare rasială între noi, dar așa e tradiția. Teoretic, veți putea ajunge la împărat și dumneavoastră. Desigur, mult mai ușor ar fi să obțineți o audiență, într-una din zilele următoare. Nici azi n-ar fi exclus. Să urcăm două trepte, vă rog. Aici.

O sală imensă. Când am plecat eu, clădirea exista, dar nu era voie să intri. Santoy se uită în sus, apreciind decorația tavanului. *Atunci, în primii ani de după 2000, trebuia să fii profet pentru ca să întrevezi ce se va întâmpla. Cum îi zicea? Palatul Parlamentului? Am plecat exact la timp. La recensământul din 2017 țiganii erau mai mult de jumătate din populația țării.*

În capătul îndepărtat al sălii se afla o estradă. *Purpură? Sau ce mama naibii?* Roşul închis al soclului punea în evidenţă două tronuri somptuoase, sculptate într-un lemn de culoare închisă. În stânga, un al treilea tron, ceva mai mic. Era tot negru, dar de o altă nuanţă. *Abanos, evident. Ai dracului, amintesc că albul şi culorile deschise nu au prea mare trecere.*

În sală se afla deja lume. Pentru moment, Santoy nu văzu nici un om cu pielea deschisă la culoare. El însuşi era singurul.

Se vorbea în şoaptă.

— Ia spune, îl întrebă Santoy pe Nelu, nu există şi ţigani mai albi? Eu aşa ştiu. Când am plecat din România, unii erau chiar blonzi.

— Ba da, evident.

— Chestia cu genomul? Aia funcţionează?

— Da, aia nu dă greş. Numai că este altceva la mijloc.

— Ce?

— Oamenii, romii vreau să spun, nu doresc să arate ca albii. Vor să fie bronzaţi.

— Şi atunci?

— Se pigmentează. Ceva foarte simplu. O chestiune de modă. A prins. De ce şi-au pus băieţii dumneavoastră lentile de contact? Ca să nu aibă ochi albaştri. Este mai comod să arăţi ca toată lumea.

Muzică maiestuoasă. Oamenii continuau să intre pe uşa opusă estradei. Erau toţi îmbrăcaţi în haine de culoare închisă. Purtau nişte eşarfe roşii-negre.

— Sunt culorile Casei Imperiale, şopti Nelu.

Muzica devenea aproape marţială, se transforma rapid.

Santoy constată că poliţiştii erau puţini. *Sunt în civil, desigur. Nimic nu se schimbă pe lumea asta.*

Muzica încetă brusc. De undeva din spatele estradei îşi făcu apariţia un herald îmbrăcat în negru. Însemnele lui de ofiţer superior erau brodate cu roşu.

— Majestatea Sa, Împăratul Baxt al II-lea! Majestatea Sa, Împărăteasa Cerasela!

Omul avea o voce extraordinar de puternică şi de melodioasă.

Precedaţi de câţiva ofiţeri organizaţi în evantai, apăru împăratul. Împărăteasa mergea cu un pas în urma lui. Imediat după ea păşea un bătrân foarte înalt şi slab. Barba lui albă contrasta violent cu faţa şi straiele negre.

— Bătrânul este marele predicator Opruno, îi şopti Nelu lui Santoy. Şeful Chezaşilor Trezirii.

Publicul nu aplaudă şi nici nu izbucni în urale. Se auzi doar un murmur generalizat.

Împăratul se aşeză pe tronul din mijloc. La stânga lui, împărăteasa. La dreapta, înaltul prelat.

— Ce spun? îl întrebă Santoy pe Nelu, în şoaptă.

— Să trăiţi, în limba romani. Este un ritual. – Le făcu un semn celor trei gărzi de corp şi lui Tanaka. – Mişcaţi-vă buzele! Aşa trebuie. Şi dumneavoastră, domnule Santoy!

Îl ascultară cu toţii. Murmurul dură până când împăratul îşi ridică dreapta încărcată de inele.

— Uite un alb lângă împărat, şopti Santoy. Cine este?

— O să vă spun mai târziu, zise Nelu, uşor agasat. Fiţi atenţi!

Heraldul apăru din nou. Vocea lui era neverosimil de puternică şi nu părea amplificată prin niscaiva dispozitive tehnice.

— Împăratul Baxt al II-lea salută cetăţenii din Rominia şi le urează sănătate! Împărăteasa Cerasela asigură poporul de dragostea ei! – Formule tradiţionale, şopti Nelu. – Acum, împăratul nostru va vorbi poporului. Cuvintele sale vor fi ascultate în toată ţara. *Vorba vine. Celor mai mulţi li se rupe de ele.*

Din nou murmurul, oprit de mâna groasă a împăratului.

— Dragi cetăţeni ai Rominiei, stimaţi concetăţeni! începu împăratul, fără să se ridice de pe tron. – Vorbele sale se auzeau perfect de bine. – Astăzi este ziua noastră naţională. În urmă cu treizeci şi patru de ani, părintele meu, slăvitul Baxt Întâi a întemeiat dinastia noastră. Atunci, poporul şi-a ales calea dorită dintotdeauna. A fost o zi istorică şi, pe bună dreptate, a de-

venit sărbătoarea noastră naţională. În timpul scurs de atunci, Rominia a prosperat şi ocupă cu cinste un loc de frunte în rândul naţiunilor. La noi, în ciuda unor răuvoitori, domneşte democraţia. Cândva, pe aceste plaiuri, anumite etnii erau oropsite de altele. Ne amintim cu repulsie anii ce au încheiat mileniul trecut. Pe atunci, romii erau priviţi ca nişte paria, deşi locuiau cu demnitate în ţara lor. – Vocea împăratului deveni uşor ameninţătoare. Arătătorul mâinii sale drepte se îndreptă spre asistenţă. – Astăzi, aşa ceva este de neconceput. Suntem egali cu toţii. Romii şi ceilalţi, indiferent de etnie. Lumea priveşte ţara noastră... – Se opri din vorbit, uitându-se mustrător în direcţia unui vorbitor care încerca să ajungă mai în faţă. – Lumea priveşte...

Brusc, împăratul se opri din vorbit şi rămase cu gura întredeschisă, statuie. Încremeniră şi ceilalţi din preajma suveranului. Oamenii din primele rânduri ale asistenţei păţiră ceva asemănător. Ca şi cum în interiorul unui cerc acţionase o forţă necunoscută, capabilă să împietrească. Stupefiaţi, cei veniţi din America văzură un muzeu al figurilor de ceară, apărut din senin.

Efectul nu-l atinsese pe Santana. Acesta coborî repede de pe estradă şi trecu brutal printre oamenii intraţi în catalepsie. Câţiva căzură ca nişte popice, angrenându-i şi pe alţii. Cu ochii ieşiţi din orbite de uluire, cetăţenii Statelor Unite văzură o ilustrare a unui principiu, cel al dominoului.

Urmă o scenă derulată rapid. Câţiva civili începură să-i dezbrace pe cei căzuţi în zona indicată de italian. Lucrau cu dexteritate. În nici două minute de la începutul secvenţei, un bărbat ca oricare altul fu scos pe braţe. Era ţeapăn.

Rigor mortis! Fir-aş al dracului!

Apoi, la fel de brusc, oamenii împietriţi îşi recăpătară mobilitatea. Împărăteasa zâmbi şi îşi mişcă graţios mâna stângă înspre asistenţă. Cei din preajma tronurilor respirară şi se mişcară. Cei căzuţi din cauza pătrunderii lui Santana se ridicară foarte repede şi îşi aranjară ţinuta.

Ca şi cum ar fi fost un film, oprit şi apoi pornit din nou. Aş zice chiar că nici unul dintre ei nu ştie ce s-a întâmplat.

— Lumea priveşte cu admiraţie, continuă împăratul, înspre Dunăre şi Carpaţi. Pentru a fi mai pe înţelesul tuturor, zâmbi Baxt al II-lea, n-avem de ce să ne plângem. Vă felicit călduros, dragi concetăţeni!

Murmur de voci. Americanii, cu lecţia învăţată, simulară că participă. Santoy îi făcu lui Nelu un semn discret, arătând spre ieşire. Acesta încuviinţă.

12. Bukry, Rominia, Tchishmy Park
Joi, 27. 06. 2058

La ieşirea din Palatul Imperial, Santoy şi ai lui intră în transportorul blindat. Nelu transmite ceva, în limba romani. Se pare că-şi cheamă nişte subalterni.

— Lipsesc puţin, îi spune lui Santoy. Vă rog să mă aşteptaţi. În planul nostru figurează vizitarea parcului de distracţii. Se numeşte Tchishmy.

Bogătaşul încuviinţează absent. *Ăsta este numele Cişmigiului, presupun. Limbile au o tendinţă spre simplificare. Asta o ştiu de la curva de nevastă-mea. Aproape am şi uitat că mă aflu aici pentru ea. Din Cişmigiu, Cişmi. Ar merge.*

— Ce spui, domnule Tanaka, despre povestea cu împietrirea? întreabă el cu blândeţe.

Japonezul pare gânditor.

N-a mai fumat aşa ceva. Pentru el, nimic nu iese din comun, dar asta a ieşit. Este şi el om, uneori.

— Domnule Santoy, spune impersonal japonezul, există aşa-numitul *kiai*. Efectul este însă mult mai scurt şi nici n-am auzit vreun sunet. Au fost afectaţi mai mulţi oameni. Hipnoză de masă. Asta rămâne.

— Ăla de lângă împărat a acţionat. De ce i-a împietrit pe toţi? se întreabă milionarul, parcă vorbind singur. *Începe să nu-mi*

mai placă în ţara asta. Poţi s-o mierleşti în fiecare clipă. Ce protecţie? Căcat.

Apare Nelu, vizibil îngrijorat.

— Am mandat să vă spun despre ce-a fost, zice. În fond, sunteţi un prieten al Rominiei. Ştim dedesubturile. Şi suma donată de dumneavoastră. Un gest nobil. Noi apreciem aşa ceva.

— Vorbeşti ca un ambasador, domnule Nelu, o dă din nou Santoy pe politeţe, în glumă, încercând să se binedispună.

— Nelu!

— Bine, Nelu! Ei, ce-a fost? Cu aşa ceva puteţi să vă îmbogăţiţi.

— Cum?

— Ei, cum... Să filmaţi şi să vindeţi unei reţele de televiziune. Este ceva de milioane. Aur curat.

— Cred că s-a făcut aşa ceva. De fapt, în mod cert. Palatul este filmat în întregime, fără întrerupere. Desigur, nu evenimentele din apartamentele private.

— Aş putea cumpăra chiar eu filmul. Am şi o reţea de televiziune. Vezi, poate mă pui în legătură, până nu se bagă alţii. Ia stai! N-au fost de faţă tot felul de corespondenţi de presă? N-au filmat? Adevărul este că n-am văzut nici unul.

— N-aţi văzut, fiindcă n-aţi avut pe cine să vedeţi. Există nişte reguli mai deosebite. Fără presă, în anumite ocazii. Nimeni nu se supără. Considerente religioase. Marele predicator Opruno este împotriva televiziunii. Era şi el de faţă, nu? Poporul îl iubeşte foarte mult. Vede în el un sfânt.

— Am priceput, zice Santoy. Ia spune! Ce-a fost povestea cu ruperea filmului?

Poliţistul se arată îngrijorat:

— Se petrece un lucru... A fost o încercare de atentat.

— Cum?

— Ăla pe care l-au scos. L-aţi văzut. Era căptuşit cu exploziibil. O să-l detoneze undeva afară. Vom afla exact puterea.

— Cui?

— A explozibilului, domnule Santoy. – Nelu râde cu o cruzime scoasă pentru prima dată la iveală. – Şi a omului.

— Nu înţeleg.

— Este foarte simplu. A fost întrerupt doar sistemul de detonare. Explozibilul a rămas ca la început, prins de jur împrejurul omului. Vor sări în aer împreună. Asta se va întâmpla după interogatoriu. Se pare că este vorba despre un explozibil nou, imposibil de detectat cu mijloacele actuale.

— Au mai fost asemenea tentative?

— Sincer, nu. În această ţară nu există terorişti şi nimeni din afară n-ar avea interes să-l suprime pe împărat.

Între timp transportorul s-a pus în mişcare, la un ordin al poliţistului. Trece printre nişte blocuri, pluteşte fără zgomot peste hârtoape.

— Clădirile astea, spune Nelu, au fost făcute odată cu Palatul Imperial. Foarte solide. Rezistă şi azi. Multe altele, de dinainte de cutremurul din 1977, au devenit nesigure. Nu puţine s-au dărâmat. Cine continuă să locuiască în ele o face pe propria răspundere.

— Şi nu este criză de locuinţe?

— Ba da, dar noi dispreţuim confortul occidental. Credinţa noastră ne-a învăţat aşa. Nu este deloc jenant ca mai multe persoane să locuiască într-o singură cameră. Dimpotrivă, aşa se realizează adevărata comuniune umană.

— Interesant, spune Santoy. *Ăsta îşi bate joc de mine, este clar. L-aş întreba dacă locuieşte şi el tot aşa, la înghesuială, dar am impresia că este mai mare în grad decât am crezut la început. Poate organizează o expediţie şi mi-o aduce pe Renata pe tavă.*

Transportorul a ieşit dintre blocurile bine păstrate şi a apucat-o în sus, pe o stradă al cărei nume Santoy l-a uitat, deşi a studiat harta Bucureştiului şi a României de multe ori, în anii din urmă. Unele clădiri sunt renovate şi locuibile, cele mai multe sunt dărăpănate şi par abandonate. În apropierea Universităţii, o haită de câini furioşi atacă furibund vehiculul, lătrând demenţial. Le curg balele, par turbaţi. N-au nicio şansă.

Babe îl întreabă pe Tanaka, cu un rânjet:

— Pot să rad câţiva?

Japonezul i-l indică pe poliţistul cel oacheş. Babe îl priveşte întrebător pe Nelu.

— Dacă domnul Santoy n-are nimic împotrivă, bineînţeles că da, spune acesta.

Babe începe să tragă foc cu foc, deşi ţintele sunt în mişcare. Nu ratează nicio lovitură. Câinii cad seceraţi. Câţiva schelălăie sinistru, înainte de a muri.

— N-am avea voie să ucidem câini, zice Nelu. Există o convenţie internaţională. Câinii sunt o minoritate, nu?

— Corect, spune Santoy. *Ăsta îşi bate joc de mine tot timpul. O să-l bag în pizda mă-sii şi o să cer altul.*

Babe se întoarce brusc spre cei de dinăuntru. Îl priveşte pe Santoy cu ochii înroşiţi de furie. Gura i se strâmbă. Tanaka intervine cu o fracţiune de secundă înainte de pornirea glonţului şi reuşeşte să atingă mâna trăgătorului, deviind-o puţin în sus. Babe îşi ratează cu puţin ţinta. Miliardarul se alege doar cu o zgârietură pe creştetul capului. Pe frunte îi apare o şuviţă de sânge. A auzit ca prin vis, aproape concomitent cu împuşcătura, o trosnitură seacă. Capul lui Babe atârnă ca acela al unei păpuşi stricate de un copil răutăcios. Deşi nu prea este loc în maşină, Tanaka reuşeşte să se încline în faţa victimei sale.

— Ce pizda mă-sii este asta? reuşeşte să întrebe Santoy. Dave? Domnule Tanaka?

— Aţi avut noroc, spune japonezul, aşezându-se. Obişnuia să tragă întotdeauna în frunte, ca să nu aibă probleme cu vestele de protecţie. A fost cel mai bun trăgător dintre băieţi. Cred că a fost prima lui criză de ALZ.

— Dave! strigă Santoy. Ai ceva de spus?

— Ce să spun, domnule? Se mai întâmplă. – Se uită pieziş spre John. – *Dacă mă toarnă ăsta, m-am ars. Înainte de a pleca, Babe a avut mai înainte, la Houston, un fel de criză. Trebuia să-i raportez lui Tanaka.*

— Să nu-l mai văd pe nemernicul ăsta în fața ochilor! strigă Santoy, ştergându-se de sânge cu mâneca hainei.

Nelu îi face semn lui John. Ridică amândoi cadavrul şi îl aruncă prin turelă. Câinii din haită încep să mârâie şi să sfâşie cu zgomote sinistre.

— Să vă pansez, domnule Santoy, spune grijuliu polițistul. Ar trebui să mergem la un spital.

— Nu cred că este cazul. Este o zgârietură. N-am simțit nicio izbitură. Cred că am mâncat ceva căcat când eram mic. – Le explică celor doi americani şi lui Tanaka. – Asta înseamnă că am noroc. Uite, sângele s-a şi oprit. Trebuie doar să mă spăl pe față şi pe mâini.

— Atunci mergem pe traseul stabilit? întreabă polițistul.

— Da. O să mă spăl în Cişmigiu.

— Cum ați spus?

— Tchishmy, pardon. Am folosit numele vechi.

Nici în parcul de distracții nu mai sunt copaci naturali. Santoy recunoaşte marfa produsă de una dintre companiile sale: plante artificiale, de orice dimensiune, de la baobab şi sequoia, până la arbori ornamentali de grădină, flori şi *bonsai*.

Nu-s prea ieftini copacii ăştia. Probabil provin din donații.

Grupul intră în parc dinspre o clădire destul de mare, bine întreținută. Santoy îşi aminteşte, acolo a fost cândva primăria Capitalei. O firmă foarte mare îi aminteşte de reclamele văzute pe panouri aflate pe marginea şoselei parcurse la plecarea de pe Otopy Airport. XOXAVIPE VIRCLUB.

— Minciună? Clubul minciunii? îl întreabă pe Nelu. – Fața lui pătată cu sânge închegat arată urât, dar nu pare prea deranjat de asta. – Vezi că n-am uitat?

— Doriți cumva să faceți o vizită? *Este bun bătrânul, are coaie. Prin filme, miliardarii sunt nişte căcăcioşi atunci când vine vorba de performanța fizică. Se pare că de data aceasta nu este cazul.* Putem să intrăm imediat. Avem nişte programe speciale.

Santoy dă plictisit din mână:

— Îţi dai seama, la noi chestiile astea sunt mult mai sofisticate. Poţi să fii şi împăratul Nero, dacă vrei. Nu este nicio problemă. Nu-ţi mai trebuie droguri sau altceva de acest gen. Te duci unde vrei, faci exact ce ţi se scoală ţie.

— Dacă plăteşti.

— Evident. De fapt, sunt şi programe pentru amărăşteni. Sunt însă mai grosiere. Ce să faci? Asta-i viaţa!

Poliţistul zâmbeşte enigmatic:

— Nu vă grăbiţi! Avem şi noi surprizele noastre.

— Aţi văzut ce s-a întâmplat la Palat? Aveţi aşa ceva în State?

— Nu, dar mă refer la vircluburi. Asta-i altceva.

La un semn al lui Nelu, transportorul se opreşte la intrarea în parcul de distracţii. Stă suspendat, stârnind praful. Nimeni nu se apropie de el.

— Avem câteva programe făcute cu... Cum să spun? Cu intervenţii din afară.

— Din afara Rominiei?

— Din afara lumii noastre. – Nelu pare stânjenit. – Credeţi ce vreţi, dar există aici o zonă unde se exprimă o forţă. Azi s-a manifestat şi la Palat, ceea ce este o noutate.

— Extratereştri?

— Puteţi să-i numiţi şi aşa. Se văd şi pe aici ozeneuri. Există un folclor, întâlniri de gradul cutare şi aşa mai departe. Ca oriunde în lume. Programele pornesc de la ideea asta şi o duc mai departe.

— Nu înţeleg.

— Amintiţi-vă de Biblie. Moise vede un stâlp de foc, dar nu şi pe Dumnezeu. Oamenii de rând nu văd nici atât. Şi nici nu aud vreo voce. Moise, da. Observaţi diferenţele?

Santpy rămâne gânditor, uitându-se la un platan de toată frumuseţea. *E mai frumos decât unul autentic. Asta este clar. Şi nici nu poate fi pus pe foc.* Se întoarce spre Dave.

— Dă-mi un *brother Ben*, te rog! – Se adresează lui Nelu. – M-a lovit oboseala, aşa deodată.

— Benzedrina este ceva nevinovat. Şi eu iau uneori. Ce facem, deci? Intrăm la virclub?

Santoy înghite mica pilulă albă şi bea din sticla întinsă de Dave. Zice:

— Altădată. Hai acum în parc. Şi nu uita de fiica mea, te rog!

— Nu uit, spune zelos poliţistul. Soseşte peste vreo două ore. Mă ocup personal.

— Are tendinţe suicidare, spune miliardarul. Este o persoană foarte dificilă. Genul imprevizibil. A insistat să vină şi ea. – Pare exasperat. – Nu faci cutare, mă sinucid. Îmi injectez curara în carotidă. Sunt la mâna ei. Că doar n-o s-o bag la casa de nebuni.

Printre arborii sintetici din Tchishmy se află diferite construcţii, strânse parcă laolaltă de capriciile unii copil omnipotent. Există un castel medieval, construit la scară redusă, un *building* american de jucărie, aparent locuibil, o iurtă mongolă (*autentică?*), o casă japoneză tradiţională. O populaţie veselă circulă pe jos, având destinaţii incerte. Oamenii din anumite grupuri lasă impresia că au venit din provincie şi văd pentru prima oară locul.

Transportorul atinge lin iarba sintetică, în faţa micului castel. Nelu dispare şi se întoarce repede, însoţit de un bărbat corpolent, îmbrăcat în nişte straie bălţate şi vechi. Are mustăţi lungi şi poartă o pălărie ponosită, cu boruri largi. *Ăsta umblă aşa la derută. Parcă văd că este un bogătaş.* Insul are vreo şaizeci de ani. Începe să zâmbească de departe. În lumina puternică a soarelui, cei câţiva dinţi ai săi îmbrăcaţi în aur strălucesc orbitor. *De parcă ar semnaliza ceva. Vreun mesaj de la fenomenul ăla, de la forţă.*

— Fiţi binevenit, domnule Santoy, spune omul, depăşindu-l cu un pas pe Nelu. Permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Ram Bakro şi sunt *bulibasha* acestui parc de distracţii. Vă stau la dispoziţie.

— Mulţumesc pentru primire, spune Santoy. Aş vrea să mă spăl puţin, dacă se poate.

— Dar, bineînţeles! Mi-a spus Nelu în două cuvinte ce vi s-a întâmplat. Ştiaţi că la noi, în Rominia, incidenţa ALZ-ului este foarte mică?

— Aflu acum. De ce oare?

— Unii spun că apa ar fi cauza.

— Posibil. *Şi ăsta vorbeşte ca un american sadea. Toţi şi-au făcut studiile în State. Cei mai răsăriţi dintre ei, mai precis.* Foarte posibil.

— Pe aici, vă rog, spune Bakro.

Interiorul castelului este amenajat simplu. *Chiar rafinat de simplu.* În baie, Santoy este urmat de un slujitor.

— Ce vrei? îl întreabă rănitul.

— Să vă torn apă, vă rog frumos! Să stau mai întâi afară?

— Da.

Uşurându-se într-o oală de noapte, americanul începe să râdă de unul singur. *Îmi place tot mai mult aici. Poate că fiică-mea are dreptate, când spune că murdăria corporală creează o stare de spirit nu neapărat rea. Ba chiar dimpotrivă. De ce oare?*

Bătăi ezitante la uşă.

— Intră! *Jane spune că spălatul ar veni dintr-un sentiment de vinovăţie. Cel excesiv are şi un nume, ablutomanie. Dar, zice ea, spălatul obişnuit tot împotriva naturii este. De ce nu se spală animalele cu săpun? Fiindcă nu se simt vinovate şi nu vor să se purifice.*

Omul umple un ulcior cu apă curată dintr-un hârdău şi îi arată lui Santoy un obiect metalic, cu picioare curbate, menit să susţină un lighean la o înălţime convenabilă. Într-o cutie de plastic se află o bucată de săpun. *N-am mai văzut săpun în această formă de ani de zile. Îmi place.*

— Cum se cheamă ăsta? îl întreabă pe om, arătând înspre suportul ligheanului.

— Lavoar, vă rog frumos.

Ţinându-şi palmele căuş de mai multe ori şi apoi ridicându-le înspre obraz, americanul se spală de sânge. Săpunul nu prea face spume, dar se lasă folosit. Apa din lighean se înroşeşte. Omul umple ulciorul pentru a doua oară. Santoy se clăteşte.

Apoi slujitorul scoate un prosop dintr-un dulăpior agățat pe un perete. *Măcar ăsta este curat.*

În timp ce rănitul își tamponează cu grijă rana din creștetul capului, se aude o voce amenințătoare, venind de nicăieri:

— Să pleci din țara noastră, husăn nenorocit! Să te cari, dacă nu vrei să te mântuim! Gloaba dracului! Rablagiu nenorocit!

— Asta este tot o glumă? îl întreabă Santoy pe omul cu ulciorul.

Acesta pare speriat. Albul ochilor i s-a mărit. Fața lui negricioasă s-a făcut cenușie.

— Eu nu știu nimic, domnule, vă rog frumos!

Ce expresia dracului o mai fi și asta! Vă rog frumos!

Când iese din baie și revine în hol, Santoy tresare. *Nu se poate. Visez.* O trupă de fete albinoase îl așteaptă cu zâmbete profesionale. Sunt șapte, toate îmbrăcate mai mult decât sumar. Pielea lor roză îi amintește de o *Liebepuppe*, mascota echipei cu însărcinări speciale din care a făcut parte cândva. Părul și genele albe, pupilele roșii le transformă în apariții din altă lume. În mijlocul fetelor, *bulibasha* zâmbește cu gura până la urechi. Prin contrast, pare de-a dreptul un negru african.

— V-am pregătit și noi o surprinză mai deosebită, îi spune el lui Santoy. Nu știm ce vă place, dar orișicât...

Americanul ridică mâinile:

— Mă predau, n-am mai văzut așa ceva. Atât de multe la un loc!

Se aude din nou vocea amenințătoare din baie:

— Să te cari, husănu' dracului, dacă nu vrei să te îmbălsămăm! Să pleci din țara noastră!

Nelu face un gest de neputință:

— Vom verifica, dar n-o să prindem pe nimeni. Există niște sisteme speciale.

— Dar ce-au cu mine?

— Avem și noi extremiștii noștri. Au ceva împotriva românilor bogați, care vin în vizită.

— Ce este un husăn?

— Aşa le spun ei la români.

— Înseamnă ceva?

— Da. Fraier, om uşor de înşelat, ageamiu. Nu trebuie să aveţi nicio teamă. Sunteţi sub protecţia statului nostru. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace, vor doar să vă sperie.

13. Polado, Rominia
Vineri, 28. 05. 2058

Transportorul zbura silenţios deasupra unor dealuri aride. Vehiculul era proprietatea unei companii de prospecţiuni miniere din Hong Kong. Alături de pilot, Anne Edmond. Îşi vopsise părul castaniu şi se pigmentase. Ochii ei negri erau ai unei ţigănci get-beget. *Adrian m-a trimis să reprezint organizaţia şi să mă conving. Ştie de povestea cu Herb, dar mă iubeşte, sunt sigură.* În spate, doi bărbaţi. Tuan, un asiatic, probabil vietnamez. Salas, un mediteranean păros (*grec, spaniol?*), figura ca reprezentant al unei firme de utilaje miniere din Paris. *Ăsta îmi aminteşte de Herb. Adrian mi-a spus că este de-al nostru, dar sunt sigură că este omul INTREPID-ului.*

GAZUL T ARE O ACŢIUNE PSIHOTROPĂ. PROVOACĂ ANXIETATE ŞI DROMOMANIE REMANENTE. EFECTE ADIACENTE: CLAUSTROFOBIE EXTINSĂ, PENIAFOBIE, PSICROFOBIE. ESTE PREZENTAT SUB FORMĂ LICHIDĂ, ÎN RECIPIENTE AUTODESTRUCTIBILE. CAPSULELE SUNT DESTINATE TESTĂRILOR. CONTAINERELE SE FOLOSESC ÎN ACŢIUNI DE MARE ANVERGURĂ, FIIND DISEMINATE DIN RACHETE, CONFORM UNUI PROGRAM, ÎN FUNCŢIE DE CONDIŢIILE METEO. ELIBERAREA GAZULUI ARE LOC LA O ALTITUDINE CARE PERMITE AUTODISTRUGEREA CONTAINERELOR ÎNAINTE DE CONTACTUL LOR CU SOLUL. EVAPORAREA SE PRODUCE ÎN TIMP UTIL.

SCENARIUL RECOMANDAT ESTE SIMULAREA UNEI INVAZII NOCTURNE DE OZENEURI.

— Ce înseamnă peniafobie? întrebă Anne.

— Teamă de mizerie şi de sărăcie, răspunse Tuan.

— Dar psicrofobie?

— Teamă de frig.

Au reuşit ăştia să facă o asemenea substanţă? Pare de necrezut.

Anne spuse, mai mult pentru sine:

— Polado înseamnă întins, dar satul este mic. – Continuă, vorbind mai tare. – Nu vom ateriza imediat, aşa mi-a spus Adrian. Ştii şi tu, nu? – Tuan îşi înclină afirmativ capul. – Mai întâi, ne facem de lucru prin împrejurimi. Aterizăm în mai multe locuri, la derută. Avem pe-aici un sat de români. Şi el este bun. Pentru câţi oameni ne ajung capsulele?

— Zece mii, aproximativ.

— Trebuie să plecăm la timp. Să nu se facă legături.

— Efectele sunt insidioase, spuse Tuan. N-o să avem probleme. Nu este un amoc.

— Amocul este când încep să ucidă din senin? Să vrea sânge?

— Exact.

Anne rămasă tăcută un timp. Apoi zise ezitant:

— O să rămân în Rominia. Văd eu cum mă întorc.

— Cum doriţi, zise Tuan impasibil. – Apoi continuă fără nici cea mai mică pauză de tranziţie. – Salas va calcula poziţiile optime de lansare. Propun ca Palado să fie ultimul loc unde vom ateriza.

Anne încuviinţă. *Uneori toată ura îmi dispare şi aproape că m-apucă plânsul de dragul lor. Parcă-mi vine să nu mai plec de-aici. Este neamul meu. Dar familia mea, ucisă de ei?*

Satul Limeşti era o banală aşezare românească. Casele erau neîngrijite, iar unele dintre ele, nu puţine, păreau părăsite. Aterizarea nu stârni niciun interes. Câţiva copii se opriră la oarecare distanţă şi priviră în tăcere. Anne îi chemă, dar nici unul

nu se mişcă din loc, de parcă n-ar fi înţeles limba. Li se adresă apoi în româneşte. Aceeaşi reacţie.

Primăria se afla într-o casă dărăpănată, nezugrăvită de decenii. Primarul, un om bătrân, îmbrăcat în haine ponosite, la modă în Apus cu trei decenii în urmă, le spuse că nu este cazul să-i arate vreo autorizaţie:

— Vă cred, doamnă, spuse cu o voce egală. N-am de ce să nu vă cred. Puteţi să faceţi cercetări. Au mai fost prospectori pe la noi. N-au găsit nimic interesant. Poate că dumneavoastră veţi reuşi.

Ieşind din primărie însoţită de primar, Anne începu să se uite de jur împrejur, de parcă ar fi căutat ceva. Primarul interveni politicos:

— Vă uitaţi cumva după casa domnului Loloro?

— Da, cred că da, spuse femeia.

— Este într-acolo, după pâlcul acela de copaci. Puteţi să mergeţi pe jos. Este aproape.

Clădirea nu era un conac, dar se vedea numaidecât că în ea locuieşte fruntaşul satului. În jurul ei se aflau câteva case mai mici, la fel de bine îngrijite. *Seniorul şi vasalii săi.* Condus de Anne, grupul pseudo-prospectorilor se apropie de poarta falnică.

— Nu e nimeni acasă, maică, le spuse o bătrână. Sunt plecaţi la oraş, la o înmormântare. Nu pot să vă las să intraţi, că aşa a zis domnul. Puteţi să staţi de vorbă cu domnul Nicu. – Arătă către casa cea mai apropiată. – Îl găsiţi.

Cel căutat se prezentă energic, privind-o cu îndrăzneală pe Anne:

— Dudum mă cheamă. Aveţi vreo treabă pe-aici, pe la noi?

— Facem nişte prospecţiuni. Căutăm minereuri. Avem aprobare de la Bukry, bineînţeles.

Foarte brunetul domn Nicu făcu un gest imperios cu degetul arătător al mâinii sale drepte. *Macho.* Anne scoase hârtia şi i-o dădu. Omul o citi cu atenţie şi apoi strigă ceva într-un dia-

lect doar pe jumătate cunoscut de Anne. Apăru un copil cu un decodor mic. Omul lui Loloro verifică autenticitatea hârtiei şi apoi zâmbi. Doar un canin îi era îmbrăcat în aur. Spuse:

— Este în regulă. Vedeți ce bine dotați suntem noi pe aici?

— Vom culege nişte mostre, din sat şi din împrejurimi, spuse Anne. Apoi ne vom roti de câteva ori deasupra satului. Sper că nu se va speria nimeni.

— Nici vorbă, spuse Dudum. Nimeni nu este sperios pe aici.

Rotirile lor nu stârniră, într-adevăr, niciun interes.

Vreme de vreo patru ore vizitară nişte sate locuite de romi. Amiaza trecuse. Ajunseră la Polado pe la ora trei. Lansară capsulele în nordul satului, fiindcă dintr-acolo bătea vântul. Anne îşi făcu curaj. *O să văd cum e să te apuce anxietatea şi dorul de ducă, nimic mai mult decât atât.* Aterizară apoi în piața din centrul satului. Nişte câini prea bine hrăniți pentru a fi periculoşi se opriră din hârjoană şi se aşezară pe cozi, uitându-se la ei. Se auzea muzică, parcă din mai multe locuri. Dintr-o curte, glasuri. Se certau nişte femei. Interveni apoi vocea groasă şi poruncitoare a unui bărbat. Cearta scăzu în intensitate şi apoi reîncepu.

Drept în fața lor era un restaurant. Erau şi în stradă mese şi scaune. Deasupra acestora, o copertină de plastic lăsa impresia că se va prăbuşi din clipă în clipă. La mesele de afară, câțiva clienți. Nu păreau să consume alcool. În fața lor se aflau sticle colorate, de plastic. Erau îmbrăcați în haine ce se purtau şi în Occident. *Second hand.* Noii veniți se aşezară la o masă.

— Am obosit, spuse Anne.

Dinăuntru apăru un om sigur de sine, urmat de un doberman maro. O salută pe Anne, fără să le dea vreo atenție celor doi însoțitori ai acesteia.

— Îmi dai voie? o întrebă.

Se aşeză pe scaunul rămas liber şi îşi aprinse o țigară.

— Cu ce prilej pe la noi?

— Facem prospecțiuni, spuse Anne. Avem autorizație. Căutăm zăcăminte de minereuri. Şi ăsta arată foarte bine. *Niciodată*

un husăn n-o să fie ca unul de-al nostru. Ce dacă are un dinte îmbrăcat în aur? Şi eu am avut cândva. Ăştia doi nu pricep nimic din ce spunem noi.

Vorbeau romani. Tuan şi Salas se uitau în jurul lor, mimând curiozitatea. Din când în când pricepeau câte un cuvânt englezesc, dar nu mai mult decât atât.

— Ia ascultă, fă! zise insul. Tu eşti de-a noastră, nu? Nu eşti vopsită. Vezi că pot să te verific! *Am bucurie la purisanca asta. Nu pleacă de-aici până n-o lovesc în creastă. Asta a fost lipitoare, la viața ei. O văd după felinare. Este o pralină.*

— Tu ce zici? îi răspunse Anne prin altă întrebare. Ce-ți spune porțelanu' meu? Hm?

— Îmi spune că nu eşti husănă.

— Totul este în ordine, le spuse Anne celor doi, în engleză. – Continuă în romani. – Dar tu, că nici nu ştiu cum te cheamă, eşti hămuit?

— Dab îmi zice. N-am nevastă. Am avut, dar e cu iarba în gură. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Sunt de-a voastră, mă. Am stat prin alte țări, dar uite că m-am întors. – Începu să râdă cochet. – Mă ții aici vreo câteva zile? N-ai vreo mesadă, să mă mazilească?

Dab râse satisfăcut:

— Nu ştii cu cine vorbeşti, fă! Nimeni nu suflă în fața lui Dab, în satul ăsta. Cine împarte treburile aici? Hm?

— Tu.

— Aşa este, mirandolino! Da' ție cum îți spune?

— Ăştia mă ştiu de Anne, dar pe mine mă cheamă Angelica.

Dab făcu un semn. Un om de la o masă alăturată se ridică imediat şi intră în restaurant. Apăru un ins zâmbitor. Obrazul lui gras strălucea de parcă ar fi fost lustruit.

— Da, domnu' Dab, zise el în engleză. Vă putem servi cu ceva?

— Domnii vor ceva? folosi Dab aceeaşi limbă.

— Da, răspunse Anne în numele lor. Adu-le nişte băuturi nealcoolice. În sticle închise şi să nu fie expirate. – Continuă în romani. – Ăştia se cacă pe ei de frică, nu cumva să ia vreo boală mai specială de la noi. Vreau să văd dacă au curaj să bea sau spun că li s-a făcut rău de la căldură.

Dab rânji.

Lucrurile păreau OK. Tuan şi Salas băură conştiincios. Apoi o priviră întrebător pe femeie.

— Da, puteți să plecați. Eu rămân aici. Să-i spuneți lui Adrian că vin în câteva zile.

Vântul dinspre nord bătea în continuare, moderat. Casa lui Dab era frumoasă şi mare. O bătrână o primi pe Anne, redevenită Angelica, cu un zâmbet foarte binevoitor, ca pe o rudă apropiată. *Mă simt bine, nu ştiu de ce, dar mă simt tot mai bine. Ce dacă este cam murdar? Prostii! Mania occidentalilor pentru curățenie este o tâmpenie.*

— Bine ai venit la noi, maică! Bine ai venit!

Dab are un miros ciudat, foarte atrăgător. Parcă mi-l amintesc tot mai mult. Îl redescopăr.

Dezbrăcându-se, Dab o privea în ochi, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. *Am făcut de toate la viața mea.* Câinele intrase cu el în cameră. La un semn întrebător al ei, bărbatul îi spuse că nu, nu-l va da afară. *Asta îmi aminteşte de vremurile când făceam meserie şi am dat peste bătrânul ăla bănos, cu câinele lui lup. M-a pus să mă regulez cu câinele. El s-a dezbrăcat în pielea goală şi a scos la iveală o sabie. A început să fugă încoace şi încolo, strigând ordine de luptă pentru cavalerişti. Încălecați! La dreapta, tăiați! La stânga, tăiați! O fi fost actor, dracul să-l ia, o fi jucat în vreun film istoric. Am câştigat atunci cât într-o lună de zile. Dacă nu-mi dădea banii, îl termina peştele meu. Îi băga sabia aia în cur.*

Anne se uită cu plăcere la Dab. *Țăran, țăran, dar nu este prost. Nu se grăbeşte. Uite cum mă mângâie, de parcă ar fi un meseriaş de la oraş, un gigolo cu diplomă.*

— Tot ciobăneşte este cel mai bine! Aaah! Aşa! Izbeşte-mă! *Cerbură!* Cerbul meu!

Trăindu-şi orgasmul, Anne simţi dintr-o dată că nu mai are aer. Dab se opri brusc. Femeii i se păru că şi el se sufocă. Muriră fără dureri, stăpâniţi doar de o mare uimire.

14. Cravy, Rominia, Palatul Ducal Vineri, 28. 06. 2058

Paradoxuri la ONU (II)

Primirea în ONU a unor puteri financiare sau morale (de tipul PEPCO şi respectiv GREENPEACE) s-a banalizat. Au urmat noi surprize. Prin anii douăzeci, când statele şi comunitatea internaţională au recunoscut că sunt incapabile să lupte eficient împotriva terorismului, pe masa ONU a apărut o propunere scandaloasă. Un organism ocult, reprezentându-i pe teroriştii din întreaga lume, cerea să fie primit în organizaţia mondială. Cei mai în vârstă îşi amintesc, poate, declaraţiile ferme ale ONU şi ale unor conducători de state. Cererea teroriştilor a fost respinsă cu repulsie, în numele sfintelor principii ale democraţiei."

„După câţiva ani de la acest episod, un politolog de renume a publicat o analiză a raporturilor de forţe la nivel planetar: Bruce T. A. Grafly, *The Final Weapon*, 2028. Un capitol era dedicat terorismului şi cererii amintite mai sus. Cu argumente de bun simţ, Grafly pleda pentru primirea teroriştilor în organizaţia mondială. În decursul istoriei, scria el, s-au aşezat la masa tratativelor reprezentanţi ai unor forţe aparent ireconciliabile. Nu fără rezultate. Până acum, statele au considerat terorismul ceva situat în mod iremediabil în afara legii şi l-au tratat ca atare. Urmarea o ştim cu toţii. În diverse locuri ale planetei s-au produs atacuri imposibil de prevăzut. Cele mai dăunătoare s-au dovedit a fi cele gratuite, nerevendicate şi lipsite de orice finalitate aparentă. Iată de ce, conchidea politologul, primirea în

ONU a unei organizații mondiale a teroriştilor nu este lipsită de avantaje. Cel puțin, până la proba contrarie."

„Au urmat contestări acerbe. Bruce T. A. Grafly a fost repudiat de comunitatea științifică internațională. Unii l-au acuzat de iresponsabilitate. Alții au afirmat că întreaga pledoarie a fost făcută la comanda teroriştilor, iar autorul a fost plătit gras."

„Întâmplător, Grafly făcea parte dintr-o sectă religioasă ascetică. El n-avea familie şi ducea o viață de pustnic. Toate încercările mediei de a descoperi dovezi ale unei existențe duble au dat greş. Omul n-avea vicii sexuale, nu consuma droguri şi nu deținea conturi secrete în Elveția. Printre speculațiile lansate atunci a fost şi ipoteza că politologul se află în legătură directă cu teroriştii. Mai mult, este şeful lor ocult. Nimic n-a putut fi dovedit. Pur şi simplu, Grafly era de bună credință şi dezvolta o teorie."

„În cele din urmă, pledoaria sa s-a dovedit eficientă. La ONU a fost primită organizația INTREPID, iar reprezentanții acesteia au început să aibă un cuvânt de spus în problemele globale. Până azi, INTREPID are un statut prin excelență ambiguu. Nu i se cunoaşte structura şi nici modul de adoptare a deciziilor importante. Nu i se ştiu sursele de fonduri şi nici susținătorii. Reprezentanții organizației la ONU sunt nişte diplomați ca oricare alții şi pretind că primesc ordine pe canale conspirative, de la persoane cunoscute prin nişte pseudonime. Respectivii au fost recrutați prin corespondență şi sunt salarizați în acelaşi mod. Nu fac decât să respect indicațiile primite, a declarat reprezentantul INTREPID la ONU. Şi, de asemenea, să votez după cum mi se spune s-o fac. În trecut, existau unele dezbateri secrete, unde media nu avea acces. Una dintre condițiile puse de INTREPID a fost ca toate să devină publice. Astfel, intervențiile mele pot fi aflate de cei interesați, a adăugat diplomatul."

„Nu este momentul să recapitulăm intervențiile INTREPID-ului la ONU şi nici să contabilizăm situațiile când o decizie im-

portantă a fost sau nu adoptată în funcţie de votul respectivei organizaţii. Ne mulţumim să constatăm că într-un clasament al ciudăţeniilor contemporane de mare anvergură, INTREPID se clasează pe unul dintre primele locuri." (*Comentariu UNIV-NET)*

....

Cele trei dictaturi

„Pentru mine, a colecţiona înseamnă a exista. Cine mi-a citit cărţile şi mi-a văzut filmele ştie că nu glumesc. Am colecţionat, în cuvinte şi imagini, foarte multe. Acum constat cu groază că domeniile necercetate au rămas destul de mici. Sigur, pare absurd să strângi la un loc lucruri asemănătoare. Ceva copilăresc, nu? Şi totuşi... Ştiu că am fanii mei, iar aceştia nu sunt defel puţini. În fiecare om cumsecade zace un colecţionar. Cu deosebirea că unii nu dau curs tentaţiei. Se abţin, cu mult regret."

„Destul cu introducerea! Vreţi să vedeţi ce-am strâns pentru dumneavoastră de această dată? Ei bine, am colecţionat dictaturile din secolul nostru. Interesant? Plicticos? Vom vedea. Aduc precizarea că am inclus nu numai dictaturile, cum să le spun?, clasice. Mi s-au părut interesante şi altele, mai puţin tipice. Vi le voi prezenta fără să respect o ordine cronologică."

„Începem prin trei dictaturi dintr-o ţară foarte interesantă a lumii de azi, Rominia. Mai întâi, ceva despre o înfruntare asemănătoare unui conflict religios din Evul Mediu, urmată de instaurarea unei dictaturi. În anul 2021, o armată venită din răsărit a pacificat ţara în numele ortodoxiei, fără să apere interesele unui stat sau ale unei coaliţii. În haosul politic din acea perioadă a fost posibilă constituirea unei asemenea forţe. Repeziciunea evenimentelor a pus autorităţile locale în faţa faptului împlinit. Organizaţia Chezaşii Trezirii, furnizoarea doctrinei religioase dominante în Rominia, s-a trezit scoasă în afara legii, la doar şase ani după ce fusese recunoscută oficial. Evenimentele păreau că respectă un tipic cunoscut de multă vreme pe aceste meleaguri. După câteva luni însă armata de

ocupaţie s-a retras în mod misterios, fără să fi fost somată de organizaţia mondială sau de vreun organism european multinaţional. Adevărul este că în acea perioadă, după cum unii îşi amintesc, pe planetă existau conflicte de o anvergură mult mai mare. Doi ani mai târziu, în 2023, s-a produs o lovitură de stat sau, oricum, ceva asemănător. În fruntea ţării au apărut persoane aparţinând exclusiv etnicilor români. A început o epurare sistematică a romilor din posturile politice şi sociale importante. Imaginile de arhivă sunt semnificative. Noua dictatură a durat câteva luni şi s-a încheiat la fel de discret ca şi precedenta. Fără intervenţii din exterior, lucrurile au revenit la starea lor iniţială. În fine, o a treia dictatură, de un fel deosebit, a fost cea a câinilor. A durat câteva săptămâni, în anul 2009. Nu se ştie foarte exact ce s-a întâmplat în afara Capitalei. În oraşul numit azi Bukry însă câinii vagabonzi au devenit dintr-o dată foarte agresivi, ca şi cum dintre ei ar fi apărut un dictator nemilos şi capabil să-şi pună în practică planurile de răzbunare. Oficialităţile n-au putut acţiona imediat, fiindcă imaginea unei ţări care-şi masacrează câinii n-ar fi fost favorabilă. Cum câinii vagabonzi erau nespus de numeroşi, s-a creat o situaţie ieşită din comun. Capitala a fost adusă, practic, în stare de urgenţă. Vedeţi pe ecran cum atacă haita? Animalele par nişte fiare avide de sânge. Şi de această dată, lucrurile s-au liniştit de la sine. Câinii au redevenit apatici, aşa cum se spune că sunt şi astăzi. După câte ştiu, Rominia este ţara cu cei mai mulţi câini vagabonzi pe cap de locuitor din lume. Se mai înregistrează şi accidente. Turiştii sunt preveniţi de ceea ce li se poate întâmpla. Uneori, li se spune, recidivează marea furie de acum o jumătate de secol. La o scară mult mai mică, din fericire."
(Reportaj INTERNET)

....

„Azi a venit la mine Bango. A intrat fără veste, m-am speriat. Niciodată n-a mai făcut una ca asta. Se poartă ca un rege, de obicei. Mă cheamă la el. Aşa făceau regii? Presupun că da.

Ţi-a sosit soţul, mi-a spus batjocoritor. Să te ia cu el, înapoi la civilizaţie. Aici, la noi, este ţigănie, nu? N-am zis nimic. Ce-ai spune dacă i-aş cere pentru tine nişte bani? Aşa, mai mulţi? Hm? Să te cumpere! Să te ia de nevastă a doua oară! Mi-am amintit că pe vremuri, cândva, la romi soţiile se cumpărau. Plata în aur. N-o să mă dai, i-am spus, eşti prea orgolios. Cum? Viitorul împărat îşi vinde iubita? A mormăit ceva şi mi-a dat o palmă, aşa, în joacă, nu tare. S-a prins că asta mă excită. Am început să-mi smulg hainele de pe mine, că aşa îi place lui. Este bătrân, dar nu e deloc rău la pat. Nu-şi dă cu nici un deodorant sau parfum. La început îmi era greaţă de el, îmi venea să vomit. După puţină vreme a început să-mi placă mirosul lui şi să mă excite. Or fi ei primitivi, dar ştiu că alegerea sexuală se face în funcţie de miros. Tot animale am rămas. Mi-a spus că într-un cântec vechi femeia îi cere iubitului ei să nu-şi schimbe cămaşa! Fantastic, nu? Amorul sportiv de la noi se bazează pe mirosuri artificiale. Acestea nu lovesc prea adânc. Te excită atunci, pe loc, şi-atât. Sport. În America o priveam cu dispreţ pe Nasty, fiica lui Santoy. Când ne certam, îi spuneam jegoaso. Lucrurile nu sunt atât de simple, cei din secta ei ştiu ceva. Bango mi-a spus că a venit şi ea aici. A picat şi fiică-ta! Bucură-te, fericito! Parcă văd că rămâne şi ea pe la noi. Am auzit că se poartă mai aşa, mai altfel decât voi. O cheamă Jane, dar pretinde să i se spună Nasty! Scârboasa, adică. Ce zici de chestia asta?"

„Încet-încet, îmi completez informaţiile cu privire la Rominia. Am aflat că există unităţi militare dotate cu sisteme antirachetă. Cel puţin două oraşe sunt astfel apărate: Bukry şi Cravy. Sursa mea a afirmat că militarii respectivi nu sunt romi, dar s-au pigmentat pentru a nu avea probleme cu populaţia majoritară. Ei ar fi nişte mercenari foarte bine plătiţi." *(Jurnalul Renatei Santoy)*

15. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry
Vineri, 28. 06. 2058

După încercarea de atentat, cei din anturajul împăratului n-au îndrăznit să-l informeze pe suveran asupra celor întâmplate. Dacă împăratul, spre deosebire de cei din jurul său, şi-a dat seama? Să aşteptăm. Să vedem reacţia Majestăţii Sale.

Prin urmare, au continuat pregătirile pentru vizita de a doua zi. Tradiţia cere ca imediat după sărbătoarea naţională împăratul şi ceilalţi oameni importanţi ai ţării să facă o călătorie într-o localitate. În acest an urmează să fie călcat un oraş situat la vreo sută şi cincizeci de kilometri de Bukry.

În după-amiaza zilei de joi, la Palat s-a prezentat Tom Santana. Primit imediat de împărat, el a cerut să fie instalat de urgenţă un circuit închis de televiziune. Trebuie să văd ce se întâmplă la Palat, Majestatea Voastră! Clipă de clipă. De la mine din cort. Vino aici, mă! i-a spus împăratul. Stai cu mine un timp. Îmi mai ghiceşti, îmi mai povesteşti despre entitatea aia a ta. Nu pot, Majestatea Voastră, trebuie să stau la mine, în Herestry. Numai de acolo pot să vă fiu de folos. Bine, mă, spune moroconos Baxt al II-lea şi dă ordinele trebuincioase.

Noaptea, împăratul n-are somn, se plimbă prin fumoarul uriaş. Ce pizda mă-sii, mormăie el, parcă n-a fost totul în regulă ieri de dimineaţă. Mă sâcâie ceva. Îl cheamă pe aghiotantul său. Acesta aţipeşte într-o încăpere situată alături de dormitorul imperial. Apare imediat, deşi este ora două noaptea. Este cel mai tânăr colonel din armata Rominiei, gurile rele spun că este fiul natural al împăratului. Din cortul său, Santana urmăreşte scena, bând cafea. Ecranul său este foarte mare. Este ca şi cum ar fi de faţă.

Împăratul este îmbrăcat într-un halat roşu cu dungi negre şi trage dintr-un trabuc. Pe faţa lui se citeşte nedumerirea.

— Nicule, zice suveranul, ia pune tu înregistrarea cu sărbătoarea de ieri dimineaţă. Acum.

Santana vede la fel de bine ca şi cum s-ar afla lângă împărat. Din când în când vede şi faţa suveranului-spectator, în gros-plan, împietrită de uimire, cu ochii holbaţi. După încheierea înregistrării, Baxt rămâne cu umerii încovoiaţi, privind ţintă covorul de sub picioarele sale. Apoi întreabă cu o voce subţiată, de om bătrân:

— Ce-a fost asta, mă? Ce-i cu înţepeneala aia? De ce ăla se mişcă şi noi nu?

Aghiotantul răspunde din poziţie de drepţi:

— A fost o încercare de atentat, Majestatea Voastră. Un sinucigaş. Avea explozibil asupra lui.

— Şi de ce nu mi-ai raportat imediat? De ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Am crezut că Majestatea Voastră şi-a dat seama.

— Ceilalţi ştiu ce li s-a întâmplat?

— Doar de la alţii, Majestatea Voastră.

Împăratul rămâne pe gânduri. Ridică mâna dreaptă, ca şi cum ar vrea să dea un ordin. Se răzgândeşte în ultima clipă. Spune cu aceeaşi voce subţiată:

— Asta înseamnă că italianul ne-a salvat pe toţi de la moarte? Fără el am fi fost cu toţii victimele exploziei?

— Da, Majestatea Voastră. *Când este îngrijorat nu mai vorbeşte ca romii de rând.*

Suveranul se scutură, ca şi cum l-ar fi cuprins pe neaşteptate frigul. Spune poruncitor:

— Convoacă imediat consiliul de miniştri. Şi pe Opruno. Să vină şi Santana!

— Pentru ce oră, Majestatea Voastră?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Ba nu, pentru ora patru.

Peste câteva minute, Santana primeşte mesajul imperial. Îi vorbeşte chiar colonelul. Pe ceilalţi îi convoacă subalternii lui Nicu.

După o vreme, aghiotantul se prezintă în faţa împăratului:

— Majestatea Voastră, cei convocaţi vor sosi cât mai repede posibil. Domnul Santana mi-a spus că preferă să rămână în cortul său.

Baxt, în picioare, în faţa unei oglinzi uriaşe, se înroşeşte la faţă sau mai degrabă se învineţeşte. Îşi aţinteşte indexul mâinii drepte către colonel, ameninţător. Face un pas înainte. *Porcul ăla de italian se uită acum la noi. Trebuie să mă stăpânesc.* Reuşeşte să folosească tonul său obişnuit:

— A mai spus ceva?

— Da, Majestate. Vă roagă preaplecat să-l scuzaţi. Vă asigură că atitudinea lui se explică prin dorinţa de-a servi cât mai bine Casa Imperială. *De fapt mi-a spus doar nu vin. Atât. Şi a întrerupt legătura. Pe-ăsta l-aş împuşca cu mâna mea.*

— Bine, spune Baxt. Să mă aştepte în sala de consiliu. Ai grijă de toate, ca de obicei.

Împăratul face câţiva paşi. Apoi se opreşte, ca şi cum ar vrea să spună ceva. Se mulţumeşte să clatine din cap de câteva ori.

Este dărâmat. Niciodată nu l-am văzut atât de prăbuşit. Se ţine bine, oricum. Cel din Herestry ne-a dovedit că suntem la mâna lui. Eu l-aş lichida imediat. Ăsta ne poate trăda oricând. De unde ştiu eu că nu este omul lui Bango?

— Te înşeli, băiete, îi spune împăratul, trist. Aş face aşa cum gândeşti tu, dacă ar fi ceva clar. – Îşi trece mâna groasă prin părul rărit, negru corb. – Vom afla şi apoi vom lua o decizie. Nu suntem într-un basm cu vrăjitoare. – Se uită ţintă la aghiotant. Faţa acestuia exprimă devotamentul absolut. – În clipa asta te-ai gândit că ai fi gata să mori pentru mine, este?

— Da, Majestatea Voastră. – Aghiotantul se lasă în genunchi, ca şi cum ar aştepta o investire. Priveşte în jos. Pletele lungi încep să-i atârne în faţă. – Sunt gata oricând.

Împăratul se apropie de tânăr şi îi întinde mâna. Aghiotantul i-o sărută cu fervoare. Împăratul se întoarce şi se îndreaptă spre uşa înaltă.

În cortul său, ţintuit în faţa ecranului, Santana începe să vorbească de unul singur:

— Nu este nimic de râs. Când un sistem ajunge la un anumit grad de complexitate, trebuie luat în serios.

După o vreme, decorul se schimbă. Cel din cort vede sala de consiliu, enormă, cum sunt aproape toate încăperile din Palatul Imperial. Doi demnitari au şi venit. *Stau la câţiva metri unul de celălalt, n-au ce să-şi spună.* Darado, ministrul de interne, se uită în gol înaintea sa. Faţa lui de spân este plină de riduri fine. Obiectivul îl prezintă şi din profil. Cocoaşa sa nu este mare, dar vizibilă. Întinse pe masă, mâinile sale par foarte lungi. Al doilea venit este Iulian Strafil, ministrul culturii şi al sănătăţii. Şi el pare un ascet sau un ins ros de vicii foarte neobişnuite. Are o barbă nerasă, deasă, neagră. *Umbră peste umbră. Figura lui suptă cere protecţia unei femei cu suflet bun.*

Apare o subretă, apoi a doua. Şoptesc câte un „Să trăiţi!" şi se apropie de cei doi demnitari, încercând să afle dacă doresc ceva. Au fuste scurte, albastru celest. Bluze albe.

— Nişte lapte, te rog! spune Strafil, morocănos.

Fetele s-au pregătit. Sonda se iveşte foarte repede în faţa ministrului. *Negru pe alb.* Blonda zăboveşte în preajma lui Strafil. Se apropie cam prea mult de el. Acesta face un semn neglijent din mână. Subreta se îndepărtează şi rămâne alături de colega sa, la o oarecare distanţă.

Darado n-a cerut nimic. Fumează îngândurat, scuturându-şi ţigara într-o scrumieră poleită cu aur.

Apare un bărbat destul de înalt, îmbrăcat în uniformă militară. Santana ştie, noul venit este generalul Leopold Purum, ministrul apărării. Îi salută pe cei doi fără cuvinte, doar înclinându-şi capul şi apoi se aşează între ei, ceva mai aproape de Strafil.

Santana îl vede pe marele predicator Opruno intrând agale în sala de consiliu. Este îmbrăcat în negru, ca întotdeauna. Are privirile vii. În faţa ecranului său, sorbind din cafea, italianul zâmbeşte. *Tocmai a prizat o doză de cocaină.*

Oprino își înclină maiestuos capul, mișcându-l doar câțiva centimetri, aproape imperceptibil și se așează pe fotoliul din dreapta jilțului roșu. Cei doi chezași de rang superior veniți cu el pleacă, după ce bătrânul le-a făcut un semn discret cu mâna sa descărnată. Bătrânul este atât de înalt încât bustul lui se ridică neobișnuit de mult deasupra mesei. *Îi domină pe toți, dar nu și pe împărat.* Jilțul cel roșu, cu însemnele Casei Imperiale brodate cu negru, se află pe un piedestal. Pentru a se așeza, împăratul are de urcat trei trepte.

Santana îl vede apoi intrând pe primul-ministru. Mahmur, cu ochii umflați și pleoapele abia întredeschise. O subretă îi pune în față, fără să-l mai întrebe, o ceașcă de cafea. Gavuno soarbe cu nesaț. A doua subretă îi aduce o trusă nichelată. Șeful guvernului o deschide și scoate din ea niște bucăți umede de tifon. Și le trece peste față, mâinile îi tremură ușor. *De ce l-o fi păstrând pe bețivul ăsta ca prim-ministru? Fiindcă îi este rudă și are un rol mai mult decorativ. Deciziile mari le iau împăratul și Darado.* Gavuno se șterge pe față cu un prosop oferit de o subretă, cu o reverență abia schițată. Efectele se văd. Ochii nu mai sunt atât de cârpiți, pungile de sub ei parcă s-au mai micșorat. Demnitarul pare înviorat.

Împăratul apare exact la ora patru. Este îmbrăcat în uniformă de general. Cei de față, cu excepția lui Opruno, se ridică în picioare, murmurând „Să trăiți!" Baxt se așează greoi în jilț și le alungă pe subrete cu gestul cuvenit unor muște supărătoare.

Față de ședința din urmă cu opt zile, suveranul pare un alt om. Privindu-l, Santana se miră. *Parcă a slăbit de ieri și până azi.*

— Domnilor, spune împăratul, ați fost martorii unei încercări de atentat. Prima din timpul domniei noastre. Aștept explicații de la ministrul de interne.

Darado se ridică și se pregătește să vorbească. Când dă să deschidă gura, împăratul îl oprește, arătându-i palma sa vânătă. Degetele pline de inele sunt răsfirate.

— Un moment, te rog, spune suveranul. La întâlnirea noastră va participa încă o persoană.

În fața ecranului din cortul său, Santana anticipează: Nu poate fi decât unul, Lenin, *mamma mia!*

Însoțit şi sprijinit de aghiotantul regal, intră un om foarte bătrân. Merge cu paşi mici şi este mult încovoiat de spate. Se sprijină într-un baston negru şi poartă ochelari cu lentile groase, în stare să-i denatureze expresia ochilor.

— Să trăieşti, Majestatea Ta! spune bătrânul cu o voce pițigăiată. Bună dimineața! Unde să stau?

La un gest al împăratului, aghiotantul aduce un fotoliu şi-l pune între jilțul imperial şi Pardalian Gavuno. Aghiotantul îl ajută pe bătrân să se aşeze. Lenin pare neînchipuit de uşor.

— După cum vedeți, spune împăratul, l-am rugat să fie de față pe semnatarul actului istoric din anul 2020. El nu e de-al nostru, dar ne-a ajutat mult să ne consolidăm. Lucrează pentru noi de o jumătate de secol şi mai bine. Numele său adevărat este altul. Părinții săi adoptivi l-au botezat Lenin şi aşa a rămas.

Gavuno dă din cap a încuviințare. *Parcă n-ar fi vorbit niciodată la mişto, ca romii de rând. Înseamnă că e groasă.* Ceilalți ascultă nemişcați.

Darado, rămas în picioare, îl priveşte pe Lenin cu un amestec de milă şi venerație. *Ăsta a gândit toată jucăria noastră. A avut ideea strângerii la un loc a romilor de pretutindeni. A făcut contacte în străinătate şi a realizat imposibilul. Tot el a inventat chezaşii. Şi astăzi împăratul se duce din când în când la el, la sanatoriu. Îi cere sfatul. Nu ştiu cât de ramolit este acum, dar a avut o minte extraordinară.*

— Darado!

Glasul uşor răguşit al suveranului îl scoate pe ministru din reverie.

— Majestatea Voastră, domnilor, spune el, am cercetat. În spatele atentatorului s-a aflat ducele Bereketo. Criminalul a mărturisit, deşi era condiționat psihic. Noi...

— Bine, bine, intervine nerăbdător Baxt, dar povestea cu împietrirea? Cum a fost posibil aşa ceva?

Darado răsfoieşte mecanic nişte însemnări din faţa sa. Spune, vorbind cu precauţie:

— Tom Santana deţine capacităţi paranormale. Noi am ştiut că şi le poate exercita doar în cortul lui din Herestry. Ieri a apărut un alt tip de situaţie.

— Ne-a salvat vieţile tututor, spune sumbru împăratul. – Se uită respectuos la nonagenarul aflat în stânga lui. – Domnul Lenin a văzut înregistrarea în această dimineaţă. Vom afla şi părerea domniei sale.

Darado aşteaptă politicos ca suveranul să încheie, apoi continuă:

— Noi avem nişte informaţii importante, dar ne mai lipsesc unele elemente. După ce le obţinem, vom prezenta un raport complet. Aştept din moment în moment un contact cu ambasadorul nostru din Statele Unite. Dacă Majestatea Sa permite, vom putea vorbi chiar de aici.

Lenin bate de câteva ori în covorul somptuos cu bastonul său antediluvian. Nu se aude niciun zgomot, dar împăratul observă şi-l îndeamnă:

— Spuneţi, domnule Lenin! Vă ascultăm.

Bătrânul îşi roteşte privirile lipsite de viaţă. Santana vede în grosplan faţa lui brăzdată de riduri adânci.

— Înainte de a începe acţiunea de acum patruzeci de ani, spune el, eu am ştiut că suntem protejaţi. Nici până azi n-am aflat de cine. Altfel nu s-ar fi putut. Au fost prea multe coincidenţe. S-au potrivit toate, la fix. – Lenin zâmbeşte. Proteza lui dentară este de o albeaţă strălucitoare. Ridurile îi fug în sus, micşorându-i şi mai mult ochii. – Într-un anume moment mi s-a dat de ştire că romii trebuie să vină la putere. După aceea a urmat o perioadă de tăcere, n-am mai primit niciun mesaj. De-o vreme încoace, am aflat că unul, Santana, are din nou legături. L-am văzut la televizor cum v-a salvat. – Lenin pare

epuizat. Se opreşte să-şi tragă răsuflarea. Continuă. – Ştiu tot ce întâmplă în Herestry. Vreți opinia mea? Ei bine, cineva se joacă. Un dumnezeu, un zeu? Habar n-am.

Santana îl priveşte cu admirație pe Lenin. *Are exact părerea mea. Entitatea nu este un zeu răzbunător. Nu este serioasă şi nici consecventă. Este o ființă apatică. Doarme decenii întregi şi apoi se distrează câtva timp pe seama oamenilor de pe-aici. Îmi şopteşte ce să citesc în cărți dintr-un capriciu de moment. Şi cum la ea (la el!?) momentele pot fi foarte lungi...*

În sala de consiliu din Palatul Imperial intră un bărbat tânăr, civil. Se înclină către împărat, murmură „Să trăiți!", apoi îi înmânează lui Darado o hârtie.

— Majestatea Voastră, spune ministrul de interne, omul nostru din Washington este gata să vă raporteze. Spune că are o ştire foarte importantă.

În timp ce se uită la cei din sala de consiliu, Santana începe să întindă cărțile de tarot. Nu ştie ce vrea să afle. În centrul crucii apare Il Matto, Nebunul.

— Ăsta numai eu pot să fiu, şopteşte italianul pentru sine.

IV

LA FORZA

„Un teoretician de la sfârşitul secolului trecut prevedea o înteţire progresivă a conflictelor etnice. Faptele au arătat că s-a înşelat. Un exemplu grăitor este situaţia din Rominia, unde tensiunile interetnice au scăzut, ajungându-se astăzi la o stingere a lor."
(Comentariu INTERNET)

„Pe cine nu-l laşi să moară nu te lasă să trăieşti."
(Proverb românesc)

16. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Vineri, 28. 06. 2058

În sala de consiliu, tăcere. Legătura cu ambasadorul Rominiei în Statele Unite nu era încă realizată. Lenin aţipise şi dormea neauzit, ca un prunc. Se fuma intens. Fumul dispărea în volute, absorbit spre tavanul înalt. Opruno priză o doză şi apoi tuşi uscat. Împăratul avu un gest de nerăbdare:

— Ce se întâmplă, Radule? îl întrebă pe Darado.

— Încă puţin, Majestatea Voastră, spuse servil ministrul. Noi suntem pregătiţi. Cei de acolo întârzie.

Se auzi un semnal format din trei sunete. Bustul ambasadorului apăru în partea stângă a sălii. Gavuno îşi roti puţin fotoliul pentru a-l vedea, fără a întoarce spatele suveranului. Se auzi vocea slabă a unui tehnician:

— Contact realizat.

Împăratul îl mişcă discret pe Lenin. Acesta se trezi la fel de uşor pe cât adormise.

— Să trăiţi, Majestatea Voastră, spuse răspicat diplomatul. – Era un bărbat tânăr, foarte brunet, cu o atitudine uşor teatrală. – Permiteţi-mi, vă rog, să vă raportez.

— Ne vede şi el? îl întrebă împăratul pe Darado.

— Nu, Majestatea Voastră. Doar ne aude, spuse ministrul.

— Te ascultăm, spuse Baxt al II-lea.

— Din surse neoficiale, începu ambasadorul, am aflat că un satelit geostaţionar de comunicaţii a fost deplasat şi se află deasupra Rominiei.

— Cine l-a deplasat? întrebă suveranul.

Diplomatul păru că-şi pierde brusc siguranţa de sine. Braţele sale se mişcară, iar degetele celor două mâini i se încleştară. Răspunsul său întârzie.

— Răspunde la întrebare! îl somă împăratul.

— Majestatea Voastră, sursa afirmă că nu se ştie cine a acţionat. Versiunea oficială este că satelitul şi-a schimbat poziţia din întâmplare. Specialiştii spun însă că aşa ceva nu este posibil.

— Satelitul a fost lansat de americani?

— Da, Majestate. În urmă cu patruzeci de ani.

Împăratul începu să privească în gol. Tăcerea se prelungi. Ambasadorul interveni ezitant:

— Majestatea Voastră?

— Aşteaptă, spuse aspru Darado.

— Şi ce legătură are satelitul cu noi? întrebă suveranul. Cerul este plin de sateliţi.

Mâinile diplomatului exprimară din nou nesiguranţa. Privirile omului de la Washington deveniseră aproape imploratoare.

— Majestatea Voastră, spuse el ezitant, vă rog să mă scuzaţi...

— Pentru ce să te scuz? întrebă răstit împăratul. După câte ştiu, faci treabă bună acolo. Vorbeşte, domnule!

— Surse neoficiale, spuse stânjenit ambasadorul, afirmă că satelitul este locuit.

— Cum? Îţi baţi joc de mine? ridică vocea împăratul, stingându-şi cu brutalitate trabucul.

— Majestatea Voastră, spuse implorator omul, departe de mine orice necuviinţă. Sunt devotat trup şi suflet Casei Imperiale şi ţării mele. Nu fac decât să vă raportez informaţiile pe care am reuşit să le obţin. Nimic altceva.

Împăratul se posomorî. Întrebă cu o voce abia audibilă, vorbind mai mult pentru sine însuşi:

— Şi? Cine locuieşte acolo?

— Oficialităţile neagă această posibilitate. Ele declară că e un simplu satelit scos din uz. – Ambasadorul îşi recăpătase aplombul. Vocea lui era din nou uşor teatrală. – Ideea că o entitate populează satelitul a fost considerată o glumă stupidă.

— O entitate? întrebă împăratul, mohorât. Entitate ai spus?

— Da, Majestate. Ar fi vorba despre o entitate de provenienţă extraterestră. Bineînţeles, nu există nicio probă.

Împăratul îşi aprinse un alt trabuc şi suflă o trâmbă de fum înspre primul-ministru.

— Ce spuneţi? îi întrebă pe cei de la masa de consiliu. Domnule Lenin?

Leopold Purum se mişcă, de parcă s-ar fi pregătit să vorbească. Se răzgândi. *Să-l las pe bătrân mai întâi.*

Lenin tuşi slab şi apoi, fără un motiv aparent, începu să se şteargă la gură cu o batistă mare, vărgată cu roşu şi negru. Zâmbi. Ca şi cum şi-ar fi amintit ceva plăcut. Spuse:

— Cred că este o poveste. Nu poate fi totul atât de simplu. Vine o entitate, se instalează deasupra ţării şi începe să se distreze. Ăsta este folclor, Majestatea Ta.

Împăratul aşteptă puţin, pentru a se convinge că Lenin nu mai are nimic de zis şi apoi spuse:

— Aşa pare a fi, într-adevăr. Cu toate acestea, se petrec lucruri ciudate, în toate părţile lumii. De ce n-am porni de la ipoteza că este un adevăr. Ce părere aveţi?

După o scurtă tăcere, vorbi Leopold Purum:

— Situaţia s-ar putea lămuri foarte uşor. Satelitul nu mai funcţionează, înseamnă că poate fi cules de pe orbită şi readus pe pământ. Există şi posibilităţi de a-l distruge de la sol.

Darado, care gira şi funcţia de ministru de externe, interveni:

— Există o convenţie internaţională. Satelitul poate fi retras sau distrus doar de ţara care l-a lansat.

Expresia de concentrare de pe faţa ambasadorului arăta că acesta asculta cu mare atenţie ce se vorbea la Bukry.

Împăratul întrebă:

— Domnule ambasador, ce părere ai? Putem cere oficial o clarificare?

Diplomatul avu o tresărire abia perceptibilă. Glasul lui exprimă din nou nesiguranţa:

— Majestatea Voastră, mi-am permis să fac unele tatonări în acest sens, după ce am cerut în prealabil permisiunea domnului ministru Darado.

— Şi?

— Am aflat că autorităţile americane au un program de recuperare a propriilor sateliţi dezafectaţi. Cel în cauză urmează să fie preluat peste câţiva ani, mai precis în 2063.

— Şi până atunci?

— Nu deţin nicio informaţie, Majestatea Voastră, spuse ezitant ambasadorul.

Leopold Purum avu un gest de nerăbdare. Interveni:

— Avem oricând posibilitatea să-l doborâm.

— Cu armamentul nostru? întrebă sceptic împăratul.

— Nu, dar există unii care ar face treaba pe bani. Sateliţii nu sunt invulnerabili. N-ar fi o problemă, mai ales că e vorba despre un obiect nefolositor.

— Ce spui de asta, Radule? îl întrebă împăratul pe Darado.

Ministrul de interne se uită înspre ambasador înainte de a răspunde. Împăratul observă:

— Tu ce spui, amsadorule?

Pe figura omului din America, confuzie:

— Majestate, lucrurile sunt mai complicate, dacă-mi permiteți...

— Îți permit, spuse brutal împăratul. Spune!

— Nu este vorba doar despre vreun scandal diplomatic. Unii sateliți au fost doborâți din greșeală și nu s-a întâmplat nimic. Protest oficial și afacerea s-a stins. Este altceva...

— Ce?

— Am aflat în mod neoficial că satelitul nu poate fi doborât. Statele Unite n-au recunoscut niciodată că au relații cu entități biologice extraterestre, dar se spune că există niște înțelegeri ultrasecrete.

— Între extratereștri și americani?

— Exact.

— Satelitul se află deci sub protecția Statelor Unite?

— Da, Majestate. Nu știu în ce fel s-ar putea realiza ceva în acest gen, practic.

Aghiotantul, rămas în spatele împăratului, nemișcat ca o statuie, ascultă un mesaj și apoi îi șopti ceva suveranului. Baxt se înroși brusc la față și păru că va exploda într-o criză de furie. Se stăpâni cu greu și îi anunță pe cei de față cu o voce neutră:

— După cum știți, domnul Ton Santana asistă la discuția noastră. El are de făcut o comunicare importantă. Te ascultăm, domnule Santana!

Vocea subțire și metalică a italianului se auzi foarte clar, ieșind parcă din mai multe părți ale sălii:

— Majestatea Voastră, Sfinția Voastră, domnilor, îmi permit să vă aduc la cunoștință câteva amănunte. Am avut privilegiul unui contact telepatic cu entitatea. Distrugerea ei este exclusă. Nici nu trebuie să intre în discuție.

— Vedeți, se auzi pe neașteptate vocea spartă și amuzată a lui Lenin, este ca și cum ai trage asupra crupierului la o masă de ruletă. He, he, he! N-avem voie să ucidem crupierul.

Nimeni nu împărtăşi veselia nonagenarului. Împăratul îl privi cu atenţie şi apoi vorbi către nimeni, adresându-se lui Santana:

— Bine, domnule Tom. Am luat notă de părerea dumitale. Vom vedea. – Se adresă ministrului de interne. – Întrerupe contactul cu America! Am aflat destule pentru astăzi.

Imaginea amsadorului dispăru, înainte ca diplomatul să rostească vreo formulă protocolară de despărţire.

Împăratul se ridică greoi din jilţul său şi coborî cele trei trepte. Ceilalţi, cu excepţia marelui predicator, se ridicară în picioare. Suveranul le făcu semn să se reaşeze şi apoi începu să se plimbe gânditor în jurul sălii de consiliu. Capetele celor prezenţi se întorceau după el. Se opri în dreptul ministrului apărării. Îi puse palmele pe umeri, de parcă ar fi vrut să-l fixeze mai bine în fotoliu. Rămase nemişcat şi începu să vorbească în şoaptă:

— Cum? Ne căcăm pe noi de frică? Stăm la mâna nu ştiu cui? – Vorbi din ce în ce mai tare. – Fut-o-n cur! Băga-mi-aş picioarele-n ea! Căca-m-aş în bafta ei! – Începu să urle, în timp ce pleca de lângă ministrul apărării. – Am trecut noi prin treburi mult mai nasoale. Ce spui, Leopolde? Poţi să faci praştie satelitul ăla? Hm? Ce zici?

Aghiotantul imperial, aflat în spatele jilţului lui Baxt al II-lea, dădu semne de nelinişte. Coborî şi se apropie precaut de împărat. Dădu să-i spună ceva. Suveranul îl opri cu un gest imperios şi strigă:

— Omul nostru din Herestry vrea să ne spună ceva? Da? Asta este?

Aghiotantul înclină grăbit din cap, a încuviinţare.

— Cunosc părerea lui, spuse Baxt al II-lea. Nu mai am nevoie să mi-o repete. Să nu întrerupi contactul cu el! Să asculte ce vorbim noi aici, dar să nu-l mai aud câtva timp. – Se adresă aerului din sala imensă. – Sper că nu te superi, domnule Santana.

Tânărul colonel asculta în continuare vocea italianului, neauzită pentru ceilalți. Părea din ce în ce mai neliniştit. Zise implorator:

— Majestatea Voastră, vă rog din tot sufletul!

Baxt se mulțumi să-l alunge printr-un gest, ca pe o insectă supărătoare. Părea din ce în ce mai energic. Continua să se plimbe cu paşi repezi, aproape că începu să alerge. Vocea îi deveni dură, în timp ce producea o înjurătură după alta. Cei de la masa de consiliu îl priveau admirativ.

— Leopolde, zise împăratul, poți tu să te ocupi de chestia asta? Ştii tu cum să faci. Dă-i în pizda mă-sii de americani! Li se rupe lor de un satelit stricat, de un hârb... – Se ambala tot mai mult. – Scandal diplomatic? Ce-i cu asta? Vine şi trece.

Opruno îl aținti pe suveran cu indexul său tremurător şi nesfârşit de lung. Vocea sa de bas cavernos îl determină pe Baxt să se oprească şi să-l privească. Tonalitatea marelui predicator era dramatică, de amvon:

— Măria Ta, văd că nu vrei să afli părerea chezaşilor, a credinței noastre sfinte...

Împăratul se strădui să zâmbească şi se îndepărtă de Leopold Purum:

— Cum să nu, Sfinția Ta... Chiar mă pregăteam să te întreb. *Numai să nu-mi facă vreo criză. N-am chef acum de aşa ceva.* M-am gândit că stelitul este unealta diavolului, cea mai înaltă tehnologie. Doborându-l, îi dăm o lovitură necuratului.

Marele predicator ridică vocea:

— Măria Ta, nu ne este îngăduit să ne batem joc de cele sfinte. Nici chiar Majestății Tale nu-i este permis. – Se ridică anevoie în picioare, clătinându-se. – Te-ai gândit că entitatea ar putea fi chiar dumnezeul nostru? Dacă ne ține sub aripa lui ocrotitoare, de ce n-ar fi? Dacă poporul nostru a auzit ce se petrece şi a început să i se închine? Ce spui de toate astea?

Leopold Purum se ridică dintr-un salt. Împăratul îl privi mustrător şi îi făcu un semn împăciuitor. *Ăsta ar fi în stare acum*

să ne radă pe amândoi, pe mine şi pe bătrân. Şi să devină dictator. Spuse cu blândeţe:

— Sfinţia Ta şi tu, Leopolde, trebuie să fim chibzuiţi. Nu cred că poporul nostru, atât de duşman al tehnologiei, ar putea crede că în satelit este casa Domnului. Să mai aşteptăm, bine zice Sfinţia Sa. – Se întoarse către Purum şi îi făcu discret cu ochiul. – Aşteptăm, să vedem ce se mai întâmplă.

Pe faţa smolită a ministrului apărării naţionale se văzu satisfacţia şi apoi, aproape fără nicio tranziţie, mirarea. Parcă ar fi simţit ceva în el însuşi şi nu şi-ar fi dat seama despre ce este vorba. Lăsă impresia că doreşte să se reaşeze. Se răzgândi. Privirile i se holbară, iar în aer se răspândi un miros de ars.

17. Bukry, Rominia, Tchishmy Park
Vineri, 28. 06. 2058

Reşedinţa lui Ram Bakro, micul palat în stil medieval, este mai încăpătoare decât s-ar putea crede atunci când o priveşti din afară. La invitaţia stăruitoare a lui Bakro, Paul Santoy a acceptat să nu se mai ducă la hotel. *Bulibasha* i-a oferit apartamentul de gală. *Aici îi primim pe şefii de stat, domnule Santoy.* Dar baie are? s-a interesat miliardarul, destul de bine dispus. Evident, şi-a sclipit dinţii de aur bătrânul *bulibasha.* Oalele de noapte şi lavoarul au fost doar pentru amuzament. Noi ştim că aveţi simţul umorului şi ne-am gândit să vă facem o surpriză. Aţi reuşit, a râs Santoy. Nu-mi amintesc să mă mai fi pişat vreodată într-o oală de noapte. Nici când eram copil. Nelu, prezent la discuţie, a zâmbit discret. *Sigur că nu te-ai pişat în oală, fiindcă ai crescut pe maidan.* Apartamentul dumneavoastră respectă întocmai standardele Hilton, a continuat zelos Bakro. Veţi fi mulţumit.

Seara, la uşa lui Santoy s-au auzit nişte bătăi sfioase. *Cine dracu' o fi, că băieţii sunt învăţaţi să intre direct.* A apărut una dintre albinoase, îmbrăcată într-o rochie de mare stil. *Să fie ăştia*

atât de bine informați, încât să știe că vreo doi ani de zile m-am regulat numai cu o Liebepuppe, care semăna leit cu asta? O purta în raniță unul Fritz. Marfă foarte bună. Toată problema era să nu o agăți și să piardă aer. Vibratoarele îi mergeau la niște baterii solare, nu erau probleme. Aveam și niște petice. Am tot cârpit-o, până le-am terminat. Atunci am aruncat-o, pe Lola. Un crocodil a hăpăit-o, ca idiotul. S-o fi înecat cu ea, i-o fi stat în gât. Uite că acum am ceva viu. Doriți cumva să auziți o engleză americană vorbită ca pe la dumneavoastră, în Texas? a întrebat ciudata creatură, în timp ce s-a așezat cu multă eleganță pe un fotoliu. *Este fenomenal de bine făcută.* A întrebat-o cum de a ajuns la Bukry. Am fost adusă special pentru dumneavoastră, i-a răspuns. Și colegele tale? Nu, numai eu vorbesc cu accent texan. Celelalte au alte calități. Sunt mute? O, nu, nici vorbă, dar vorbesc cu alte accente. Deci nu sunteți țigănci? Nu, în niciun caz. Suntem angajatele unei firme cu sediul la Cairo.

Dialogul a continuat ceva timp. Apoi Santoy a expediat-o, promițându-i că se vor revedea în ziua următoare.

Dimineața, Santoy îl cheamă pe Nelu. Acesta a adormit undeva pe-aproape, fiindcă apare numaidecât, proaspăt ras și vesel.

— Ieri am uitat să te întreb de Jane. Ai adus-o?

— Desigur. Numai că n-a dorit să vină la dumneavoastră. A zis că vrea să viziteze singură orașul.

— Sper că n-ai lăsat-o.

— Evident că nu. I-am dat doi oameni de cea mai bună calitate, plus driverul. Au o mașină bună. Bineînțeles, știe că are un apartament rezervat la hotelul dumneavoastră.

— Ai idee unde se află acum?

— Nu, dar pot afla imediat. Doriți să vorbiți cu ea?

Santoy nu se grăbește să răspundă. Se ridică de pe pat și se așează în fotoliul unde a stat Any, fata albinoasă cu accent texan. Spune, înșirând cuvintele cu precauție, de parcă ar vorbi într-o limbă nu tocmai bine cunoscută:

— Nelule, drept să-ţi spun, uneori mie frică să mă întâlnesc cu fata asta. Este o persoană imprevizibilă, iar prezenţa mea, dracul ştie de ce, o scoate din sărite. Aproape că prefer să aibă alţii grijă de ea. – Se strâmbă uşor. – Pe aici se poate bea o cafea?

Poliţistul vorbeşte în aparatul său portativ, în romani. Peste un minut apare o fată albă. Alura ei este mai degrabă cea a unei eleve decât a unei servitoare. Vorbeşte o engleză destul de aproximativă. După ce-şi toarnă cafea din ibricul pus la îndemână, Santoy îşi ridică privirile. Fata a rămas pe loc şi-l aţinteşte cu ochii ei albaştri de ingenuă.

— Ştii româneşte? o întreabă.

Fata îl priveşte interogativ pe Nelu. Acesta încuviinţează printr-un gest scurt.

— Da, domnule, dar prefer să vorbesc engleză.

— De ce?

— Pentru ca să mă perfecţionez. Desigur, dacă doriţi, pot vorbi cum vă convine.

Spunând ultimele cuvinte, fata are un surâs pervers. Miliardarul îşi pipăie plasturele din creştetul capului şi îi face semn fetei să iasă. *Astea sunt fără preget. Toate.* Îi arată apoi lui Nelu un fotoliu. Poliţistul n-aşteaptă o altă invitaţie, se aşează. Pare relaxat.

După ce soarbe de câteva ori din cafea, Santoy spune:

— N-am nicio îndoială. Ştii de ce am venit în Rominia.

— De ce-aş şti? zâmbeşte poliţistul. Contactele dumneavoastră sunt la nivel înalt. Eu sunt un pion neînsemnat.

— Bine, bine, zice Santoy, uşor agasat. Un pion, dar parcă văd că eşti colonel. – Se opreşte şi îl priveşte cercetător. Nelu nu renunţă la zâmbetul lui vag ironic. – De fapt, nu este treaba mea. Pe mine mă preocupă o anumită chestie.

— Doamna Renata Santoy, aflată actualmente la Cravy, sub protecţia ducelui Dan Bereketo, zis Bango. Corect?

— Corect, spune bogătaşul, fără a se arăta mirat. Întrebarea este cum pot să o duc acasă. O să râzi, dar m-am ataşat de fata

asta. Ea este, pentru mine cel puțin, ceva ce nu se poate cumpăra cu bani. Nu știu dacă poți să mă înțelegi.

— Domnule Santoy, o să vi se pară probabil ciudat, dar eu am o diplomă în psihologie. Vă înțeleg chiar mai bine decât vă imaginați. Întrebarea este cum să facem. Din informațiile mele, soția dumneavoastră nu suferă nicio constrângere fizică sau psihică. Stă acolo din plăcere. Dacă-mi permiteți, ar fi mai util s-o convingeți, decât s-o răpiți. De altfel, nici nu văd cum ați putea-o răpi, fără să se nască un scandal monstru.

Santoy își aprinde o țigară cu gesturi încetinite. Spune:

— Cu bani se poate face orice. O știi la fel de bine ca mine. Sunt solvabil.

Nelu își pierde brusc buna dispoziție:

— Vă considerăm un prieten de nădejde al Rominiei, un prieten foarte generos. Dar în chestiunea aceasta... Există o oarecare preocupare la cele mai înalte nivele. Ducele este adversarul împăratului... Asta ne este favorabil, dar nu acum. Ar trebui să mai așteptăm.

— Cât?

Polițistul nu răspunde. Îl privește pieziș pe Santoy, cântărindu-i reacțiile posibile la o propunere ieșită din comun:

— Ar mai fi o posibilitate...

— Care?

— V-o spun numai fiindcă v-am văzut în câteva ocazii mai deosebite și, cu voia dumneavoastră, vă cunosc întreaga viață. Până la un punct, evident.

Santoy se ridică dintr-un salt și începe să înjure:

— Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Ce mă tot fuți la cap cu introduceri de-astea de căcat? Spune cât mă costă!

— Asta e, că nu vă costă nimic. Nimic în plus, vreau să zic.

— Cum dracu'? Vezi că azi n-am chef de glume. De când am sosit aici, am pățit niște chestii care nu mi-au picat bine la stomac. M-am dezobișnuit să fiu împușcat. O să râzi, dar cea mai urâtă chestie mi s-a părut aia cu vocea. Ăla care îmi tot

spunea husăne du-te-n pizda mă-tii şi lasă-ne-n durerea noastră. Parcă aşa a zis, nu?

Nelu începe să râdă:

— N-a zis aşa, dar asta era ideea, recunosc. – Se ridică şi el de pe fotoliu. – Aveţi un umor mortal, domnule Santoy, ce să mai zic. De ce nu rămâneţi la noi? Aici puteţi să aveţi absolut tot ce vă trece prin minte, ba chiar şi unele lucruri în plus. Cred că împăratul v-ar numi imediat prim-ministru.

— Prim-ministru? O să mă mai gândesc. Până atunci, spune-mi te rog ce ţi-a fătat mintea. Chestia aia specială. Vreun transplant de personalitate? Hm? Mă deghizez în derviş şi mă prezint la curtea lui Bango? Sper că n-o să-mi vii cu vreo prostie de-astea...

— Nu ne subestimaţi, domnule Santoy! Noi avem nişte creiere destul de bune pe-aici. Ne-am gândit la ceva mult mai rafinat. Spionajul nostru funcţionează destul de bine. – Se opreşte şi-şi priveşte cercetător interlocutorul. – Am reuşit să obţinem date detaliate despre doamna Santoy.

— Cum?

— Avem câţiva oameni la Cravy. Unul dintre ei este chiar în anturajul lui Bango. Al ducelui, vreau să spun.

— Şi? Ce-i cu asta?

— Avem nişte amprente psihice ale doamnei Santoy. Omul nostru a reuşit să le obţină. A avut şi noroc, ce-i drept.

Santoy ridică din umeri. *Mă cac în amprentele voastre psihice.*

— Azi noapte, continuă poliţistul, ne-am permis să vă sondăm puţin.

— Futu-vă-n cur să vă fut! exclamă americanul fără supărare, mai degrabă înveselit. Şi ce pula mea aţi găsit? Nu ştii că sunt condiţionat? Altfel aş fi venit eu aici? Mă crezi idiot?

Poliţistul ridică mâinile cu palmele îndreptate spe Santoy, într-un gest de pace.

— Evident, evident. Nouă ne sunteţi de folos exact aşa cum sunteţi în clipa de faţă. Intact, adică. Noi nici n-am încercat

măcar să vă substituim personalitatea. Ne-au interesat numai amintirile dumneavoastră recente.

— La cele mai vechi nici n-aţi fi avut acces. – Santoy scoate un fluierat uşor. – Mă, da' ai dracului mai sunteţi!

— Şi anume cele legate de doamna Renata, soţia dumneavoastră, continuă imperturbabil poliţistul.

— Futu-vă-n cur! exclamă admirativ americanul. Hai că ai reuşit să mă-nveseleşti! Adică asta este ospitalitatea voastră! Aduci omul, îl culci, îi plasezi vreun hipnotic şi după aia începi să-i cotrobăieşti prin creier!

— Mă bucur că nu v-aţi supărat pe noi, spune poliţistul uşurat. În fond, noi nu vrem decât să vă fim de folos.

— Cum mama dracului să-mi fiţi de folos?

— Veţi vedea. Pentru asta ar trebui să veniţi cu mine într-un anumit loc.

— Unde? Acolo unde m-am pişat în oala de noapte a bunicii?

Nelu izbucneşte în râs:

— Nu acolo. La virclubul nostru cel mai perfecţionat. Este foarte aproape de aici.

Santoy devine serios:

— XOXAVIPE VIRCLUB. Cel din fosta primărie a Bucureştiului. Vreţi să-mi daţi un surogat de Renata. Până la noi ordine. Corect. – Este de-a dreptul trist. – Aşa ceva am şi în State, îţi dai seama. – Se apropie de poliţist şi îi pune mâna pe umăr. – Măi, Nelule, mie îmi trebuie cea autentică.

— O veţi avea, domnule Santoy, se grăbeşte celălalt să-i spună. Cu siguranţă. Deocamdată însă...

— Să primesc ce-mi poţi oferi... Da? Bine, mă. Să mergem chiar acum. Nu este neapărat nevoie ca băieţii mei să ştie în ce program intru eu. Deşi, până la coadă, drept să-ţi spun, mi se rupe de părerea lor.

Tanaka, Dave şi John aşteaptă în holul de la intrare, aşezaţi în fotolii. La ivirea patronului lor se ridică, iar Tanaka face o mică plecăciune.

Le stă bine uniformele ăstora de aici. Ce-ar spune oare dacă le-aş comunica vestea cea mare. Rămânem aici! Nu, în niciun caz!

Apare şi *bulibasha*, în aceleaşi haine ponosite. Zâmbeşte foarte satisfăcut şi îşi freacă mâinile. *Interesant contrastul dintre auriul inelelor şi negrul mâinilor.*

— Mergem la virclub, anunță Santoy.

Este o zi destul de răcoroasă. Un vânt slab stârneşte foşnetele frunzelor sintetice. Înconjurat de îngerii săi păzitori, Santoy se îndreptă spre ieşirea din Tchishmy Park. Vizitatorii sunt puțini. Întâlnesc o haită de câini. *Nu par atât de sălbatici precum cei de la fosta Universitate. Acolo, lângă lăcaşul de cultură, era s-o mierlesc. Îl plătesc regeşte pe ăsta, pe Tanaka, dar ar merita mai mult. Acum aş fi fost la morgă, cu o găurică în cap, dacă nu intervenea el. Parcă văd că Renata s-ar fi pus în mişcare şi mi-ar fi organizat o înmormântare ca-n basme. Poate chiar aici, în locurile natale.*

La intrarea în virclub sunt întâmpinați de o bătrână stranie. Aceasta poartă o perucă imensă de culoare mov. Ochii ei strălucesc nefiresc de tare. *Cândva a fost grozavă. Acum este fascinantă, ceva bolnav, putred şi în acelaşi timp strălucitor.*

— Fiți binevenit, domnule Santoy! îi spune ea în româneşte. Povestea este mai reală decât realitatea, domnule Santoy.

Americanul este condus într-o încăpere cu un singur fotoliu. În timp ce tehnicienii fac contactele, Nelu găseşte prilejul să-i spună:

— Aici are acces numai familia imperială şi câțiva oameni importanți.

Santoy intră pe nesimțite în ficțiune. O vede pe Renata aşa cum a cunoscut-o, pe când arăta de-a binelea ca o fetiță, dar era deja o profesionistă rutinată.

La început a fost una dintre figurantele de la *saloon*-ul din Houston. Cea mai tânără. Atât de crudă, încât i-a fost pur şi simplu jenă să apeleze la ea. Ştia că are un trecut, dar a tratat-o ca şi cum ar fi fost într-adevăr o fetiță nimerită printre nişte oameni corupți şi cinici. Apoi a simțit că se îndrăgosteşte de

ea. Şi-a tot repetat că este demodat, poate chiar bolnav psihic. Cine mai pățeşte aşa ceva în ziua de azi, altundeva decât în virtual? Nimeni. Poate că a fost de vină şi vârsta lui. Se ştie, bărbații trecuți de cincizeci capătă trăsături psihice ciudate, încep să se comporte de parcă ar fi nişte adolescenți. Căsătoria n-a şocat pe nimeni. Nu mai este vreme pentru mirări şi altele de acest gen. Aşa se spune, pe bună dreptate.

O vede în timpul primei lor excursii, numai ei doi, păziți de la distanță de gorile invizibile, informate prin satelit de toate mişcările lor. Renata este nevinovată sau simulează perfect inocența. Se poartă ca o fată educată într-un pension select din Elveția. S-a îndrăgostit de un bărbat în vârstă numai pentru acesta a fost primul care i-a atras atenția. Teatru dus la perfecțiune? Poate că da. Dar cât de bine sună totul, fără nicio notă falsă, fără nicio stridență!

N-a mai fost niciodată în Cravy. Intră în oraş sub înfățişarea unui țigan oarecare. A suportat o operație de pigmentare. Spre deosebire de realitate, unde nu e în stare să se bronzeze, acum totul a mers strună. Nimeni nu-i dă nicio atenție. Şi-a ras mustața, iar fața lui arată destul de bine. În orice caz, exprimă multă energie. Este un jurnalist american venit din Bukry, merge la Palatul Ducal pentru a-i lua un interviu lui Dan Bereketo, cel mai puternic om din Rominia, după împărat.

Este primit la palat foarte politicos, chiar excesiv de amabil. Noi îi iubim şi îi respectăm pe jurnalişti, îi spune un funcționar superior. După cum ştiți, ducele nostru este un mare protector al artelor. Se va bucura mult să vă întâlnească. Vă va răspunde cu toată sinceritatea la orice întrebare.

Bango are o figură de brută virilă. Cunosc tipul ăsta de om de pe când luptam în junglă şi puteam să dau în primire în orice clipă, constată Santoy sau mai bine zis dublura lui din virtual. Nu-i prea tânăr, dar este încă verde. Uite-l cum rânjeşte amabil la mine. Nici gând să mă recunoască. Pentru el, sunt un jurnalist american şi un simpatizant al Rominiei. M-am pig-

mentat din solidaritate. Nu puţini oameni din Occident au început să renunţe la epiderma albă, considerând că este ruşinos să fii un membru al rasei caucaziene. Albii au pierdut partida, iată sloganul scris pe toţi pereţii. Biologia a dovedit-o, filozofii au argumentat-o. Galbenii şi negrii sunt cei mai buni. Pe ei îi aşteptă un viitor de aur, albii să se descurce cum pot. Nu este vorba aici de africani, se corectează Santoy în vis, că doar romii nu sunt negroizi. Intră în discuţie oamenii cu o puternică pigmentare a epidermei, în general. Oricum, până nu demult se considera că oamenii cu epiderma mai închisă la culoare au performanţe intelectuale mai scăzute decât galbenii şi albii. Lucrurile s-au inversat. Smoliţii sunt cel puţin la fel de inteligenţi ca galbenii. Pentru albi, funcţii subalterne, poziţii sociale de mâna a doua.

Bango are delicateţea de a-l primi foarte amabil. Nu-i aminteşte prin nimic că este un alb vopsit. Îl întreabă cum mai stau lucrurile prin State. Jurnalistul ştie că ducele are o diplomă în politologie de la Harvard. Nu uită s-o amintească. Discută liber, de parcă ar fi nişte vechi prieteni. Ştiţi, pe-aici pe la noi, sexul este la mare preţuire, spune ducele pe neaşteptate. Sper că nu sunteţi vreun invertit, râde el. Deşi, bineînţeles, fiecare se distrează cum îi cade mai bine. Nu, nu, zâmbeşte complice Santoy, cel devenit jurnalistul Nicholson. Să ştiţi că la noi, continuă ducele, libertatea sexuală a depăşit dezmăţul din alte ţări. Aici lucrurile au, cum să vă spun, o naturaleţe necunoscută aiurea. Facem dragoste la fel cum respirăm. N-avem nevoie de droguri şi nici de isteria premergătoare, aşa cum se vede prin filmele dumneavoastră. Ca la eschimoşi? riscă Nicholson, în timp ce soarbe un whiskey de cea mai bună calitate. Ceva asemănător, râde Bango, arătându-şi dinţii îngălbeniţi, dar puternici, de lup bătrân. Actul sexual este ceva natural şi tocmai de aceea mai profund. Noi nu ne fandosim, nu jucăm teatru. Ştiţi româneşte, nu? Da, sunt român. Ei bine, continuă Bango în limba maternă a lui Santoy-Nicholson, ne regulăm pur şi sim-

plu. Râd amândoi. Pe neaşteptate, ducele: Spune-mi Dan! Insist! Bine, Dan. Prenumele meu este Paul.

Uite, Paul, acum o să vină o persoană la care ţin foarte mult. Tu o cunoşti probabil din fotografii. Când l-a părăsit pe soţul ei, miliardarul Paul Santoy, a fost o oarecare agitaţie în presă. Au încercat unii să spună despre nu ştiu ce răpire, sechestrare, drogare. Prostii. Eu însumi am chemat o comisie internaţională de medici, pentru testări. A rezultat că fata nu e drogată şi a rămas aici de bună voie. S-au cărat toţi cu cozile între picioare.

Apare Renata, mai înfloritoare decât oricând. Poartă veşminte tradiţionale ţigăneşti şi nu s-a pigmentat. Îi zâmbeşte musafirului cu graţii de aristocrată. Santoy-Nicholson ştie că l-a recunoscut şi că nu-l va da de gol. Ducele, la rândul său, continuă să se poarte cum nu se poate mai curtenitor. Stau toţi trei în fotolii somptuoase din piele de Cordoba. Un ogar afgan apare mergând agale. Silueta lui neverosimilă exprimă melancolia unei fiinţe silite să trăiască într-o lume nepotrivită pentru ea.

Eşti bună să te ridici puţin, draga mea, spune mieros ducele. Renata se conformează, iar Bango, redevenit brusc un *macho* primitiv, îi şterge o palmă, înjurând-o printre dinţi, în româneşte. Curva dracului!

18. Marea Neagră, portavionul Endeavour
Sâmbătă, 29. 06. 2058

În apele internaţionale ale Mării Negre, portavionul Endeavour stătea la ancoră. Vremea era foarte bună. În seara trecută sosise un nou grup de credincioşi, ultimul transportor se lăsase lin pe puntea de zbor odată cu apusul soarelui. Căpitanul Ted Orlando avusese un mic acces de furie. Al câtelea? *Eu, militar de carieră din tată în fiu, să ajung cărăuşul unor nebuni?* Se consolasa destul de repede, văzând că noii veniţi erau nişte persoane foarte liniştite şi disciplinate.

Adevărul este că portavionul este total depăşit, iar eu, cu meteahna mea, sunt numai bun de pensionat. În fond, mi-au făcut o favoare lăsându-mă în continuare la comandă. Ce contează că nu mai țin de US Navy şi sunt angajatul unei secte ciudate? Îmi comand vechea mea navă şi asta este destul pentru mine.

Era ora zece dimineața, iar credincioşii se pregăteau pentru predica zilnică. Urma să le vorbească Învățătorul, omul care reuşise uimitoarea performanță de-a cumpăra un portavion de la marina americană. Cât costase? De unde avusese bani? Credincioşii, aflați sub influența unor substanțe binefăcătoare şi aducătoare de linişte sufletească, nu mergeau prea departe cu întrebările, mulțumindu-se cu nişte slabe nedumeriri. *De ce nu putem să stăm şi noi, ca toți ceilalți, într-un loc anume? De ce eu, fermier de meserie şi iubitor al pământului, am ales să stau ani întregi, poate tot restul vieții mele, pe mare sau pe ocean? Nu contează.*

DOCTRINA ELIBERĂRII DE PĂMÂNT A FOST INIȚIATĂ ÎN ANUL 2057 DE UN CETĂȚEAN AMERICAN DE ORIGINE ROMÂNĂ: ELMER G. DAVIS, FOST ILIE DAVIDESCU. DOCTRINA PRECONIZEAZĂ INTERDICȚIA DE A LOCUI PE USCAT. PROZELIȚII, ÎN NUMĂR DE CÂTEVA MII, TRĂIESC PE NAVE. UNELE DINTRE ACESTEA SUNT ANCORATE ÎN PORTURI, ALTELE AU TRASEE ALEATORII. FONDURILE BĂNEŞTI ALE ORGANIZAȚIEI AU O ORIGINE NECLARĂ, PROVENIND DIN DONAȚII ANONIME. PREDICATORII SECTEI PROPOVĂDUIESC IDEEA CĂ VIITORUL UMANITĂȚII DEPINDE DE CONSTRUIREA ŞI ECHIPAREA UNOR IMENSE INSULE PLUTITOARE. PRINCIPALA ACHIZIȚIE A SECTEI ESTE PORTAVIONUL CU PROPULSIE NUCLEARĂ ENDEAVOUR, SCOS DIN UZ DE US NAVY ŞI VÂNDUT CONTRA UNEI SUME NECUNOSCUTE. ECHIPAJUL FOSTULUI PORTAVION ESTE FORMAT ÎN MAJORITATE DIN CETĂȚENI AMERICANI DE ORIGINE ROMÂNĂ. CREDINCIOŞII DE PE ENDEAVOUR AU PROVENIENȚE ETNICE DIFERITE, INCLUSIV ROMÂNĂ.

Elmer G. Davis, învățătorul, apăru la ora zece şi jumătate. Era îmbrăcat într-o robă albă. Părul său blond-încărunțit îi atingea umerii. De aceeaşi culoare cu părul era barba lui lungă şi deasă. Avea ochi albaştri stinşi, de miop.

Învățătorul se opri în fața zecilor de transportoare dezafectate, acoperite cu prelate verzui şi apoi se întoarse către credincioşi. Îi salută ridicându-şi brațele, iar aceştia îi răspunseră în acelaşi fel.

— Iubiții mei, începu Învățătorul cu o voce bine timbrată de bariton, credința noastră este cea a viitorului. După cum ştim cu toții, în fiecare zi numărul nostru se măreşte. În curând, minunatul nostru proiect, cel al construirii unei insule plutitoare, va începe să devină realitate. Duhul sfânt al apei este de partea noastră. Din apele primordiale s-a ivit totul, iar noi ne nutrim din forța lor nesfârşită. – Pe măsură ce vorbea, privirile i se înviorau, piezându-şi opacitatea şi expresia de dezabuzare. – Vom izbândi, iubiții mei, numai dacă vom rămâne la fel de uniți pe cât suntem acum.

În timp ce Învățătorul continua să cuvânteze din ce în ce mai exaltat, un bărbat din ultimele rânduri se retrase discret. După el, părăsiră rândurile credincioşilor încă vreo câțiva inşi îmbrăcați în veşminte rituale. Intrară cu toții într-o cabină.

Îmbrăcat în alb, Adrian Eden părea şi mai nemilos. Vorbi în româneşte:

— Experimentul a reuşit. Întregul stoc de containere se află pe vasul acesta. Rămâne să avem condiții meteo potrivite şi să nu se ivească ceva neprevăzut.

— De unde ştii că a reuşit? îl întrebă Roger, un bărbat mai în vârstă, având aparența unui bonom. Am auzit că Anne a rămas acolo. Poate să ne contacteze?

— Nu, spuse răbdător Eden. Avem acces la un sistem de informare prin satelit. În localitatea respectivă s-au înregistrat „mişcări de trupe".

— Ce anume? *Niciodată şeful nostru nu mi s-a părut mai calm şi mai binevoitor.*

— Grupuri de oameni s-au pus în mişcare spre destinaţii necunoscute, preciză Eden. Fără motive aparente. Nu-ţi părăseşti satul, cu căţel, cu purcel, din senin. E la mintea cocoşului. De la Anne n-avem deocamdată nicio veste. Apare ea. O ştiţi cât de descurcăreaţă este.

Îşi făcu apariţia Herb Gilbert. Roba albă nu reuşea decât să-i înăsprească şi mai mult trăsăturile feţei.

— Să ştii şi tu, îi spuse Eden. Experimentul a reuşit. Lucrurile s-au petrecut aşa cum trebuie.

— Cu Anne ce s-a întâmplat?

Eden răspunse cu multă blândeţe:

— Tocmai îi spuneam lui Roger. Poate să apară dintr-un moment în altul. – Îşi înăspri puţin tonul. – Acum o să vă rog pe fiecare dintre voi să meargă la piloţii de care răspunde. Vă strângeţi din nou, bineînţeles, după ce se termină predica. O să-l rog doar pe Paul să mai rămână.

Paul, un tânăr firav, având aerul uşor absent al informaticianului de geniu din filme, se conformă. Când rămaseră singuri, Eden îi spuse, privindu-l în ochi:

— În afară de mine, doar tu şi Vlad cunoaşteţi adevărul. Ştiu ce au păţit familiile voastre şi v-am studiat amprentele psihice. În mod normal, n-ar trebui să mă trădaţi. – Paul scutură repede din cap, a negaţie. – Nu mai este timp pentru sentimentalisme. Care pe care, asta este etapa. Dacă vrem să mai avem vreodată ţară şi să nu ne transformăm într-un popor rătăcitor pe planetă. – Adăugă în şoaptă. – De fapt, asta şi suntem, la ora actuală. – Aproape strigă. – Ia spune! O să te ţină nervii?

Se lăsă o scurtă tăcere. O întrerupse Paul, întrebând:

— Cum acţionează substanţa, de fapt? Este virală, nu?

— Da. Iniţial, ne-am gândit la o substanţă toxică de luptă, pur şi simplu. Apoi mi-am dat seama că n-ar merge. Genomul poate fi atacat şi aşa, dar rămân urme în ţesuturi şi în sânge.

Am rămas la o cultură virală. Declanşează o boală necunoscută, să-i zicem gripă galopantă. Moartea survine relativ repede, după o perioadă de ordinul zecilor de minute. Un amănunt important. Imediat după contaminare, bolnavul intră în comă, devine inconştient şi, evident, nu mai poate comunica. Moartea survine imediat după instalarea comei. Mai devreme sau mai târziu se va constata că sunt afectaţi doar posesorii unui anumit genom etnic. Vor fi cercetări, anchete şi altele de-astea, dar faptele vor fi consumate.

— Aş bea ceva, spuse Paul.

— Bună idee, încuviinţă Eden şi îşi desfăcu doza de bere.

Paul îl imită şi vărsă câteva picături pe jos.

— Pentru sufletul lui Anne! Dumnezeu s-o ierte!

— S-o ierte Dumnezeu, murmură Eden.

— Boala este foarte contagioasă, presupun, spuse Paul.

— Nu tocmai. - Eden se încruntă. - Asiaticii n-aveau cum să se gândească chiar la toate. Dacă Anne este nemaipomenit de rezistentă şi reuşeşte să le spună totul autorităţilor? Se duce tot planul nostru dracului.

— Nu prea cred, spuse Paul, foarte calm. Să zicem că se întâmplă aşa. Numai Bukry şi Cravy au sisteme antirachetă. Defensive. Nu văd cum ne-ar împiedica, în mod practic. Ce fac? Cer ajutorul organismelor europene? Treburile astea nu merg atât de repede. După câte ştiu, aviaţia lor de vânătoare este inexistentă.

— Mai este şi povestea cu ascendenţii, spuse Eden. Nu uita că nu mor doar ţiganii puri. Ai avut un bunic colorat, te-ai curăţat. Aşa s-a convenit. Ne place, nu ne place, asta-i situaţia. Va fi o mare suferinţă, apoi totul se va uita. Dacă păstrăm lucrurile în secret şi avem puţin noroc, poate că nimeni nu va şti vreodată ce-a fost în realitate. Cine dracu' se apucă să le facă teste genetice la morţi?

— Ia spune, zise Paul, transportoarele sunt chiar la dispoziţia noastră? N-o să avem probleme când o să decolăm? Şi cum o să le echipăm?

— Simplu, spuse Eden, cu calmul său îngheţat. Echipajul navei este format în mare măsură din români naturalizaţi. Nu ne-a fost deloc uşor să-i strângem la un loc. Sunt şi câţiva străini, în frunte cu Orlando, căpitanul. Pe ăsta l-am păstrat, nici eu nu ştiu de ce. Nava nu mai aparţine Statelor Unite. Ted Orlando este angajatul sectei noastre. – Eden rânji. – Vorbă să fie, sectă! Bătrânul are nişte regrete că a ajuns cărăuşul unor smintiţi, dar atât. N-are nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă în realitate. El ştie că majoritatea transportoarelor sunt de multă vreme inutilizabile şi se află pe punte pentru a fi arătate vizitatorilor, ca nişte curiozităţi. De altfel, nu are cunoştinţe de aeronautică şi nici de pilotaj. A fost şi este un marinar. Ca să nu fie nicio problemă, l-am preparat psihic puţin. Tot îi plac lui drogurile uşoare mai mult decât se cuvine... Doar n-avea vârsta pensionării când a fost scos din US Navy... Dinspre partea lui totul este OK.

În cabină intră precipitat un tânăr cu părul alb, cu o hârtie în mână. I-o dădu lui Eden fără niciun comentariu şi apoi plecă.

— Se menţionează o epidemie de gripă, spuse Eden, citind. Într-o singură localitate. Comunicat oficial de la Bucureşti. Sau Bukry, cum vrei. – Se strâmbă uşor. – Băiatul ăsta, Vlad, ştie că trebuie să ne informeze numai pe mine şi pe tine, nu?

— Evident. Este condiţionat. Mor eu, moare şi el. Suntem ca tine şi Herb. De fapt, o ştii prea bine. Noroc că secta condamnă ascultarea aparatelor de radiorecepţie. Băieţii nu sunt curioşi ce se întâmplă în lume. Nici chiar piloţii. Misiunea lor este limitată. Îşi iau treaba în serios şi-atât.

— Da, sunt curioşi numai cum este lumea cealaltă, spuse Eden, zâmbind strâmb. – Redeveni foarte serios. – Acum e rândul tău. Ne livrezi informaţiile meteo, dai programele de zbor şi de lansare. – Rămase pe gânduri câteva secunde. – Ăia din Hong Kong au sugerat o chestie destul de deşteaptă. Să simulăm o invazie nocturnă de ozeneuri. Ar fi posibil, ce părere ai?

Paul se uită ţintă la Eden şi spuse sentenţios:

— Totul e posibil în ziua de azi. Mai este însă ceva. Adriane, cred că-ţi dai seama cât de riscantă este toată acţiunea. Elementele întâmplătoare pot schimba totul.

Eden îl privi fără să-şi ascundă plictiseala:

— Evident că sunt riscuri. Toată povestea este nebunească. Crezi că nu realizez asta? Ţine minte, băiatule! Nici o acţiune rezonabilă nu este de efect. De vreo treizeci de ani numai demersuri bine cumpănite am făcut. Ce-a ieşit? Un căcat. Vorbe goale, repetate la nesfârşit. Nimic concret. Între timp, românii cred tot mai mult că ei trebuie să stea răspândiţi pe toată planeta. Asta-i soarta noastră, cică. Tot mai puţini speră să-şi recapete ţara. Te pomeneşti că suntem al treilea popor rătăcitor, din timpurile moderne, după evrei şi ţigani, spun ei. În glumă şi apoi în serios. Poate a şi început să le placă suferinţa, cine ştie... Să fie compătimiţi... Poate că şi noi...

Vlad, tânărul cu părul alb, reintră în cabină. Părea emoţionat. Îi dădu o hârtie lui Paul şi plecă.

— Ce mai este? întrebă Eden.

— Pronosticul pentru la noapte este favorabil. Vânt cu viteză relativ constantă din direcţia nord-est. Se poate acţiona.

— Dumnezeu nu-i ţigan, spuse Eden. Asta-i o vorbă a străbunicului meu. N-avea nimic cu ţiganii, ba chiar îi simpatiza. Vorbesc foarte serios. Le boteza copiii. Dar să lăsăm poveştile! Este rândul tău!

— Mai bine zis al calculatorului. Curând o să vă arăt o simulare amănunţită. Operaţia este foarte simplă, dacă stau să mă gândesc.

— Da. Vor participa numai cei direct interesaţi. Restul credincioşilor de pe navă vor fi trataţi cum se cuvine. Băutura rituală îi va îndemna la somn. Chestiunea este discutată cu Ilie. Celor activi li se va administra un antidot.

Pentru a treia oară, îşi făcu apariţia tânărul cu părul alb. De data aceasta, era foarte agitat.

19. Cravy, Rominia, Palatul Ducal
Sâmbătă, 29. 06. 2058

„De ce Baxt I, Întemeietorul, s-a încoronat împărat? De ce nu rege? Fiindcă s-a considerat suveranul romilor de pretutindeni, dar şi fiindcă nu s-a temut de ridicol. În ziua de azi, când regii sunt puţini, a te intitula împărat este un act carnavalesc. Pe de altă parte, după cele întâmplate în prima jumătate a secolului nostru, orice mod de a te distra a devenit legitim. Nu numai cuvântul ridicol trebuie scos din dicţionare, cum am mai scris în acest jurnal, citându-l pe profesorul meu. Nepotrivit, în sens figurativ, este o altă vorbă devenită de prisos. Deviza secolului nostru aceasta este: Fiecare are dreptul să se distreze cum vrea, dacă nu încalcă legea. În aceste condiţii, titlul ales pentru sine de către un şef de stat nu are nicio importanţă. Problema este ca mecanismul mondial să funcţioneze, nu contează ce denumiri au componentele acestuia. Legiferarea homosexualităţii, a lesbianismului, a folosirii drogurilor (inclusiv a celor oferite de vircluburi) prezintă mai multă importanţă decât fanteziile unui şef de stat. Argumentele astea le-am auzit de la un alt profesor de-al meu. Structurile funcţionează şi dacă includ elemente surprinzătoare pentru simţul comun."

„Bango a fost foarte prost dispus azi. A avut un moment de slăbiciune şi mi-a făcut mărturisiri. Mi-a spus să emisarii lui au dat greş în negocierile cu un anumit organism european. S-au întors cu un avertisment. Dacă vrea ca totul să fie OK, ducele să fie cuminte, i s-a transmis. Cred că este vorba despre încercările lui Bango de a-l substitui la putere pe Baxt al II-lea."

„Tot azi am aflat ceva interesant de la un bătrân profesor de istorie român, rămas pe loc dintr-o pasiune morbidă pentru evenimente trăite. Ducatul lui Bango s-ar afla, oarecum, în sfera de influenţă a ISLAPAN-ului. Pretenţiile dinastice ale ducelui s-ar baza pe respectivul sprijin. Bango s-ar fi angajat să

islamizeze întreaga Rominie, cu condiția să ajungă împărat, în locul lui Baxt al II-lea. Bătrânul profesor mi-a mai spus că demersurile ISLAPAN-ului sunt destul de timide, întrucât Rominia este susținută, adică întreținută, de forțe din Europa creştină. Logic ar fi, a conchis el, să existe negocieri între OPE şi ISLAPAN. În definitiv, Occidentul ar scăpa de o mare povară materială, iar țiganii ar rămâne pe loc, dacă ar primi din altă parte ceea ce le trebuie."

„După ce a plecat bătrânul de la mine, Bango m-a chemat la el şi mi-a spus că a ascultat discuția despre sferele de influență. Nu este prost bătrânul, mi-a spus. N-a prea greşit. Problema este dacă ISLAPAN-ul ar fi la fel de corect pe cât au fost ceilalți până acum. Şi dacă oamenii ar trece atât de uşor la islamism. Organizația chezaşilor este totuşi creştină, în linii mari. Islamismul este altceva. Presupune o disciplină şi altele. Chezaşul poate să facă tot ce-i place, dacă nu tulbură apele politice. Musulmanul are îndatoriri mai clare. Se pot face ajustări, i-am spus eu lui Bango. Religiile de azi sunt mai maleabile. Discuția noastră s-a terminat în coadă de peşte." (*Jurnalul Renatei Santoy*)

....

Paradoxuri la ONU (III)

„Printre atleții globali admişi în organizația mondială se numără şi ISLAPAN. Este vorba de o structură care nu reprezintă țările islamice, ci pe toți musulmanii din lume, inclusiv grupurile de mahomedani din diverse țări neislamice. ISLAPAN nu şi-a făcut publice felurile cum obține fonduri băneşti. Se presupune că fiecare comunitate musulmană varsă o contribuție anuală. Profilul ISLAPAN–ului este ambiguu. Reprezentanții săi vorbesc în numele unor principii morale, subînțelegând ideea că islamismul este religia viitoare a întregii omeniri."

„Omologii celor de la ISLAPAN sunt reprezentanții CATOPAX-ului. Ei vorbesc în numele catolicilor de pretutindeni şi, prin extensie, al tuturor creştinilor."

„Întrebarea e cum pot aceste două organizaţii să influenţeze deciziile politice de interes global. Au ele o pondere politică reală? S-ar părea că da, din moment ce maximalismul islamic şi cel catolic au căpătat o asemenea amploare în ultimele decenii. Cele două biserici nu fac politică făţiş, dar pot să influenţeze, prin credincioşii lor, deciziile politice din diferite ţări."

„Liberalizarea consumului de droguri a avut un rol conex în acest proces. Oficianţii religioşi au căpătat acces legal la substanţe psihotrope. Astfel, ei sunt în măsură să-şi condiţioneze psihic enoriaşii. Nici un guvern nu poate să le reproşeze că strecoară aluzii politice în predicile lor şi astfel favorizează alegerea unor politicieni pro-islamici sau pro-catolici. Cum se ştie, au existat câteva conflicte între reprezentanţii bisericilor şi cei ai statelor. Polemicile s-au stins din diferite motive, iar instanţele juridice au ajuns la concluzia că aluziile nu pot fi incriminate fără interpretări abuzive."

„Ciclul nostru de comentarii ar rămâne incomplet, dacă am omite o scurtă discuţie despre CHIBRIDGE, ultimul dar nu cel din urmă atlet global al lumii de azi. Şi această organizaţie a ajuns să facă parte din organizaţia mondială. Ea uneşte, în spirit, grupurile de chinezi răspândite pe tot întinsul planetei noastre. Argumentul principal al promotorilor ei a fost numărul imens al oamenilor vizaţi. S-a invocat şi capacitatea remarcabilă a persoanelor de origine chineză de a-şi păstra nealterată mentalitatea iniţială, indiferent de context."

„Să recapitulăm organizaţiile nonstatale care fac parte din Consiliul de Securitate al ONU: PEPCO, GREENPEACE, INTREPID, ISLAPAN, CATOPAX, CHIBRIDGE. Viitorul va arăta dacă se vor mai ivi organizaţii în stare să forţeze mâna comunităţii internaţionale. Poate că următoarea va fi o reprezentantă a extratereştrilor, a căror prezenţă pe Terra nu este încă recunoscută în mod oficial. Nu este exclus ca într-un viitor apropiat, ambasadorii unor entităţi extraterestre să-şi spună părerile în legătură cu anumite probleme ale pământenilor. Poate

că şi de această dată, emisarii vor fi nişte oameni ca toţi ceilalţi, capabili să recepţioneze instrucţiuni de la mai marii lor, veniţi de aiurea." (*Comentariu UNIVNET*)

....

„Amatorii de ciudăţenii au toate motivele să viziteze Rominia. Nu mă refer numai la mitul lui Dracula, cunoscut în toată lumea. Sunt multe alte aspecte capabile să-i uimească pe blazaţii turişti ai contemporaneităţii. Romii, de decenii administratori ai propriilor lor destine, au darul de-a fi surprinzători. Chiromancia şi cartomancia, de exemplu, sunt subiecte inepuizabile. Asta în ciuda faptului că s-a scris mult despre ele, iar amatorii au la dispoziţie ghiduri şi manuale foarte bune. Un prim strat de informaţii este banalizat. Se ştie, de exemplu, că anumite ghicitoare sunt specializate în chestiuni amoroase. Altele prezic momentul morţii. Am avut ocazia să citesc o carte, editată la Bukry, unde, într-o manieră dătătoare de frisoane, erau indicate modurile cum şi-au încheiat existenţele câţiva dintre vizitatorii ghicitorilor (ghicitoarelor) din Rominia. În acest context a fost emisă o teorie, deocamdată puţin cunoscută publicului larg. Un psiholog reputat, John C. Snow, a susţinut o comunicare la un congres recent. El spune că actul de a pronostica data când va muri cineva are darul de a produce o mutaţie genetică. Precizăm, numai anumite persoane au această capacitate. Altfel spus, unii dintre ghicitorii specializaţi în prezicerea decesurilor sunt nişte asasini. Prin mijloace încă necunoscute, ei modifică gena morţii sau îi schimbă relaţionarea. Fenomenul are loc la simpla ascultare a pronosticului de către consultant. N-ar fi deci vorba despre o simplă sugestionare, cum s-a crezut până acum, ci de o modificare obiectivă, de natură genetică."

„În aceeaşi comunicare ştiinţifică, psihologul citat menţionează şi posibilitatea inversă. El se întreabă de ce n-ar fi posibile vindecările miraculoase ale unor bolnavi socotiţi incurabili. Statisticile invocate arată că asemenea cazuri nu există,

practic. De ce? Fără să se jeneze, psihologul apelează la explicații ezoterice. El aminteşte că în mod tradițional, diferitele religii situează ghicitul printre practicile păcătoase, neplăcute divinității. Privite astfel, predicțiile intră în categoria vrăjitoriilor, se includ în magia neagră. Diavolul, spun inițiații, nu-i vindecă decât pe cei aserviți lui, pe ceilalți îi poate ucide sau nu, după plac. Cu alte cuvinte, un ghicitor nu poate prezice decât moartea, nu şi prelungirea vieții. Se naşte o întrebare naivă. Sunt într-adevăr ghicitorii nişte aserviți diavolului? Am încercat să fac o mică anchetă în acest sens. Rezultatele au fost cu totul nerelevante. Cele mai multe persoane mi-au spus că au învățat să ghicească de la rudele lor mai vârstnice şi nu fac decât să le spună clienților ce văd în palme, cărți de joc sau zaț de cafea."

„Cea mai puternică personalitate în domeniu este în mod cert un anume Tom Santana, italian naturalizat în Rominia de mai mulți ani. Despre el circulă zvonuri neobişnuite. Dacă, în mod tradițional, ghicitoarele au legături cu divinități negative, despre Santana se spune că este, pur simplu, releul unei entități extraterestre preocupate în mod special de Rominia. Absurd? Comic? Nu. Doar ciudat şi defel neverosimil. Până în ziua de azi nici un stat n-a informat comunitatea internațională asupra unor pacte încheiate cu ființe inteligente din exteriorul planetei noastre. Cu toate acestea, în dosarele celor interesați s-au acumulat numeroase relatări despre întâlniri de gradul trei şi patru cu asemenea entități. Mitul născut în jurul italianului din Bukry intră în această categorie. Anumite aspecte îi conferă însă un statut aparte. Niciodată entitățile extraterestre nu s-au mai preocupat de ceva asemănător. Să ne amintim. Răpiri ale unor pământeni, în vederea unor cercetări. Vindecări miraculoase. Terrieni cu performanțe intelectuale deosebite, apărute după întâlniri de gradul al treilea. Ipoteza că extratereştrii trăiesc printre noi, sub înfățişările banale ale unor pământeni. Preocuparea alienilor în legătură cu agresivitatea tot

mai mărită a oamenilor şi cu pericolul distrugerii planetei în urma unui război nuclear. După câte mi-au relatat subiecții mei, Tom Santana reprezintă un alt fel de contact între civilizații. El este, pur şi simplu, o antenă, un releu, un robot, prin care se exprimă un extraterestru."

„Documentându-mă pentru scrierea cărții de față, am încercat să-l contactez. Nu mi-a fost defel greu. Când a venit vorba despre presupusa lui relație cu o entitate misterioasă, italianul, un tânăr inteligent şi spiritual, m-a luat în râs, mirându-se cum un om cu pregătirea mea ştiințifică poate să creadă asemenea bazaconii. Atunci când l-am rugat să-mi ghicească în cărți, s-a dovedit foarte amabil. Mi-a spus banalități agreabile, prezicându-mi o viață lungă, multe călătorii, adăugând că sunt un om foarte curios. (John Spark, *A Funny Country*, 2057)

20. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Sâmbătă, 29. 06. 2058

Viața lui Brad Johnson se schimbase pe neaşteptate. Cu trei zile mai înainte, în cortul ciudat al lui Tom Santana, plonjase în trecutul țării sale. Sau într-o realitate virtuală realizată prin hipnoză? Umblă la creierele noastre de parcă am fi nişte roboți, aşa îi spusese italianul, referindu-se la entitate. Aşa să fie? Santana şi cine o fi fost în spatele lui îşi bătuseră joc de el? Îi inoculaseră, precum unui cobai netot, o altă personalitate? *Am fost întotdeauna tot ce poate fi mai deosebit de un revoltat. Cine a mai auzit de un gigolo revoluționar? Ăia care fac revoluțiile sunt nişte încrâncenați abstinenți, urăsc femeile şi plăcerile trupului. Numai aşa strâng destulă furie în ei şi reuşesc. Revoluționarii nu sunt bărbați frumoşi, după care întorc capul femeile, fie ele măturătoare de stradă sau neveste de miniştri. Orice femeie din țara asta ar dori să se fută cu mine, dacă nu cumva este țicnită.*

Plecând de la Santana, după ce văzuse episodul semnării protocolului, Brad se îndreptase, fără să ştie de ce o face, înspre

centru. Pe jos, deşi ştia că oamenii cu mintea întreagă iau taxiuri sau umblă în grupuri. *Mă simţeam protejat? Sau voiam să mor şi să închei astfel o existenţă de curvă masculină?* Nimeni nu-l atacase, de parcă dispăruseră toţi tâlharii din Bukry. *Chiar aşa? Entitatea mi-a transmis că voi fi bila care răstoarnă popicele negre. Mă ocroteşte?* Trei boschetari îi ieşiseră înainte dintre grămezile de gunoaie strânse în curtea unei clădiri ruinate. Cândva, fusese acolo televiziunea de stat. Cu vreo treizeci de ani în urmă, o bombă distrusese primele etaje, iar celelalte se prăbuşiseră haotic. Printr-o minune, antena rămăsese întreagă, iar vânătorii de metale o ocoliseră. Cei trei oameni ai străzii îl priviseră pe Brad rânjind şi îşi arătaseră şişurile. *Am înaintat către ei, deşi nu mă ştiu un om curajos. I-am privit în ochi, ca un vestit pistolar dintr-un western. Ceva s-a petrecut. Veneau din spatele meu niscaiva ajutoare? Nu.* Cei trei îşi ascunseseră şişurile şi îl salutaseră cu respect. Să trăiţi! Să trăiţi şi voi! Brad se mirase şi îşi văzuse de drum.

În locul numit cândva Piaţa Romană, fusese atacat de o haită înfometată de câini sălbăticiţi. Ceva din el însuşi îi şoptise că lucrurile se vor repeta. Nu va muri mâncat de nişte potăi dedate la carne de om. Se repeziseră fără să latre, cu colţii rânjiţi şi ochii înroşiţi de furie. *M-am oprit şi i-am privit foarte calm. La câţiva paşi de mine s-au izbit parcă de un zid invizibil. Cei mai apropiaţi de mine au înţepenit, iar ceilalţi au venit peste ei. Un ghem de blănuri murdare. Apoi au început cu toţii să schelălăie şi au fugit cu cozile băgate adânc între picioare, printre grămezile de gunoaie.*

Pe bulevard, înaintând încet către fosta universitate, mi s-a întărit convingerea că sunt păzit, protejat. A avut dreptate macaronarul, am un rol de jucat. Pe lângă el trecuseră transportoare, dar nimeni nu trăsese asupra lui. Nu mai văzuse haite de câini. Siluetele suspecte rămaseră în ganguri, mulţumindu-se să-l privească de departe. *Cine le umblă la creiere? Este cumva o mare baftă a mea? Un câştig la ruletă picat în buzunarele unui ageamiu care joacă pentru prima dată?*

Se îndreptase agale către zona Palatului Imperial. *Pe aici mergi pe jos doar dacă eşti nebun sau vrei să te duci pe lumea cealaltă.* Era un obişnuit al cartierului, dar niciodată nu venise aşa. Nu se întâmplase nimic. Niciun poliţist în civil nu-l oprise. Tot mai sigur de faptul că este apărat de o forţă atotputernică, se apropiase liniştit de blocul unde avea o clientă. Doi poliţişti. *Să trăiţi!* Nu primise răspunsul cuvenit unui vopsit ca el. *Nu mi-a venit să cred. Să trăiţi!? Asta deşi ştiau foarte bine cine sunt şi ce învârtesc.* Vorbise nestingherit la interfon şi urcase. Nu era ziua convenită, dar femeia se bucurase mult. Se purtase cu el altfel decât de obicei. *Ca şi cum ea ar fi fost curva şi nu eu!* Îl pusese la masă, îi turnase în pahar, îl dezbrăcase. *Ea pe mine! De ce faci toate astea? Eu trebuie să te servesc pe tine, fiindcă mă plăteşti. Nu ştiu ce este cu tine azi, dar mă simt foarte mică în faţa ta. Simt nevoia să mă gudur. Este foarte plăcut, crede-mă!* Şi nu era o femeie oarecare. Brad nu se încurca decât cu persoane capabile să plătească. Cele mai mari tarife, aşa umbla vorba prin Bukry. Divorţată, aflată pe a doua listă. Numai cei foarte mari erau aprovizionaţi mai bine decât ea. Se spunea că este fiica împăratului, nerecunoscută oficial. Ce-l mai călărise! Ce oftaturi, ce teatru! De parcă s-ar fi aflat în faţa unei camere de luat vederi. Actriţă. Ai vreo cameră pe-aici, ascunsă? Nu, dragul meu, nici vorbă de aşa ceva. Numai că mă simt ca acum zece ani, când am aflat ce înseamnă un bărbat. Mă înnebuneşti, iubirea mea! *Dacă n-aş fi ştiut meserie, aş fi izbucnit în râs. Iubirea mea! Niciodată o femeie nu-i spune aşa ceva unuia ca mine. Mă sărută, mă înjură, mă zgârie, asta da!*

După aceea luase un taxi. Clienta îi făcuse asemenea demonstraţii de iubire... *Era cât pe ce să uit de mine şi să mă scap! Ca să vezi poznă!* Se dusese la Argy, avea ora fixată. Soţul acesteia se afla pe prima listă. Numai familia imperială era aprovizionată mai bine decât cei din categoria lui. Vila se afla într-un cartier împânzit de balabani în civil. Pe vremuri se numea Primăverii, aşa-i zice şi acum, oficial. *De ce i-o fi spunând*

lumea Coaiele Negre? Fiindcă aici stau numai oameni puternici, care au coaie. Aşa vine vorba.

Slugile lui Darado îl ştiau. Îl ştia şi Darado însuşi. *Odată mi-a spus că o să-mi tragă un glonț în pulă şi o să mă castreze.* Venise acasă pe neaşteptate şi stătuse ascuns. Se uitase îndelung la nevasta lui şi la mine. *Cunoştea slăbiciunea femeii, dar niciodată nu văzuse cum Argy se făcea mică în fața mea şi-mi adora scula, de parcă ar fi fost moaştele unui sfânt. Femeile sunt nebune. M-am scăpat şi i-am spus-o pe-asta când Argy a ieşit din cameră şi a apărut el. Nu dau doi bani pe ele, i-am mai zis. Bine, mă, husăne, cară-te acum! Răguşise. Dacă este bine fututǎ de altul, femeia te fute bine şi pe tine. Pe-asta o ştii? O ştiam. Mi-a scăpat un picior în cur când am trecut pe lângă el. N-am zis nimic, m-am tot dus. Avea dreptate. Mai bine ceva resturi dintr-o mâncare bună, decât un căcat numai pentru tine.*

Azi trebuie să meargă din nou la Argy, după ce se duce în Herestry.

Pleacă de acasă pe jos, încrezător în noul lui dar de-a nu fi atacat de nimeni pe străzi. O zi noroasă, stă să plouă, este destul de răcoare. O să ai ceva mai deosebit de făcut, aşa i-a zis macaronarul.

În ultimele două zile, în Herestry se întâmplă ceva. A aflat asta de cei cinci români vopsiți. Aseară s-a pomenit cu ei acasă la el. Nu v-a oprit nimeni, bă? Că sunteți un grup şi nu este voie. Aşa spune legea. Nu. Cioroii ne-au lăsat să trecem, de parcă am fi fost străvezii şi nu ne-ar fi văzut. Nici o cartelă de control, nimic. Şi doar se vede pe muianele noastre că nu suntem de-ai lor. Cine ştie ce-o mai fi? O toană. Li s-a sculat lor să slăbească şurubul o vreme. Se mai întâmplă şi de-astea.

La intrarea în Herestry nu-l opreşte nimeni. Este o animație neobişnuită în parc. O sumă de corturi au dispărut. În locurile lor s-au ivit nişte construcții făcute din prefabricate. Ce-o mai fi şi asta? Este interzisă orice construcție care nu respectă tradiția, numai corturile sunt permise. Vede numeroşi români ne-

pigmentați. Ce dracu poate fi? Ce caută aici? Turiști? *După îmbrăcăminte, par niște amărășteni de la noi.*

Se lucrează la o construcție mai mare decât cele deja ridicate. Cine naiba se va muta în ea? Ce se petrece?

În cortul lui Santana este o lumină orbitoare. Italianul stă de vorbă cu o fată jegoasă și îmbrăcată ca toți dracii. Străină, se vede cu ochiul liber că este ceva de capul ei, că este ceva de soi. Vorbește ca una din State.

— Să facem prezentările, spune Santana. Ea este Nasty, fiica unui american de origine română. El este Brad Johnson, actor.

Fata îl măsoară pe „actor" și-și strâmbă gura frumos conturată. Brad o privește cu indiferență. *Cine este calul și cine cumpărătorul?* Santana îi arată noului venit al treilea scaun, rămas liber. Brad se așează fără un cuvânt.

— Ce-i cu clădirile astea noi? îl întreabă italianul.

— De unde să știu eu? răspunde acru Brad. O să-mi spui tu.

— Cine zici că-i ăsta? intervine aiurea Nasty, în timp ce se scotocește prin buzunarele bluzei ponosite și nespălate, de culoare kaki și scoate o țigară. Aveți actori pe-aici? – I se adresează lui Brad. – În State ai putea câștiga o pâine cu hoitul ăsta.

— De ce?

— Fiindcă ești bărbat. *Macho Man*. Se caută așa ceva. Ar trebui să te văd dezbrăcat. Atunci ți-aș putea spune la fix ce șanse ai.

— Te pricepi tu la treburi de-astea? întreabă Brad plictisit. Mai bine fumează-ți țigara aia nenorocită. Ține-o tot așa cu marijuana și o să vezi ce bine o să-ți fie. Ajută împotriva ridurilor. – I se adresează lui Santana. – Ce ziceai de casele astea noi?

Italianul zâmbește, arătându-și dinții lungi și subțiri, de pește:

— Este vorba să se mute aici împăratul și oamenii lui. Cât de curând, eu le-am dat ideea.

— Cum? Să se mute aici? se crucește Brad. Lasă Palatul Imperial? Cui? Loc mai bine păzit nu există în țara asta.

— Uite că o să se mute. S-a întâmplat ceva ce i-a băgat în sperieți.

Brad arată cu privirile de jur împrejur. Santana râde din nou:

— Nu mai sunt supravegheat, cel puțin deocamdată. Aşa merg treburile. Acum nu mai sunt un posibil duşman al imperiului. Dimpotrivă, dau sfaturi prețioase. Poți să vorbeşti orice-ți trece prin minte.

— Nu i-am văzut pe cei trei îngeri păzitori ai tăi, spune Brad.

— Au dispărut dintr-odată, nu ştiu unde. Nu şi-au luat la revedere de la mine.

— Şi fata asta? întreabă Brad în româneşte.

Santana ridică din umeri:

— Am devenit o ciudățenie a oraşului, era normal să audă de mine. Tatăl ei este plin de bani, iar nevasta lui este acum în Cravy, în calitate de concubină a lui Bango.

— A doua nevastă, presupun.

— Evident, evident, spune Santana. Are vârsta acestei fete. – Începe să vorbească în engleză. – Nasty zicea că doreşte ceva palpitant, ar vrea să trăiască intens. M-am săturat de lumi virtuale, mi-a spus.

— Poate că doreşte să-şi trăiască propria moarte într-un mod original, spune Brad în aceeaşi limbă. N-are decât să facă o plimbare de una singură prin oraş. Apropo, cum de umblă neînsoțită? A venit la tine fără gardă de corp?

— Nu, are nişte băieți cu ea. Au preluat-o de la aeroport, dar ea i-a alungat. A zis că se sinucide dacă nu pleacă. Or fi şi ei pe undeva pe afară. Fetei îi place riscul. – I se adresează fetei. – Uite, dacă doreşti, poți să vezi ceva cu totul deosebit. Un secret de stat.

Brad se uită mirat la Santana. *Ce dracu' are azi? Parcă ar fi băut sau drogat. Niciodată nu l-am auzit vorbind atât de mult. Şi zâmbeşte într-una. Te pomeneşti că l-a stârnit nespălata asta, cu duhoarea ei de animal tânăr.*

Nasty s-a bosumflat. Zice:

— Ce secret de stat? Mi se rupe mie de secretele voastre.

— Atunci ce pizda mă-tii vrei? se trezește Brad vorbind pe românește. Vrei să-ți arăt pula?

În mod surprinzător, fata începe să zâmbească de-a dreptul angelic, spre mirarea celor doi:

— Să știți că înjurăturile românești le cunosc destul de bine. Nu prea pot să le pronunț, dar le înțeleg. Tatăl meu le-a folosit întotdeauna. L-am rugat să-mi traducă fiecare cuvânt.

— Și ce te distrează atât de mult? o întreabă Brad.

— Mutra ta. Vorbești de chestia aia, de parcă ar fi vorba de un obiect de uz casnic.

— Păi ce altceva este? întreabă Brad, fără să se amuze. – I se adresează italianului. – Ce spuneai că vrei să-i arăți?

— Și pe tine te-ar interesa, spune acesta. Vrei să vezi? Este un eveniment petrecut ieri dimineață. Am auzit că există așa ceva, dar niciodată n-am văzut cu ochii mei. Așteptați puțin!

Pe ecranul foarte mare se ivește sala de consiliu de la Palat. Se aud niște replici. Leopold Purum este în picioare. Vorbește împăratul:

— Sfinția Ta și tu, Leopolde! Trebuie să fim chibzuiți. Nu cred că poporul nostru, atât de dușman al tehnologiei, ar putea crede că un satelit este casa Domnului. Să mai așteptăm, bine zice Sfinția Sa. – Se întoarce către Purum și îi face discret cu ochiul. – Așteptăm să vedem ce se va mai întâmpla.

Pe fața smolită a ministrului apărării se vede satisfacția, iar apoi, aproape fără nicio tranziție, mirarea fără margini. Parcă ar simți ceva în el însuși și nu-și dă seama despre ce este vorba. Lasă impresia că dorește să se reașeze. Se răzgândește și ochii i se holbează. Dintr-odată, din trupul lui izbucnesc flăcări roșii-albăstrui. Fața nu i se mai vede. N-are timp să scoată vreun sunet sau să facă vreo mișcare. Se mistuie cu o rapiditate de necrezut. Trăsăturile deformate îi apar pentru o fracțiune de secundă, iar apoi trupul său se prăbușește în el însuși. Nimic în jurul fostului ministru nu s-a aprins. În încăpere s-a răspân-

dit un fum subţire, străveziu. Toţi ceilalţi îşi privesc mâinile. Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât nici n-au avut timp să se mire. Se vede apoi o grămadă de cenuşă albicioasă, acolo unde mai înainte fusese ministrul. Într-o parte, ca într-un film de groază, laba unui picior, încălţată într-un pantof de culoare neagră, intactă. Nearsă a rămas şi porţiunea de picior retezată deasupra gleznei.

— Combustie spontană, spune Santana.

— De ce-şi privesc toţi mâinile? întreabă Nasty.

— În asemenea cazuri, îi explică italianul, se răspândeşte o substanţă unsuroasă şi rău mirositoare, grăsime umană arsă. Cel puţin, aşa ştiu eu. S-a depus probabil şi pe mâinile lor.

— Deci asta i-a băgat în sperieţi, spune Brad aproape în şoaptă.

V

DIAVOLUL

„Cândva, oraşul Bucureşti era numit Micul Paris. După cel de-al doilea război mondial, acest supranume a devenit o amintire invocată de nostalgici. Astăzi, când România cunoaşte o remarcabilă prosperitate, frumoasa poreclă ar putea fi cu îndreptăţire revitalizată."
(Comentariu UNIVNET)

„Celui care trăieşte în mizerie îi este permis totul."
(Emil Cioran, 1932)

21. Bukry, Rominia, Palatul Imperial Sâmbătă, 29. 06. 2058

Împărăteasa Cerasela se afla în budoarul ei imens. O dăduse afară pe camerista ei de taină, Elena. *Vreau să stau singură, să văd mai bine ce trebuie făcut. Ionel al meu se cacă pe el de frică de când cu aprinderea ăluia. Poate că dacă eram şi eu de faţă m-aş fi speriat tot aşa de tare. Văzută pe film, moartea lui Leopold n-a fost cine ştie ce. Am văzut destui husăni dându-şi foc prin străinătăţuri.*

Sună, iar Elena intră imediat. Se îmbrăcase foarte sobru, într-o rochie lungă, cafenie, croită parcă special pentru a-i face sânii să pară mai mici. Spre deosebire de celelalte slujitoare ale împărătesei, avea acest drept, nu trebuia să apară doar în uniformă de subretă.

— Da, Majestatea Voastră, spuse camerista cu mult zel.

— I-ai spus lui Sung ce ţi-am zis? întrebă împărăteasa.

— Da, Majestate, imediat. Astăzi a venit aici, dar nu l-am lăsat să intre, că aşa a zis Majestatea Voastră.

— Taxatoarea dracului! urlă Cerasela, ridicându-se furioasă din fotoliu. De ce nu l-ai lăsat?

Camerista tăcu, privind în jos şi frământându-şi mâinile. Cerasela se îndreptă spre ea, de parcă ar fi vrut să-i dea o palmă. Se opri la vreo jumătate de metru de ea, calmată brusc. Întrebă cu voce normală:

— Unde este acum?

— E pe-aproape. Este cu unul, nu este de-al nostru şi nici husăn. Aşa mi s-a părut.

— Aşa mi s-a părut! o îngână împărăteasa, pe deplin liniştită. – O privi cu duioşie şi o bătu de câteva ori pe obraz cu mâna ei groasă, încărcată cu inele. – Planorista mamii! Hai, du-te şi cheamă-i pe amândoi!

Elena îngenunche şi sărută mâna stăpânei sale. Apoi ieşi în fugă. Nu peste multă vreme se întoarse însoţită de cei doi.

Sung arăta la fel de neînsemnat ca întotdeauna. Însoţitorul lui era un bărbat nepigmentat, de vârstă mijlocie. Figura lui neutră putea fi la fel de bine cea a unui funcţionar de rang mediu, bine pregătit fizic, dar şi cea a unui fost sportiv de performanţă, eventual tenisman.

Sung făcu o plecăciune adâncă, iar celălalt se înclină uşor.

— Majestatea Voastră, spuse spionul, îngăduiţi-mi, vă rog, să vi-l prezint pe domnul Neil van der Sterren.

Vizitatorul se mai înclină o dată, de data aceasta abia perceptibil.

Cerasela se aşeză într-un fotoliu şi îi invită pe cei doi bărbaţi s-o imite. Olandezul nu ezită, dar Sung avu nişte gesturi greu de interpretat.

— Stai şi tu, mă! îi spuse împărăteasa în româneşte.

Omul se conformă, rămânând aşezat pe marginea fotoliului, cu mâinile între genunchi, de parcă s-ar fi aşteptat să audă

ceva neplăcut. *Acum o să intre în rolul de doamnă adevărată. O să-şi amintească de studiile ei în State şi să vezi ce frumos o să vorbească. Ăsta, olandezul, o să fie impresionat, când o să ajungă la ai lui, o să spună că romii sunt deştepţi.*

Cerasela îi făcu un semn Elenei. Aceasta rămase de faţă, cu un aer cucernic, împinse o servantă mobilă, ticsită de trabucuri şi ţigări de mai multe feluri.

— Ce beţi? îl întrebă Cerasela pe musafir.

— Aş prefera o băutură nealcoolică, Majestatea Voastră, spuse acesta.

Împărăteasa o puse la treabă pe Elena, folosindu-şi acelaşi index gros, având un inel cu rubin.

— Vă ascult, domnule van der Sterren, spuse ea apoi.

— Trimisul Majestăţii Voastre mi-a spus că v-ar interesa o anumită operaţie de tip antisatelit. – Împărăteasa încuviinţă, mişcându-şi demn capul. – Dacă-mi permiteţi, o să vă dau unele explicaţii de ordin general. Îmi iau libertatea să cred că este mai bine aşa, cel puţin deocamdată. *Femeia aceasta enormă şi apetisantă nu ştie că pericolul nu vine de sus, ci dinspre sud-est.* De asemenea, vă rog să-mi permiteţi să nu discut despre organizaţia pe care o reprezint. Negocierile cu noi presupun o deplină discreţie.

— Bineînţeles, spuse ţâfnoasă împărăteasa. Pe mine nu mă interesează cine execută operaţia. Problema este să ştiu cât costă şi când se poate îndeplini.

Olandezul se întinse cu eleganţă şi îşi luă un trabuc dintr-una dintre cutiile deschise pe servantă. Îl tăie tacticos, îl aprinse, suflă fumul în direcţia lui Sung, apoi zise, privind peste umărul drept al împărătesei, aşa cum cerea protocolul.

— Majestatea Voastră este foarte tranşantă, dacă-mi permiteţi o asemenea apreciere.

Cerasela zvâcni ca o iapă de rasă. O clipă lăsă impresia că se va ridica din fotoliu spre a-l pălmui pe fostul tenisman. Se stăpâni şi reuşi să-şi păstreze calmul:

— Stimate domn, vă rog să fiţi la obiect, timpul meu este limitat. Aştept informaţii semnificative.

— Dar bineînţeles, Majestatea Voastră, spuse onctuos olandezul. Există o dificultate de principiu.

— Ascult, spuse trufaş împărăteasa.

Van der Sterren îşi scutură trabucul mai mult decât ar fi fost necesar:

— Organizaţia m-a însărcinat să duc tratative într-un anume mod. Cu riscul de-a o contraria pe Majestatea Voastră, am mandat să închei tranzacţia doar cu Majestatea Sa Imperială, Baxt al II-lea.

Cerasela se înroşi vizibil. Elena, rămasă lângă uşa principală a budoarului, crezu o clipă că împărăteasa se va ridica şi-i va trăzni o palmă porcului de străinar.

— Domnule, spuse batjocoritor împărăteasa, nu vă cunoaşteţi interesele. Vă rog să vă retrageţi imediat!

Olndezul se ridică şi se înclină foarte ceremonios:

— Cu permisiunea Majestăţii Voastre, voi rămâne în Bukry, la dispoziţia Casei Imperiale.

Apoi se îndreptă către uşă mergând cu spatele, mult mai servil decât se arătase la începutul vizitei sale. Camerista nu-i deschise uşa şi-i aruncă o privire ucigătoare. *Fute-m-aş în norocul tău de decolorat!*

Sung se ridicase în picioare odată cu olandezul şi o privea pe împărăteasă cu ochii holbaţi.

Cerasela se ridică dintr-un salt şi începu să se plimbe cu paşi apăsaţi. *Futu-l în cur de jigodie! Să-mi facă mie una ca asta! Pot să-l lichidez oricând vreau eu. Mi se rupe de INTREPID-ul lui.* Se îndreptă spre spion şi-i trăzni o palmă sănătoasă. Pe faţa lui Sung se văzu dintr-odată o bucurie fără margini. *De multă vreme aştept palma asta! Cât am aşteptat-o!*

Împărăteasa se calmă ca prin farmec. Începu să zâmbească şi apoi chiar să râdă. *Labagiul ăsta iar s-a scăpat pe el. Am uitat că nu trebuie să-i dau palme şi picioare în cur, fiindcă-i place, nenorocitul!* Îi spuse cu blândeţe de mamă:

— Băi, jigodie, păi aşa te-am învăţat eu pe tine să duci tratative? De ce nu i-ai spus cum stă socoteala?

— Majestatea Voastră, se bâlbâi Sung. Majestatea Voastră... – În glasul lui era numai recunoştinţă. – Dacă-mi permiteţi, eu i-am spus tot ce era de spus. Cred că n-a înţeles. Sau a primit alte instrucţiuni între timp?

— Ce instrucţiuni, mă? Ce instrucţiuni?

— Doborârea unui satelit presupune tehnică spaţială, foarte costisitoare. Numai câteva state din lume dispun de aşa ceva. Cred că omul nu a înţeles de la bun început despre ce este vorba. O altă posibilitate este şi trimiterea unei navete spaţiale, ceea ce de asemenea nu este la îndemâna oricui.

Cerasela părea din ce în ce mai plictisită, pe măsură ce asculta explicaţiile informatorului său. Sung, în poziţie de drepţi, vizibil înviorat, căpătase un curaj neobişnuit la el. Camerista Elena se uita la el cu ochii rotunjiţi de uimire. *Uite al dracului căcăcios cum s-a pus pe picioare. Prima dată când mai vine la împărăteasă, îi rad şi eu una. Să văd dacă se scapă şi la mine. Sau are bucurie numai la capete încoronate.*

Împărăteasa spuse:

— Bine, bine, bă. Hai, roiu! Să stai prin apropiere şi să-l ţii şi pe olandezul ăla pe lângă tine. Te chem eu.

După plecarea spionului, împărăteasa îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul, cu privirile pierdute.

Nu se mai gândeşte la doborârea satelitului. I-a ieşit din minte. Elena făcu câţiva paşi ezitanţi în direcţia împărătesei, aşteptând un ordin. Rămase la câţiva metri depărtare de ea, cu mâinile încrucişate pe piept. Înfăţişarea ei se străduia parcă să dovedească indiferent cui că o persoană foarte robustă poate fi şi extrem de pioasă.

Împărăteasa trase adânc un fum şi apoi îşi stinse ţigara cu un gest energic.

— Ia ascultă fă, zise ea uitându-se la cameristă de parcă atunci o vedea pentru prima oară, ce-i cu muianul ăsta de că-

lugăriță pe tine? Ce, dacă a luat foc ăla din senin, înseamnă că s-a terminat lumea? Mă cac în entitatea aia, acolo unde o fi! Până la urmă tot o dăm noi jos.

— Da, Majestatea Voastră, spuse servil Elena. Cum spune Majestatea Voastră.

— Dar până atunci, zise cu o voce veninoasă Cerasela, noi două avem o treabă de făcut. Că am stat de vorbă şi vorbă a rămas. Ai? Ai uitat de papaciocu' ăla de Bango? Nu trebuie noi două să-l rezolvăm?

Camerista se întunecă la faţă şi spuse aproape în şoaptă:

— Majestatea Voastră îşi aminteşte ce s-a întâmplat. Am vrut să facem treaba, dar Majestatea Sa Imperială, Baxt al II-lea, a spus că nu ar fi bine. Să mă ierte Majestatea Voastră...

Cerasela intră din nou într-una dintre scurtele şi desele ei accese de furie:

— Fă, stingătoarea dracului! Cine pizda mă-tii te ține la palat, de neam de neamul tău n-a visat aşa ceva?

Camerista se lăsă brusc în genunchi şi îşi împreună palmele. În ochi îi apărură lacrimi:

— Majestatea Voastră să mă ierte! Iertați-mă!

— Hai că te iert! Hai, ridică-te! – Împărăteasa arătă din nou preocupată. – Ce zici, te ocupi de Bango, aşa cum mi-ai promis?

— Da, Majestatea Voastră, chiar astăzi o fac, că este lună plină.

— Ai zis că aici nu este bine. Unde te duci?

— M-am gândit să mă duc în Herestry, în cortul babei Rada. Că şi ea se pricepe destul de bine.

Cerasela o privi cu atenție şi dădu din cap a aprobare. O întrebă:

— Şi eu cum văd toată socoteala?

— N-aveți cum, Majestatea Voastră, dar puteți să aveți toată încrederea în mine. Ştiți că mi-aş da şi viața...

— Bine. Ia-l pe Bango chiar acum, că vreau să-l mai văd o dată.

Camerista se îndreptă spre comoda Chippendale și scoase cu grijă păpușa învelită în pânză roșie. Veni cu ea în brațe, pășind cu multă atenție, de parcă ar fi purtat o bombă. O puse pe măsuța indicată de împărăteasă printr-un gest teatral și așteptă ordine.

— Să-l scot eu, Majestatea Voastră? întrebă ea. – Încercă să devină mai familiară. – Că parcă mi-e frică de el!

— Lasă-mă că-l desfășez eu, zise Cerasela cu un zâmbet care era mai mult o grimasă de ură.

Se aplecă și desfăcu pânza cu mișcări prevenitoare, de mamă iubitoare. Chipul dur al lui Bango rânjea din dinții săi de aur roșu. Era îmbrăcat în costumul de gală al Casei Ducale. Împărăteasa scoase din cocul său uriaș un ac cu rubin și îl întinse cameristei.

— Fii atentă cum faci! spuse Cerasela. Cu ăsta să menești! Și nu cu altul!

Camerista luă cu multă atenție acul și-l înfipse în corsajul rochiei sale cafenii:

— Am înțeles, Majestatea Voastră. O să fie bine.

Elena împachetă păpușa cu mare grijă și apoi o puse într-un coș de rafie, scos din sertarul de jos al comodei unde fusese și aceasta.

— Pot să plec?

— Da, du-te chiar acum. Poți să-i spui Radei tot. Mă știe de treizeci de ani și n-am secrete față de ea. Până diseară vreau să am vești despre Bango.

Rămasă singură, împărăteasa activă un imens ecran și își aprinse o nouă țigară. Începuse predica rostită în fiecare lună de Oprună, șeful chezașilor. Sala unde avea loc evenimentul era uriașă și sumbră. Culorile Casei Imperiale, roșu și negru, drapau nesfârșitele coloane și transformau spațiul într-un cavou imens. Marele predicator vorbea despre pericolele care amenință Rominia, locul unde Dumnezeu cel milostiv i-a strâns pe romii de pretutindeni și le-a dat fericirea:

— Am pierdut ieri un mare bărbat al neamului nostru, pe Leopold Purum, ministrul apărării. În Rominia, poporul ştie tot ce se întâmplă la Palatul Imperial, fiindcă la noi este o democraţie adevărată, nu ca în ţările unde bântuie Satana şi drăcoveniile inventate de el. Nu ştim cine a dezlănţuit urgia drăcească asupra acelui mare bărbat, adevărat patriot şi iubitor de oameni. Nu ştim încă...

Împărăteasa întrerupse sonorul şi râse dispreţuitor. *Rablagiu nenorocit. De ce dracu' îl mai ţine Ionel pe ăsta în capul bisericii, nu pricep în ruptul capului.* Declanşă din nou sonorul.

— ...căci doar prin unirea tuturor romilor vom putea să înfrângem diavolul şi să sugrumăm încercările lui mârşave. Sufletele noastre curate se vor uni şi se vor face unul singur. Puterea lui va fi atât de mare, încât nimeni nu va putea să ni se pună împotrivă. Iar acela de un sânge cu noi care unelteşte împotriva suveranului nostru şi vrea să-i ia locul va plăti scump cutezanţa sa blestemată. Nu o mână omenească îl va pedepsi! Mânia divină, a dumnezeului nostru, va cădea asupra lui, iar el va şti că a greşit. Numai că va fi prea târziu.

22. Bukry, Rominia, Xoxavipe Virclub
Sâmbătă, 29. 06. 2058

În ziua precedentă, o defecţiune tehnică întrerupsese brusc incursiunea virtuală a lui Paul Santoy în citadela duşmanului său, ducele Bereketo. Trezit în fotoliul din sala rezervată marilor personalităţi, miliardarul începuse să înjure. Futu-vă-n cur de poponari! Am auzit că aşa era pe-aici, pe vremuri. Ba chiar am şi trăit aşa ceva, dacă bine-mi amintesc. Te regulai şi tu cu nevastă-ta şi te duceai la baie să faci un duş, ca omul. Se oprea apa caldă. Venea o femeie la tine şi începea să se dezbrace la mare meserie, ca să te stârnească, mă-nţelegi, ca lumea, se oprea curentul electric şi nu mai vedeai nimic. Totul rămâne neschimbat în ţara asta! Ei, nu vă supăraţi şi dumnea-

voastră aşa de tare! îi spusese Nelu, zâmbind vag. Se întâmplă şi la case mai mari. În New York, de-o pildă. N-aveţi căderi de energie în State? Ba da. Vedeţi?

Indispus, nu acceptase decât o plimbare prin oraş. Asta după ce aflase că Jane şi garda ei de corp sunt de negăsit. Nu vă faceţi griji, îi spusese liniştitor Nelu, n-are ce să păţească. Băieţii de la noi nu se iau în beţe cu americanii. N-avem nevoie de complicaţii. Cine ştie pe unde se distrează. Nu trebuie să vă preocupaţi. Oamenii aflaţi cu ea au truse portative. Dacă este la o adicătelea, îi fac numaidecât analizele. Cui? Persoanei cu pricina. Nu fiicei dumneavoastră, evident. Ştim că este curată. Aha, să nu cumva să ia vreo boală, cum ar fi AIDS, spre-o pildă. Exact, domnule Santoy.

Oraşul mi s-a părut mohorât. Prea multe clădiri în paragină, prea numeroase ruine acoperite de bălării prospere, atât de înalte de parcă ar fi răsărit după o explozie atomică. Mutante care va să zică. Haitele de câine erau la locul lor în peisaj, la fel de fioroase. Ce mănâncă animalele astea în afară de boschetari?

Bogătaşul recunoscuse locurile străbătute cândva, înainte de emigrare. Nu se schimbase aproape nimic, se vedea doar lucrarea necruţătoare a timpului şi a unor explozii. Teroriştii, domnule Santoy, s-au desfrăbălat şi pe la noi, îi spusese Nelu. Împotriva lor nu este nimic de făcut. Apăruseră şi câteva clădiri impozante, sedii ale unor corporaţii multinaţionale. Păreau intacte şi bine întreţinute. Santoy ştia că era vorba, în majoritatea cazurilor, de companii miniere. Mâna de lucru din Rominia nu putea fi folosită, în condiţiile date. Muncitorii erau străini şi locuiau în colonii special construite pentru ei. Unii băştinaşi doriseră să se angajeze pentru munci necalificate, dar renunţaseră repede. De ce, Nelule? În primul rând, din motive religioase. Chezaşii Trezirii nu repudiază munca, desigur, dar nu concep exploatarea romilor de către străini. Nu seamănă cu marxismul? Ba da, dar asta n-are nicio importanţă. Şi în al doilea rând? Fiindcă respectivii n-au fost încurajaţi de comu-

nităţile lor. Cum adică? Tu ai totul de-a gata aici, în satul sau în oraşul nostru şi te duci să câştigi bani? S-o duci mai bine decât noi? Observaţi? Invidia, un sentiment etern uman. Şi-atunci au renunţat? Da. Excepţiile sunt neglijabile. La fel de puţine la număr ca şi romii care s-au depigmentat, ca să arate ca străinii. La noi este o reală democraţie, fiecare poate să facă exact ceea ce doreşte.

Am înţeles, spusese Santoy, dar unde locuiesc oamenii avuţi, clasa dominantă, ca să zic aşa? La noi există o egalitate reală, domnule, explicase oarecum vexat poliţistul. Nimeni nu aspiră spre lux şi opulenţă. Desigur, familia imperială şi demnitarii statului nu pot să locuiască în nişte apartamente de bloc pe jumătate dărâmate. Este o chestiune de reprezentare şi de prestigiu naţional. Oamenii înţeleg asta şi nu li se pare inechitabil. Tu, de exemplu, unde locuieşti? Nelu îi aruncase o privire stranie şi-i promisese c-o să-l invite cât de curând la el acasă. Eu şi familia mea am fi deosebit de onoraţi dacă ne-aţi vizita. Cel puţin, n-aţi avut războaie distrugătoare, spusese Santoy, fără legătură cu discuţia de până atunci. Am avut câte ceva, replicase Nelu, dar într-adevăr nu de mare anvergură. N-au fost explozii atomice. Aici nu este nimeni în primejdie de-a fi iradiat sau îmbolnăvit cu alimente poluate. Avem şi noi avantajele noastre.

Să ştii că vreau să merg din nou la virclubul ăla al vostru. Dacă se poate, să reluăm de unde s-a oprit ieri, spusese Santoy, oarecum stânjenit. Pe de altă parte, cred că te ocupi de planul real al lucrurilor. N-o să ieşi în pierdere. Nimeni n-o să regrete, dacă îmi recapăt soţia. Pune-te în locul meu, te rog! Ce-ai face? Te-ai uita la filme, ca să vezi cum altcineva, vorba aia, cu nevastă-ta? Absolut, absolut, spusese poliţistul, foarte serios. Ne ocupăm. De îndată ce se lămuresc nişte lucruri interesante pentru noi, vom acţiona. De pe acum am ceva în minte. O să vă prezint planul numai atunci când va fi pus la punct în toate amănuntele.

Peste puţină vreme după aceste schimburi de replici, Paul Santoy se aflã iarăşi în fotoliul rezervat marilor personalităţi ale Rominiei. Din nou, aceiaşi tehnicieni se ocupară de el, zâmbindu-i amabil.

— De data asta, cu siguranţă nu se va mai întâmpla nicio defecţiune, spuse cel mai tuciuriu dintre ei. Doriţi să reluăm de la început?

— Da, da, spuse absent bogătaşul.

Şi iarăşi uită unde se află şi devine cel din urmă cu doi ani. Retrăieşte secvenţele de început ale relaţiei sale cu Renata, fără să-şi dea seama că totul merge prea repede. Este un vis perfid, ca un drog făcut dintr-o combinaţie diabolică de substanţe inofensive dacă sunt ingurgitate separat. Repede ajunge la scenele intrării lui în Cravy, sub înfăţişarea unui jurnalist pigmentat. Retrăieşte o ficţiune, fără s-o ştie. Se bucură de deghizarea lui atât de reuşită. Un husăn vopsit? Şi ce-i cu asta? Doar nu este singurul din Cravy şi din Rominia. Urmează discuţia cu Bango cel politicos. Apariţia Renatei, în costum tradiţional, dar nepigmentată, mai apetisantă decât oricând.

— Da, mă bucur să vă cunosc, domnule Nicholson. Ducele îi simpatizează pe scriitori şi pe jurnalişti.

— Şi ea scrie, zice ducele zâmbind protector. Strânge date despre ţara noastră. Cred că vrea să facă o carte despre noi. Susţine că suntem ţara cea mai originală şi mai pitorească din Europa, dacă nu cumva din întreaga lume.

În fotoliile din piele de Cordoba, relaxaţi. O adevărată atmosferă princiară.

— Eşti bună să te ridici puţin, draga mea! spune mieros ducele.

Renata se conformează, iar Bango, devenit pe negândite o brută sadică, se ridică dintr-un salt, pentru a-i şterge o palmă şi-a o înjura pe româneşte:

— Curva dracului!

Înţepenit în fotoliu, Santoy-Nicholson trăieşte marea umilinţă. Este un om foarte bogat, poate cumpăra aproape orice

pe planetă, dar acum este total dezarmat în fața unei ființe primitive. *Ce să fac? Să mă formalizez, în chip de occidental obişnuit cu manierele zise urbane? Sau să rânjesc cinic, precum unul obişnuit cu tot felul de ciudățenii din State?*

Imprevizibila Renata izbucneşte în plâns, lacrimi adevărate curg pe fața ei rasată. Este însă un bocet special, cum nu se poate mai excitant. Nu durerea, o nu! Şi nici umilința. Ea plânge pentru a-l stârni pe agresorul ei şi pentru a se monta pe sine însăşi, cât mai mult cu putință. Santoy-Nicholson, în continuare fixat în fotoliu, deşi conveniențele ar fi cerut să se ridice, de îndată ce ducele şi doamna acestuia au făcut-o. Se simte pătruns până în măduva oaselor de plânsul frumos şi excitant al Renatei. Unor femei le stă bine când râd, puține sunt mai frumoase când plâng. Jurnalistul miliardar începe şi el să plângă, fără lacrimi. Dorința cumplită de-a o poseda pe Renata, atunci pe loc, iese din el ca un abur nevăzut de nimeni.

Renata stă nemişcată în fața agresorului ei, lacrimi îi curg încet. Deodată începe să se dezbrace ca o apucată, cu smucituri demente. Bluza ei înflorată pârâie şi se rupe, fustele suprapuse (patru, cinci?) cad una câte una. Goală, se lasă în genunchi în fața lui Bango. Începe să-i dezbrace pantalonii şi îi sărută picioarele cu pietate, de parcă ar îndeplini un ritual. Niciunul dintre cei doi nu-l mai vede pe Santoy-Nicholson, ca şi cum acesta n-ar fi de față sau ar fi devenit invizibil printr-un truc de magician. Nu le pasă de mine, de parcă aş fi un servitor nimerit dintr-o neînțelegere în dormitorul stăpânilor. Nu exist. Servanții nu sunt oameni, ci doar umbre utile. Acum urmează figura aia cu săritul în brațe, mi-a făcut-o şi mie cândva. Am fost în stare s-o țin, fiindcă era foarte uşoară. Acum s-a mai împlinit, nu ştiu dacă aş mai reuşi. Coloana vertebrală... A mea...

Aşa se întâmplă. Bango o ridică fără niciun efort şi îi sărută sânii îndrăzneți. Apoi o posedă rămânând în picioare, ridicând-o şi lăsând-o, printre icnetele ei suave. El grohăie fără nicio reținere, iar la urmă scoate un guițat gros, de vier.

Pleacă împreună, înlănțuiți. Rămas singur, jurnalistul simte că l-a atins o oboseală cumplită, de parcă el ar fi fost în locul ducelui. N-are prea mult de aşteptat. Amfitrionii lui se întorc altfel îmbrăcați. Părul lor ud sclipeşte.

— Şi ce spuneați, domnule Nicholson? întreabă politicos ducele. A, nu! Vă rog să mă scuzați! Eu ziceam că Renata intenționează să scrie o carte despre țara noastră. Strânge de zor date. Sunt convins că va găsi un editor în Statele Unite.

— Desigur, desigur, spune automat americanul, rămas pironit în fotoliu, cu țigara stinsă între degete. N-am nicio îndoială. – O priveşte în ochi pe Renata. – Doamna are, presupun, o pregătire universitară. Sau este o scriitoare, pur şi simplu? *Uite-o cum mă ațintește cu privirea, de parcă mi-ar cere ajutorul fără cuvinte. Scapă-mă de aici! Asta simt că-mi transmite. Sunt nevoită să-i fac toate poftele animalului ăstuia, dar eu pe tine te iubesc. Salvează-mă! Bătaie de joc pe față.*

Ducele zâmbeşte îngăduitor:

— Este specialistă în istoria mentalităților. Un adevărat om de ştiință, ce să mai discutăm! Apropo!

Jurnalistul îl priveşte întrebător.

— Apropo de specializare, rânjeşte ducele. Sper că nu v-a contrariat prea mult ce ați văzut mai înainte. La noi, oamenii s-au dezbărat pentru totdeauna de ipocrizia occidentală. Noi nu-i imităm pe actorii din serialele de televiziune, atunci când facem dragoste. Ne futem când ni se scoală nouă. Bineînțeles, dacă-mi permiteți această expresie românească. Hm? Ce părere aveți? – Dintr-odată, vocea ducelui capătă inflexiuni uşor amenințătoare. – V-ați simțit vexat cumva? Vă considerați jignit? – Ducele Bereketo începe să strige. – Doriți cumva să vă cer scuze?

Santoy-Nicholson se pomeneşte făcând un gest văzut până atunci doar la alții. Îşi împreunează palmele în stil oriental şi îşi apleacă uşor capul. *Numai să nu-i cad în genunchi țiganului ăstuia care îmi fute nevasta în fața mea. Ce dracu' se petrece cu mine?*

Am mai stat în fața unor dictatori și nu m-am căcat pe mine de frică. Spune împăciutor:

— Nici vorbă despre aşa ceva, Excelența Voastră! Nu-mi amintesc să fi văzut ceva neobişnuit în comportamentul dumneavoastră şi al doamnei. De altfel, nu sunt un moralist. Nu-i privesc pe oameni pentru a-i judeca. Sunt jurnalist şi vreau să cunosc țara dumneavoastră. Asta este tot.

Ducele se ridică din fotoliu cu energie tinerească. De această dată, reflexele mondene ale lui Santoy-Nicholson funcționează. Îl imită. Stau față în față. Bango este mai mic de statură, dar este mai bine legat. Şi mai tânăr cu vreo zece ani, ceea ce contează mult.

— Da, Excelența Voastră, spune cam fără rost jurnalistul. *Numai să nu-şi ridice dreapta groasă, neagră, cu un singur ghiul imens pe arătător şi să înceapă să mă bată părinteşte pe obraz, ca între cumnați. Că parcă aşa i se spunea pe vremuri în România ăluia care îți fute nevasta. Cumnat.*

Ducele nu face gestul gândit de jurnalistul-miliardar. Îşi ridică mâna doar într-un gest împăciuitor şi îl prinde uşor pe celălalt de cot.

— Domnule Nicholson, spune, te rog să nu te superi. Ia strigătul meu de adineauri drept o glumă. De fapt, aşa ceva a şi fost. – Zâmbeşte foarte amabil. – Fără ranchiună, da?

— Desigur, se grăbeşte celălalt cu răspunsul. Eu nici...

Santoy-Nicholson se opreşte din vorbit, fiindcă vede ceva ciudat pe fața interlocutorului său. Ducele s-a făcut palid, iar pe frunte are mici stropi de sudoare. Îşi apasă sternul fără motiv. Ochii îi exprimă teroarea. Se aşează încet în fotoliu, cu mişcări de om bătrân.

— Mă doare pieptul, spune el încet. Şi parcă aş avea ceva în gât care mă împiedică să respir ca lumea.

Renata sare ca arsă şi apasă nişte butoane. Apoi se apropie de duce şi îl mângâie pe frunte, îngrijorată.

— Nu-i nimic, iubitul meu, nu-i nimic. O indispoziție.

Respirația ducelui începe să semene cu un horcăit. Omul dă semne evidente de sufocare. Santoy-Nicholson privește și nu-i vine să creadă. *Cum, un duce să facă un infarct, tocmai după ce a posedat-o pe nevastă-mea?*

Intră o echipă medicală. Îl consultă rapid pe duce. Renata privește vizibil emoționată. Santoy-Nicholson are ocazia să se mai crucească o dată, în sinea lui, de duplicitatea ei. De câteva ori se întoarce spre el și îi face discret cu ochiul! *Dă-o-n pizda mă-sii de curvă ordinară! Chiar așa? Omul ăsta este totuși pe moarte.*

Ducele este inconștient. Cel mai bătrân dintre medici, român după toate aparențele, îi spune în engleză Renatei:

— Este un infarct. Să sperăm că va scăpa.

23. Marea Neagră, portavionul Endeavour Sâmbătă, 29. 06. 2058

— Ce s-a întâmplat, Vlade? îl întreabă batjocoritor Eden pe tânărul cu părul alb. Vin rachetele țigănești peste noi? Clipele ne sunt numărate?

Noul venit nu zâmbi. Spuse:

— Avem o informație de ultim moment. Epidemia de gripă a fost legată de vizita unui transportor al unei companii de prospecțiuni miniere. În comunicat nu se spune însă că au fost afectați doar țiganii.

Paul începu să înjure în șoaptă.

— Ai ceva de spus? îl întrebă rece Eden.

— Ce-ți mai trebuia verificare? Crezi că ăia din Hong Kong se joacă de-a virușii?

Vlad se mișcă de pe un picior pe celălalt. Pe fața lui se putea citi că nemulțumirea luptă cu teama de a-l supăra pe Eden.

— Are dreptate, spuse în cele din urmă. A fost o eroare.

Eden îi privi pe rând, ca și când i-ar fi văzut atunci pentru prima oară:

— Şi ce-aţi vrea să fac acum? Să vă cad în genunchi? – Maimuţăreşte regretul, frângându-şi mâinile. – Iertaţi-mă, iubiţii mei! Am greşit! – Schimbă tonul. – Am procedat foarte bine, de fapt. Trebuia să am certitudinea. Miza este prea mare. Dacă până diseară intervine ceva, înseamnă că ne cărăm de aici şi amânăm acţiunea.

— Şi dacă ne atacă? întrebă Paul.

— Cu ce dracu' să ne atace? replică dispreţuitor Eden. Cu lotcile din Delta Dunării? Sistemele lor anti-rachetă nu sunt bune pentru aşa ceva. Până angajează pe alţii, treaba a fost făcută. Chestiunea este să nu supărăm forţe cu adevărat periculoase. – Râde cu cruzime. – Mă întreb ce ar face OPE dacă ar afla cum stau lucrurile în realitate. Ne-ar scufunda sau s-ar face că plouă?

— Ar mai fi o întrebare, zise Paul. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Spune!

— De unde ştim că oamenii de pe Endeavour nu află nimic?

— Cum să afle?

— Poate că ascultă unii pe blat diverse surse de informare. Transportorul cu pricina s-a întors aici. Se pot face nişte deducţii.

Eden clătină din cap a exasperare.

— Transportorul nu mai seamănă cu acela descris de ţigani. Şi-a schimbat însemnele şi chiar culoarea. Aşa a fost gândit de la bun început. A recăpătat sigla sectei noastre, imediat după încheierea misiunii.

— Este totuşi un genocid, murmură Vlad.

— Genocid pe dracu'! exclamă plictisit Eden. Foloseşti şi tu cuvinte mari. Nu sunt chiar toţi în România, au mai rămas şi prin străinătate, de sămânţă. Nu le duce tu grija. Chestia cu exodul n-ar fi mers. Pentru simplul motiv că este imposibil de realizat o asemenea substanţă. Cel puţin aşa zic specialiştii.

Vlad, din nou stăpân pe sine, spuse blazat:

— Este o chestiune de şansă. Dacă fac legătura, ne putem aştepta la orice.

— Două legături, zise Paul.

— Corect, continuă Vlad. Mai întâi să bage de seamă că mor doar ţiganii. Al doilea, să le treacă prin minte că nişte nebuni ca noi sunt în stare să pună la cale aşa ceva.

Eden surâse cu superioritate:

— Aici chiar că ai dreptate. Este foarte greu să concepi o asemenea acţiune. Chiar şi în ziua de azi, când totul este posibil. Dacă reuşim, intru în istorie.

Cei doi schimbară priviri scurte. Eden nu băgă de seamă, fiindcă se uita undeva în sus.

— Să mergem acum, spuse Adrian Eden. Cred că nu mai sunt nelămuriri. La predică au participat, practic, toţi oamenii de pe navă. Au băut cu toţii din licoarea rituală. De altfel, cred că şi fără asta nu i-ar fi interesat prea mult ce se va întâmpla diseară, după ce se va înnopta. De căpitan vor avea grijă doi băieţi de încredere. Dimineaţă, când se va trezi din somn, transportoarele vor fi la locurile lor, cuminţi, iar el va putea ordona pregătirile pentru plecare.

Pe puntea de zbor nu mai erau decât câţiva credincioşi, strânşi în jurul Învăţătorului. Văzându-i pe cei trei, Elmer G. Davis le spuse cu multă blândeţe celor din preajma lui:

— Duceţi-vă acum, iubiţii mei! Intraţi în cabinele voastre şi meditaţi la marile noastre adevăruri!

Credincioşii îl ascultară şi se îndepărtară.

— Salut, Ilie! spuse jovial Eden. Cum a mers astăzi? Au băut toţi din licoarea rituală?

Învăţătorul îi aruncă o privire rece:

— În primul rând, eu nu mai sunt Ilie. Am renunţat de multă vreme la numele acesta lumesc. Spune-mi şi tu, precum toţi ceilalţi, Învăţătorule!

— Bine, bine, Învăţătorule, spuse Eden râzând silit. Să nu zici că Adrian Eden nu ştie de glumă... Aici suntem numai între noi, nu este nevoie de nicio comedie. Ştii bine asta.

Privirea predicatorului se mări. Spuse, ridicând tot mai mult tonul:

— Ai pronunţat cuvântul comedie? Am auzit eu bine sau mi s-a părut?

Eden avu unul dintre rarele sale momente de bună dispoziţie:

— Bine, mă, nu comedie. Am spus tragedie. Eşti mulţumit?

Fostul Ilie Davidescu începu să se plimbe încoace şi încolo, cuprins în mod vădit de iritare. Briza îi flutura pletele şi barba într-un mod decorativ. Spuse:

— Da, sunt mulţumit. Fiindcă tu şi ai tăi puneţi la cale o tragedie a unui popor nevinovat.

Eden îl privi încremenit. *Ăsta face exact ca ăla din Paris, nenorocitul acela de Balsame. Doamne, Dumnezeule, în ce chestie m-am băgat!*

Paul şi Vlad rămăseseră tăcuţi, urmărind scena de parcă n-ar fi avut niciun amestec.

Eden făcu doi paşi repezi în direcţia Învăţătorului, dar se opri. *Dacă apare vreun credincios pe punte şi mă vede că-l pocnesc, mă linşează cât ai clipi din ochi.* Se calmă şi vorbi foarte prietenos:

— Dragă Ilie, Învăţătorule, noi am pus la punct o operaţiune. După cum ştii, ai cumpărat acest portavion cu banii daţi de o anumită organizaţie. Credincioşii tăi sunt, de regulă, oameni nevoiaşi. Subzistenţa lor este asigurată tot de noi. Nu? Hai să fim rezonabili!

— Rezonabili? strigă predicatorul indignat. Asta ceri tu unui om ales de Dumnezeu?

Eden privi îngrijorat în jur. Nu era nimeni. Credincioşii respectaseră indicaţia mai marelui lor. Trebuie să fac ceva. Probabil este tot ALZ. Numai că de data aceasta soluţia radicală nu mai este posibilă.

— Bine, Învăţătorule, spuse, fac cum zici tu. Te ascult.

— Satană! izbucni Elmer G. Davis. Cum o să faci tu ce spun eu? – Îşi ridică mâinile şi începu să le agite prin aer, parcă sem-

nalizând într-un cod numai de el cunoscut. – Crezi că eu nu ştiu ce ai de gând? Vrei să întorci cursul istoriei altfel decât prin iubire, asta vrei să faci. Îi voi chema pe credincioşii mei şi le voi spune tot adevărul despre tine. Chiar acum o voi face!

Eden vorbi în aparatul său portativ. Predicatorul strigă:

— Crezi că-l poţi chema pe vreunul dintre torţionarii tăi? Află că eu sunt deasupra puterilor tale lumeşti. Nici n-ai să mă poţi atinge!

— Eşti cretin, du-te dracului! spuse Eden scârbit, îndepărtându-se împreună cu Paul şi Vlad.

Se ivi Herb. Văzându-l, predicatorul se schimbă uşor la faţă. Privirile sale exprimau acum un amestec de teamă şi de nedumerire.

Pe scara îngustă, Paul îl întrebă pe Eden:

— Gripa nu se răspândeşte singură? Din moment ce a fost diseminat virusul?

Eden aşteptă până ajunseră la nivelul inferior şi apoi îi explică răbdător:

— Ce folosim noi este un virus cu putere de răspândire relativ mică. Vreau să spun că rata molipsirii este destul de scăzută. Mi-au explicat ceva galbenii despre asta. Spuneau că dacă fac precum în romanul lui Stephen King, *The Stand,* riscă să atingă şi alte genomuri. Nu sunt genetician, aşa că se poate să greşesc în ce spun.

— Da, pricep, spuse Paul.

Eden continuă imperturbabil:

— Încă o chestie. Poate că nu ştii, dar la noi în ţară este acum un fel de feudalism. Oamenii nu călătoresc decât în cazuri speciale. În principal, o fac cei mai bogaţi. Strategia de stat, evident nerecunoscută oficial, este să parceleze societatea. Dacă informaţiile nu circulă, lucrurile sunt mai simple. Pricepi? Nu se călătoreşte, nu se răspândeşte molima.

24. Cravy, Rominia, Palatul Ducal
Sâmbătă, 29. 06. 2058

„Întrebarea rămâne cum de stau romii pe loc şi se complac în actualul lor mod de existenţă. Chezaşii Trezirii sunt o organizaţie cu multă putere de influenţare, dar nu suficientă. Anumite precedente istorice sunt semnificative. Intră în discuţie şi o anumită mentalitate inerţială, indusă de traiul uşor şi de anumite satisfacţii, cum ar fi aceea de a-i domina în mod absolut pe foştii stăpâni ai ţării. Îl voi întreba pe bătrânul meu prieten, profesorul de istorie, cum se comportă plebea în perioadele de euforie imperială. (Este oare potrivită expresia aceasta?) De exemplu, cum se simţeau cetăţenii de rând din Roma Antică atunci când imperiul se afla la apogeul său? Elitele o duceau foarte bine, evident, dar ceva din fructele victoriei ajungeau şi la cei săraci. Aşa este logic. Mă întreb dacă ar putea fi vorba şi aici de ceva asemănător. În definitiv, dacă facem o analogie, Occidentul se poartă faţă de Rominia ca şi cum ar fi un teritoriu cucerit şi obligat la plăţi periodice. În cazul dat este vorba mai ales de livrări regulate ale unor bunuri. Dacă mă gândesc bine, împăratul Baxt al II-lea nici nu este atât de ridicol pe cât ar putea să pară, din moment ce are drept vasali ţări puternice din Europa şi probabil din alte părţi ale lumii. Rominia are un regim de bantustan, dar analogia nu merge prea departe. Există importante forţe centripete, dar nu cunosc vreun bantustan unde oamenii să trăiască din bunuri obţinute, pe gratis, din exterior."

„Dacă privesc lucrurile prin prisma teoriei de mai sus, încep să-l înţeleg mult mai bine pe Bango. Pricep dispreţul lui pentru cei din alte etnii şi anume pentru cele implicate în întreţinerea lui şi a supuşilor lui. Mi-a spus odată un vechi proverb ţigănesc. Românul este ursul, iar ţiganul este ursarul. Aşa sună zicala. Când i-am cerut explicaţii, mi-a spus că pe vremuri ţiganii dresau urşi şi îi învăţau să danseze, pentru public. Dresajul era

foarte dur, fiindcă animalul era obligat să meargă pe jeratic, în timp ce ursarul bătea toba într-un anumit fel. Cu timpul, se instala un reflex condiționat. Ideea zicalei este următoarea: țiganii, romii, au darul de a-i manipula pe români. Prin extensie, cei din Rominia manipulează Europa şi o obligă să cotizeze. Cum? De ce? Fiindcă eurpenilor li s-a părut mai avantajos să-i strângă pe romi la un loc decât să-i aibă printre ei şi să le suporte deprinderile antisociale. Din toată afacerea, cine a câştigat şi cine a pierdut? Numai Dumnezeu ştie. Bineînțeles, dacă nu-i aducem pe români în discuție. Ei sunt marii perdanți."

„Revenind la cele de mai sus, constat că forțele amintite nu sunt suficiente pentru a-i ține pe romi la un loc. Există zvonul că un drog psihotrop ar fi asimilat de toți cetățenii țării. Cum? Prin aer? Prin apă? După cum merg lucrurile pe aici, nu văd cine ar putea organiza în mod sistematic distribuirea drogului. Iar dacă merg cu gândul mai departe, ajung direct la paranoia. Cu alte cuvinte, pare de neconceput ca toate alimentele primite să conțină respectiva substanță."

„Adaug spre seară. Bango a suferit un infarct de miocard. Starea lui este critică, dar se pare că va scăpa. După câte ştiu, Chezaşii Trezirii interzic transfuziile sangvine şi transplanturile de organe. Dacă va fi cazul, nu cred că un om de rangul ducelui va trebui să se supună. Va obține o inimă nouă."

„L-am vizitat la micul spital din Palatul Ducal. Medicii sunt români nepigmentați, în treacăt fie spus. Am putut să schimb câteva replici cu el. Mi-a şoptit că este victima unei vrăji. Voi scăpa, fiindcă femeia aia care a menit n-a ştiut să ducă lucrurile până la capăt. Proasta aia de Cerasela... Acesta este numele împărătesei, soția lui Baxt al II-lea. Cum v-au vrăjit, Înălțimea Voastră? l-am întrebat. A surâs. O clipă i-am văzut dinții acoperiți în întregime cu aur roşu. Nu poți tu să crezi că aşa ceva este posibil... Au făcut un model şi l-au ucis. O păpuşă care mă reprezenta pe mine. În acest punct al discuției, medicii nu m-au lăsat să mai stau lângă el. N-am cu cine să discut pentru a obține amănunte."

„Imediat după ce s-a aflat de accidentul ducelui, în Palat parcă s-a schimbat ceva. Cei desemnați să mă urmărească în permanență au dispărut ca prin minune. O subretă româncă mi-a spus că ar fi momentul să vizitez de una singură oraşul, dacă vreau să aflu cum stau în realitate lucrurile. Până atunci nu îndrăznise niciodată să-mi vorbească şi mă tratase ca pe-o regină. Acum mi s-a părut ciudat de familiară. Era surescitată şi lăsa impresia că deține o veste bună. Şi ce-o să aflu? am întrebat-o. Veți vedea singură. Abia ieşită din palat, fără vreo gardă de corp, am văzut pe străzi mai mulți români nepigmentați decât văzusem până atunci, părând a avea o țintă comună. Am oprit o bătrână cu o figură distinsă şi am întrebat-o ce se petrece. Mi-a spus, într-o engleză neaşteptat de fluentă, că există o prezicere. Cine a făcut-o? Şi când? Un bătrân de-al nostru, român. A spus că atunci când ducele va fi la un pas de moarte, apatia românilor se va risipi şi va începe o nouă eră. Apatia? Da. N-ați observat că românii sunt apatici? Resemnați? Ca nişte somnambuli? Nu v-a izbit dezinteresul lor? Pofta lor scăzută de viață? Ba da, oarecum, i-am răspuns ezitant. Ei bine, prezicerea este că atunci când va muri Bango se va petrece o mare schimbare. Acesta va fi semnul unei alte ere. Bine, dar n-a murit! Va muri, doamna mea! mi-a spus triumfător bătrâna, plecând de lângă mine cu un mers trufaş."

„Îmi amintesc, fără niciun motiv aparent, de un obicei al soțului meu. Paul Santoy, caraghiosul bătrân! Cât de mult îi place să înjure! Când îl auzi, îți vine să crezi că înjurăturile îl nutresc, ca nişte proteine indispensabile. Când mai eram împreună, mi-a spus că există o boală psihică manifestată tocmai aşa. Se numeşte maladia Gilles de la Tourette. Are şi alte simptome, dar nevoia de a rosti fără întrerupere obscenități şi injurii este cea mai ciudată. A râs şi mi-a spus că lucrurile stau de fapt pe dos, acela care nu înjură este bolnav. Înjurăturile şi obscenitățile, a continuat, sunt semne de vitalitate. Explicația ştiințifică ar fi următoarea. Cuvintele murdare ar avea o puternică încărcă-

tură emoțională, indiferent de ceea ce înseamnă. Bolnavul ar fi deci un hiperemotiv! Ciudată concluzie! Cum a putut un hiperemotiv să se îmbogățească într-un asemenea hal? Cunoscut fiind faptul că speculațiile financiare de orice fel presupun pretind tocmai o vocație pentru raționament. Simplul fapt că a venit personal aici, să mă recupereze, arată că teoria este bună. Un om rațional, mai ales unul cu o avere ca a lui, nu se hazardează, nu riscă în viața lui personală, ci doar eventual la bursă. N-o face tocmai fiindcă are mult de pierdut. Se mulțumeşte să trimită o echipă formată din cei mai buni profesionişti ce pot fi găsiți cu bani."

„Bango a făcut un stop cardiac. L-au reanimat, dar prognosticul medicilor este rezervat. Încep să cred că spusele bătrânei de pe stradă se vor adeveri."

„Ultima însemnare pe ziua de azi. Ştirile INTERNET conțin informații despre Rominia. Se afirmă că s-au iscat nişte tulburări, dar că autoritățile au situația sub control. Lucrurile nu mai merg la fel de lin ca înainte, spune comentatorul. Forța centripetă s-a dereglat."

„Infarctul ducelui, am uitat s-o spun, s-a petrecut în nişte condiții foarte ciudate. S-a întâmplat în preajma amiezii, când a venit un jurnalist american la palat. Bango l-a primit foarte amabil. M-a chemat şi pe mine şi apoi m-a posedat în fața vizitatorului. A fost o premieră. Efortul mare i-a cauzat infarctul. Jurnalistul semăna cu Santoy, aşa mi s-a părut, deşi era pigmentat, iar Santoy, după câte ştiu, nu se poate pigmenta altfel decât definitiv." (*Jurnalul Renatei Santoy*)

25. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Duminică, 30. 06. 2058

În cortul său, Santana urmăreşte ce se întâmplă la Palatul Imperial. În atmosfera de debandadă incipientă, fețele unor oameni cunoscuți parcă şi-au modificat trăsăturile. Se pregă-

teşte ceva. Mutarea, desigur. Altceva nu poate să fie. *Toată povestea cu găsirea unei reşedinţe în Herestry este de-a dreptul trăznită. Împăratul a prins ideea din zbor, de îndată ce i-am sugerat-o, de parcă n-ar fi aşteptat decât un pretext pentru a-şi părăsi palatul. Şi ce mulţumit de sine a fost! Da, mă, ne mutăm. Să stăm printre oamenii noştri, la adăpostul tradiţiilor noastre.*

O vede pe împărăteasa Cerasela dând ordine, foarte energică şi din ce în ce mai nervoasă. Împăratul este cu ea, dar nu pare prea implicat. Fumează gânditor unul dintre trabucurile sale de cea mai bună calitate. Este neras. *Pentru prima oară de când îl cunosc.* Aghiotantul imperial se învârteşte în jurul lui, dar nu obţine nimic altceva decât nişte priviri aţintite în gol. Majestatea Voastră doreşte cutare? Sau cutare? Drept răspuns, Baxt i-o arată pe Cerasela cu vârful aprins al trabucului. Întreab-o pe ea! pare a-i spune de fiecare dată.

În culcuşul italianului dorm Nasty şi Brad. Cu o seară în urmă, fata s-a dezbrăcat fără să-i pese de nimic şi a început să-l provoace pe gigolo. Acesta a privit-o cu nepăsare, dar în cele din urmă s-a prins în joc. Santana a ieşit din cort şi s-a dus într-un anumit loc din fostul parc Herestrău, unde îi place să mediteze. S-a întors târziu, fără să întâlnească niciun poliţist în uniformă sau în civil. În cortul lui, întuneric. A reuşit totuşi să-i vadă pe cei doi, dormind îmbrăţişaţi. A zâmbit fără ironie, patern şi şi-a reluat postul de observator al evenimentelor de la Palatul Imperial. Sonorul abia audibil nu i-a deranjat pe cei doi adormiţi.

Acum, Nasty şi Brad continuă să doarmă nemişcaţi, într-o postură ce-i aminteşte lui Santana de o istorisire din *Decameronul*. Răcoarea dimineţii nu-i deranjează. *Lui Brad nu-i trece prin minte ce i se va întâmpla azi. Un trăznet din senin. S-a îndrăgostit, pentru prima oară în viaţa lui. Celor ca el rareori li se întâmplă aşa ceva. Femeile sunt nişte căţele în călduri, zice el. Se crede mult deasupra lor. Îşi spune plictisit că iubirea există doar în filme. Acum a întâlnit-o în viaţa reală.*

La Palat, pregătirile continuă. Valetul de cameră al împăratului se apropie de Baxt şi-l întreabă dacă doreşte să se îmbrace pentru călătorie. Suveranul îl priveşte de parcă n-ar fi înţeles ce a spus.

Aghiotantul apare din spatele unei draperii care maschează o uşă. Vine cu paşi elastici spre împărat şi-l salută din poziţie de drepţi. Îi şopteşte ceva la ureche, iar pe faţa împăratului se vede o oarecare înviorare. Îl prinde pe aghiotant de mână şi-l ţine aşa câtva timp. Un gest cu totul surprinzător pentru tânărul colonel. Îi dă drumul la mână şi spune:

— Am ştiut că se va întâmpla asta.

Aghiotantul aşteaptă, nemişcat ca o statuie. Prinde glas:

— Ce ordonaţi să facem?

Suveranul îl priveşte nesigur de sine şi i-o arată cu un gest mecanic pe împărăteasă. Tânărul colonel rămâne pe loc, nedumerit. Împăratul mişcă din cap a neputinţă. Apoi vorbeşte, parcă printr-un efort de voinţă:

— Nu, Nicule! Stai pe loc puţin! Cerasela n-are treabă cu aşa ceva. – Pe faţa aghiotantului, bucurie. – Să cunoască toată lumea vestea. Bango a murit în urma unui atac de inimă.

Aghiotantul se îndepărtează cu paşi mari. Împăratul se ridică cu greutate din fotoliu şi îi face un semn valetului. Apoi Santana asistă la scena îmbrăcării. Suveranul alege din nou uniforma de general. *Se pare că asta îi dă cel mai mult curaj.*

Slujitorii scot lăzi mari şi le încarcă în nişte transportoare. *Ăştia se mută de parcă ar fi nişte bogătaşi de acum două secole. Cine ştie ce-o fi în capul împărătesei... Femeia aceasta este un hibrid uimitor, rezultat din încrucişarea unei ţoape din Rominia cu o absolventă de la Yale. Ceva mai ciudat este greu de imaginat. Ţiganii au darul de a nu-şi schimba felul lor profund de a fi, indiferent de condiţiile în care ajung să trăiască. În State, Cerasela a devenit o persoană modernă. Întoarsă aici, s-a scuturat de occidentalizare ca o gâscă ieşită din apă. A redevenit cea de dinainte, păstrându-şi masca modernă pentru ocazii.*

Italianul aude un râs înăbuşit. Brad s-a trezit şi se amuză de poziţia partenerei sale. Se uită ţintă la Santana şi nu zice nimic. După o vreme, spune în şoaptă:

— Este nesătulă, micuţa. Doarme cu mâna pe jucărie, o ţine strâns, nu cumva să-i scape. Nici nu ştiu de ce am servit-o. Mi-a spus că n-are niciun ban la ea. O să-ţi plătească bătrânul, îţi dau un bilet. Bătrânul îmi ştie foarte bine scrisul, n-o să ai probleme. E nebună de legat.

Italianul zâmbeşte enigmatic:

— Nu te grăbi cu treburile astea. Pe faţa ta văd ceva special. Azi o să ai două păţanii foarte deosebite între ele. O să înţelegi şi tu, poate pentru prima oară în viaţa ta, ce înseamnă ironia sorţii. Până acum cred că n-ai întâmpinat aşa ceva.

Brad încearcă să desfacă degetele fetei, dar nu reuşeşte. Nasty mormăia ceva şi nu-şi schimbă poziţia.

— Hai s-o mai las puţin, spune Brad. Cine ştie când o să mai aibă o asemenea ocazie. – O acoperă pe fată cu mişcări grijulii. – Ce ziceai de ironia sorţii?

— O să vezi. Este ca şi cum întâmplările s-ar aranja de parcă şi-ar bate joc de tine.

— Românii au păţit aşa ceva? Şi-a bătut joc soarta de ei? Asta vrei să spui?

Santana îl priveşte gânditor:

— Eventual. Ba nu, cred că ai dreptate. Au fost şi alţi factori, dar şi un fel de ironie a sorţii.

De afară se aud voci, de parcă s-ar apropia un grup destul de numeros.

— Ce-o fi? se întreabă italianul. Că văd... Caravana n-a plecat încă de la Palat.

Brad îi desprinde mâna fetei cu un gest mai decis. Nasty scoate un mormăit de neplăcere şi continuă să doarmă. Bărbatul se ridică, complet gol.

— Eşti într-adevăr un om foarte frumos, zice Santana. Ce se spune despre tine nu-i poveste.

Brad face un gest de plictiseală şi începe să se îmbrace. Întreabă:

— Tu eşti homosexualul care mă va solicita? Că aşa mi-ai ghicit în cărţi.

— Eu nu sunt homosexual, spune liniştit celălalt.

— Şi nici bărbat...

— Ba nu, sunt un om normal. Am practicat abstinenţa o perioadă mai lungă de vreme, nimic altceva.

— Aşa ţi-a cerut entitatea aia a ta?

— Se poate spune şi aşa. Sunt nişte lucruri pe care nu le pricep nici eu. De altfel, nu ştiu de ce te miri aşa de tare. Tu, cu meseria ta, semeni cu mine.

Brad începe să râdă:

— Ei, bravo! Hai, că mi-ai plăcut! Cum dracul să semănăm noi doi? Eu o târfă cu sculă între picioare, tu, marele ghicitor, protectorul Casei Imperiale...

— Ba da, zâmbeşte Santana. Tu eşti un practicant al tantrismului.

— Asta ce-o mai fi?

— O chestie, yoga, aşa ceva. Pentru ca să le serveşti ca lumea pe femeile tale, eşti obligat să-ţi păstrezi gloanţele. Este?

— Este.

— Asta îţi dă nişte puteri. – Brad începe să râdă din nou. – Nu râde ca prostul! Ascultă aici ce-ţi spun eu. De fiecare dată când satisfaci o femeie şi-ţi păstrezi glonţul, se întâmplă ceva. Nu ţi-ai dat seama?

Brad îl priveşte ţintă şi cade pe gânduri. Zice şovăielnic:

— S-ar putea să fie ceva adevăr în ce spui. Întotdeauna am făcut cum ai zis. Numai că de câteva zile s-a petrecut ceva.

— Ce?

— Femeile m-au privit altfel. Să nu râzi! Ca pe un zeu!

— Nu râd absolut deloc. Fiindcă a fost normal să se întâmple aşa. Ai căpătat nişte puteri speciale. Dacă o să ai chef, o să-ţi vorbesc mai pe îndelete despre ele.

— Când?

— Nu astăzi. Azi n-o să avem timp pentru aşa ceva.

Brad, parcă fără să ştie ce face, se aşează pe vine lângă Nasty şi începe s-o mângâie pe orazul ei slinos. Italianul zâmbeşte discret:

— După câte îmi dau seama, nici astă-noapte n-ai făcut altfel. Am dreptate?

— Da, aşa m-am obişnuit. Este o chestiune de meserie. Numai aşa pot să rezist. O ştii şi tu. Tandreţea intră în reţetă. – Se ridică şi se apropie de Santana. – Crezi că entitatea m-a ales pentru că sunt ca şi abstinent?

Italianul râde încet:

— Văd că-ţi merge mintea! Nici nu mă mir, fiindcă chestia cu păstrarea gloanţelor nu este poveste. Este un fapt dovedit. Uită-te la curvarii obişnuiţi! Cum arată? Hm? Cum?

— Cum să arate. După o vreme încep să se dărăpăneze. Este normal, nu te poţi juca cu asta.

— Vezi? Nu este exclus ca entitatea să te fi ales pentru energia acumulată în tine. Cine poate să ştie cum ne vede ea? Nimeni.

Brad face câţiva paşi în direcţia patului şi apoi, parcă printr-un efort, se întoarce lângă Santana. Zice, vorbind rar, alegându-şi cuvintele:

— Înseamnă că tu ai făcut la fel, pentru a fi ales de entitate? Este aşa?

— Lucrurile nu sunt atât de simple. De altfel, situaţiile noastre seamănă între ele mai mult la suprafaţă. Noi nu facem acelaşi lucru. Tu, în momentele când satisfaci o femeie, te împărtăşeşti dintr-o energie cosmică. Aşa scrie la carte, nu este obligatoriu să crezi. Oamenii se uită la tine şi te dispreţuiesc. O curvă masculină! Un gigolo dezgustător! Lucrurile sunt mult mai complicate. Uite, am citit despre unul care conducea o sectă la sfârşitul secolului trecut. Aici, în oraşul acesta.

— Şi?

— Se spune că avea o forță mare de seducție. Privirea lui era de nesuportat. Ca a lui Rasputin.

— Ăsta cine-a fost?

— Este o altă poveste. Era tot un bărbat din această categorie. A trăit la începutul secolului douăzeci, în Rusia. Să-ți spun... Ăsta din București avea niște ochi albaștri, ca și tine, atunci când îți pui lentilele cosmetice de contact, ca să fii mai sexy. Femeile mergeau ca oile după el. Un act sexual făcut în compania lui era socotit un mare privilegiu. Se pare că omul își acumulase energia ca și tine, păstrându-și gloanțele vreme de ani.

— Și... toate femeile, doar cu el? Ca într-un harem?

— Nu. Îi învăța și pe discipolii lui să facă la fel ca el. Pretindea doar ca fiecare nou venită să treacă mai întâi prin patul lui. Ceva în gen feudal. Dreptul primei nopți, al seniorului.

— Habar n-am despre ce vorbești, dar ceva-ceva tot înțeleg. Uite, să-ți dau un exemplu. Eu o servesc pe nevasta ministrului de interne. Bărbatul ei știe și nu pune nici un balaban de-al lui să-mi facă o găurică în cap.

Nasty se trezește din somn cu un suspin și începe să caute în multele buzunare ale bluzei sale.

— Ce-ar fi să nu mai fumezi atât? o întreabă Brad.

Fata îl privește uluită și buzele ei frumoase se strâmbă, ca și cum ar urma să articuleze o înjurătură. Santana o urmărește cu interes. *Nu-l va înjura. Va spune ceva surprinzător în primul rând pentru ea însăși.*

— Și ce-mi dai, dacă nu mai fumez? întreabă fata, aproape prietenos. Hm? – Strâmbătura i se transformă în zâmbet. – Dacă vrei, mă dezintoxic. O să-mi ia ceva timp, dar mă simt în stare. De fapt, de mult mă gândeam la așa ceva. Bătrânul o să cadă pe spate de fericire.

Brad se lasă pe vine lângă ea și-i mângâie creștetul ras. Pe fața fetei apare un zâmbet angelic. O roșeață abia vizibilă îi colorează obrajii palizi. Brad pare stânjenit și îi aruncă lui San-

tana o privire de om neajutorat. Îşi înalţă sprâncenele a mare mirare.

— Nu pricepi, este? îl întreabă italianul pe româneşte. Simţi de parcă a-i vedea-o pentru prima oară?

Celălalt încuviinţează, înclinându-şi de câteva ori capul de efeb.

— Asta este prima minune de azi, dintre cele rezervate pentru tine. Va mai fi una.

— Nu văd nicio minune, spune Brad încruntat.

— Ba da. Te-ai îndrăgostit de fata asta. Ai păţit exact ceea ce credeai că nu ţi se va întâmpla niciodată.

— Prostii! Aiurezi! Este şi ea o fiinţă necăjită, deşi taică-său este putred de bogat. Am simţit, aşa, o milă pentru ea. Poate fi fiindcă este mai tânără. Clientele mele sunt de obicei mai coapte.

Vocile de afară se aud tot mai tare.

— Parcă văd că vin aici, spune vesel Santana.

— Nu pricep ce te amuză în chestia asta, replică Brad, aflat în continuare lângă Nasty. Într-adevăr, aştia parcă s-au blegit...

— De ce nu vorbiţi englezeşte, intervine fata, bosumflată. Sunt prea măruntă pentru a participa la discuţiile voastre importante?

Brad o mângâie pe obraz. Italianul face un gest de aprobare şi spune în engleză:

— S-au blegit, acesta este cuvântul. Întrebarea este cât o să-i ţină. Instalarea curţii în parc, aici, este o nebunie. O să râdă şi curcile de ei. Dacă împăratul şi împărăteasa fac aşa ceva, orice se poate întâmpla. – Îşi mută privirile de la cei doi şi începe să vorbească de parcă ar fi singur. – Întotdeauna m-am mirat cum poate să funcţioneze un asemenea sistem şi cum de nu se dereglează datorită viciilor lui structurale. Nu cred că există un precedent în istorie.

Nasty se înroşeşte din nou, abia vizibil. Spune, cu o sfială ce pare autentică:

— Principiul dominoului. Ce părere aveți?

Brad îi aruncă italianului o privire plină de mândrie. Santana își înăbușă un zâmbet și se arată de acord:

— Corect. Asta este și părerea mea, dacă vă interesează. Ori se repară lucrurile foarte repede, ori totul se duce de râpă, la fel de iute. Mă întreb ce ar putea urma. În mod normal, ar trebui să vină o lovitură de stat condusă de un militar. Dictatură militară. Este adevărat, aici condițiile sunt cu totul deosebite. Cu toatea acestea, regulile generale ar trebui să funcționeze.

În cort pătrund câțiva bărbați nepigmentați, părând a fi români. Pe doi Brad îi cunoaște, s-a văzut cu ei zilele trecute. Pe fețele noilor veniți se citește o excitație specială, ceva ca în filmele cu revoluții. Brad dă mâna cu ei. *Bine, dar așa ceva nu se poate întâmpla decât în filmele vechi. În ziua de azi nu mai sunt revoluții, altfel se aranjează lucrurile.*

— Vino cu noi! îi spune lui Brad unul dintre oamenii cu fețe de revoluționari de pe vremuri. Ai fost ales să fii șeful nostru. Sub conducerea ta vom izbândi! Ești cel mai bun dintre noi!

— Ce spune? Ce spune? întreabă Nasty, foarte interesată.

— Vor să facă o revoluție, iar Brad să fie șeful lor. Revoluționarul șef. – Vocea lui Santana este neutră, fără nicio inflexiune ironică. – Dacă iau puterea, Brad al tău va fi președintele țării.

Din Nasty răbufnește vechea ei răutate:

— Îți bați joc de mine, macaronarule! Poponar împuțit! *Fuck you!* – Se uită cercetător la Brad. Vede pe fața acestuia ceva din gravitatea noilor veniți, și-și schimbă tonul. – Brad?

Întrebarea ei denotă îngrijorarea tandră a unei neveste iubitoare pe timp de război.

Scundul și firavul Tom Santana rămâne conducătorul secvenței. Revoluționarii par a-și da seama de asta. Când se uită la el, focul teatral din privirile lor se micșorează. În cele din urmă, el va decide. O știu cu toții.

Italianul prelungește tăcerea. *Nu din perversitate, martor mi-e Dumnezeu. Toți cei de-aici sunt niște oameni obișnuiți, mânați de-o*

forţă aflată în afara lor. Nici eu nu ştiu însă ce să mai spun. Brad, după câte ştiu eu, are un alt rol de jucat şi cred că nu va pleca cu aceşti oameni cumsecade. Dar dacă scenariul s-a schimbat în ultimul moment şi regizorul vrea un alt final de act? Ar trebui poate să-mi ţin gura şi să las lucrurile în voia lor.

Nasty pare din ce în ce mai emoţionată. Se uită de la unul la altul. Întreabă din nou, cu un tremolo adorabil:

— Brad?

— Nu plec nicăieri, răspunde acesta. Rămân pe loc. Nu ne aflăm într-un film mexican de acum o sută de ani.

Unul dintre noii veniţi face ameninţător un pas înainte:

— Oamenii te-au ales, spune el furios. Nu poţi să dai înapoi.

VI

ROATA NOROCULUI

„Visul militarilor de a obține o armă capabilă să ucidă selectiv, în funcție de apartenența etnică, s-a dovedit a fi o utopie."
(New Scientist, 2057)

„La fericiri trecute, în zadar gândeşti."
(Folclor urban românesc, sfârşitul secolului al XIX-lea)

26. Bukry, Rominia, Palatul Imperial
Duminică, 30. 06. 2058

Pregătirile de plecare erau aproape încheiate. Împăratul dorea să-i aibă în preajma lui pe toți miniştrii, dar cei mai mulți dintre aceştia erau de negăsit. Baxt fusese obligat să se mulțumească doar cu Darado şi marele predicator Opruno. Acesta din urmă insistase până în ultimul moment să rămână pe loc. Majestatea Ta, spusese el, nu vom face o impresie bună poporului. Oamenii s-au obişnuit cu ideea că noi suntem stăpâni pe situație. Vor începe să circule zvonuri nefavorabile pentru noi.

Cei care asistaseră la această discuție fuseseră mirați, constatând duritatea împăratului. Baxt îi vorbise aproape nepoliticos lui Opruno, refuzându-l net. Descumpănit, şeful chezaşilor încetase să mai insiste.

Când lăzile umplute la indicațiile împărătesei fuseseră încărcate în transportoare, Baxt se retrăsese împreună cu Darado

într-o cameră mai mică. Împărăteasa îi urmase, dar un gest grăitor al suveranului o întorsese din uşă. Se retrăsese fără un cuvânt, bucurându-se în sinea ei că împăratul şi-a recăpătat energia. *Azi de dimineaţă era terminat şi arăta ca un moşneag. Era bun numai să-şi fumeze nenorocitele alea de trabucuri ale lui.*

După ce împărăteasa închise încet uşa în urma ei, împăratul se aşeză într-un fotoliu şi îi făcu semn lui Darado să-l imite. Ministrul arăta rău. Cocoaşa parcă i se mărise, iar faţa îi era mai ridată decât de obicei. Paliditatea lui obişnuită devenise aproape cadaverică.

— Radule, zise împăratul, noi doi am avut probleme unul cu celălalt. – Ministrul schiţă un gest de disculpare cu mâinile lui neobişnuit de lungi. – Bine, bine... Ştiu că-mi eşti credincios. Asta contează, în asemenea momente. S-a ivit ceva de care tu n-ai cunoştinţă. – Împăratul încercă să zâmbească. – Deşi eşti omul cel mai bine informat din ţara asta. Nici n-aveai cum să afli.

Darado îşi încleştă degetele lungi şi palide. Aşteptă.

— N-am vrut să spun nimănui, dar tu trebuie să afli. Nici Cerasela nu ştie. De fapt, cred că ar face o criză de-a ei şi ar spune că mint numai ca s-o supăr pe ea. Prostii femeieşti... Uite, Radule...

Ezită. Ministrul spuse zelos:

— Vă ascult cu toată atenţia, Majestatea Voastră.

Împăratul trase aer în piept cu putere. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească. Se decise:

— Ştii că am avut puterea de a citi gândurile oamenilor.

— Aţi avut-o?

— Da, dar n-o mai am. Ştiu sigur că este aşa. Înainte, chiar şi când nu se manifesta, rămânea ceva. În mic, mă înţelegi? Eram legat de Bango. A murit el, puterea mea s-a dus.

— Bine, Majestate, dar telepatia...

Împăratul făcu un gest de plictiseală:

— Telepatia... Asta-i o vorbă. Nu le ştii nici tu chiar pe toate. Cerasela nu trebuia să-l omoare pe Bango. I-am spus, dar nu m-a ascultat.

Ministrul se arătă uluit:

— Cum spuneți? Vă rog să mă iertați, dar nu văd cum...

— Asta fiindcă nu crezi în vrăji. Ești unul dintre cei cu pregătire științifică. Există vrăji, Radule. Dacă preferi, numește-le transporturi nonstandard de energie. Mi-e egal cum le zici. Infarctul vărului meu a fost provocat de camerista împărătesei. Cu un ac de păr. Îți vine să râzi, probabil. Aș vrea să râd și eu, dar nu pot.

— Elena, bâigui fără rost ministrul. Poate ea să facă așa ceva?

— Da, în anumite condiții. În fine, n-are rost s-o mai lungim. Te rog doar să iei notă de faptul că nu mai am nicio putere de a citi în capetele oamenilor. Pe viitor, poți să mă înjuri în gând cât poftești...

— Și acum? întrebă consternat ministrul. Ce facem, Majestatea Voastră? În Herestry o să ne fie mai bine?

Împăratul ridică neputincios din umeri:

— Așa a spus Santana. După toate câte s-au întâmplat, l-am crezut. Mi-a salvat viața, știi când. Poate că este de bună credință. – Se ridică greoi. Ministrul îl imită imediat. – Nu, tu stai jos! Fă cum îți spun! – Darado se supuse, nedumerit. – Mai este ceva. Spune-mi ce știi despre unul Brad Johnson. Am auzit că este cunoscut în oraș. Cică ar fi un husăn foarte bine făcut. Mor femeile după el. Ia s-auzim!

Pe fața ridată a lui Darado apăru o grimasă repede reprimată.

— Majestate, omul ăsta mi-a făcut mult rău. De multă vreme m-am tot gândit să scap de el. Dar... Cred că sunteți la curent, dacă-mi permiteți să mă exprim așa.

— Mă, spuse împăratul, la noi nu contează prea mult treburile femeiești. Avem altele mai importante de făcut. Tu o iubești pe nevastă-ta și ai închis ochii. N-ai fost primul și nici ultimul. Să trecem peste chestia asta. Spune-mi, cum arată husănul?

Darado avu un gest de neputinţă:

— Este foarte bine făcut Majestate. Un bărbat foarte frumos, ca un actor de film. Şi este, în plus, foarte dotat, dacă-mi permiteţi.

— De unde ştii?

Ministrul se strâmbă, de parcă ar fi simţit brusc o usturime într-un loc sensibil. Spuse cu regret:

— I-am urmărit, Majestate. Am instalat singur ce trebuia, să nu afle servitorii. Este aşa cum v-am spus.

Împăratul se aşeză din nou în fotoliu. Întrebă:

— Ştii de unde să-l salţi? Acum?

— Da, cred că da. Oamenii mei au cam luat-o razna, dar mai am câţiva la dispoziţie. Husănul are nişte trasee ale lui. Dacă-mi permiteţi! – Arătă înspre aparatul său portativ. Împăratul încuviinţă, mişcându-şi capul său mare. – O să-l contactez pe omul meu.

Darado vorbi câtva timp în romani. Apoi îi spuse împăratului:

— Se află în cortul lui Santana. Încă de aseară. Acolo este şi fata lui Santoy. Ştiţi de el...

— Da. Nebunul ăla care nu ştie ce să mai facă de bogat ce este. – Adăugă, vorbind mai mult pentru sine. – Poate că are vreo idee. Ar trebui să vorbim cu el, să vedem ce părere are.

Ministrul aşteptă respectuos ca suveranul să termine ce avea de spus şi apoi zise:

— Dacă Majestatea Voastră îmi permite, discuţia noastră de acum este urmărită de Santana şi poate chiar de omul despre care discutăm.

Baxt rânji:

— Nu, camera asta nu poate fi văzută. Nici chiar aşa.

Darado aşteptă un timp şi apoi, văzând că împăratul tace, întrebă slugarnic:

— Majestatea Voastră ordonă ceva în privinţa husănului, a lui Johnson?

— Da, să-l aduci imediat aici. Te prezinţi cu el la mine. Numai după aceea plecăm. Spune-i împărătesei că mai aşteptăm câtva timp. Găseşte un motiv serios! Inventează ceva!

După ieşirea ministrului, împăratul începu să vorbească singur:

— Pizda pizdelor mă-sii! Nimeni nu trebuie să ştie. Nu ne putem despărţi niciodată de husănii ăştia, suntem pentru totdeauna legaţi de ei. Când mi-a spus ăl bătrân că-mi voi salva dinastia cu ajutorul unui husăn, am crezut că s-a ramolit şi vorbeşte în dodii. Avea dreptate. O aflase şi el de la un ghicitor bătrân, de-al nostru. Acum o să fac ceva de negândit înainte de moartea lui Bango. Eu, împăratul Baxt al II-lea! Voi fi salvat de un husăn nenorocit, de o curvă pentru femei care pot să plătească destul! Şi cum!? – Glasul îi coborî până la şoaptă. – Poate că noi, romii, suntem datori. Le-am făcut prea mult rău husănilor, le-am luat ţara. Acum trebuie să plătesc şi eu. – Începu pe negândite să chicotească, de parcă şi-ar fi pierdut minţile. – Şi poate că plata nu va fi atât de amară!

Darado, mohorât, apăru fără să fi fost anunţat de vreun slujitor. Vorbi monoton:

— Va fi aici peste câteva minute, Majestatea Voastră.

— Bine, spuse împăratul, vizibil satisfăcut. După ce apare, ne laşi singuri. Rămâi afară şi ai grijă să nu intre nimeni peste noi. Oricine ar fi.

— Nici împărăteasa?

— Nici ea. Nimeni. Ia-ţi câţiva oameni cu tine. Dacă-ţi dă Cerasela o palmă, te pupă mă-ta rece.

— Am înţeles, spuse Darado, ascunzându-şi mirarea. *S-a înveselit. De ce oare? Ce serviciu ar putea să-i aducă husănul ăsta?*

Ministrul se postă în faţa uşii grele, capitonate. Îşi chemă doi oameni şi le spuse că nimeni, în afară de Brad Johnson, nu are voie să intre la împărat.

Cel aşteptat apăru curând. Pe faţa lui se citea nedumerirea, dar şi încrederea în sine. Darado îl privi ostil şi-i făcu semn să

intre. *Ce dracu' ştie husănu' ăsta de este atât sigur pe el? Crede că se face revoluţie şi cade împăratul? Cine să facă revoluţie? Curvele şi futălăii ca el?*

Călcând pe covorul gros, de culoarea mierii, Brad crezu mai întâi că este singur în încăpere. De abia după o clipă văzu creştetul chel al împăratului. Acesta întorsese unul dintre fotolii cu spatele către uşă. Spătarul înalt îl masca aproape în întregime.

Noul venit rămase pe loc, neştiind ce să facă. Cu o oarecare întârziere spuse cam fără convingere:

— Să trăiţi, Majestatea Voastră!

— Să trăieşti şi tu! se auzi glasul parcă uşor dogit al suveranului. Vino încoace!

Brad se conformă. Nu-l văzuse niciodată de aproape pe Baxt al II-lea. *Arată altfel decât la televizor. Mai bătrân, mai rablagit. Cine ştie ce patimi ascunse are şi ăsta.* Rămase în faţa împăratului, într-o poziţie destul de neprotocolară. *Trebuie oare să stau în poziţie de drepţi? Uite că n-o să stau.* Aşteptă.

Suveranul îl privi cu atenţie şi apoi îi spuse, cu tonul unui fotograf specializat în imagini de femei frumoase:

— Ia umblă puţin prin faţa mea! Plimbă-te încoace şi încolo, ca şi cum ai fi singur!

Brad se conformă.

— Aşa, mă! spuse împăratul. Acum întoarce-te de câteva ori. Încet! Aşa, bine! Acum dezbracă-te!

Brad rămase pe loc, nedumerit.

— Da, mă, ai auzit bine. Dezbracă-te! Eşti cel mai frumos bărbat din Rominia, aşa umblă vorba. Vreau să mă conving.

Brad îşi permise o mică strâmbătură şi începu să se dezbrace. Fără grabă, ca în faţa uneia dintre clientele sale. *Nu se poate. Visez. După tot ce am păţit zilele astea, ar trebui să nu mă mai mir de nimic. Să fie acum momentul prezis de macaronar? Imposibil. Este doar o glumă sau mai degrabă o batjocură. Mai bine mor, decât să-i permit să-şi bată joc de mine.* Rămas gol se postă în faţa îm-

păratului şi-l privi în ochi. *Îl bag în pizda mă-sii de cioroi. Zilele astea nimeni nu s-a putut apropia de mine, în afară de Nasty. Doar n-o să-mi facă ăsta felul, ca ultimei curvulițe. Mi-a povestit una dintre femeile mele că încă mai funcționează, bătrânul împărat. Dar niciodată n-am auzit că ar avea bucurie la băieți.*

— Bine, mă, spuse răguşit Baxt al II-lea. Ia umblă puțin pe dinaintea mea, ca mai înainte. Şi întoarce-te de câteva ori!

Brad îl ascultă, fără un cuvânt. *Acum Santana, poate chiar şi Nasty, se uită la noi şi văd cum îşi bate joc de mine. Mai bine mor cu el de gât decât să-l las să-şi facă poftele!*

Împăratul se ridică din fotoliu mai sprinten decât de obicei şi se duse la un dulăpior din perete. De acolo scoase un halat roşu cu negru şi i-l aruncă lui Brad.

— Pune-l pe tine! îi porunci.

Apoi se duse spre un bar mascat de un tablou şi scoase de acolo o sticlă de vin roşu şi două pahare.

— O să ciocneşti cu împăratul, mă, spuse el înveselit. Hai, vino mai aproape! Că nu te mănânc!

Brad se conformă şi luă din mâna groasă, plină cu inele, paharul cu vin. Apoi ciocniră şi băură. Împăratul rânji, iar dinții de aur roşu îi sclipiră ca în zilele lui bune.

— Ei, ce zici? Îți place? Este vinul meu preferat, Porto.

— Da, este bun, spuse Brad, foarte calm. *Nu trebuia să beau. Cine ştie ce drog mi-o fi pus în pahar. M-am ars. Cu ocazia asta, o pierd pe Nasty pentru totdeauna.*

Făcu un pas înapoi şi apoi încă unul. Se întoarse într-o parte. Simțea ceva. *M-a tras în piept. Mi-a pus ceva în vin. Nu pot să nu mă aprind.* Îşi puse mâinile în dreptul sexului său şi încercă să se stăpânească. *Tu vei fi bila care va răsturna popicele negre. Parcă aşa mi-a spus entitatea aia a lui Tom. Cum dracu' o să le răstorn? Lăsându-mă regulat de cioroiu' ăsta? Nu m-am dus cu românii ăia care mă voiau de şef şi am venit aici pentru o porcărie? Nu, mai bine mor.*

Împăratul îl privi râzând. Zise, după ce mai sorbi o gură de vin:

— Nu te ruşina, mă! Ce dacă ţi s-a sculat? Este prima oară în viaţa ta?

Brad nu spuse nimic. Baxt al II-lea continuă să râdă, dar veselia lui i se păru celuilalt cam forţată. Fără să mai ceară voie, tânărul se aşeză pe un fotoliu. Îl privi calm pe împărat. *La urma urmelor, ţine de meseria mea. Mă, între sculă şi inimă nu trebuie să fie nicio legătură, aşa m-a sfătuit un bătrân. Dacă se amestecă inima, înseamnă că nu eşti bun pentru meseria asta. Trebuie să te însori şi să faci copii, ca tot omul. Problema este că până acum am fost bărbat. Ce-i aia curvă masculină? Căcat. Am fost bărbat. Tot bătrânul cu pricina zicea cam aşa. Calci într-un căcat, poţi să speli cizma, bagi un căcat în cizmă, nu mai poţi s-o speli.*

Împăratul nu păru vexat de faptul că invitatul lui se aşezase în timp ce el era încă în picioare. Veselia lui dispăruse brusc, dar din alte motive. În privirile lui micşorate începea să se vadă altceva. Făcu doi paşi în direcţia tânărului. Brad nu se mai ascundea. Pulpanele halatului căzuseră în lături, iar penisul său imens privea spre suveran ca un tun aflat în poziţie de tragere. *Asta vrea, asta îi arăt. Ce-o fi o fi.*

— Măi, băiatule, şopti Baxt umilit, cum poţi tu să te uiţi la mine? La o căzătură ca mine?

Brad tăcu în continuare, mirat în sinea lui că mădularul lui continua să stea în aceeaşi poziţie. *Ce pizda mă-sii este cu ăsta? A început să bată câmpii. Cred că mi-a pus un drog tare de tot în vin, dar pe undeva a greşit, când l-a ales. Niciodată nu m-am simţit mai limpede la minte. Pula este de capul ei, nici nu mă mai interesează. Am auzit că este o boală. Unuia i se scoală din senin şi rămâne aşa, orice ar face. Trebuie să se ducă la doctor.*

Împăratul, parcă apăsat de o uriaşă forţă invizibilă, căzu în genunchi şi înaintă spre Brad ca un penitent. Rămase la vreo jumătate de metru de el, cu ochii aţintiţi asupra mădularului imens. Întinse şovăitor mâna, dar nu îndrăzni să-şi ducă gestul

până la capăt. Începu pe negândite să plângă încet. Îşi apucă capul cu ambele mâini şi-l clătină încet. Lui Brad i se păru că vrea să-i spună ceva, dar nu reuşeşte, ca şi cum cuvintele n-ar fi vrut cu niciun chip să-i iasă din gură. În cele din urmă Baxt al II-lea şopti cu o voce care parcă nu era a lui:

— Înțelegi, măi băiatule? Înțelegi? – Ochii i se holbară, iar vinele gâtului i se îngroşară, ca şi cum n-ar fi avut destul aer. – Vreau... Te rog... Să mă faci tu pe mine!

Brad îşi mişcă încet capul, în semn că a priceput. *Deci la asta se referea Tom, atunci când vorbea despre ironia soartei. Într-adevăr, în diminbeața asta am simțit că o iubesc pe Nasty. Pentru prima oară în viața mea mi s-a părut că înțeleg ce înseamnă iubirea pătimaşă pentru o femeie. Şi numai la câteva ore distanță, uite ce pățesc!*

Împăratul îşi puse mâinile lui umflate, negre vinete, pe genunchii tânărului şi începu să plângă încet.

— N-am ştiut c-o aveți pe-asta, cu..., spuse Brad cu o voce neutră. Poate că era mai bine să chemați un meseriaş. Sunt destui.

Împăratul începu să plângă în hohote:

— N-o am, n-am avut-o niciodată. Nici prin gând nu mi-a trecut aşa ceva. Am putut să regulez orice femeie din țara asta. Astăzi... Pentru prima oară...

— Nu mai puteți? întrebă Brad cu o voce profesională.

— Nu, nici măcar asta. Mai pot. Mai rar, dar pot foarte bine. Nu ştiu ce s-a întâmplat. – Îşi dădu capul pe spate, într-un gest de disperare, ca şi cum ar fi cerut o lămurire de la divinitate. – Cineva îşi bate joc de mine. N-am putut să mă stăpânesc. – Păru că-şi recapătă calmul. – O faci? Cere-mi ce vrei tu, în schimb! N-o să spun nu.

Brad se gândi o clipă şi apoi spuse cu acelaşi glas profesional:

— O fac. Nu trebuie să-mi dai ceva special, mă plăteşti cu dublul tarifului meu cel mai mare. Atât. Dezbracă-te! Dar mai întâi fă întuneric aici! Să nu cumva să se ivească vreo defecțiune tehnică. Ştii tu la ce!

Împăratul Baxt al II-lea zâmbi printre lacrimi.

27. Bukry, Rominia, Tchishmy Park Duminică, 30. 06. 2058

Paul Santoy, consecvent strategiei sale de a fi imprevizibil cât mai des cu putinţă, nu s-a mai dus la hotel. A rămas oaspetele lui Ram Bakro. După-amiaza, a făcut un pocher cu *bulibasha* şi cu băieţii, în cinci. Cu restricţii în privinţa mizei. Nu ne putem pune cu dumneavoastră, domnule Santoy. Sunteţi în stare să cumpăraţi toată ţara asta. Rânjetul lui Ram Bakro a fost cel al unui om de-a dreptul cumsecade. Bine, bine. Ia să vedem dacă pe-aici se mai cunoaşte jocul ăsta. Când bulibasha a ieşit să se uşureze, *bulibasha* le-a spus băieţilor să-l ierte. Să fie şi el fericit! Bakro s-a ales cu o sumă bunicică.

A urmat o aiureală cu albinoasele. Bakro l-a mirosit că-i plac şi i le-a adus pe toate. A venit el însuşi cu ele, precum un prezentator de modă cu preferatele sale. I-a arătat nişte înscrisuri. Certificatele de sănătate ale fetelor, în stil retro. Puteţi verifica şi altfel, desigur, dar mi s-a părut mai amuzant aşa.

Any este lidera grupului. Arată cel mai bine, cu accentul ei texan cu tot. Când a întrebat-o cum de ştie ce-i place lui, Any l-a privit ţintă cu ochii ei roşii, halucinanţi şi i-a spus suav că asta ţine de meseria ei. Îi înţeleg foarte bine pe bărbaţi, Paul. N-aş fi fost selecţionată, dacă n-aş fi dovedit-o. Trebuie să ai fler la anumite chestii. A întrebat-o dacă este albinoasă din naştere. Nici vorbă de aşa ceva. Am ales eu însămi calea aceasta, una dintre cele mai dificile. Nu oricine mă place. Cei mai mulţi, fie ei şi milionari, preferă nişte târfe de lux obişnuite, nimic altceva. Nu vor ciudăţenii ca noi. Santoy i-a atras atenţia că lucrurile nu stau atât de simplu. Perversităţile! În domeniul lor, posibilităţile sunt nenumărate. Da, bineînţeles. Numai că noi suntem nişte specialităţi, bune doar pentru cunoscătorii mai rafinaţi. Trebuie să ai gusturi baroce, pentru ca să ne alegi. Uite, tu eşti unul dintre rafinaţi. Mă flatezi, fato, asta-i tot. Dacă ai şti tu de ce îmi placi... De fapt... De ce? Fiindcă îmi aminteşti

de una, Lola. A fost amanta mea pe vremuri, când nu aveam bani atât de mulți, dar mă distram incomparabil mai bine. Când Any i-a spus că este la curent, că Lola a fost iubita lui gonflabilă, Santoy a început să se plimbe furios, uitând de rana din creştet şi de oboseală. Futu-vă-n cur de negricioşi! Ăştia mi-au umblat prin creier mai ceva decât ar fi putut-o face unii de la noi. Şi doar m-am pregătit pentru aşa ceva! Any l-a linişttit. La urma urmelor, ce pierzi din asta? Alții se regulează cu ciudățenii, pe bune. Tu eşti un nevinovat, iată adevărul.

Dimineața s-a trezit printre bizarele ființe şi a avut impresia că visează, văzându-le cum dormeau, care pe unde apucase să cadă, ca nişte roboți scoşi din funcțiune pe neaşteptate. Goale, imune la orice răceală sau gripă. Cine ştie cum or mai fi condiționate şi astea!?

În timp ce se bărbiereşte cu o maşină de ras abia desigilată, cadou de la *bulibasha*, Santoy se uită la fete. Ar vrea să le păstreze pe lângă el, pe toate.

Se iveşte Nelu, rămas peste noapte prin preajmă.

— Avem noutăți interesante, spune acesta.

— Ce fel de noutăți? întreabă Santoy. Îmi oferi cumva o variantă virtuală în care eu merg la Bango şi îl ucid în duel? Ceva în acest gen?

— Nu, zâmbeşte Nelu. De data aceasta este ceva real. Se pare că problema dumneavoastră s-a rezolvat în mod natural. Ducele Bereketo a făcut un infarct şi a murit. Ştirea nu este încă oficială, dar va fi în curând.

Santoy îl priveşte mirat pe polițist:

— Ce? Realitatea imită ficțiunea? Oscar Wilde? Am văzut ceva asemănător la *Xoxavipe*, ieri. Cum dracu' ați putut realiza una ca asta? Parcă văd că infarctul real a coincis în timp cu cel fictiv! Aşa este?

— Nu dețin date atât de amănunțite. Cert este că soția dumneavoastră a scăpat de tirania ducelui.

Miliardarul încheie bărbieritul şi se parfumează. Un alt cadou de la *bulibasha*. Cea mai bună calitate. Întâmplător, apa

de colonie folosită de Santoy acasă la el, în Houston. Îşi mai mângâie o dată faţa rasă şi se apropie de poliţist:

— Hei, colonele! Vezi că ai intrat în textul unui alt discurs! Ce fel de tiranie? Doar ştim că aici domneşte democraţia. Renata a stat de plăcere şi de bunăvoie la Bango. Asta s-a stabilit. Apropo! Am nimerit-o cu gradul tău?

Nelu nu spune nimic, mulţumindu-se să zâmbească enigmatic.

— În situaţia asta, întreabă Santoy, ce ne rămâne de făcut? Hm? Ce mă sfătuieşti? Ai putea să afli în ce situaţie se găseşte Renata? Acum?

— M-am şi ocupat, spune Nelu, foarte serios. Lucrurile nu mai sunt la fel de clare ca înainte. Soţia dumneavoastră nu se mai află în palatul ducal.

— Dar unde?

— Asta este problema. N-am reuşit încă să aflăm. Acolo se desfăşoară un fel de insurecţie. De fapt, mai mult nişte proteste. Totul se bazează pe o poveste. Un mit, dacă preferaţi acest cuvânt.

— Ce mit?

— Românii, în fine, unii dintre ei cred că moartea lui Bango va antrena după sine nişte schimbări în ţară. Nu există nicio bază ştiinţifică, evident. Oamenii înclină însă să se încreadă mai mult în asemenea pronosticuri şi mai puţin în cele calculate prin extrapolări logice de viitorologi. Paranormalul este în floare, o ştiţi foarte bine.

— Şi nu aţi intervenit de aici, de la centru?

— Este deocamdată o situaţie ambiguă. Ducele şi-a format o structură politică şi militară proprie. Pentru moment, oamenii respectivi se supun vechilor reguli. Ducele n-avea un succesor desemnat. Asta fiindcă era încă destul de tânăr şi nu suferea de nicio boală. Puterea, se presupune, a fost preluată de fiul său cel mai mare.

— Cum îl cheamă? întrebă Any, intrând în vorbă pe neaşteptate.

Nelu o priveşte mustrător şi lasă impresia că vrea să-i spună ceva neplăcut. Santoy îşi ridică braţul drept cu palma deschisă, într-un salut roman aproximativ.

— Las-o în pace, te rog! Este protejata mea. – Apoi se întoarce spre albinoasă. – Scumpo, nu te băga în vorba bărbaţilor! Nu ştii că aşa este regula pe aici? Hm? Fii atentă! Renata, nevastă-mea, poate să pice din moment în moment. Şi atunci s-a zis cu discuţile noastre despre jungla africană. – I se adresează lui Nelu. – În definitiv, întrebarea a fost bună. Cum îl cheamă?

— Tot Dan, evident. Dan al II-lea. Bango avea o obsesie. Voia să-l înlocuiască pe împărat şi să întemeieze o nouă dinastie.

— Ascultă, întrebă Santoy preocupat, cum de nu l-au salvat? Puteau să-i facă o grefă sau să-l ţină pe artificial. Hm? La voi chiar se moare atât de uşor de infarct de miocard? N-aveţi medici calificaţi? N-aveţi aparatură?

— Ba da, dar... Nu cunosc amănuntele medicale. Nici nu mă interesează, în definitiv. Moartea lui rezolvă nişte tensiuni primejdioase.

— Să înţeleg că Ducele a fost ajutat să moară? De voi?

Poliţistul îl priveşte pieziş:

— Veţi afla amănunte la momentul potrivit. Deocamdată n-am mandat să vă spun mai mult. – Un sunet cristalin. Nelu vorbeşte în aparatul său portativ şi apoi ascultă. Începe să zâmbească. – Unde este acum? Aha! – Ascultă din nou. – Nu văd nicio problemă. Da, da, chiar acum.

Santoy imită din nou salutul roman, la adresa lui Nelu. Îi spune:

— Dă-mi voie să ghicesc despre ce ai vorbit!

— Vă rog, spune Nelu, din ce în ce mai bine dispus.

— A picat Renata, tocmai din îndepărtatul ducat al răposatului. Corect?

— Corect.

— Este prin apropiere, escortată de oamenii tăi devotați. Vrea să intre peste mine chiar acum. Corect?

— Da. Sunteți tare, domnule Santoy! Nu m-aş aşeza cu dumneavoastră la o masă de pocher.

Santoy râde:

— Uite că *bulibasha* a făcut-o şi ne-a cam ras. Pe mine şi pe băieți, mai puțin pe domnul Tanaka. Să vină deci Renata! Ştiu că îi plac figurile exotice.

Doamna Santoy este îmbrăcată în straie tradiționale țigăneşti. Poartă o salbă făcută din monede ce par a fi de aur. Este nefardată şi prost dispusă.

— Bună, aruncă ea un salut fără adresă precisă. Cum mai merg treburile pe aici, prin capitala patriei? – Lasă impresia că-l vede cu întârziere pe soțul său şi râde cam acru. – Uite pe cine avem noi aici! Iubitul meu bărbat, în persoană! Ai venit să mă recuperezi? Sau să te distrezi?

— Bine te-am găsit, Renata! spune Santoy, nu atât de relaxat pe cât şi-ar dori să fie. Uite că lucrurile s-au aranjat de la sine.

— De unde ştii? întreabă disprețuitor Renata. Crezi cumva că sunt proprietatea ta? Pot să rămân aici, dacă doresc, chiar dacă protectorul meu a murit. – Îl priveşte pe Nelu. – Nu-i aşa?

— Să vedeți, spune acesta diplomatic, lucrurile nu sunt tocmai clare. Poate era mai bine să rămâneți o vreme la Cravy. Aici, ducele nu este extrem de simpatizat. N-a fost, vreau să spun.

Renata râde cu amărăciune:

— Dar fetele astea speciale? – Arată înspre albinoase. Acestea stau nemişcate, ca într-un tablou vivant. – Ele pot să rămână în Rominia?

— Vă rog să mă scuzați, spune polițistul, dar ele au o anumită profesie. Au o cotă mare. Poate ştiți, există un sistem valoric, ca la jucătorii de tenis. Nu cred că doriți ceva asemănător.

Doamna Santoy izbucneşte într-un râs isteric, ce-l determină pe soțul ei să se încrunte uşor. Spune, în timp ce-şi aprinde o țigară:

— Poate mă reprofilez. M-am săturat de ipocrizia din State. Azil politic acordați?

— Nu știu, spune Nelu, serios. Ați fi prima persoană care ar veni cu o asemenea cerere.

Din nou, sunetul cristalin și Nelu vorbește în aparatul său portativ. Pune câteva întrebări scurte, în romani și apoi ascultă destul de mult. În timp ce el vorbește, Any se apropie de Santoy și îl întrebă ceva în șoaptă. Acesta încuviințează, înclinându-și de câteva ori capul chel, pătat de un plasture galben. La un semn al fetei cu pielea nefiresc de albă, celelalte din echipa de albinoase se ridică mișcându-se cu eleganță și se îndreptă spre ușă. Continuând să vorbească cu interlocutorul său nevăzut, Nelu le face semn să mai rămână. Îl ascultă, formând lângă ușă un grup bizar.

— Lucrurile se complică, doamnelor și domnilor, spune polițistul, fără nici o urmă de umor în glas. Au apărut niște tulburări sociale, cu sursă neclară. Mitul despre care am discutat mai înainte cu domnul Santoy a început să acționeze și aici. Am primit ordin să vă duc, pe toți cei de față, acolo unde se află și familia imperială.

— La Palat? întreabă Santoy.

— Nu, în Muzeul Herestry.

— Palatul poate fi apărat foarte bine, spune americanul, uluit. Am auzit că are și sisteme anti-rachetă.

Polițistul face vizibile eforturi de-a rămâne calm. Explică:

— V-am mai spus, nu este o insurecție armată. Și nici vreo tentativă de lovitură de stat. Este o situație specială. Oricum, locul cel mai sigur este Muzeul Vivant Herestry. Puteți să declarați că este paradoxal ce spun, n-am nimic împotrivă. Este bine să plecăm cât mai repede. Dacă doriți, le putem lua și pe fete cu noi. Aș îndrăzni chiar să insist în privința lor. Sunt prea scumpe, pentru a fi riscate. Chiria lor înseamnă bani grei.

Afară așteaptă un transportor mai mare decât cele văzute de Santoy până atunci în Rominia. Toată lumea are loc în el.

Renata, cuminţită, se aşează ca din întâmplare lângă soţul ei. Albinoasele formează un grup distinct şi nu par defel speriate sau stânjenite.

În centrul oraşului pot fi văzute anumite schimbări. În primul rând, o oarecare animaţie pe străzi. Din când în când se aud rafale de armă automată şi schelălăituri disperate de câini.

— Se trage numai în câini, spune Nelu. În situaţii de acestea, când oamenii ies pe străzi, câinii trebuie speriaţi. Altfel devin periculoşi.

— Da, ştiu, spune gânditor Santoy. *Pe aici, pe la Universitate, era să mă curețe bruta aia de Babe. Tanaka să trăiască. Este un mare maestru.*

Prin ambrazurile înguste, se vede o populaţie mişcată încet de forţe necunoscute. Oamenii nu par agitaţi. Se uită nepăsători la transportorul ce poartă însemnele Casei Imperiale. Nu par impresionaţi şi nici iritaţi. Cei mai mulţi dintre cei vizibili sunt pigmentaţi. Se văd şi nepigmentaţi, români, după toate probabilităţile. Unii dintre aceştia au arme.

Santoy îl întreabă pe Nelu:

— Cum de este posibil să aibă arme? După câte ştiu, portul armelor de foc este interzis.

Poliţistul ridică din umeri:

— La noi, totul este posibil. Aşa a fost întotdeauna. De ce n-ar fi şi azi?

— Pari resemnat, domnule, intervine cu prudenţă Renata. Dacă nu te superi, ar trebui să fii mult mai îngrijorat. În fond, este în joc statul care te plăteşte.

— Dumneavoastră nu ştiţi cum este pe la noi, doamnă, răspunde politicos Nelu. Gândiţi în scheme cunoscute din cărţi. La noi este o situaţie calitativ deosebită.

— Cum adică? întreabă Renata, puţin intimidată de competenţa sociologică a poliţistului.

— Uite-aşa. Nu există forţe sociale capabile de o revoltă semnificativă. N-are cine să facă revoluţie. Înţelegeţi? Rămâne

intervenția din afară, la fel de improbabilă. Toată lumea are interes ca în Rominia să domnească liniștea și calmul.

— În afară de români, intervine Santoy, ironic. Nu găsești?

— Da, evident. Vă pot însă spune că nu este cazul. Dacă ar fi dorit să intervină, ar fi făcut-o mai demult, înainte de consolidarea noastră.

Urmează un tur inexplicabil prin oraș, prilej pentru doamna Santoy de a deveni din ce în ce mai bine dispusă.

— Trebuia să mergem imediat în Herestry, dar la noi lucrurile sunt relative. Văzând-o pe doamna Santoy atât de interesată, am decis o amânare. Cine știe dacă va mai avea vreodată ocazia să vină pe la noi.

— Mulțumesc, spune volubil Renata, ești foarte amabil.

În Parcul Vivant Herestry este de-a dreptul înghesuială. Caravana imperială a sosit cu puțină vreme înainte. Marile personalități ale țării, în frunte cu Baxt și Cerasela s-au instalat în clădirile nou construite. Au apărut și mulți slujitori. Ei s-au cazat, după toate aparențele, în corturi. Vechii locatari ai acestora din urmă au fost evacuați? Sau se înghesuie laolaltă cu noii veniți?

Nelu are ordin să-i conducă pe Paul Santoy și pe soția acestuia la împărat. Se conformează.

Instalat într-o încăpere destul de mică, minusculă în comparație cu spațiile din Palatul Imperial, împăratul pare alt om. Morga lui a dispărut. Împărăteasa, la rândul ei, arată ca o persoană obișnuită. Cei doi americani au parte de o conversație amicală, purtată cu niște buni cunoscători ai limbii lor.

— Sper că totul va reintra în normal cât de curând, spune Santoy, obținând o încuviințare din partea împăratului. *Ceva foarte grav s-a întâmplat. Față de cel de la festivitate... Nu încape nicio comparație. Foarte ciudată mi se pare o anumită umilință, apărută în comportamentul lui. Văd o diminuare drastică a trufiei și la împărăteasă. La Palat era o femeie plină de sine. Pe bună dreptate, la urma urmelor. Acum este doar o ființă îngrijorată. Ăștia se poartă*

de parcă ar fi pe punctul de-a ne ruga să-i luăm cu noi în State. Să le facilităm obţinerea azilului politic.

28. Marea Neagră, portavionul Endeavour Duminică, 30. 06. 2058

În noaptea trecută acţiunea fusese anulată în ultimul moment, din cauza unor modificări meteo. Eden începuse să înjure, spre mirarea celor din anturajul său. Este prima oară când îl aud vorbind aşa, spusese Herb, uluit. El ţine să treacă drept un domn din cap şi până în picioare. Niciodată nu şi-a permis să vorbească urât. Păi, da, spusese Vlad, acum ne arată că este şi el un om, totuşi. Este foarte greu să fii supraom. Ce-ar fi făcut dacă ar fi fost, să zicem, german? N-ar fi avut la dispoziţie nicio înjurătură mai acătării.

În seara zilei de duminică, Eden părea remontat. Alura lui era iarăşi cea a unui aristocrat adus de soartă în fruntea unei conjuraţii istorice. Statura lui mică era iarăşi compensată de o anumită maiestate a atitudinii.

Pe portavion dispăruse tensiunea provocată de Învăţător. Acesta, tratat cum se cuvine, îşi recăpătase aerul serafic, de fiinţă desprinsă de cele pământeşti. Nimic îngrijorător nici din partea căpitanului Ted Orlando. Vestea că plecarea spre tărâmuri mai exotice urma să fie amânată cu douăzeci şi patru de ore îl lăsase rece.

După predica de seară, când credincioşii se retrăseseră în culcuşurile lor, Eden îi strânse pe participanţii la acţiune. Vremea era favorabilă.

— Nu există absolut nicio problemă, îi anunţă el. Voi participa şi eu. Să nu cumva să credeţi că mă joc cu vieţile voastre, stând deoparte. Voi merge într-o parte a ţării care mă interesează în mod special. Cred că n-are nimeni ceva împotrivă. Ordinele de lansare le veţi primi de pe navă. Situaţiile neobişnuite vor fi raportate tot la centrul de pe navă. Practic, este

vorba despre o operație de rutină. Doar eu am dreptul să modific ordinele primite de pe navă. *Ceva mă sâcâie, mă bruiază. În minte îmi răsar nişte imagini absurde. Sper că n-am făcut şi eu un ALZ. Tocmai acum, la spartul târgului.* Există nedumeriri? Întrebări?

Cei douăzeci şi trei de piloți se foiră, ca la un semnal. Pe fețele lor se vedea o anumită nesiguranță.

— Dar dacă ne doboară? întrebă un bărbat bărbos. Dacă au aflat totul şi ne aşteaptă cu nişte rachete?

Eden avu un gest de enervare, repede reprimat. Spuse, articulând rar cuvintele:

— După cum ştiți, totul a fost pus la punct. N-am pornit ieri acțiunea. Există nişte sisteme antirachetă doar în jurul oraşelor principale, două la număr. Nu există un sistem radar pentru întreg teritoriul. Noi am făcut nişte teste, nişte simulări. Nici unul dintre zborurile noastre n-a avut probleme. Băieții sunt prea siguri de ei. Cine să-i atace? Sunt protejați. De altfel, după câte am auzit, au nişte dificultăți interne. Nu se gândesc ei la un atac din afară.

Bărbosul nu păru mulțumit de explicații şi făcu un gest de îndoială.

— Da, spuse Eden, s-au petrecut nişte lucruri ciudate, după câte am reuşit să aflu. De exemplu, perechea imperială şi-a schimbat reşedința. – Râse cu cruzime. – Cu atât mai bine. Poate că la Palatul Imperial aveau adăposturi antibacteriologice.

— Unde s-au mutat? întrebă neutru un alt pilot.

— În Herestrău. Acum îi zice altfel, ştiți voi. Şi-au făcut acolo nişte clădiri. Oamenii mei mi-au transmis că harababura este în creştere. Nici să vrem şi n-am fi putut găsi un moment mai potrivit. Altceva?

— Poate că ar trebui să aşteptăm evenimentele, interveni un altul, ezitant. Poate că se dezagregă de la sine şi atunci lucrurile se vor schimba.

Eden începu să se plimbe încoace şi încolo, în timp ce piloţii se apropiară unul de celălalt fără niciun motiv.

— Băieţi, interveni un ins înalt, vorbind româneşte, cum o făcuseră şi ceilalţi până atunci, cred că discuţiile astea n-au niciun rost. Cu toţii ne-am angajat într-o acţiune, ştiind foarte clar despre ce este vorba. – Cei din jurul lui se mişcară încet, îndepărtându-se uşor de el. – N-o să ne înecăm ca ţiganul la mal.

Gluma păru că destinde atmosfera. Eden avu unul dintre rarele lui zâmbete şi spuse:

— Vom decola într-o jumătate de oră. Peste douăzeci de minute, fiecare să se afle în transportorul lui.

Eden plecă, urmat de Herb. Părea muncit de gânduri negre. Celălalt era însă la fel de impasibil ca întotdeauna.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Herb. Nu te-am văzut niciodată atât de fiert.

— Măi, Horia, începu Eden. Tu ştii că nu sunt omul care să dea înapoi atunci când este o situaţie grea. – Celălalt nu spuse nimic. – Dar de data asta...

Herb îl privi cu o urmă de mirare în ochii lui bovini. Rămase tăcut în continuare.

Eden, cu spatele uşor încovoiat şi privind în jos, începu să vorbească mai mult pentru sine însuşi:

— Totul e pus la punct şi trebuie să mergem până la capăt. Dumnezeu m-a ales pentru a duce la bun sfârşit această lucrare. Ţiganii nici măcar nu mai sunt creştini. Credinţa lor este mai degrabă păgână, satanică.

Îşi ridică privirile şi se uită la Herb de parcă doar atunci l-ar fi zărit în preajma sa. *Tot prost a rămas bietul Horia. Ştiu că o să-mi îndeplinească ordinele ca un câine credincios. Dar ceilalţi? Nu cumva pun la cale o trădare? Eu nu fac decât să îndeplinesc voia Domnului şi să-i repun poporul în drepturile lui fireşti. Nimic altceva.*

Herb se aşezase şi-şi aprinsese o ţigară. Îl privea atent pe Eden, ca şi cum acesta ar fi vorbit într-o limbă pe care o înţelegea doar cu mari eforturi. În cele din urmă îl întrebă:

— Nu este totul în ordine?

Eden îşi îndreptă umerii, vocea lui căpătă cunoscutul accent de comandă:

— Ba da, dar există o mică neclaritate. – Se uită la ceas. – Mai avem zece minute la dispoziţie. Ai observat ceva special?

— Nu, dar nu te-am văzut niciodată atât de neliniştit. M-am întrebat ce-o fi cu tine.

Celălalt îl privi fix:

— Nu este nimic cu mine. Vreau doar ca totul să decurgă conform planului. Să nu se ivească vreo întâmplare. Ştii tu... *Ştii pe dracu'!* Ceva neprevăzut poate să răstoarne cel mai bun plan. *Adevărul este că mă bâzâie nişte imagini, de parcă m-ar fi prelucrat cineva şi mi-ar fi implantat ceva în creier. Nu cred c-am mai avut asemenea obsesii vreodată. Poate că m-am îmbolnăvit şi eu. Tocmai acum, în ultimul moment. Trebuie să dau comanda de decolare, iar eu... Am luat ceva pentru mărirea agresivităţii, dar nu funcţionează.* Nu văd ce-ar putea să se întâmple.

Herb părea din ce în ce mai nedumerit:

— Nu este treaba mea, dar nu cred că este bine să te vadă oamenii în halul ăsta. Ia ceva! Tu te pricepi la chestii de-astea. Un medicament potrivit! – Eden îl privi cu ochii holbaţi. Deschise gura să spună ceva, dar renunţă în ultima clipă. – Ştiu că mă crezi idiot. Nu asta este problema acum. Uită-te în oglindă! Eşti palid ca moartea.

— Văd că faci metafore, încercă Eden să glumească. Până acum ai jucat rolul prostului şi mă întreb de ce. De ce? Hm? Pentru Anne? Îi plăcea ei aşa?

Herb ridică din umeri. Apoi se uită la ceas şi spuse:

— Hai să ieşim! E timpul!

În faţa transportoarelor erau aliniaţi toţi participanţii la acţiune. Herb li se alătură.

Eden se opri în faţa şirului dublu şi îşi privi concentrat oamenii. *N-am decât să le spun să plece. Asta am să şi fac. O simplă comandă, nimic mai mult. Visul meu se va împlini.*

— Prieteni! începu el. Momentul a sosit! *Imaginile acelor copii de țigan mă înnebunesc. Privirile lor mirate! Ce dracu'! Unul dintre ei s-a apropiat de mine, cu mâna întinsă. Ochii lui erau extraordinar de curați. De câine? De animal inferior? Eu sunt un animal superior şi am dreptul moral să-mi salvez poporul. Copilul cu mâna întinsă! Popor de slugi! Şi eu sunt o slugă neputincioasă! Ortodoxia! Ne-a muiat pe toți, pentru totdeauna. Cioran... Spunea... Să fim un popor de stăpâni! Copiii... Ochii lor... Iarăşi şi iarăşi... Nu mai suport!* Cred că trebuie să amânăm acțiunea. – Vocea lui era răguşită de emoție şi de nesiguranță. – Cred că nu am gândit bine. Totul este greşit, de fapt. Nu putem să omorâm copii, indiferent de ce etnie ar fi.

Un pilot aprinse o lanternă. Fața lui Eden părea îmbătrânită cu douăzeci de ani. Trăsăturile i se prăbuşiseră. Ochii lui albaştri priveau în gol.

Linişte. Lanterna lumină alte fețe. Nemilos, din apropiere. Stupefacție? Relaxare? Mulțumire incipientă? Uşurare? Neputință? Sentiment al propriei înfrângeri?

Pilotul cel înalt, cel care făcuse gluma cu înecarea țiganului la mal, înaintă şi spuse:

— Adriane, văd că te-au lăsat nervii. Adună-te! Până acum te-ai comportat ca un adevărat şef. Mergi până la capăt! Ce dracu'! Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Doar nu suntem nişte căcăcioşi!

Eden tăcu, împietrit. Privirile sale rămăseseră goale, iar buzele întredeschise lăsau la vedere dinții strălucitori.

— Măi, Ioane, interveni un pilot din primul şir, adresându-i-se celui înalt, eşti tu în stare să dai ordinul în locul lui Adrian? Hm? Te lasă inima? Poți tu să ucizi vreo două-trei milioane de copii? Cu sânge rece?

Ion se întoarse spre el cu mişcări lente. Spuse, încercând să vorbească răspicat:

— Păi, de ce să nu pot? Aici e război, pe viață şi pe moarte. De ce pizda mă-sii să nu pot? Futu-le muma-n cur de ciori!

Ce, noi suntem mai prejos decât ei? N-avem coaie? Suntem atât de miloşi încât ne cedăm ţara a doua oară? Futu-i maica mă-sii de treabă!

Nimeni nu mai vorbi. Se auzeau doar valurile fâşâind de-a lungul bordurilor. Din rândurile piloţilor începură să se audă înjurături, rostite aproape în şoaptă.

— De ce nu înjuraţi cu voce tare? îi întrebă Ion.

Glasul lui suna ciudat de neutru. Vorbise ca şi cum s-ar fi interesat de ceva indiferent.

— Măi, se auzi o voce din rândul al doilea, hai s-o dăm în pizda mă-sii de treabă şi să ne ducem la culcare! Ce ne tot frecăm pe-aici? Eu oricum aveam de gând să las containerele deasupra mării, dacă vă interesează. Nu pot să-mi încarc sufletul cu aşa ceva. Linşaţi-mă, dacă vreţi!

La primele vorbe ale pilotului, Eden tresări. Vreme de o clipă, privirile îi exprimară vechea lui energie. Imediat însă recăzu în starea de prostraţie de dinainte. Privi în sus. Spre divinitate, spre bunul Dumnezeu? se întrebară ceilalţi. Apoi se întoarse cu mişcări de om foarte bătrân şi se îndepărtă. Herb se desprinse din rândul piloţilor şi îl urmă. Auzindu-i paşii, Eden se întoarse şi-i făcu semn să rămână pe loc. Herb îl ascultă.

Piloţii se împrăştiară. Pe feţele lor se citea că fiecare ar prefera să rămână singur. Ion se apropie de marginea pistei şi privi îngândurat valurile mici, venite din întuneric. *Se pare că aici s-a încheiat acţiunea lui Adrian. Ciudat sfârşit! Aş putea prelua eu comanda, dar ştiu că n-o voi face. Lucrurile vor rămâne aşa cum sunt. Adrian nu va intra în istorie. Şi nici noi, cei de-aici. Ne-au învins pentru totdeauna. De acum înainte, trebuie să aşteptăm o minune dumnezeiască.*

Se auzi zgomotul sec al unei împuşcături. Fără un cuvânt, piloţii părăsiră puntea de zbor, îndreptându-se către cabina lui Adrian Eden. Acesta îşi trăsese un glonţ în inimă. Ochii lui albaştri erau îngheţaţi. Ion îi închise cu un gest neaşteptat de delicat, feminin.

— Dumnezeu să-l ierte! spuse Herb. *Până în ultimul moment a vrut să rămână un domn. Nu s-a sluțit, împuşcându-se în gură.*
— Să-l ierte Dumnezeu! murmurară ceilalți.

29. Bukry, Rominia, Muzeul Vivant Herestry Duminică, 30. 06. 2058

În clădirea unde se află reşedința perechii imperiale poate să intre cine doreşte. Există un serviciu de pază, dar mai mult de formă, fiind caricatura celui de dinainte. Polițiştii în uniformă se poartă destul de ciudat, iar ținuta lor nu este tocmai corespunzătoare, sugerând delăsarea. Superiorii acestora nu găsesc de cuviință să le facă vreo observație, fiindcă ei înşişi arată tot mai puțin a funcționari publici şi mai mult a actori de mâna a treia.

Pot fi văzuți şi reprezentanți ai armatei, majoritatea ofițeri. În ciuda evenimentelor, par foarte relaxați. Se plimbă de colo până colo, părând plictisiți.

Pe pânza cortului locuit de Tom Santana, în exterior, cineva a desenat cu vopsea albă una dintre arcanele majore ale cărților de tarot. Autorul a fost un om talentat, animalele de pe roată sunt expresive. Imaginea cărții de joc are vreo doi metri, iar numele ei este scris cu litere mari şi citețe în partea de jos: Roata Norocului.

Nimeni nu intră în cort, nimeni nu iese din el. Toată lumea ştie că italianul este în compania împăratului şi a împărătesei.

Reşedința imperială are la parter un living room destul de mare. Împăratul şi împărăteasa preferă să stea acolo, laolaltă cu persoane provenind din straturi sociale diferite. Centrul atenției nu este suveranul, cum ar fi normal, ci Tom Santana, îmbrăcat în eterna lui sutană de culoarea pământului. Italianul nu dă niciun semn de trufie, ba chiar dimpotrivă, pare mai umil ca niciodată. Priveşte mai mult în jos, iar când trebuie să răspundă la vreo întrebare, are grijă să nu-şi privească în ochi interlocutorul.

Un alt punct de atracție este Paul Santoy, înconjurat de Tanaka, Dave, John şi Nelu. Renata, soția lui, şi-a reluat cu naturalețe fostul

ei rol social. Stă în preajma soțului său și afișează veselia elegantă a unei doamne din înalta societate americană.

Fiica lui Santoy, Jane, este împreună cu Brad Johnson. Se țin de mână, fără să le fie jenă de cineva, întruchipând cuplul de îndrăgostiți romantici. Împăratul îi privește prietenos. Din când în când clatină din cap a înțelegere și le zâmbește. Nebuniile frumoase ale tinereții, pare a spune întreaga lui atitudine.

Știrile din țară nu sunt deloc bune. Sunt tot mai mult semne că sistemul social se fisurează și amenință să se comporte în mod imprevizibil.

Paul Santoy și soția sa se îndreptă către împărat, zâmbind foarte curtenitor.

— Am avut cinstea de a vă fi fost prezentat mai înainte, spune americanul, dar nu știu dacă...

— Lasă protocolul, domnule, spune împăratul. Acum, după cum vezi, s-a produs o democratizare. Eticheta este de domeniul trecutului. Mă întreb dacă va mai fi practicată vreodată pe aici, pe la noi. – Le face semn să se așeze. – Așa. Cum vede cineva din afară treburile acestea? – O privește cu simpatie pe Renata. – Am auzit că doamna este specialistă. La Cravy a ținut un jurnal foarte interesant. Aș fi curios... Mi-ar plăcea să-l citesc. Dacă doamna agreează ideea, firește.

— Da, bineînțeles, se grăbește Renata să spună. Dar de unde...?

— Totul se știe sau se află, zâmbește împăratul. Lumea este foarte mică.

Renata se încruntă. Îl privește în ochi pe suveran, uitând că a intrat în rolul de doamnă din înalta societate:

— Este adevărat că dumneavoastră l-ați ucis pe Bango? Sau, mă rog, împărăteasa?

Pe fața smolită a împăratului se vede pentru o clipă ceva din pierduta duritate. Privirile i se măresc. Totul se stinge însă foarte repede, iar suveranul spune întristat:

— Astea sunt chestiuni mai delicate și mă întreb dacă este cazul să le discutăm acum. Nu uitați, Bango a fost vărul meu primar, iar destinele noastre au fost, cum să spun, corelate. Nu eu l-am omorât.

Şi nici Cerasela. A fost o neînţelegere tragică. Poate că era bine ca lucrurile să rămână aşa cum erau înainte. Ceva s-a defectat şi totul a început să meargă anapoda. Da, da, trebuia să rămână în viaţă. – În ochii lui negri se vede o sclipire de ură, numai pentru o clipă. – Trebuia pe pizda mă-sii. Bine că s-a dus. Un sistem poate fi defectat printr-un impuls iniţial aparent neimportant.

— Aş vrea să vă mai întreb ceva, dacă-mi permiteţi, spune Renata. – Docil, împăratul îşi înclină de câteva ori capul lui mare. – Cum priveşte biserica toate acestea? Cum reacţionează marele predicator Opruno?

— Noi nu avem o biserică, stimată doamnă Santoy, zice foarte blând împăratul, ci o organizaţie. Opruno este un om bătrân. Cred că şi-a pierdut simţul realităţii, într-o oarecare măsură. Nici n-a venit aici. Mi-a spus că trebuie să stea printre credincioşii lui. – Zâmbeşte cu o umbră de ironie. – N-am nimic împotrivă, să stea cât pofteşte. Întrebarea este ce succes va mai avea, în noile condiţii.

Aghiotantul imperial se apropie şi îi înmânează împăratului câteva file de hârtie. Baxt scoate tacticos la iveală nişte ochelari de modă veche şi începe să citească. Pe faţa lui se vede tot mai clar că se amuză.

Santoy pare foarte mirat, deşi nu spune nimic. Da, este sigur, se distrează. Se consideră în afara problemelor. Dincolo de ele? Deasupra lor? Acum ar fi momentul pentru o lovitură de stat militară. N-am mai pomenit aşa ceva. Eşti împărat, comportă-te ca atare! Sau sinucide-te, în pizda mă-tii! Fă-ţi seppuku!

— Se clatină şandramaua! exclamă împăratul. Nu credeam că aşa ceva este posibil. – Este de-a dreptul bine dispus. – Totul părea în ordine. Mecanismul funcţiona perfect. În câteva zile, uite unde s-a ajuns!

— Majestatea Voastră, spune Paul Santoy, impresionat. Eu sunt român şi vă daţi seama... Cu toate acestea, mi se pare uimitoare această reacţie din partea dumneavoastră. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău.

— Domnule Santoy, spune Baxt al II-lea, dumneata nu ştii ce înseamnă fatalism. Aşa am impresia. Vii dintr-o ţară unde acest cuvânt

nu are niciun sens. Sau, mai degrabă, ai uitat. Fiind român, ar trebui să ştii, să simţi.

Se aud nişte sunete cristaline. Santana bate cu un obiect metalic într-o vază foarte frumoasă, goală. Treptat, toate glasurile amuţesc, se face linişte. De afară se aud voci. Cineva iese şi le face să înceteze.

Santana se ridică în picioare. Priveşte în jos, cum obişnuieşte. Apoi se întoarce spre împărat şi îl aţinteşte cu ochii săi de două culori.

Santoy îl urmăreşte cu atenţie pe Baxt al II-lea. Fir-aş al dracului! A zvâcnit, ca şi cum ar fi vrut să se ridice! N-am mai pomenit aşa ceva! Ce pizda mă-sii? S-a prăbuşit în el însuşi? L-a castrat cineva azi-noapte?

— Majestăţile Voastre, doamnelor şi domnilor, începe Santana, cu vocea lui subţire şi metalică, sunt însărcinat să vă transmit o comunicare de extremă importanţă. Vă rog să nu mă întrebaţi cine m-a mandatat, fiindcă răspunsul meu n-ar avea nicio semnificaţie raţională. Nu vă cer decât puţină atenţie. – Liniştea desăvârşită persistă. Câteva persoane aşezate s-au ridicat în picioare. Din respect!? – În scurt timp, se va petrece un eveniment important în această ţară. Nu ştiu ce natură va avea. Poate va fi un cutremur devastator, poate o invazie armată. Poate va fi un meteor uriaş. Sau o lovitură de stat. – Îl priveşte ţintă pe împărat. Acesta se mulţumeşte să zâmbească binevoitor. – Evenimentul se va produce în scurt timp.

VII

MAGICIANUL

„Rominia este, într-un fel, țara ideală. Ea dovedește cu fapte că o etnie este în stare să ducă o viață demnă. Iată de ce țara noastră este privită cu respect de toate națiunile lumii de azi."
(The Bukry Journal, 2058)

„Doar în filme am văzut
Țigan fericit și câine băut."
(Folclor urban țigănesc, începutul secolului al XXI-lea)

30. București, România, strada Mântuleasa, nr. 124 Duminică, 30. 06. 2058

Pe străzile Bucureștiului puteau fi văzuți tineri cu niște ecusoane ieșite din comun. Ei erau fanii unui anume Tom Santana, ghicitor în cărți, italian de origine, stabilit în România de mai mulți ani. Ecusoanele reprezentau o anumită carte din jocul de tarot: Magicianul. Era modul lor de a-l omagia pe Tom Santana.

Paul Santoy, un american foarte bogat, român de origine, locuia la Hotel Intercontinental împreună cu fiica sa, Jane. Veniseră amândoi în ceea ce Santoy numea „vizită nostalgică". Jane acceptase cu bucurie să-l însoțească pe tatăl ei. Era pasionată de practicile oculte și știa că în România reprezentanții acestora erau încă destul de numeroși. Pe agenda celor doi figura și o vizită la celebrul Tom Santana.

Porniră pe jos, n-aveau de ce să se teamă. Santoy îşi amintea unde era strada, deşi plecase din România cu patruzeci de ani în urmă.

— Îmi place foarte mult oraşul ăsta, spuse Jane, cu inocenţa ei de copil-femeie. Este ca şi cum aş fi fost aici într-o altă existenţă. Aşa simt.

— Se poate, spuse concesiv Santoy. Să-l fi văzut atunci când am plecat eu! Era încă destulă mizerie. Nu cred că am fi putut face plimbarea asta. – Râse pe neaşteptate. – Să nu crezi că aici este raiul pe pământ. Mai sunt jefuiţi unii. Numai că eu n-am niciun ban asupra mea, iar statisticile spun că duminicile au loc cele mai puţine infracţiuni. Ciudat, nu?

În cale le apăru o femeie cu un copil în braţe. Era îmbrăcată în straie tradiţionale ţigăneşti, pe care Jane le ştia din filme. Stătea lângă un copac şi părea că aşteaptă ceva. Nu spuse nimic, dar îi privi rugător.

— Spune-mi, te rog, zise Jane, femeia aceasta... – Căută cuvântul. – Cerşeşte?

— Nu ştiu, zise Santoy, aşa s-ar părea. Pe vremuri erau mult mai agresivi. Poate că stilul s-a schimbat. Sau poate că nu cerşeşte? Cine ştie?

Santana locuia într-o casă veche de vreo sută şi cincizeci de ani.

— Asta a fost construită pe la 1900, spuse Santoy. Pot să pun pariu.

— Şi cum de a rezistat la atâtea cutremure?

— Este consolidată. Au apărut nişte tehnici speciale. Poate să fie şi un *remake* foarte abil, dacă mă gândesc mai bine. Românii au păstrat o serie de străzi aşa cum erau pe vremuri. Dacă n-ar fi făcut aşa, Bucureştiul ar fi fost un oraş fără o personalitate distinctă.

— Mi-ar plăcea şi mie o astfel de casă, se pisici Jane.

— Pot să-ţi cumpăr, spuse serios Santoy. Mă întreb însă când ai să locuieşti în ea.

Casa lui Santana avea o curte neaşteptat de mare, greu de bănuit pentru privitorul de pe stradă. În jurul unor copaci seculari se aflau câteva grupuri de oameni, cei mai mulţi tineri. Toţi păreau liniştiţi, chiar reculeşi, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică.

În faţa intrării cu marchiză a casei, pe un scaun, se afla un tânăr înalt, neobişnuit de frumos. Când Santoy şi Jane se apropiară de el, se ridică respectuos în picioare şi întrebă într-o engleză de şcoală, dar corectă:

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? Sunt asistentul lui Tom Santana şi mă numesc Boris Ionescu.

Cei doi se recomandară. Santoy îşi declară apartenenţa etnică.

— Arăţi ca un actor de film, în spuse Jane lui Boris. Eşti român?

— Bineînţeles, zâmbi tânărul. Sunt însă şi puţin american.

— Cum?

— Am jucat în câteva filme acolo. Pe generic am apărut sub numele Brad Johnson. Ce să-i faci... Snobismul... S-a considerat că ar suna mai bine aşa. Unii de pe-aici au început să folosească acest nume. Îşi închipuie că astfel mă flatează.

— Şi nu-i aşa? zâmbi drăgălaş Jane.

— Nu cred. Mi-e indiferent, de fapt.

De grupul lor se apropie un ţigan bătrân, cu dinţi de aur roşu.

— Ce este, nea Baxt? îl întrebă Boris. Ai nevoie de ceva?

— Aş vrea nişte bani. Mi-a spus Tom să cumpăr nişte lucruri. Uite, am aici o listă.

Asistentul lui Santana scoase la iveală câteva hârtii de culoare verde.

— Îţi ajung ăştia? îl întrebă pe bătrân.

Acesta făcu un semn afirmativ din capul său mare, cu părul rar şi încărunţit. Apoi luă banii.

— Este omul nostru de încredere, spuse Boris. Se ocupă de tot ce ne trebuie. Este foarte cinstit. Acum o să vă rog să mă aşteptaţi puţin. Vreau să-l rog pe Tom să vă primească mai repede.

După plecarea asistentului, Santoy o privi cercetător pe fiica sa:

— Pari foarte impresionată, chiar emoţionată, îi spuse. Nu te-am mai văzut aşa niciodată.

— Adevărul este că n-am mai văzut în viaţa mea un bărbat atât de frumos, spuse Jane, tulburată. Şi doar ştii, am întâlnit mulţi actori chipeşi pe la recepţiile tale. Ai fi dispus să-l luăm cu noi la Houston? Hm?

Santoy o privi uimit:

— Aşa, deodată? Bineînţeles că da. N-am nimic împotrivă. Numai să vrea. Nu uita că aici este asistentul unei celebrităţi. De fapt, cred că ar reuşi oriunde, câtă vreme vor mai exista femei pe planeta aceasta. Numai să nu fie homosexual. Ştii cum se întâmplă...

— Nu e, sunt sigură de asta, spuse Jane, cu certitudine fanatică.

Boris Ionescu apăru zâmbitor.

— Tom vă primeşte chiar acum, spuse el, amabil. Este în toane bune. I-am spus că este vorba despre o prietenă a mea şi despre tatăl ei, veniţi tocmai din State.

Tom Santana era un bărbat mic de statură, la treizeci şi ceva de ani. Părul lui blond era împletit într-o coadă lungă, ce-i atârna pe spate. Lucrul cel mai izbitor la el erau ochii, unul albastru şi celălalt verde. Privirea lui strălucitoare era greu de suportat.

Boris făcu prezentările.

— Fiţi bineveniţi! spuse italianul cu o voce subţire, metalică. Brad mi-a destăinuit că sunteţi prietenii lui. Asta înseamnă că sunteţi şi ai mei. Aţi dori să vă cunoaşteţi viitorul?

— Nu neapărat, spuse amabil Santoy. Am ţinut să-l cunoaştem pe cel mai celebru om din Bucureşti. S-a auzit de dumneavoastră şi în America.

— Sunteţi prea amabil, zâmbi rece Santana. Mai există mulţi ghicitori foarte buni. În ce o priveşte pe Jane, schimbă el brusc vorba, cred că preferă să stea de vorbă cu Brad. Doriţi să beţi ceva, domnule Santoy?

— Nu refuz.

Santana veni cu sticla şi paharele, apoi îl privi gînditor pe american, de parcă ar fi dorit să-i spună ceva şi se întreba dacă este cazul. Jane şi Boris dispăruseră într-o cameră alăturată. Râsul cristalin al fetei se auzi de câteva ori.

— Domnule Santoy, începu italianul ezitant, mie mi se întâmplă rareori să mă mir de ceva. Poate că ăsta este un semn rău, de îmbătrânire prematură. De data asta însă... Lucrurile par a depăşi orice imaginaţie.

— Ei, chiar aşa, spuse americanul zâmbind. Ce-ar putea să fie?

Santana aduse o mapă de carton ce conţinea un teanc destul de gros de hârtii îngălbenite. Se aşeză la masă şi se uită cu precauţie la câteva file.

— Trebuie multă grijă, sunt destul de fragile, spuse el. Sunteţi bun să aruncaţi o privire? Cu blândeţe, vă rog!

Americanul îşi puse ochelarii săi retro şi se uită. Era un roman scris în anul 1997. Se numea *Zeul apatiei*. Era pe punctul de a spune o frază convenţională, când dădu peste propriul lui nume. Citi mai departe, bucurându-se în sinea lui că n-a uitat limba română. Constată că pe fiica personajului cu pricina o chema Jane şi venea în Rominia la puţină vreme după tatăl ei. Cei doi erau din Houston, Texas. Văzu apoi o relatare despre un anume Tom Santana, care locuia într-un cort din Muzeul Vivant Herestry.

— Extraordinar, mormăi Santoy. În viaţa mea n-am văzut un fals mai bun. Cum au reuşit să învechească hârtia?

— Asta n-ar fi o problemă, spuse gânditor italianul. Se putea găsi hârtie din epoca respectivă. Alta este chestiunea.

— Care?

— Textul a fost expertizat. Prin cele mai ştiinţifice metode.

— Rezultatul?

— A fost scris atunci, în urmă cu şaizeci de ani. Nu încape nicio îndoială. M-am adresat mai multor specialişti. Nu există niciun dubiu.

— Nu se poate, exclamă Santoy.

— Ce nu se poate? întrebă foarte bine dispusă Jane, apărând în preajma celor doi împreună cu Boris.

Taăl ei îi explică despre ce este vorba. În mod surprinzător, fata izbucni într-un râs cristalin:

— Brad apare şi el?

Santana făcu un semn afirmativ.

— Şi? întrebă fata, înroşindu-se uşor.

— Linişteşte-te! interveni Boris Ionescu, alias Brad Johnson, drăgăstos şi vag ironic. Şi acolo ne vom îndrăgosti unul de celălalt.

Fata se aruncă în brațele lui, fără să-i pese de nimeni.

— Bună scenă, mormăi Santoy. Presupun că vreți să vă căsătoriți. Cât mai repede, nu?

Cei doi tineri nu spuseră nimic, dar privirile lor erau grăitoare. Santoy se întoarse spre Santana:

— Ce părere ai? îl întrebă.

— Aici în manuscris există ceva despre o entitate de proveniență extraterestră. Ea s-ar afla deasupra României, într-un satelit geostaționar abandonat. Satelitul există în redalitate. Există oare şi entitatea?

Santoy îşi ridică sprâncenele şi umerii, a nedumerire.

— Ar fi posibil, continuă Santana. În roman există o ipoteză foarte interesantă. Dacă o interpretăm într-un anumit fel, ajungem la o singură concluzie.

— Care?

— Că întâmplările relatate s-au petrecut aievea, într-o lume paralelă.

— Bine, dar autorul nu ştia ce se va petrece în viitor, interveni Brad.

— Corect, încuviință italianul. Atunci vom spune că manuscrisul a fost „aruncat" dintr-o lume paralelă în lumea noastră.

— Iar noi sunte nişte ficțiuni? întrebă Jane.

Santana făcu semnul predării, ridicându-şi braţele subţiri:
— De la un punct înainte, lucrurile se înnoadă, cum se spune pe aici. Logica nu ne mai foloseşte la nimic. Fiecare crede exact ceea ce doreşte.

Partea a doua

Visul lui Stephen King

„Lumea este, poate, schița rudimentară a vreunui zeu infantil, care a abandonat-o la jumătate, rușinat de execuția deficientă; e opera unui zeu subaltern, de care zeii superiori se amuză; este producția confuză a unei divinități pensionate și senile, care a și murit."
(David Hume, **Dialogue concerning Natural Religion,** V, 1779)

„Pacea înțeleasă în sens tradițional, ca o conviețuire reglementată prin lege nu pare a fi o nevoie generală. Printre numeroasele determinante ale comportamentului uman nu poate fi identificat un «instinct al păcii», de același tip cu instinctul alimentar sau instinctul sexual... Cred că omul nu vrea pacea, ci satisfacerea nevoilor sale."
(H. U. Wintsch, **Erziehung zur Friederfertigkeit,** 1973)

I

ZEUL

„Membrii categoriei XM pot investiga orice populație rațională. Intervențiile lor trebuie să nu contrazică tendințele naturale de evoluție ale respectivului grup."
(Codul XM)

Sunt XM000024. Folosesc un limbaj natural, deşi n-am interlocutori pământeni.

Cei din Rominia mă numesc Entitatea şi cred că locuiesc într-un satelit geostaționar, deasupra țării lor. Unii mă divinizează.

Nu înțeleg afectivitatea. Pot doar să inventariez preferințele şi aversiunile nemotivate logic.

Sunt în stare să pătrund în orice conştiință, ca martor sau stăpân. Am fost împărat, cerşetor, prostituată, militar. Am luat decizii în numele unor şefi, m-am supus când am fost subaltern. Am înțeles ce-i pune în mişcare pe oameni: frica de moarte, dorința de putere, pofta sexuală. Mişcările lor sociale sunt simple şi stereotipe.

Nu înțeleg umorul. Nu mă amuz niciodată. Nu ştiu decât din cărți ce simt ei atunci când râd sau zâmbesc. Nu pricep nici tristețea sau umilința. Dacă dețin rudimentul unui sentiment, este vorba despre plictiseală. Se iveşte atunci când curiozitatea nu-mi mai este satisfăcută.

Oamenii cred că extratereştrii sunt ființe asemănătoare lor. Unitatea materială a Universului presupune şi o unitate psi-

hologică, spun ei. Nu şi-au imaginat fiinţe capabile doar de curiozitate pură.

În Rominia, oamenii sunt în mod special dominaţi de afecte. Modul capricios de a fi al „sufletiştilor" mi s-a părut interesant. Sentimentalii, sufletiştii romi şi români s-au confruntat. Ca urmare, românii au început să-şi părăsească ţara. Am avut un rol în această privinţă, întărindu-le apatia. Am presupus că astfel vor apărea situaţii interesante.

Românii mă numesc şi Zeul Apatiei, intuind acţiunea mea. El ne-a făcut să ne cadorisim ţara ţiganilor, spun ei, să plecăm prin alte părţi ale lumii şi pe-acolo să scâncim neputincios. Un zeu răutăcios şi batjocoritor. Ne-a risipit pe toată planeta şi în locul nostru i-a lăsat pe ţigani, să-şi sporească averile şi să se înmulţească.

Am trecut printr-o stare de absenţă, vreme de câteva decenii nu m-a mai interesat lumea lor. Când am început din nou să-i observ, lucrurile se schimbaseră. Romii deveniseră stăpânii ţării, iar românii erau minoritari.

Un român, intelectual decăzut, e obsedat de vinovăţia mea. La beţie, mă strigă, uitându-se în sus. Vino aici, pui de curvă! Să stăm de vorbă. Faţă în faţă. Să te bag în pizda mă-tii! Dacă ştii ce e aia... Începe să plângă. Apoi râde. Nu-l înţeleg. Ce contează unde trăieşti? Ce înseamnă ţară? Ataşament sentimental faţă de un anumit spaţiu geografic? Preferinţă pentru oameni având acelaşi genom cu tine? Este ilogic. Unii îşi omoară copiii sau părinţii. Sunt cuprinşi în mod intempestiv de furie şi ucid. Ura se naşte din iubire, spun înţelepţii lor. Atunci?

Va urma ceva plin de neprevăzut. Hotărârea mea a fost luată. Voi crea un catalizator.



DACĂ XM000024 NU ÎNTRERUPE PROCESUL SĂU DE UMANIZARE ŞI CONTINUĂ SĂ INTERVINĂ ÎN MOD IN-

ADECVAT ÎN EVOLUȚIA OAMENILOR DIN ROMINIA, VIRTUALIZAREA SA VA FI INIȚIATĂ PESTE 20 ZILE PĂMÂNTENE. XM0013.

1. Muzeul Vivant Herestry
Luni, 1 iulie 2058

Tom Santana se simte un intrus, deşi mutarea Curții în Herestry s-a făcut la sugestia lui.

Ieri a anunțat că în Rominia va avea loc un eveniment foarte important. *Nu ştiu de ce natură. Un mare cutremur, o invazie armată. Un meteorit uriaş sau o lovitură de stat.* În clipa când a vorbit, ascultat cu atenție de mai marii țării, în frunte cu însuşi împăratul (acesta părea, în mod ciudat, mai binevoitor decât oricând), Santana a fost convins că Entitatea îi va spune ce anume se va întâmpla. Dar chiar după ce şi-a terminat comunicarea, a simțit o sfârşeală şi însoțită de un fel de jale, nemaitrăită vreodată. Un copil părăsit de mama lui, neputincios, scâncind ca un cățel nemâncat. Nu mai am nimic de spus, s-a terminat cu ghicitul în cărți şi cu clarviziunea. Mă simt de parcă aş fi ieşit din spital, dărâmat, cu mintea golită, buimăcit ca un bețiv dimineața.

Niciodată n-a fost mai nesigur de sine. Parcă alunecă pe un tobogan, într-un vis urât. Jos îl aşteaptă un lichid tulbure, un lac acoperit de ceață gălbuie, încrețit de mişcările încete ale unor monştri.

Toți au fost siguri, ieri, că îi va dezvălui împăratului ce anume nenorocire va lovi țara şi ce-ar fi de făcut. N-a fost el sfătuitorul suveranului? Nu l-a chemat Baxt la Palat de câte ori a avut de luat o hotărâre mai importantă? Ba da.

Ochii lui de două culori, verde şi albastru, sunt tulburi. Poartă aceeaşi rasă pământie de călugăr modest, merge la fel de precaut. Vorbeşte singur. Vocea lui este subțire şi metalică. Să mă duc la împărat cât mai repede! Să-i spun că nu sunt vi-

novat. Entitatea nu-mi mai transmite nimic. Ce să fac? Să-l rog să mă ierte.

În Micul Palat din Herestry, împăratul şi cei apropiaţi lui stau mai mult în salon. Este o încăpere destul de mare, totuşi măruntă faţă de uriaşele spaţii din Palatul Imperial. Suveranul şi împărăteasa s-au obişnuit repede cu noile condiţii, ca şi cum ar fi aşteptat de multă vreme clipa umilinţei. Baxt este de felicitat pentru naturaleţea arătată acum, când este foarte departe de fastul anilor trecuţi.

Împăratul obişnuieşte să stea într-un fotoliu modest. Ăsta este foarte bun, mă. N-aduceţi nimic de la Palat. Să vadă oamenii că suntem de-ai lor. În locul lui preferat se află şi azi. Fumează un trabuc Espero. Nu şi-a mai vopsit părul în ultima vreme. La rădăcină, firele aspre şi rare sunt sclipitor de albe faţă de pielea smolită a capului. Pe figura lui de mâncău, indiferenţă, dacă nu cumva chiar delăsare.

Ajuns în faţa lui, Santana face o plecăciune. Spune în româneşte:

— Să trăiţi, Majestatea Voastră!

Baxt al II-lea îl măsoară distant. Răspunde în silă:

— Să trăieşti şi tu!

Are alt glas, mai subţire. Este aproape un moşneag. S-ar spune că nu mai doreşte decât linişte.

Italianul priveşte peste umărul drept al împăratului, aşa cum cere protocolul:

— Majestatea Voastră îmi permite să-i adresez cuvântul?

Baxt scutură încet scrumul trabucului şi zâmbeşte acru:

— Lasă formalităţile, Santana! Nu vezi în ce situaţie ne aflăm? Spune ce ai de spus! – Rânjeşte amar –. Te pomeneşti că ai venit să-mi spui ce se va întâmpla. Amărâtule!

Santana se face că nu pricepe:

— Vreau s-o întreb pe Majestatea Voastră dacă Palatul Imperial este bine protejat. În asemenea situaţii, mulţimea intră şi devastează. Ar fi păcat.

Împăratul ridică din umeri:

— Nu mă interesează. Există oameni de ordine. Poliție, armată. Ministrul de interne mi-a promis că totul va fi OK.

Se uită în ochii italianului. În privirea lui împăienjenită de băutor, o lucire de furie, numaidecât stinsă. Glasul său este cel al unui moşneag sătul de mizeriile vieții:

— Nu cred că va fi o revoltă. Nu ştiu de ce, dar simt că lucrurile se vor repeta.

— Cum, Majestate?

— Noi ne vom da înapoi, iar ei se vor aşeza pe scaunul rămas liber.

— O rog pe Majestatea Voastră să mă ierte, dar de ce este necesară o retragere? Nu există nicio urgență.

Baxt are o strâmbătură de dezgust. Italianul aşteaptă continuarea. Ochii lui de iguană sunt larg deschişi.

Împăratul zice în silă:

— O să spui că puterea nu se lasă atât de uşor, dintr-o toană. Da? Ai dreptate. Numai că acum nu funcționează regulile clasice. Este altceva.

Suflă înspre Santana fumul aromat. Îi face semn cu arătătorul său gros să se aşeze în fața lui. Pe figura de abanos a aghiotantului imperial, încremenit în picioare, la trei paşi de împărat, o strâmbătură. Nu l-a înghițit niciodată pe fostul cartomant.

Italianul se aşează pe marginea fotoliului, aşa cum se cade unei făpturi neînsemnate, atunci când se află în fața împăratului. Priveşte într-o parte, înspre o oglindă menită să dea iluzia de spațiu mai mare.

— Uită-te în ochii mei, Santana! îi ordonă Baxt al II-lea, cu o urmă de autoritate în glasul lui subțiat. Eu simt că acum eşti un om ca toți oamenii, nu mai ai nicio putere. Dar poate mă înşel. Mai eşti în stare de ceva? Poate mă lămureşti şi pe mine ce se petrece în țara asta.

Ultimele cuvinte le spune aproape milogindu-se. În engleza lui impecabilă apar nişte inflexiuni molatice. Aşa vorbesc romii

fără studii în State sau în Anglia. Este ca şi cum împăratul s-ar fi reîntors în adolescenţa lui, înainte de a pleca peste ocean pentru a se şcoli.

Nicu, aghiotantul, îşi imaginează diferite moduri de ucidere a lui Tom Santana. *Numai porcul ăsta de macaronar este de vină pentru toate. Dacă îl omoram de la bun început, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Fututul dracului! L-aş castra şi l-aş pune să-şi mănânce fasolele lui de neputincios!*

Nicu este bastardul lui Baxt. Dacă toţii fiii legitimi ai împăratului ar muri, ar putea aspira la tron. Dar este prea grosolan şi prostănac pentru aşa ceva. Baxt o ştie, însă îi apreciază fidelitatea. Odată, pe când Santana îi ghicea în cărţi, împăratul s-a trezit vorbind. Ca să-i fii credincios cuiva, trebuie neapărat să cam slab de minte. Aşa a zis.

Împăratul îşi stinge trabucul. Mâna lui plină de pete mai închise la culoare tremură uşor. Italianul zice:

— Majestatea Voastră are dreptate. Situaţia e ieşită din comun. Totuşi, cred că partida nu este pierdută. Câtă vreme nu există forţe politice opuse, nu văd cine ar prelua puterea. Armata vă este fidelă.

Baxt al II-lea face un gest de plictiseală:

— Vorbeşti ca un jurnalist, nu ca un iniţiat. Nu aşa ceva aştept de la tine. Ne-ai adus pe toţi aici, ca pe o turmă de oi. Ai anunţat că vei ne vei da vestea cea mare. Care veste? Ce veste? Nu mai eşti bun de nimic, căcăciosule! Să te ia dracu', Santana!

Ultimele cuvinte le spune calm, fără ură. În glasul lui, o pace necunoscută mai înainte. Renunţare, ba chiar recunoştinţă pentru cine l-a scos dintr-un rol obositor.

— Majestate, şopteşte italianul, aveţi dreptate. Nu mai am nicio putere. Sunt un biet muritor. Entitatea a vorbit prin gura mea. Nu mai am niciun contact cu ea. Ce pot să fac?

— Să inventezi, mă, spune calm Baxt al II-lea. Dacă îmi eşti devotat, cum spui, asta ai de făcut. Cine naiba a mai auzit de politică bazată pe adevăruri? Hm? Ia spune! Să-mi ghiceşti în

cărți și tot poporul să afle că poziția mea este solidă. Sau să găsești altceva. Un zvon. Că vine cutremurul cel mare. Oamenilor nu le mai arde de politică, atunci când sunt amenințați. Uită de toate.

— Există un zvon.

— Ăla cu moartea lui Bereketo? Știu. Românii spun că atunci când Bango moare, toată șandramaua noastră se duce de râpă, iar ei își recapătă țara. Asta este?

Santana încuviințează, înclinându-și repede capul lunguieț, cu păr blond și rar.

— De la noi s-au molipsit, spune Baxt disprețuitor. Am auzit că pe vremuri nu erau atât de superstițioși. În timpurile noastre... Să crezi asemenea prostii...

— Majestatea Voastră are dreptate, așa este. Numai că...

— Ce anume? Fii explicit, Santana! – Zâmbește crud. Face un gest cu indexul lui negru și gros înspre aghiotant –. Că altfel te dau pe mâna lui Nicu... Poate știi... Te-ar mânca fript, dacă ar fi în stare. Când apari, vede roșu în fața ochilor. Asta o știu de pe vremea când puteam citi gândurile oamenilor. – Se răsucește greoi în fotoliu, cu un geamăt abia auzit –. Este, Nicule? Am dreptate? Ce i-ai face domnului Tom Santana, marele nostru cartomant, dacă ți-aș da mână liberă? – Devine poruncitor –. Spune, mă! Exact ce ai în cap acum, în clipa asta!

Aghiotantul ia poziție de drepți:

— I-aș tăia boașele și l-aș pune să le mănânce, Majestatea Voastră.

Baxt al II-lea se înveselește. Pe fața lui smolită, zâmbetul stă cumva strâmb:

— Bravo, mă! Așa te vreau. Că m-am săturat de căcăcioși. Ce spui, Santana?

Italianul se înclină către aghiotant, fără să se ridice de pe fotoliu. Nicu îl privește crunt, mușcându-și buzele.

— N-am niciun gând rău, Majestatea Voastră, spune Santana cu voce stinsă. Mă mir că domnul aghiotant imperial mă socotește atât de periculos.

Baxt sare în picioare ca un om tânăr. Nicu începe să zâmbească.

— Fă-i-o, mă! urlă împăratul. Acum! În fața mea.

Nicu nu pune la îndoială ordinul imperial. Îl cunoaşte prea bine pe Baxt, pentru a nu-şi da seama că este serios. Începe să vorbească în aparatul său portativ, în romani. Dă ordine.

Împăratul se plimbă agitat. Îşi toarnă o cupă de vin. O bea pe nerăsuflate. Înjură pentru el însuşi:

— Fut-o în cur de Entitate! Să vedem ce face când i-oi scopi omul.

Santana se ridică încet şi îl urmăreşte cu privirea pe suveran. Fața lui lungă şi slabă, de ascet, este imobilă. Apoi zâmbeşte slab, neîncrezător. Se ivesc dinții lui lungi şi subțiri, de peşte. *Nu cred că este posibil aşa ceva. Este totuşi un şef de stat. Ne aflăm în secolul al XXI-lea.*

Câțiva curteni, aflați în partea opusă a salonului, ies tiptil, la un semn al aghiotantului.

Italianul face câțiva paşi spre ieşire, în stilul lui precaut. Nicu îl apucă brutal de braț şi îl obligă să se reaşeze.

— Stai jos, mă! îi şuieră în ureche. Că-ți rup gâtul! Laptele mă-tii de neputincios şi de bulangiu!

Apar trei oameni în halate albe. Doi dintre ei sunt foarte solizi, având alura unor infirmieri de spital psihiatric.

Baxt bate din palme. Toți se uită la el.

— Atenție, bă! spune împăratul cu vocea lui de demult, aspră, vulgară. Nu vreau sânge pe aici. Şi nici urlete. Pe tăcute să faceți treaba!

— Majestate! imploră italianul. V-am fost slugă supusă. Şi vă sunt încă. – Se lasă în genunchi cu o mişcare neîndemânatică –. Cruțați-mă!

Baxt face un semn imperios din cap. Cei doi zdrahoni îl înşfacă pe Santana şi îl întind pe covorul gros, de culoarea mierii. Al treilea (medic?) îi lipeşte o fâşie de adeziv pe gură. Apoi se întoarce deferent spre împărat:

— Majestatea Voastră ordonă să-l anesteziem?

— Nu, pe viu. Să vedem dacă Entitatea aia a lui o să-l scape.

Italianul își holbează ochii și bolborosește ceva neinteligibil.

— Așa, mă, mugește CA UN CERB! urlă Baxt. Ei, Nicule, ești mulțumit?

Aghiotantul rânjește.

Sub rasa de culoarea pământului, picioarele lui Santana sunt albe, fără păr, subțiri, ca de copil.

Cei trei întind sub corpul italianului o folie mare de plastic. Apoi îi pun între picioare un ghemotoc de vată.

Santana are o zvâcnire disperată. Infirmierii sunt însă mult prea puternici pentru el. Îl mențin fără efort cu membrele răsfirate.

Al treilea scoate la iveală un bisturiu strălucitor. Cu el îndreptat în sus, ca un iatagan, se apleacă asupra lui Santana.

2. Piața Dorobanților
Marți, 2 iulie 2058

Paul Santoy este un miliardar american de origine română, venit în Rominia pentru a-și recupera tânăra soție, Renata, fosta amantă a defunctului Bango, duce de Cravy.

Împăcarea a fost firească, de parcă amândoi ar fi exersat-o de multe ori înainte. Santoy știe că un bărbat de vârsta lui nu poate decât să ierte, indiferent cât *fitness* ar face. Tinerețea este crudă și nemiloasă, zice el.

Bogătașul din Houston, Texas, colecționează, printre altele, trăiri neobișnuite. În tinerețe a fost mercenar de elită. Lucrând apoi ca ucigaș plătit, și-a făcut un capital. Au urmat câteva speculații de bursă, norocoase. Santoy are legături avantajoase cu mai multe mafii, iar investițiile lui legale sunt atât de profitabile, încât, practic, imperiul lui financiar este indestructibil. De la un punct încolo, spune el, lucrurile merg de la sine. Când aude de răpiri și asasinate, spune că toți au nevoie de el viu.

Mort nu le-aş fi de niciun folos, fiindcă banii s-ar duce pe apa sâmbetei. N-ar pune mâna pe ei. Sunt acoperit din toate părţile.

Santoy apare adesea la Micul Palat din Herestry. Renata îl însoţeşte. În mintea ei se află un amestec de revoltă, lăcomie şi poftă de a se supune. Mai nou, îi aruncă ocheade neruşinate prinţului moştenitor, Iulian, un tânăr indecis şi leneş. Acesta nu-i dă nicio atenţie, deşi Renata este o femeie frumoasă.

Iulian este al treilea născut al perechii imperiale. Primii doi, tot băieţi, au dispărut în împrejurări cunoscute doar de câţiva apropiaţi ai împăratului. Cei mai mulţi cred că au fost victimele lui Bango. În realitate, s-au depigmentat şi trăiesc foarte bine în State. Împăratul le-a instituit nişte rente substanţiale.



În anul 1996, în România a apărut o carte unde se întrevede existenţa noastră. Se vorbeşte despre Unicul Metagalactic, cel avid de informaţii, curios ca şi noi. Formarea unei civilizaţii globale ar fi primejdioasă, scrie autorul, fiindcă, în cele din urmă, din lipsă de informaţii inedite, Unicul ar muri. Se pare că la fel au raţionat semenii mei, atunci când au stopat expansiunea limbii engleze, ajunsă la apogeu prin anul 2010.

Sunt satisfăcut de felul cum vorbesc oamenii din Rominia. Amestecul rezultat din engleză, romani şi română este interesant şi schimbător. Oamenii din Rominia modifică fără încetare sensurile cuvintelor. Explicaţia este „bătaia de joc", născută din distanţare şi neimplicare. Românii, câţi au mai rămas, ţin la limba lor, ca orice minoritari. Ţiganii, în schimb, se joacă neîncetat cu vorbele, le amestecă şi le pocesc.



Santoy se gândeşte la ce i-a sugerat un adversar al dinastiei. Să devină preşedinte al Rominiei printr-o revoluţie de palat.

Românilor le plac conducătorii veniți din afară, domnule Santoy. Străinătatea îi excită, o doresc. Bine, dar ce va spune OPE-ul? Nu cumva va prefera să salveze dinastia? Nu. Vor accepta republica, dacă țiganii rămân pe loc, iar românii nu doresc să se repatrieze. Ajutoarele vor veni în continuare.

Să mai vii pe aici, domnule Santoy, îi spune de fiecare dată Baxt al II-lea, la despărțire, cu un zâmbet strâmb pe fața lui smolită. Şi doamna, evident. Dar desigur, Majestatea Voastră, va fi privilegiu să vă revăd. Când aude aceste vorbe, Baxt îşi înalță o sprânceană. Nu cumva husănul ăsta îşi bate joc de mine? Futu-l în cur! Face caz de țărişoara lui, dar nici prin gând nu-i trece să se întoarcă.

Dinastia a fost întemeiată în 2024, de tatăl actualului suveran. După lupte între facțiuni rivale, Baxt I, Întemeietorul, a avut câştig de cauză. L-a ajutat darul lui de a citi gândurile. A anihilat toate comploturile. În cele din urmă, opozanții au făcut act de vasalitate, iar împăratul i-a iertat pe toți. Câțiva au dispărut, totuşi. Nimeni n-a comentat. Dintre cei periculoşi a scăpat doar viitorul duce de Cravy, pe atunci un adolescent. Întemeietorul l-a cruțat, deşi ştia că şi el are darul de a pătrunde în mințile oamenilor. Nu-mi convine să n-am niciun duşman, a spus Baxt. Nu sunt dictator. La mijloc a fost şi o superstiție: moartea lui Bango îi readuce pe români la putere. Aşa se vorbea.

În deceniile următoare, Casa Imperială şi-a făcut o lege din evitarea conflictelor fățişe cu ducele de Cravy, Dan Bereketo, zis Bango. Acesta s-a comportat ca un stăpân feudal. Formal, a recunoscut hegemonia împăratului. În fapt, pe teritoriul controlat de el, dinastia n-a avut nicio putere. Înainte de-a muri, Bango a devenit din ce în ce mai agresiv. Spionii lui s-au transformat în terorişti, încercând un atentat împotriva lui Baxt. Înspăimântat, împăratul s-a mutat în Herestry, fiind convins că acolo va fi mai ferit.

Santoy părăseşte Micul Palat, înconjurat de cei trei din garda lui de corp, toți neomenesc de calmi şi de relaxați, Tanaka,

Dave şi John. Aceştia nu mai sunt atât de bronzaţi ca la sosirea în Rominia. Americanii au renunţat la lentilele cosmetice de contact. Ochii lor au redevenit albaştri. Cei trei privesc stânga-dreapta. Rutina.

În grupul magnatului se află şi Nelu, glumeţul colonel autohton, muncit în sinea lui de îndoieli cu privire la viitorul lui. Ce dacă l-am slujit pe Baxt? îşi repetă. Sunt un profesionist. N-am făcut politică. Iar dacă vin husănii la putere, atunci..., mă albesc şi-mi ofer serviciile. Sau poate mă ia ăsta cu el în State, că mă place, aşa mi se pare. Dar nu-mi pot lăsa familia de izbelişte. Ne încarcă pe toţi? Ar putea, la banii lui. Mă angajează în locul ăluia care s-a dilit şi-a vrut să-l radă. Dacă Tanaka mă ia la verificări, o să vadă că am rămas meseriaş.

— Ia spune, Nelule, ce părere ai de toată zarva asta? îl întreabă Santoy. A mai fost aşa ceva de când eşti tu în serviciu?

— Niciodată, spune Nelu foarte serios. Totul a mers ca pe roate. Am avut de-a face numai cu mărunţişuri. Doar prin 2023 a fost ceva mai grav. Eram mic pe atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiţi? Dictatura albă, aşa i-a rămas numele. Romii au zburat din toate posturile de conducere, dar nu pentru multă vreme. Nici acum nu se ştie de ce husănii, mă scuzaţi, românii au dat îndărăt. În manualele de istorie scrie că românii şi-au pierdut vocaţia de a conduce. Basme! Cine ştie ce-o fi fost în realitate. Cei veniţi din străinătate pentru a conduce au plecat rapid, de nebuni. S-a spus că ţara este neguvernabilă... Baliverne... Ştiţi dumneavoastră... Apoi a venit împăratul.

— Am mai citit câte ceva, spune gânditor Santoy, uitându-se la Renata. Soţia mea este mult mai informată. Dar să revenim... Ce se petrece acum?

Nelu clatină din cap, nedumerit. Îşi frământă mâinile puternice. (Uitându-se la ele, Renata se înroşeşte uşor.) Apoi spune ezitant:

— Domnule Santoy, eu am o educaţie ştiinţifică. Ştiu destule şi despre magie. – Priveşte în jos şi parcă începe să vorbească

doar cu el însuşi –. Una este să îndoi o furculiţă de la distanţă şi alta să manipulezi un popor.

Bogătaşul aşteaptă, privindu-şi cu atenţie soţia.

— Până la urmă, continuă trist Nelu, tot zvonurile au dreptate. Entitatea aia îşi bate joc de noi. Poate are dreptate, a venit vremea să plătim.

— Pentru ce?

— Fiindcă le-am luat ţara românilor.

— Nu se poate spune aşa ceva. Ei v-au făcut-o cadou, mai degrabă.

Nelu oftează:

— Sunt multe... Nu le ştiţi pe toate. Întotdeauna învingătorul îşi pierde capul. – Zâmbeşte căznit, încercând să-şi recapete buna dispoziţie –. Dar de ce discutăm chestii de-astea? În definitiv, ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Asta o ştie oricine.

— Fatalism.

— Dacă preferaţi acest termen... La început, romilor nu le-a venit să creadă că totul este atât de simplu. Au trăit într-o lume paralelă. Au profitat de o societate aparent democratică, plină de posibilităţi ilegale sau semi-legale. După ce ni s-a dat puterea pe tavă, am fost siliţi să ne schimbăm modul de a fi. De aici cred că a început decăderea.

— Cum?

— Vocaţia noastră era parazitismul. Când am ajuns la putere, ceva s-a defectat. I-am pus la treabă pe românii rămaşi în ţară, dar postura de stăpâni nu ne-a priit.

— Ce-ar zice mai marii ţării, dacă te-ar auzi? Hm?

Colonelul ridică din umeri:

— Nu cred că i-ar interesa prea mult. Ar spune că m-am ţicnit din cauza studiilor. Poate că m-ar da afară din poliţie. Ar spune că sunt prea intelectual pentru un poliţist.

— Paul, intervine Renata cu vocea ei de copil nevinovat, ce-ar fi să vizităm oraşul?

Santoy încuviinţează.

Ies din Herestry în argintiul mobil blindat Necklace 23 (la modă este botezarea vehiculelor), de culoarea cerului senin, cu stele argintii, pus la dispoziţie de oficialităţile romine. Ţiganii din preajma Micului Palat îi urmăresc cu priviri indiferente. Plutesc lin, fără zgomot, deasupra gropilor cu gunoaie, peste străzi desfundate, flancate de cioturile unor arbori ciopârţiţi cu toporul.

Trec pe lângă o clădire înaltă, abandonată, cu ferestrele oarbe. Un ciob rămas într-o cercevea sclipeşte orbitor. Cândva, aici a fost sediul televiziunii de stat. Întâlnesc câteva haite de câini. Ajung în Piaţa Dorobanţilor. O încăierare. Scuarul este plin de oameni. *Aici sunt vreo două sute.* Nelu dă să vorbească în aparatul său. Renata îl apucă de mână şi îi spune cu glas de fetiţă nevinovată:

— Fă-mi o favoare, te rog! Lasă-i să se bată! Fără poliţie! Să vedem cum iese!

Colonelul se uită întrebător la Santoy. Acesta încuviinţează. Renata zâmbeşte tandru, nu se ştie pentru cine.

Mobilul rămâne suspendat, nu prea departe de bătăuşi. Repulsoarele scot un sunet ascuţit. Celor din piaţă nu le pasă că un vehicul cu însemnele Casei Imperiale s-a oprit aproape de ei. Unul dintre ei (român, ţigan?) îşi mişcă degetul mijlociu al mâinii drepte în sus şi în jos. VĂ FUT PE TOŢI! urlă el cu un glas dogit de beţivan. Mă cac în imperiul vostru!

Nelu se mulţumeşte să zâmbească vag. Doamna Santoy pare a gusta expresiile fruste ale omului. Se amuză discret. Îşi aminteşte că prima lecţie a lui Bango a fost despre înjurături. Pe-astea trebuie să le înveţi la început, fato.

— Ce părere are poliţia? se interesează Santoy.

— Deocamdată, nu ne prea băgăm, spune Nelu. Încăierări de-astea sunt aproape în fiecare zi. Cine ştie ce conturi se reglează...

— Bine, dar sunt două tabere, insistă bogătaşul. Ţiganii se bat cu românii.

Poliţistul se străduieşte să rămână binevoitor:

— Aparenţele înşală. Nu e un conflict etnic. În Bukry sunt nişte sfere de interese. – Se sileşte să râdă –. Nu e o insurecţie. Şi nici o revoluţie. – Ezită câteva secunde –. Lucrurile nu sunt atât de clare. Românii preiau puterea... O afirmaţie naivă. Noi controlăm totul. De fapt, problema este alta.

— Care?

— Retragerea romilor de la putere. Pur şi simplu. Pare absurd. Derularea istoriei în sens invers. Mişcare de pendul. S-a mai întâmplat aşa ceva şi prin alte locuri.

— Spune, Nelule, zice zâmbitor Santoy, simţi cumva nevoia să te retragi? Să le laşi puterea românilor? Husănilor, cum le spuneţi voi? Hm?

Poliţistul îl priveşte de parcă ar vedea o fantomă. Vorbeşte cu grijă, ca şi cum nu şi-ar găsi cuvintele:

— Da, cred că da. Din când în când îmi vine să trag rafale scurte în toţi decoloraţii. În cei adevăraţi, vreau să spun. Chiar şi în dumneavoastră, nu vă supăraţi! Dar apoi îmi apare în minte o forţă contrară. O dorinţă de supunere şi de renunţare. – Rânjeşte pe neaşteptate –. Nici să fii slugă nu este prea rău. Nu cred că ştiţi cum este.

Santoy îşi aminteşte de prizonieratul lui. Răspunde serios:

— Ba ştiu.

Renata intervine cu drăgălăşenie, lipindu-se calin de soţul ei:

— Paul, te rog mult!

Bogătaşul reuşeşte să zâmbească binevoitor:

— Ce anume?

— Vreau să-i văd pe oamenii aceia de aproape, se alintă Renata.

Santoy îl întreabă din priviri pe Nelu. Acesta spune, sigur de sine:

— Nu este nicio problemă.

Miliardarul face un semn de renunţare.

Nelu ordonă scurt, în romani. Draiverul dă din cap în semn că a înţeles şi mişcă lin nişte manete. Mobilul se aşează pe sol cu un mic zgomot de aer expulzat brusc.

— Coborâm? întreabă Nelu.

Renata nu mai aşteaptă încuviinţarea lui Santoy.

— Da, spune, cu o mişcare adorabilă a umerilor.

Nici n-ai crede că este o meseriaşă cu atâta experienţă.

Bătăuşii se opresc. Furia lor se risipeşte pe loc, ca fumul de ţigară supt în sus de un aparat pentru purificarea aerului. Privesc, cu rânjete de veselie, înspre noii veniţi. În linişted întreruptă doar de hămăitul intermitent al unui câine, se aude un ordin răstit, în romani.

— Le zice să rămână pe loc, spune Nelu. Este unul dintre şefi, probabil. Nu-i înţeleg pe oamenii ăştia.

— E un fenomen cunoscut, intervine volubil Renata. Atunci când apare un al treilea adversar, duşmanii se coalizează în mod spontan.

Între grupul lui Santoy şi cei din piaţă au rămas doar vreo cinci metri. Autohtonii devin şi mai veseli, atunci când Renata începe să le zâmbească provocator şi să-şi mişte şoldurile.

Apoi lucrurile o iau razna. Renata se întoarce spre soţul ei, îl apucă de reverele veşmântului său Pozzi (30 grands este preţul întregului costum) şi îi urlă în faţă:

— Rămâneţi toţi pe loc! Auzi? Dacă vrei să mă mai vezi vie vreodată.

— OK, spune automat bătrânul. Rămânem pe loc. Toţi.

Renata se desprinde din grup şi se îndreaptă către grupul de bărbaţi sau, cine ştie?, de revoluţionari. Dispare ca printr-o scamatorie. Cei cinci, foştii ei companioni, rămân nemişcaţi. Tanaka, Dave şi John, nepăsători, Nelu, cu un surâs de admiraţie pe faţa lui smolită. Santoy are un zâmbet de om beat, care nu prea pricepe ce se întâmplă în jurul lui.



În anul 2009, câinii vagabonzi, mai întâi cei din oraşe, devin agresivi. Nivelul lor de inteligenţă creşte brusc. Stau la pândă

și-i atacă pe oameni doar în locuri strâmte. Mârâituri, scrâșnete de măsele. Urlete de durere și groază, înjurături, ordine răcnite.

Militarii se împușcă între ei, din greșeală. Ofițerii sunt furioși. Cum, bă, niște jigodii râioase vă pun vouă probleme? Nu puteți să curățați orașul ăsta? Sunt deștepți, domnule general. Da' n-au arme, bă! Ne trebuie echipamente speciale, domnule general. Mai multe arme albe. Ceva special. Lațuri, poate. Cum aveau hingherii pe vremuri. Armele de foc nu sunt prea bune.

Generalul dă să-și facă o cruce, dar își amintește că este chezaș și își curmă gestul la jumătate. Am trăit s-o văd și p-asta. Niște potăi pun pe fugă trupele mele de elită. Ce ai de spus, colonele? Nu ți-e jenă? Așa, un pic? Colonelul, cu o rană proaspătă pe obrazul stâng, domnule general, suntem antrenați să luptăm cu oamenii. Am început să ne pregătim mai mult pentru lupta cu arme albe împotriva animalelor.

Bine, dar și până acum... Desigur, domnule general. Totuși, condițiile diferă. Câinii ăștia sunt FOARTE RAPIZI. Colonelul își pierde tonul milităros. Parcă îl au pe dracul în ei. Sar la gât, la boașe, la rotule. La mâini. Îi arată semnul de pe obrazul său. Vedeți? Unul m-a surprins și pe mine. Cred că trupa și-a zis că am îmbătrânit și nu mai am reflexele ca lumea. De fapt, sunt cu toții câini de luptă. Asta este realitatea. Așa ceva avem și noi, au și alții. Dar într-un număr limitat.

Generalul clatină buimac din cap. Să știi că în provincie tot așa este. Ne cer nouă ajutor. Să vină trupele antitero și la noi! Așa zic. Dacă-mi permiteți, domnule general, ce părere are președintele de toată treaba? Ce să zică? Este un civil. Ce să priceapă el? Când i-am spus câți oameni am pierdut, a făcut ochii mari și a tăcut. După aia mi-a ordonat să apelez la toate resursele. Dacă nu, să-i rugăm pe străini să ne ajute. Futu-i în cur de străini! se scapă generalul. Colonelul zâmbește. Ne facem de râsul lumii. Am auzit că a fost un consiliu al apărării naționale, spune colonelul. Generalul confirmă. O prostie. Oamenii ăia n-au habar de problemă. Le-am spus să ne lase pe

noi să facem treaba. Populaţia să stea în case câtva timp şi să nu circule decât în vehicule asigurate. Să se distribuie apă şi alimente. Să se decreteze legea marțială. N-au fost de acord. Au spus că ne facem de râs pe plan internaţional. Preşedintele mi-a zis, pe blat, că pot să folosesc toţi militarii activi. Asta-i treaba. Vom începe operații de curățire.

Nu ştiu care dintre semenii mei a ridicat nivelul de inteligență al câinilor. Uneori între noi, „zeii", apar relații de tip uman. Cineva dintre noi, cândva, i-a „făcut" pe oameni? După chipul şi asemănarea sa?

Până acum n-am avut acces la o asemenea informaţie. În trecutul oamenilor există aspecte neinteligibile. Cunosc mai multe scenarii posibile ale începutului. Poate că unii dintre noi îl ştiu pe cel adevărat. Eu, nu. Pot pătrunde foarte departe în trecutul oamenilor, dar nu ştiu cum au început lucrurile. Există o limită, pentru mine.

3. Clinica Leopold Purum
Marți, 2 iulie 2058

În Bukry se află şi Jane, zisă Nasty, fiica lui Paul Santoy, mai tânără doar cu trei ani decât Renata.

Gândindu-se la fiica sa, bătrânul texan îşi mângâie uluit chelia roză. *Încep să cred în minuni. Jane renunță la droguri! Definitiv! Mă internez în spital, bătrâne. Aranjează treburile! O să ai o fată ca nouă. Nu mai vrea să i se spună Nasty, ca înainte. Parcă şi privirea i s-a schimbat.* A discutat cu ministrul sănătății, Strafil. Vă rog să-mi faceți o mică favoare. Să-mi permiteți să aduc nişte specialişti din Germania. Desigur, şi cei de aici sunt buni, dar... Nicio problemă, domnule Santoy, absolut nici una.

Strafil a propus Clinica Leopold Purum, cea mai bună care există la noi. Înainte se numea Clinica de Chirurgie Estetică. Purum, fostul ministru al apărării, a luat foc de la sine, s-a autoincinerat, ştiți dumneavoastră. Împăratul a considerat de cuviință...

În cea mai selectă rezervă a clinicii, Jane, deşi oarecum buimăcită de tranchilizante, reuşeşte să fie drăgăstoasă cu iubitul ei din Rominia, aflat lângă ea. Până mai ieri îi socotea pe bărbați nişte animale bune doar pentru sex. Acum este moartă după unul anume, Brad Johnson, cel mai cunoscut playboy din Bukry.

Acesta se află, după cum spune el însuşi, într-o „fututã de situație". Fata miliardarului s-a îndrăgostit de el, iar complotiştii români i-au propus să devină şeful lor. Eventual, preşedintele Rominiei, redevenită România după răsturnarea lui Baxt al II-lea.

Bine, dar meseria mea este să regulez femei pe bani. Prostii, nu contează. Toate femeile te votează. Îl votez fiindcă mi-ar plăcea să mi-o tragă. Da, fă, de-aia. O campanie electorală cum n-a mai fost niciodată pe amărâta asta de planetă.

Candidatul femeilor, aşa o să te boteze jurnaliştii. Apari în pula goală în fața mulțimii, la televizor. Sau holovizor, mă rog. Creier de geniu într-un trup de zeu! Ăsta-i sloganul tău electoral! În primele zile, adversarii tăi o să rânjească batjocoritor. Şi-a dat foc la valiză, idiotul ăsta de gigolo! Mare cretin, domnule! Ce să mai zic de ăia care au mizat pe el. Să-ți arăți membrul viril alegătorilor!? Ha, ha, ha! Cu ăsta nici n-are rost să discutăm. Ce principii democratice, ce platformă electorală? Absurd!

Iar apoi, după nişte sondaje de opinie, rânjetele să se transforme în strâmbături. Cum este posibil aşa ceva? Uite, mulți bărbați spun că îl vor vota. Un alt candidat se plânge: „Seriozitatea mea, familia, copiii mei ireproşabili! Totul nu face doi bani în fața ăstuia cu pula lui mare şi cu zâmbetul de star? Entuziasmul, energia, idealurile mele? Am urcat în fugă atâtea estrade, am strâns mii de mâini, negre şi albe. M-am lăsat filmat în timp ce făceam jogging. De pomană?"

O să fii testat, i se spune lui Brad, se va dovedi că ai o mare inteligență politică. Ce dacă eşti frumos şi ai o sculă mare şi

tare? Cu atât mai bine, o să zică bărbații. Că doar n-o s-o fută pe nevastă-mea.

Jane îl ține pe Brad de mână. Lângă pielea lui negricioasă *(au lucrat la marele fix ăia de m-au vopsit)* degetele ei par străvezii de albe ce sunt.

Brad îi povesteşte ce se mai întâmplă prin oraş. Engleza lui nu este prea grozavă, dar fata o găseşte adorabilă.

— Deocamdată n-au fost decât nişte încăierări, spune el. Românii i-au luat la bătaie pe țigani. Din senin. Până acum se întâmpla invers.

— Românii sunt toleranți, spune Jane. Am citit asta într-o carte a lui Santoy.

Brad o mângâie pe păr cu multă precauție, de parcă i-ar fi frică să n-o rănească. Pentru moment, a uitat că fetei îi cam place să fie brutalizată. Desigur, cu măsură.

— De ce-i spui aşa? o întreabă foarte blând. Doar este tatăl tău bun.

— Cum adică BUN?

— În sensul că nu vitreg. Aşa se spune pe la noi.

— Aha! Chiar că este un om bun. Groaznic de generos. M-am purtat ca o nebună cu el. Am crezut că dacă nu eşti agresiv, eşti un nimic, un gunoi.

— Cum sunt ăştia de-aici? schimbă Brad vorba. Eşti mulțumită de ei?

— Mă tratează ca pe o prințesă, zâmbeşte cam vulgar Jane.

— Este şi normal.

Zâmbetul fetei devine pervers, cam nepotrivit la o îndrăgostită:

— Vezi că şi banii sunt buni la ceva.

— Absolut, absolut, spune tânărul, oarecum absent.

Se aude o voce groasă, de om fără şcoală, dar coios:

— Futu-vă-n cur de husăni! Să vă cărați de aici! Să vă futeți prin alte părți! Asta este țara romilor, fute-m-aş în norocul vostru!

Jane tresare. Strânge brusc mâna lui Brad.

— Ce-a fost asta? Cine-a vorbit?

— O să te jugănim, bă, fututule! continuă vocea cea groasă, uşor răguşită. Iar pe-asta o s-o facem poştă! Laptele mă-tii de husăn! Cărați-vă!

În rezervă intră cei doi militari care o păzesc pe Jane. Încep, fără un cuvânt, să scaneze pereții cu un aparat mic, portocaliu. După câtva timp, se aude un semnal discret, melodios. Difuzorul căutat e la vreo doi centimetri de suprafața peretelui. Demontându-l cu mişcări rapide, militarul înjură cu voce scăzută, în romani. În gaura ivită, al doilea pune un material spongios, iar peste acesta o peliculă adezivă, de culoarea tapetului.

Înainte de a ieşi din rezervă, unul dintre cei doi face o mică plecăciune către Jane:

— Vă rugăm foarte mult să ne scuzați!

— Mulțumesc, zâmbeşte drăgălaş fata. Totul este OK.

După un timp, Brad spune meditativ:

— Aripa dură.

— Asta ce mai este?

— Extremişti. Împotriva românilor. Vor să-i extermine. Nu numai în Rominia. Şi pe-afară. Nebuni.

— De ce? se miră Jane. Este ceva normal.

— Glumeşti, nu?

— Bineînțeles. Sunt şi eu pe jumătate romancă, nu?

— Tocmai. Ăştia depăşesc toate limitele.

Brad spune vorbe aspre, dar nu pare deloc afectat.

— Curios, zice Jane, Santoy nu mi-a vorbit niciodată despre ei.

Bărbatul îi sărută mâna:

— Erai prea mică pentru asemenea lucruri. *Aiurea, erai o curvă diplomată de la doişpe ani.* Tatăl tău nici nu este în primejdie. – Clatină din cap –. Băieții ăştia răi nu sunt cine ştie ce periculoşi. Mai mult amenință decât fac.

— De ce?

— Ţiganii nu prea ştiu să se organizeze. Nici românii, ca s-o spunem pe-a dreaptă. Nu ştiu cine de la cine s-a molipsit...

Pe Jane n-o frământă asemenea lucruri. Ar vrea să ştie mai degrabă cum procedează teroriştii. Ce mijloace folosesc. *Aş vrea să văd un atentat. O crimă. De undeva, „din tribună". Da, cam aşa ceva.*

— Şi? Face ea un efort să se arate prinsă de discuţie.

— Nu sunt eficienţi. Era altceva dacă îi sprijinea INTREPID-ul.

— Ce înseamnă INTREPID?

— Organizaţia mondială a teroriştilor. Sunt reprezentaţi şi la ONU. N-ai de unde să ştii, nu te-au interesat treburi de-astea pe tine.

Jane se încruntă o clipă:

— Acum ştiu. Unii ziceau, la o petrecere, că Santoy este şeful INTREPID-ului în State. – Din nou, zâmbetul pervers, profesional –. Ştiu şi despre Pactul Negru, dacă te interesează.

O clipă, Brad pare un prostănac. Jane, zisă Nasty, este sau nu o gâsculiţă aflată la dezintoxicare? O priveşte cu gura întredeschisă. Fata nu observă nimic deosebit. Constată, în sinea ei, a mia oară, cât de frumos este amantul ei. *Ca un zeu.* Spune, schimonosindu-şi drăgălaş buzele pline:

— Vezi, mai ştiu şi eu câte ceva.

Brad Johnson, favoritul femeilor din înalta societate a Capitalei, îşi revine cu un mic efort:

De unde ştii de pact? De la tatăl tău?

Jane, nedumerită:

— Ştiu, pur şi simplu. N-aş putea să-ţi spun de unde.

— Cunoşti şi amănunte? Sau ai auzit, doar aşa, un nume?

— Ştiu tot. Ţiganii sunt ţinuţi între graniţele Rominiei. Primesc regulat ajutoare. Românii au fost încurajaţi să emigreze. Mai am şi alte amănunte, dacă te interesează. – Pe faţa ei de păpuşă senzuală, confuzie –. Nu mă întreba de unde am aflat. N-aş fi în stare să-ţi răspund.

Brad îşi scutură părul lung într-un fel pe care-l ştie irezistibil. O întreabă precaut:

— Ai discutat cumva cu Tom Santana zilele astea?

— Nu. Doar câteva vorbe, când ne-am cunoscut. Are nişte ochi ciudaţi, nu?

— Aşa este, spune Brad gânditor.

I se pare că vede o îmbătrânire misterioasă pe faţa fetei. Apar nişte riduri fine, de femeie la treizeci de ani. Privirea nu mai este la fel de clară.

Strângerea ei de mână se schimbă, de parcă degetele ar fi devenit mai osoase. *Acum nu mai arată ca o îndrăgostită. Pare o femeie în jur de patruzeci, fără milă.*

— Ia spune, îl întreabă Jane rece, ai fi dispus să devii preşedintele Rominiei?

Intimidat, Brad se simte nesigur pe el însuşi. *Sunt cumva îndrăgostit de fata asta? Ar fi caraghios.* O priveşte atent. *Curvă, de acord, dar atât de tânără! A ieşit din ea o cucoană nemiloasă. Vrăjitorie, hipnoză? Nenorocita aia de Entitate, iarăşi?* Nu mai ştie nici el dacă face meserie, sau chiar este îngrijorat:

— Jane, ce se întâmplă? Privirea asta dură... Doamne, Dumnezeule, tu nu glumeşti... Nici nu eşti drogată.

Jane, cu voce de şefă a unui comando de terorişti:

— Răspunde!

— Nu te supăra, bâiguie Brad obidit, ştiam eu că dragostea este un căcat din cărţi pentru femei bogate. Te uiţi la mine de parcă ai vrea să-mi iei gâtul. – Se ridică de pe pat şi se aşează pe un scaun –. Cineva îşi bate joc de noi, asta este clar. Ce pizda mă-sii! Nu merge chiar aşa... Nu suntem roboţi.

Brusc, fiica lui Paul redevine calină şi copilăroasă.

— De ce-ai plecat de lângă mine? îl întreabă pe Brad, ţuguindu-şi buzele pline. Vino aici!

Bărbatul se reaşează pe pat, lângă ea. *Este cea de dinainte. I-au dispărut ridurile. Are din nou vocea ei adevărată.*

Începe o discuţie naivă între doi îndrăgostiţi. Brad uită ciudăţenia de mai înainte. Fac planuri de viitor. Mi-ar plăcea să am patru copii. Da, patru. Doi băieţi şi două fete. Mergem în State, nu? Da, da, dacă vrei tu. Numai să fie de acord tatăl tău. Dacă ai şti cât te simpatizează! A cheltuit o groază de bani cu mine, numai să mă las de iarbă. A adus şi vraci. Şi un şaman. Doar tu ai reuşit.

Pe faţa ei se întinde un roz de păpuşă. În ochi îi străluceşte iubirea. Brad ridică din umeri. Aşa sunt femeile, schimbătoare. Cine ştie ce-o fi apucat-o.

Mâna ei cărnoasă şi albă se întinde către cingătoarea lui de cowboy. Nu, iubito, nu aici. Ai dreptate, numai că mi-a venit, aşa, un dor de tine... Curată ca lacrima, fata asta. Purificată de iubire. S-au mai văzut chestii de-astea.

Apoi Jane urlă, cu vocea femeii dure şi veninoase. Buzele ei sunt schimonosite şi subţiate:

— Ce cauţi lângă mine, curvă murdară? Cine ţi-a dat voie să stai pe patul meu? Ieşi imediat afară, porcule!

Bărbatul sare în picioare, buimăcit. Rămâne nehotărât lângă pat. Uşa rezervei se deschide. Intră unul dintre cei doi militari de afară.

— Miss Santoy?

— Scoate-l de aici pe animalul ăsta! Imediat! A încercat să mă violeze.

Militarul se conformează fără ezitare. Brad este înalt şi solid, dar sub mâna de fier a omului în uniformă de camuflaj pare o cârpă. Este împins brutal spre uşă. Nu spune nimic. Afară primeşte un picior în cur şi nişte înjurături în romani. Husăn nenorocit!



Fenomene de creştere spontană a agresivităţii, generatoare de neprevăzut. Îmi convin.

Un anume Heraclit a spus: „Războiul este părintele tuturor, regele tuturor; datorită lui unii apar zei, alții oameni, pe unii îi face sclavi, pe alții liberi."

Războiul este de mai multe feluri. Eu trebuie să-l întețesc pe cel din Rominia. Doar astfel voi obține mai multe situații inedite şi deci informații. Semenii mei mi-au interzis o asemenea acțiune. Am puțin timp la dispoziție.

Îl voi activa pe un om din Bukry, despre care oamenii spun că este dotat cu puteri supranaturale. Se zice despre el că şi-a ucis duşmanii doar privindu-i intens.

4. Obor Park
Marți, 2 iulie 2058

Oamenii se feresc de Batman, pe numele lui din acte Led Zeppelin Ionescu.

Acesta locuieşte într-o rulotă abandonată. Se hrăneşte cu resturi găsite prin gunoaie. Din când în când, vecinii, ba chiar şi oameni veniți special din alte cartiere îi pun alimente sărăcăcioase în fața uşii crăpate şi drese cu fâşii negre de adeziv. Mâncarea este aşezată într-o cutie metalică, pentru a fi ferită de câini. Oamenii vin noaptea, nu cumva să-l întâlnească. Îl tratează pe Batman ca pe un demon şi încearcă să-l înduplece. Mai rar, omul din rulotă primeşte şi ceva băutură, de obicei bere sintetică.

De hogeacul lui Batman se apropie un rom bătrâior şi slab, îmbrăcat în colanți verzi şi cămaşă de culoarea cerului, cu inscripția Indiana. Intră fără să bată la uşă. Mişcările lui sunt încete şi cumva mecanice, de parcă omul ar fi somnambul sau drogat.

Batman stă la măsuța rabatabilă, jupuită şi plină de desene obscene, naive. Fumează o țigaretă groasă, făcută din hârtie de ziar. A folosit tutun din punga cu chiştoace pusă de cineva în fața uşii lui, alături de alimente.

Omul din rulotă nu se miră, deşi a trecut multă vreme de când n-a mai intrat cineva la el. Gura lui pungită, cu doar câțiva dinți negri, rămâne nemişcată. Aşteaptă ca noul venit să vorbească. Deşi trăieşte mizerabil, Batman are fața unui om sănătos. *Sistemul lui imunitar este extraordinar de bun. Altul ar fi murit până acum.*

— Ce vrei? întreabă Batman.

Vocea lui hârâită este a unui om plictisit, dar energic.

— Vreau să vorbesc cu tine. Despre puterile tale.

Batman trage un fum lung şi rânjeşte într-un dinte:

— Văd că eşti un amărăştean. Dacă ai fi vreun ziarist, aş mai înțelege. Ai scoate un ban. Dar aşa... Bătrân ca şi mine... Vai de curul tău! Nu ştii că n-are voie să vorbească omu' cu mine? Dacă te vede că ieşi de-aici... Nu ştiu ce le mai dă prin cap... Oamenii este nebuni.

Vizitatorul se aşează pe un scaun şubred. Fața lui imobilă este ca o mască de cauciuc. Spune:

— Prostii. Poate ai şi tu chef să stai de vorbă cu un om. Suntem la fel de purii. Ce spui?

— Aici ai dreptate. Numai că nici tu n-o să mă crezi.

— De ce?

Batman ridică din umeri:

— Nimeni nu mă crede. A ieşit vorba că am rezolvat nişte oameni. Numai ginindu-mă la ei. Aşa a rămas.

— Şi cum a fost? Pe bune.

Batman scuipă nepăsător pe jos. Tuşeşte gros.

— Au mierlit-o şi ăia, spune. Aşa cum se mierleşte. N-am avut nicio treabă cu ei. Inima. Aşa au spus doctorii. Chestia a fost că eu eram de față. De fiecare dată. Toți, adică trei, că atâția au fost, erau în fața mea, aşa cum eşti tu acum. Chiar mai aproape.

— De ce?

— Păi, eram barman. Asta am lucrat la viața mea. Ăla stătea pe scaun, eu eram în fața lui. Discuta cu mine şi i se făcea rău.

Cădea jos şi dădea în primire. S-a întâmplat că toţi trei erau oameni arţăgoşi de felul lor. Mă cam înjurau şi nu erau cu niciun chip mulţumiţi de mine.

— Şi tu?

— Eu tăceam din gură, ce erea să fac? În meseria asta ai de-a face cu tot felul de oameni. Toţi bea.

— Şi după aia?

— A ieşit vorba. N-am avut ce să fac. Oamenii... Cică să nu mă mai servească ăla. Patronul ştia că sunt un om cinstit. Nu m-a dat afară din prima. Am ajuns la mătură şi la gunoi. N-a ţinut nici aşa. Clienţii nu mai venea. M-a pus pe liber.

— Puteai să te duci în altă parte. Oraşul este mare.

Batman clatină încet din capul lui chel, cu părul de pe ceafă şi tâmple pe jumătate încărunţit. Vorbeşte rar, de parcă ar avea de-a face cu unul încet la minte:

— Crezi că n-am făcut aşa? Nu ştiu cum, dar se afla cine sunt. Cred că m-a vrăjit vreo femeie, cine ştie când. Altfel nu se poate.

— De ce nu te-ai cărat din Bukry?

— Am încercat-o şi pe-asta, dar n-a ţinut.

— De ce?

Zâmbeşte ştirb. Pare înseninat. Spune:

— Nici eu nu ştiu. Parcă erea o putere... Mă chema în Bukry. O să zici că sunt dilimache. Asta este situaţia. Nici nu mai puteam să dorm noaptea. Era o chestie... Cum m-am întors, cum s-a rezolvat.

— Şi după aia?

Face un semn circular cu arătătorul lui smolit şi murdar. Spune resemnat:

— Ce vezi. Asta este viaţa mea. Nu mai am treabă cu nimeni. Până la coadă, nici nu-i prea rău. Unii îmi pune de mâncare. Am ce fuma. Mai pică şi câte-o băutură.

— Lovele?

— Nexam. Zero. Am încercat să cerşesc, dar n-a ţinut. Numai benga ştie cum... Mă ocoleau. Nu pica nimic. Ba am luat şi nişte picioare-n cur de la meseriaşi. Aveau dreptate, nu?

— De ce nu te-ai dus şi tu mai la margine? Unde nu erai cunoscut. Că doar totul se uită. Nu eşti chiar buricul pământului, ca oamenii să stea cu ochii numai pe tine.

Batman, vesel:

— Eşti pe dinafară. Cine să-ți dea un ban, dacă ieşi din centru? Hm? Iar în chestia ailaltă...

— Care?

— Ziceai mai înainte... Află că oamenii mă ştiu, chiar dacă numai au auzit de mine. Nu pricep cum. Că n-am nimic scris pe frunte. Îți spui eu, aici şi-a băgat dracu' coada. Altfel nu se poate.

Vizitatorul se ridică de pe scaunul şubred. Face un semn de rămas bun. Batman are dintr-odată o ameţeală. I se pare că omul din faţa lui a devenit aproape străveziu. Scutură din cap. Ce dracu! N-am băut nimic azi. Apoi lucrurile revin la normal. Oaspetele deschide încet uşa cârpită a rulotei. Iese.

— Era ceva cu ochii lui, ereau morţi, mormăie Batman. – Ridică din umeri –. Prostii!

Nişte copii o iau la fugă, când văd că iese cineva de la Batman. Se opresc după ce unul dintre ei strigă în romani:

— Nu este el! Staţi pe loc!



Cel mai productiv este comportamentul aleatoriu. Un demon întrupat într-un rom mizerabil. Nu vrea bani sau femei. Nici putere. Ucide după inspiraţia de moment. La întâmplare. Precum grupurile disidente din INTREPID. Capriciu ucigător. Satana. Invulnerabil, insensibil.



Peste vreo oră de la plecarea necunoscutului, Batman iese plictisit din rulota lui. Fumează o ţigaretă uriaşă, făcută din

hârtie colorată de revistă şi tutun de chiştoace. Copiii se află în acelaşi loc unde i-a văzut străinul. Îl recunosc şi o iau la fugă.

— Stați pe loc! le ordonă Batman, fără să strige.

Zgomotul oraşului ar trebui să-i acopere vocea, dar nu se întâmplă aşa. Copiii îl aud şi se opresc brusc. Apoi se întorc încet, buimaci. Comandă telepatică? Îl privesc pe Batman, de parcă i-ar fi apucat somnul din senin.

— Veniți încoace! le spune acesta. Hai!

Copiii, şapte la număr, se apropie. Picioarele lor sunt înmuiate, mâinile le atârnă fără putere. Ochii aproape că li se închid. Au vârste cuprinse între nouă şi doisprezece ani. Par romi, dar pot fi şi români. Sunt destul de bine îmbrăcați. În acest secol, hainele n-au fost problema romilor din Rominia. Şi nici a celor din alte etnii. Dacă accepți să porți straiele altcuiva, totul este OK. Par destul de bine hrăniți. Aparent sănătoşi, cu excepția dinților nereparați.

— De ce n-ați fugit, mă? îi întreabă Batman, bonom. Că până acum parcă îl vedeați pe dracu'. Hm? Ia spuneți!

Vocea cuprinde o mică amenințare.

În mintea unui copil îmbrăcat cu un tricou alb pe care scrie cu litere roşii, spălăcite Wanted! apare o cobră regală domesticită. Aceasta se balansează ca un pendul. Veninul ei este mortal, dar cobra n-a atacat niciodată vreun om. Copilul o ştie. Şarpele se tot mişcă la două palme de fața lui. *Mi-a venit somnul.* Începe şi el să se clatine. Ceilalți copii nu ştiu ce se întâmplă. Stau cu toții împietriți şi se uită în ochii lui Batman. Din senin, şarpele se destinde şi-l muşcă pe copil de gât. Apoi îşi reia balansul. Copilul se clatină. Îşi duce mâna unde ar trebui să fie rana. Nicio urmă de sânge. Copiii n-au văzut decât că prietenul lor a făcut o jumătate de pas îndărăt şi s-a holbat, arătându-şi albul albăstriu al ochilor. *Ăsta a vrut să țipe, dar şi-a înghițit strigătul.*

Batman rânjeşte prietenos şi îl întreabă:

— Ce este, băiețică? Că te-ai cam albit la față.

Copilul nu spune nimic. Cobra i-a ieşit din minte şi acum se simte înghiţit de un şarpe uriaş, aşa cum a văzut el la holovizor. Anaconda. A alunecat neputincios prin gâtlejul strâmt, ca uns cu grăsime şi a ajuns în burta şarpelui. Întuneric. Ceva vâscos începe să i se lipească de corp. Pielea îl ustură. *Ăsta este sucul gastric.* Ştie că nimeni nu-l poate scoate de acolo. Tot ce are de făcut e să aştepte. Vine repede clipa când nici nu mai doreşte să fie salvat, ba chiar simte o toropeală aproape plăcută.

Batman vede ce se întâmplă. Nu ştie dacă îl va ucide sau nu pe copil. Este neutru, străin de ură sau iubire, de înverşunare sau milă. Să-l scot, să nu-l scot? Se strâmbă, ca şi cum l-ar fi fulgerat un dinte bolnav. De ce să nu-l rezolv? Ce contează?

Copilul se învineţeşte, horcăie. Mâinile îi sunt strânse pe lângă trup, iar privirea lui este goală. Apoi ochii i se închid încet şi se prăbuşeşte, moale. Faţa, mâinile şi picioarele îi sunt roz-cenuşii şi au răni ce seamănă cu arsurile.

Batman se uită liniştit. Pe faţa lui, o urmă de bunăvoinţă batjocoritoare. Îi întreabă pe copii:

— Ce-a păţit, mă, băiatul ăsta? Că parcă nu mai suflă. Ar trebui să chemaţi un doctor.

Copiii tac. Se uită indiferenţi spre fostul lor prieten.

— Răspundeţi, mă! devine Batman ameninţător.

Copiii tac. *Să-i rezolv pe toţi?*

Omul din rulotă îşi aminteşte monştri văzuţi la holovizor. Dinozauri, dragoni, tigri mutanţi. Un şarpe boa. Revede imagini cu ucigaşi în serie, unii specializaţi în uciderea copiilor. *Nu, animalele sunt cele mai bune.* Un elefant strivind capetele unor condamnaţi îngropaţi până la gât în pământ. O caracatiţă înghiţind un om răpit de pe puntea unui cuter. Lei cu coame răvăşite atacând oameni neînarmaţi.

Simte că nu-l mai interesează copiii. Trece indiferent printre ei, se îndepărtează. În urma lui rămâne fumul înecăcios al ţigaretei. Acolo unde jarul consumă hârtia, roşul se transformă în verde de venin.

Prietenii mortului încep să se mişte.

— Să ne ducem la mă-sa! spune unul. Să vină să-l ia de aici.

Nu sunt îngroziți şi nici supărați. *Este deasupra noastră. Poate să facă exact ce i se scoală lui. Oricare dintre noi putea s-o mierlească. Dacă se răzgândeşte şi se întoarce, poate să ne rezolve pe toți.*

Batman se îndreaptă agale spre Centru. Din spatele ruinelor pline de buruieni, în care s-a transformat vechiul Foişor de Foc, apare o haită de câini sălbăticiți, dedați la carne de om. Se apropie de el tiptil, ca lupii. Conducătorul este un dulău negru, mare, cu ochii înroşiți şi colții rânjiți.

Omul din rulotă se opreşte şi se întoarce fără grabă spre ei. Îşi imaginează că în fața lui se află un tigru mai mare decât cei adevărați, văzuți prin filme. Câinii se opresc brusc, încremenesc de parcă ar fi împăiați. Câțiva încep să scâncească slab, abia auzit. Ar fugi, dar nu pot să se mişte. Tigrul se apropie de ei, mârâind gros, îi izbeşte cu labele lui mari ca nişte bârne. Sar capete, intestine, bucăți de blană. Țâşneşte sângele. Ultimul câine rămas în viață are timp să se lase pe spate, în poziția de abandon. Nu este cruțat.

Batman rămâne pe loc. *Tigrul ăsta ar putea să rezolve şi nişte oameni. Aşa, plin de sânge cum este, lingându-se pe bot. Nu văd pe nimeni, parcă s-a pustiit oraşul. S-au încuiat în case. Tremură înapoia uşilor. Futu-le muma-n cur de labagii!* Nu ştie şi nici nu-l interesează de ce-i urăşte pe cei din Bukry.

Simte nişte furnicături, de parcă ar vrea o femeie. Hopa, bătrâne! se trezeşte vorbind singur. Că parcă ai uitat de chestia asta.

Se îndreaptă spre o clădire destul de bine întreținută. Cândva, în ea au locuit nişte mahări români. *Cine ştie pe unde ne-or înjura copiii lor!* Tigrul merge în fața lui.

În fața casei, Batman începe să urle răguşit:

— Ieşiți afară, bă! Acum, pe loc, că vă mănânc!

Nicio mişcare. Vântul fierbinte cară hârtii murdare şi ridică praful. Hoiturile câinilor, rămase în urma lui Batman, se trans-

formă repede în nişte grămezi cenuşii bâzâite de muşte mari, verzi.

Batman începe să tremure de furie. Îşi strânge pumnii. *Parcă mi s-a umflat capul, în pizda mă-sii! Numai căcăcioşii ăştia fricoşi sunt de vină.* Mormăie:

— Nu ieşiţi, care va să zică! Vă reglează el, nea Batman!

Tigrul se apropie în salturi de intrarea casei. Cândva o fi fost acolo o uşă de stejar, foarte dichisită, întărită cu metal. Acum este una din placaj putred.

Tigrului din mintea lui Batman îi este totuna. Ar putea trece şi printr-o placă de oţel aliat. Miorlăie gros, nu furios, mai degrabă jucăuş. Ajunge în holul ticsit cu vechituri culese de prin case abandonate.

Locatarii casei, trei familii, s-au bulucit în camera cu uşa cea mai rezistentă. O femeie începe să ţipe isteric, iartă-ne om bun, nu ne omorî, că nu suntem de vină. Soţul ei îi dă o palmă peste gură şi o înjură în şoaptă, dar imediat, împreună cu ceilalţi, începe să se milogească:

— Iartă-ne, îndură-te de noi!

Tigrul trece, nu se ştie cum, de uşa camerei. Cei dinăuntru se trezesc în faţa lui. Răgetul îl face pe un copil gol puşcă să se scape pe el. Jetul de urină îl atinge pe un adult cu privirile rătăcite. Acesta îi dă copilului o palmă peste ceafă, cu un gest automat. Puradelul îşi înghite zbieretele. Mama lui îl priveşte mânioasă pe cel udat. Îşi ridică mâinile. Are unghii lungi, cu urme de ojă verde. I-ar zgâria faţa celui care i-a lovit copilul, dar nu îndrăzneşte să facă vreo mişcare.

Tigrul mormăie. Îi ucide pe toţi cu lovituri precise, economicoase. Zboară capete, braţe, ca şi cum ar fi ale unor paiaţe. Mult sânge.

Scapă doar un copil, ascuns în sertarul unei comode vechi. Întorcându-se spre uşă, tigrul îl aude scâncind. Se opreşte, ascultă atent, nemişcat. Se întoarce încet, cu mişcări graţioase.

5. Piața Concordiei
Marți, 9 iulie 2058

„Jurnalul meu este o ciudățenie. Eu însumi sunt o anomalie. Un băiat supradotat rămas în Rominia din capriciu. Absolvent de colegiu (şef de promoție) la cincisprezece ani, poliglot, aş fi putut să fac exact ce-aş fi vrut, oriunde. În loc să mă comport ca un om normal, eu strâng date şi comentarii despre Rominia."

„Nici nu ştiu prea bine ce mă îmboldeşte. Curiozitatea morbidă, probabil. Altceva nu văd."

„După ce m-am întors din State cu diploma în buzunar, acum şase luni, băieții de aici m-au testat. Auziseră nu ştiu de unde că apăruse în oraşul ăsta de căcat un husăn nemaipomenit de deştept. Până la coadă, au ajuns la concluzia că sunt cam greu de cap! Ce şi-au mai bătut joc de mine! Mi-a reuşit chestia, fiindcă întotdeauna mi-a plăcut s-o fac pe idiotul."

„Am rămas şi fiindcă nu mai am pe nimeni, nici aici şi nici altundeva. Întoarcerea ta este un paradox, ar fi spus bunicumeu. Omul face întotdeauna lucrurile pe dos. Iubeşte şi părăseşte. Nu iubeşte şi rămâne."

„A fost şi perversitatea de-a trăi ca un parazit. În Occident aş putea oricând să câştig mulți bani. Nu! Eu am ales să fiu întreținut de o familie de bogată. Evident, de romi. Se poartă frumos cu mine, deşi mă cred sărit de pe fix. Sau poate tocmai din acest motiv. Li se pare interesant să țină în casă un idiot care uneori rezolvă în joacă nişte chestii mult prea dificile pentru cei mai buni informaticieni din Rominia."

„Poate că numele meu, Ion Popescu, mă predestinează anonimatului."

„Mă interesează FAGOCITAREA românilor de către țigani."

„Decizia Occidentului de a-i strânge pe romii de pretutindeni într-un singur spațiu geografic a fost favorizată de felul de a fi al românilor. Zeflemeaua, permisivitatea anormală, nenorocita toleranță. Da, desigur, îngăduință, dar ce te faci dacă

cel cu pricina este mai vital decât tine şi-ţi ia femeile, pământul, posturile de comandă? Dacă se înmulţeşte vertiginos, în timp ce tu te amuzi şi-ţi spui că totul se va aranja de la sine, că Dumnezeul românilor va interveni?"

„Fagocitarea etnică şi grupele sangvine. La romi predomină B, la români, A. Cei cu grupa B au vocaţia unor şefi de nivel mediu, ceilalţi sunt născuţi subalterni. Oamenii cu grupa zero, adevăraţii conducători, relativ frecvenţi printre români, sunt în străinătate."

„Prin 1999, un lider al ţiganilor spunea că românii sunt vlăguiţi şi au nevoie de o combinare genetică. Evident, cu vitalii ţigani, oameni ai viitorului. Încrucişările s-au făcut, iar românii au pierdut partida. Sau, oricum, au fost asimilaţi. Un strop de păcură strică un butoi de smântână, dar nu şi invers. Asta-i situaţia. Au fost mai puternici."

„Iată acum câteva informaţii despre Batman."

„O serie de asasinate au transformat Bukry, capitala Rominiei, într-un oraş al oamenilor isterizaţi de teamă. Autorităţile îi asigură pe cetăţeni că situaţia este sub control, dar realitatea le contrazice. Oamenii spun că există un singur ucigaş. INTREPID-ul a declarat că n-are niciun amestec."

„Crimele au fost înfăptuite exclusiv cu mijloace parapsihologice. Victimele prezintă răni cauzate de forţe invizibile. Specialiştii au evocat stigmatele autoprovocate de unii fanatici religioşi, prin autosugestie. Se pare că procedeul asasinului este asemănător. Mintea victimei este atât de puternic influenţată, încât modifică structura corpului, în sensul dorit de ucigaş. Performanţa este fără precedent prin amploare." (UNIVNET)

„Criminalul în serie din Bukry ar fi un anume Led Zeppelin Ionescu, zis Batman, 55, fără ocupaţie, fost barman. Porecla lui este numele unui personaj pozitiv dintr-un vechi serial de desene animate. Se presupune că ucide prin mijloace ce ţin de magia neagră. Batman n-a fost incriminat în mod oficial."

„Disponibilitatea oamenilor din Rominia pentru supranatural şi paranormal a atins cote paroxistice. Oficialităţile nu s-au decis să-l aresteze şi să-l cerceteze pe presupusul ucigaş. Un înalt funcţionar, doritor de anonimat, a afirmat că forţa lui Batman este nelimitată. Batman, a spus el, este invulnerabil şi omnipotent. Dacă ar fi agresat, forţa lui ar trece automat la mai mulţi alţi oameni. Fiecare transfer ar fi însoţită de o mărire a forţei distructive şi a dorinţei de a ucide. Fenomenul Batman, a încheiat oficialul romin, trebuie lăsat să se manifeste până la stingerea lui naturală."

„În acest mod de a vedea lucrurile recunoaştem fatalismul oriental." (INTERNET)

„Romii întâmpină în ultima vreme o nouă primejdie. O putere drăcească se încrâncenează împotriva noastră şi vrea să ne strice orânduielile. Nu ştim încă felul cum loveşte. Tot ce am aflat e că unii oameni mor înainte de vreme, răpuşi de trimisul diavolului. Dumnezeul nostru ne pune la încercare. Trebuie să ne păstrăm credinţa şi speranţa. Am mai fost în faţa unor asemenea cumpene şi am reuşit să le străbatem cu bine. La fel trebuie să facem şi acum. Să ne rugăm împreună, să naştem astfel o putere în stare să oprească forţele întunericului. Aceasta este calea spre izbăvire, iubiţii mei. Lucrarea răului nu ne va răzbi. Nu vom pleca, pentru a-i face pe plac diavolului. Va veni curând clipa când credinţa ne va izbăvi de cel rău. Să ne păstrăm încrederea în dumnezeul nostru şi să ne rugăm." (*Bukry Journal*, fragment din predica rostită de Opruno, şeful Chezaşilor Trezirii, în 7 iulie 2058)

„Opruno este un ins inteligent. El întrevede ceva interesant." *(Jurnalul lui Ion Popescu)*

6. Muzeul Vivant Herestry
Sâmbătă, 13 iulie 2058

În Herestry este pustiu, deşi dimineaţa este pe sfârşite. Pot fi văzuţi doar câţiva poliţişti. Fără să se apropie vreodată de

aceştia, vreo cinci civili încruntaţi, din corpul de pază al Curţii, se plimbă agale.

Stanley Short, reprezentantul Organizaţiei Paneuropene pentru Echilibru (OPE), coboară dintr-un mobil decorat cu motive florale, botezat Scraper 19, mai departe de Micul Palat decât ar fi normal. Este îmbrăcat într-un costum îndrăzneţ, de culoare roz. Cu părul lui blond, buclat (natural?) are o mutră de poponar. Ce pizda mă-sii caută acolo? mârâie un civil aflat în apropiere.

Short doreşte să meargă puţin pe jos. Să profite de faptul că Herestry este unul dintre puţinele locuri din Bukry unde nu se simte duhoarea de gunoi învechit, iar copacii sunt naturali.

Un civil îi anunţă sosirea, vorbind scurt în aparatul său. La intrarea în Palat, un valet bătrân, îmbrăcat în straie roşii cu dungi negre, îl întâmpină foarte sobru.

Suveranul, în halat, îl aşteaptă în salon, împreună cu Nicu, aghiotantul său. Pare bine dispus, în ciuda evenimentelor. Un moş hâtru, bucuros că a mai traversat cu bine o noapte.

Lucrurile oricum au luat-o razna, i-a spus lui Nicu, într-un moment de sinceritate, la ce bun să-mi bat capul? Îi cedez tronul lui Iulian şi atunci chiar că nu mai am nicio problemă. Să-l vedem cum se descurcă. E mult mai bine să stai pe margine şi să te distrezi. Să conduci?! Ce idioţie! Toţi să se uite în gura ta şi să-ţi facă temenele, iar pe la spate să te înjure, să zică uite şi ramolitu' ăsta, nu-l mai ia benga odată. Ştie de crimele din Bukry, dar ridică din umeri. Ce să le fac? Asta le-a fost soarta. Şi pe mine poate să mă rezolve vreun diliu, oricând. Acum este după câtă baftă ai. Altceva nu mai contează.

Se schimbă formule de politeţe. Short ştie exact câtă slugărnicie se cuvine să arate.

— Am un mesaj pentru Majestatrea Voastră, anunţă el. Strict confidenţial.

— Nicule! Lasă-ne singuri! spune Baxt.

Aghiotantul pleacă, strâmbându-se abia vizibil.

Împăratul a vorbit în engleza lui impecabilă, umbrită de un accent sud-est european abia sesizabil. În ultima vreme, în Rominia nu se prea mai aude limba de stat, romani. Cei mai mulți folosesc amestecul celor trei limbi şi se distrează, pocind cuvintele. Cum aproape nimeni nu mai citeşte, s-au format dialecte. Uneori oamenii din cartiere diferite nu se înțeleg tocmai bine între ei. În țară, lucrurile sunt şi mai şi. Doar emisiunile de holoviziune împiedică dialectele s-o ia razna.

Cu aghiotantul său, împăratul a vorbit întotdeauna în romani. Cu alții, zice, ciripesc englezeşte, fiindcă romani îmi aduce ghinion. Aşa simt. Ce-i aia mândrie națională? Căcat. Problema e să n-o mierlesc. Să nu mă rezolve careva. Sau să fac vreun infarct, ca Bango. Asta-i toată chestia. Restul sunt prostii.

— Domnule Short, spune Baxt al II-lea, după ce Nicu s-a îndepărtat, ştiu ce doreşti să-mi comunici. Chestiunea este că nu prea am vreun mesaj coerent pentru şefii dumitale.

Englezul zâmbeşte onctuos:

— Dacă Majestatea Voastră permite, voi afirma că situația nu este chiar atât de rea precum pare. Avem oamenii noştri în teritoriu. Ne-au informat.

— Şi?

— Am aflat că există un număr oarecare de batmani. Considerăm că se poate interveni. Oamenii aceştia nu sunt indestructibili.

— N-aveți decât s-o faceți, rânjeşte pe neaşteptate Baxt. Numai să nu vă alegeți cu penele jumulite.

— Dacă mi se permite, se interesează Short, autoritățile din Rominia au acționat împotriva răufăcătorilor?

Împăratul îl priveşte ca pe un gândac:

— Dumneata nu ştii cum stau treburile pe la noi, Short. Nimeni nu se bagă la aşa ceva.

— Chiar atunci când este rațiunea de stat la mijloc? Adică este amenințată dinastia?

— La oameni li se rupe de dinastie, spune împăratul în romani.

Short n-a înțeles decât cuvântul dinastie. Aşteaptă răbdător.

— Sloganurile politice n-au efect în asemenea situații, revine Baxt la engleză. Deocamdată, fiecare se gândeşte cum să-şi salveze pielea. Pielea pulii, adaugă în romani.

Englezul priveşte întrebător. Baxt îi face un semn, îndemnându-l să vorbească.

— Dispunem de o echipă specială, spune Short, zâmbind mecanic.

— Ce fel de echipă?

Suveranul pare scârbit. Short explică:

— Nu este vorba despre o trupă antitero. Sunt oameni pregătiți pentru lupta psihologică. Unii dintre ei, dacă Majestatea Voastră permite, sunt nişte celebrități. OPE-ul le va plăti sume fabuloase...

— Îmi închipui, surâde acru împăratul. Totuşi, cred că nu se va dezechilibra financiar.

Emisarul se face că nu aude. Continuă. Vocea lui pieptănată îl irită pe Baxt. Spune:

— Cum spuneam, sume foarte mari. Numai aşa au acceptat să-şi rişte viețile. Dacă reuşesc, devin nişte oameni cu adevărat bogați.

Fără s-o arate, Baxt este disprețuitor şi furios. La rândul lui, Short se simte infinit superior omului smolit, îmbătrânit cu ani în câteva zile. Antipatia dintre cei doi este aproape sensibilă, ca un gaz toxic. Între ei ar trebui să fie doar relații de afaceri. Aşa au şi fost la început. Ulterior, însă, spre mirarea lui însuşi, Short s-a trezit că este sentimental şi temperamental. Ceva se întâmplă cu mine, vorbeşte el singur uneori, mi-am pierdut seninătatea.

Acum, cugetă Short, cetățenii Rominiei au într-adevăr o problemă. Ei sunt o populație de nomazi transformată într-una de săteni medievali. Cândva s-au simțit, poate, ca nişte deținuți. Acum le place. Drogul, cel distribuit de autorități, are un rol important. La fel, religia chezaşilor. Numai că, în ultima vreme,

drogul nu prea mai ajunge la oameni, iar ortodoxia recâştigă teren. Batmanii sunt lovitura cea mai urâtă dată comodităţii lor. Mă întreb de ce vor romii să devină albi la piele. Din inerţie. La început, batmanii i-au ucis doar pe cei tuciurii. Astăzi nu mai aleg.

— Şi crezi că vor reuşi? întreabă milos împăratul.

Sprâncenele lui Short se ridică un milimetru.

— Au o şansă importantă, spune.

— Aţi mai avut asemenea cazuri?

— Nu. Specialiştii au extrapolat.

— Să vină! se răsteşte Baxt, uitând că s-a decis să se poarte frumos cu trimisul OPE-ului. Poţi să-i chemi. Rămâi şi dumneata?

— Nu, se grăbeşte Short. De îndată ce sosesc, misiunea mea este încheiată.

Baxt îşi mişcă într-un semn ambiguu palma groasă, încărcată cu inele mari. Aghiotantul imperial apare ca prin minune şi articulează rece:

— Audienţa s-a încheiat.

Englezul ar mai dori să spună ceva, dar este oprit de privirea fioroasă a lui Nicu. Se ridică şi se retrage, având grijă să nu-i întoarcă prea repede spatele suveranului. Face câteva mici plecăciuni, blestemându-se în sinea sa pentru laşitate. *Mi-e teamă de aghiotant, iată adevărul. Îl simt ca pe un dulău înrăit şi imprevizibil.*

După ce iese, împăratul îşi strâmbă buzele învineţite şi mârâie spre Nicu:

— Ăsta se cacă pe el de frică. Amărâţii ăştia de străinezi n-au coaie, ce să mai discutăm.

Ajuns la hotel, Short îl contactează pe un anume Kohn şi-i rezumă discuţia cu împăratul. Celălalt, cu o voce seacă de birocrat, îl anunţă că echipa poate pleca imediat spre Rominia. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spune englezul, uitându-se nervos la ceas.Vor veni chiar azi. Poţi să-i aştepţi la aeroport peste aproximativ două ore.

Short îl caută apoi pe aghiotantul împăratului. Acesta îi răspunde numaidecât, ostil ca întotdeauna. Englezul face o criză de anxietate. Pulsul îi creşte, gura i se usucă. Respiră adânc de câteva ori. Îşi revine şi reuşeşte să vorbească normal.

7. Xoxavipe Virclub
Sâmbătă, 13 iulie 2058

— Bă, Nelule, spune Paul Santoy. Fii atent aici la o chestie! Femeile sunt de două feluri. Le ştii?

Colonelul zâmbeşte:

— Sunt mai multe clasificări, domnule Santoy...

— Asta este una bună, eu aşa zic. Deci, se împart în curve deştepte şi curve proaste. Ce ai de spus?

Poliţistul rânjeşte larg. *Îmi place cum ciripeşte husănu' ăsta. Dracu' să-l ia, dar parcă n-a ieşit de pe maidan niciodată. Sau limba este de vină? Englezeşte vorbeşte fără măscări. Când o dă pe româneşte, parcă se rupe ceva în mintea lui.*

— Domnule Santoy, începe el ezitant, mă întreb dacă...

Se opreşte. Miliardarul îl încurajează bătându-l pe umăr, părinteşte:

— Nu-ţi fă probleme, Nelule! Poţi să mă întrebi orice. Mi se rupe de toate, dacă eşti curios. Cuvintele sunt nişte căcăreze pentru mine. Hm? Ia dă pe gură! S-auzim!

Colonelul face un gest ambiguu. Arată înspre un platan artificial, de parcă ar fi văzut acolo ceva interesant. Santoy se opreşte şi se mângâie pe chelie. De la glonţul lui Babe a rămas o cicatrice destul de mare. *Bine că n-am făcut vreo infecţie din alea titirite, pe care nu le vindecă nici benga.*

Grupul bărbaţilor plimbăreţi din Tchishmy Park se opreşte o dată cu Santoy. Tanaka, Dave şi John se mişcă lin şi iau poziţii de apărare, cu spatele la patronul lor. Nelu rămâne în afara cercului. Îşi pipăie pistolul fără motiv. În ochi îi sclipeşte groaza. Îşi revine. Este din nou un poliţist romin, diplomat în psihologie al Universităţii din Chicago.

— Domnule Santoy, spune el precaut, de ce vorbiţi atât de porcos? Asta este întrebarea mea. Sper că n-o să vă supăraţi...

Sexagenarul izbucneşte într-un râs sonor. Nişte trecători bine îmbrăcaţi îşi întorc pentru o clipă privirile spre el.

— Hai că mi-ai plăcut! – Redevine serios –. Să ştii că şi eu mi-am pus întrebarea asta. Chiar vrei să-ţi spun?

Nelu încuviinţează.

— Păi, continuă Santoy, m-a apucat de cum am ajuns aici şi am reînceput să vorbesc româneşte. Înjurăturile şi măscările mi le-am amintit cel mai bine. De ce nu m-am abţinut?

Nelu dă din cap.

— Îmi face plăcere, mă! Ăsta-i adevărul. Nici eu nu ştiu ce să zic. – Santoy, de obicei atât de sigur de sine, pare stânjenit – . Tu le ai pe-astea, cu psihologia. Poate mă luminezi şi pe mine.

Ultimele vorbe, miliardarul le spune ironic.

Din platanul sintetic cade un găinaţ de pasăre pe umărul lui Santoy. Nelu zâmbeşte discret. Cei trei din garda personală rămân concentraţi. Au văzut toţi ce s-a întâmplat, deşi erau întorşi cu spatele. *Numai Dumnezeu ştie cum. Poate au auzul foarte fin. Sau sunt condiţionaţi să audă foarte bine, atunci când doresc. În condiţii de risc. Dacă urlu acum, poate crapă toţi, dintr-odată, de infarct.*

Santoy îl priveşte întrebător pe colonel. Pe faţa lui de bătrân încă verde a revenit surâsul ironic al celui cu adevărat puternic. Tanaka spune:

— Permiteţi să vă informez, domnule Santoy. Aveţi un excrement de pasăre pe umărul drept.

Sexagenarul are un gest surprinzător. Îşi răsuceşte mustăţile lungi, de husar, cu satisfacţie, de parcă ar fi primit o veste foarte bună. Apoi priveşte cu coada ochiului înspre găinaţ. Îi spune lui Nelu, în româneşte:

— Niciodată n-am ştiut dacă ăsta are sau nu umor. – Se înclină uşor înspre şeful gărzii sale de corp –. Mă întreb dacă o să aflu vreodată.

Scoate apoi la iveală o batistă albă de mătase şi se şterge tacticos. Nici unui dintre cei trei angajaţi ai lui n-a schiţat gestul de a-l ajuta.

Santoy, cu tonul unui politician aflat în campanie electorală, vorbeşte prea tare:

— Domnilor, sunt un om norocos. Acesta este semnul. Am pierdut din nou o soţie, dar voi câştiga altceva. Nu ştiu ce. – Continuă cu glas scăzut, mai mult pentru sine –. De altfel, nici nu mă duce mintea ce-ar putea să fie. O clonare?

Face un semn. Cei trei pricep. Intră în formaţia de dinainte de oprire. Grupul porneşte. Discuţia despre vorbirea urâtă se amână.

Un timp se merge în linişte. Se aud păsările. *Ciripesc fericite, de parcă nimic nu s-ar întâmpla. Poate apare vreun batman şi printre ele. Atunci n-o să mai fie atât de vesele.* Pe faţa întunecată a colonelului, o expresie trecătoare de cruzime.

Se apropie cu toţii de micul palat în stil medieval, reşedinţa lui Ram Bakro, *bulibasha* şcolit în State, cel cu înfăţişare de cerşetor bine hrănit. Nelu vorbeşte în aparatul lui minuscul, în romani.

Ăsta îl cheamă pe bulibasha, să ne întâmpine. Parcă văd că aşa este.

Santoy nu se înşală. Ram Bakro apare afabil, zâmbind larg. În lumina oblică a soarelui, dinţii lui de aur trimit câteva scăpărări orbitoare. Este îmbrăcat la fel ca şi atunci când l-a cunoscut Santoy, în ziua când Babe, dracu' să-l preia, acolo pe lumea cealaltă, unde se află, mi-a tras un glonţ în cap, iar Tanaka mi-a salvat viaţa.

— Bine aţi venit pe la noi, domnule Santoy, rânjeşte larg *bulibasha*. Suntem deosebit de onoraţi. Avem o surpriză pentru dumneavoastră.

— Albinoasele? întreabă posac americanul.

— A, nu! Nu ne repetăm. Cred că ştiţi, virclubul este, ca să zic aşa, în parohia noastră. Avem un program nou. – Ram Bakro face discret cu ochiul, iar bătrânul se preface că nu observă –. Extra!

Miliardarul se străduieşte să fie prietenos:

— Chiar aşa?

Nelu ridică o mână, la fel cum fac oamenii lui Santoy atunci când vor să-i vorbească patronului lor. Sexagenarul, cu ochii mijiți a plictiseală, îi adresează nişte clătinări din capul lui chel. *Da, mă, să văd cum o faceți iarăşi pe codoşii. În loc să-mi recuperați nevasta, veniți cu curvele voastre. Acum, nu c-ar fi rele, dar...*

— Oamenii noştri au pus la un loc tot ce este pitoresc în țara asta, spune Nelu sentențios.

— Pitoresc în materie de femei, presupun, începe Santoy să-şi recapete buna dispoziție.

— Da, râde colonelul admirativ. Ați ghicit.

Bulibasha râde linguşitor, dar şi sardonic. Îşi freacă mâinile, nespus de satisfăcut. Apoi spune conspirativ:

— Doriți să beți un vin cu totul special?

Santoy zâmbeşte îngăduitor:

— Ce fel de vin? Am băut tot ce se poate bea pe planeta asta.

— Vin popesc, rânjeşte Ram Bakro.

— Mai bine să-l luăm cu noi, intervine Nelu autoritar.

— De acord, spune Santoy. Să mergem la virclub. Mai este acolo bătrâna aceea ciudată?

— Mirela? întreabă *bulibasha*. Cum să nu! Aia o să-i îngroape pe mulți. Face nişte exerciții de întinerire. Tibetane.

— Ce spui! îl ironizează miliardarul. Chiar aşa?!

— Dacă ați şti câți ani are, n-ați mai râde.

— Bine, bine, dă Santoy semne de plictiseală. Ferice de ea.

Apoi face un semn cu degetul mare, peste umăr.

— Plecăm?

Bulibasha aleargă greoi şi intră în castel printr-o uşă sculptată într-un lemn de culoare deschisă, ornamentată cu un basorelief alb-lăptos, reprezentând un inorog. Se întoarce repede, purtând un mic geamantan metalic. Spune zelos:

— Totul este OK.

Pe drumul către virclub, grupul lui Santoy întâlneşte o haită de câini răpănoşi. Cei din garda de corp îşi scot armele cu gesturi automatizate. *Bulibasha* râde larg şi spune:

— Nu este cazul să vă faceţi probleme. Sunt de-ai noştri.

Ca şi cum l-ar fi înţeles, câinii dau lenevos din cozi.

Mirela îi aşteaptă pe scările virclubului. Este îmbrăcată într-o robă portocalie. Peruca violetă îi pune în evidenţă faţa fanată, dar şi ochii strălucitori, de drogată sau de iniţiată. Vizitatorii îi simt forţa ca pe o ameţeală uşoară, dătătoare de nesiguranţă.

Bătrâna face o plecăciune cu mişcări elastice. Aplecându-se, nu-şi ia ochii de la Santoy, ca şi cum ar vrea să-l hipnotizeze. *Ce forţă are hârca asta! Acum treizeci de ani... Bună a mai fost!*

— Fiţi binevenit, domnule Santoy! îi spune ea în româneşte. Povestea este mai reală decât realitatea, domnule Santoy.

Vocea ei melodioasă îi aminteşte miliardarului de o japoneză adorabilă, care fusese cât pe ce să-l lichideze. *Cobra.*

Aşezat în fotoliu, Santoy îl urmăreşte pe Ram Bakro cum scoate o sticlă. O asistentă a Mirelei aduce o tavă cu pahare. Apoi toarnă, aplecându-se destul pentru a i se vedea bine de tot sânii grei, ciocolatii.

După ce gustă vinul şi-l laudă, Santoy le face semn extrem de politicoşilor tehnicieni să-i fixeze electrozii. Pe feţele acestora se citeşte un fel de evlavie. *Parcă aş fi Baxt în persoană.*

Lumea unde pătrunde soţul Renatei este un Bukry – sau mai degrabă un Bucureşti – stilizat. Au dispărut multe lucruri urâte sau doar ciudate, capabile să-i neliniştească pe cei obişnuiţi cu Occidentul civilizat. Santoy observă ceea ce a văzut şi în realitate: Rominia este o ţară unde tehnologia modernă este repudiată şi chiar dispreţuită.

Santoy nu ştie că a intrat în virtual. A fost dorinţa lui. Să nu-mi dau deloc seama ce se întâmplă, aşa a spus. Fără semi-lucidităţi şi altele asemenea. Nu-mi plac situaţiile ambigue. Desigur, domnule Santoy, cum doriţi.

Ştie că este în vizită. A venit în Rominia din nostalgie. Este mult mai sentimental decât în realitatea-realitate. N-o cunoaşte pe Renata, este un bărbat divorţat, aflat la o vârstă când maturitatea şi bătrâneţea se amestecă precum apele unui fluviu cu acelea ale oceanului. Mă simt mulţumitor, îşi spune, încurajându-se. În definitiv şaizeci nu este ceva catastrofal. Viaţa mai păstrează şi pentru mine surprize plăcute. În definitiv, sunt bogat, pot să obţin câte clone vreau. Pot să trişez timpul.

Este însoţit de aceiaşi oameni din realitatea anului 2058. Tanaka, cele două gorile, Nelu. Chiar şi Ram Bakro este prezent, cu zâmbetele lui de proxenet stilat.

— Domnule Santoy, spune *bulibasha,* sunteţi un mare prieten al nostru. Apreciem mult.

Un gest de plictiseală. Mâna miliardarului, fluturată aproape jignitor, este puternică, dar iremediabil ridată. Nimic de făcut în privinţa ei. Faţa se mai aranjează, dar mâinile... La urma urmelor, este oarecum şic să fii un bătrân puternic...

— Vă propunem un loc special, continuă Bakro, făcând iarăşi cu ochiul, ca între bărbaţi. Credem că o să vă placă.

— Lasă-mă să ghicesc! se străduieşte bătrânul să-şi uite gândurile neăplăcute.

Toţi, cu excepţia lui Tanaka, zâmbesc. Ram Bakro face semnul încuviinţării, înclinându-se în stil japonez.

— La o casă de toleranţă, mă! zice Santoy. La un cuplărai! Asta este! Nu văd altceva. Că doar n-o să mă duceţi la concertul Filarmonicii din Bukry...

Bulibasha cel smolit rânjeşte încântat şi începe să-şi frece mâinile a maximă satisfacţie:

— Aşa este! Sunteţi foarte pătrunzător. Numai că este ceva cu totul special. Nimic vulgar. Profesioniste de înaltă clasă. Fiecare dintre ele se pricepe la magie şi la ghicirea viitorului. Mai ştiu, fetele, şi multe altele.

În Tchishmy Park, cel din virtual, unde se află grupul lui Santoy, nu se vede niciun trecător. Din loc în loc, cupluri de

gardieni publici – sau ce-or fi – se plimbă agale. Când cei şase încep să se mişte, precum în secvenţele unui film oprit şi apoi reluat, se aude o muzică blândă, parcă ieşită dintr-un film despre Viena începutului de secol douăzeci. Un vals! Santoy face ochii mari şi îl priveşte întrebător pe Ram Bakro:

— Aveţi orchestră aici? Cum naiba?!

— Dar bineînţeles, spune *bulibasha*, cu un zâmbet onctuos. Mă mir că n-aţi mai auzit-o până acum. – Are o ezitare teatrală –. Adevărul este că am constituit orchestra numai pentru dumneavoastră. Ştiţi, noi suntem un popor muzical, nu ne-a fost greu.

— Bravo, mă! Sunteţi nemaipomeniţi! – Ochii lui Santoy sunt holbaţi –. Futu-vă-n cur să vă fut! Mi-aţi plăcut. – Se întunecă –. De unde aţi ştiut că îmi place muzica asta?

Îl priveşte pe Nelu cu o grimasă de iritare. Acesta zâmbeşte enigmatic:

— Aţi uitat că ne-am permis... Cu tot respectul, desigur...

— Să te fut, spune Santoy, iarăşi bine dispus. Bine. Hai să mergem!

Casa căutată este un imobil rămas de pe vremuri. În realitatea-realitate asemenea clădiri nu mai există în Bukry. A trecut vremea când oamenii bogaţi locuiau în mici construcţii cochete. Acum ei trăiesc în apartamente blindate, aflate în blocuri sigure, antiseismice, păzite zi şi noapte de profesionişti înarmaţi. Făloasele vile de altădată au fost jefuite până la ultima bucăţică de lemn. Din ele au mai rămas doar ruine bântuite de şobolani, lilieci şi câini vagabonzi. Cele năruite la marele cutremur din 2019 sunt nişte grămezi anonime, acoperite cu o verdeaţă ameninţător de vitală.

Înăuntru, Santoy şi oamenii săi sunt întâmpinaţi de o femeie grasă şi încă apetisantă pentru cunoscători. Ea îşi poartă sânii monstruos de mari cu mândrie, ca pe un trofeu nepreţuit. Foloseşte un ţigaret foarte lung, în stilul vampelor de pe la 1920.

Pensionarele casei sunt numeroase. Nici una nu seamănă cu alta. Cine le-a ales s-a gândit să satisfacă toate aşteptările. Un sadic va găsi o ființă pseudo-eterică, cu ochi mari şi îndurerați, flămândă de suferință. Masochistul este aşteptat de o damă dură, cu nas mare şi buze subțiri. Un rictus de cruzime îi înțepeneşte trăsăturile, altfel destul de agreabile. Îmbrăcată în negru, cu lanțuri brăzdându-i pieptul plat, având tresăriri nervoase, de furie abia stăpânită.

Printre fete se află şi curva tradițională, etalonul, arhetipul. O femeie la treizeci şi cinci de ani, cu părul platinat, buze răsfrânte, închipuind un al doilea sex, ținut la vedere, sâni grei, unghii lungi, privire rece şi zâmbet profesional, de fotomodel obosit să tot pozeze. Viciul este scris clar pe fața ei uşor fanată, machiată artistic.

La extrema cealaltă se află o persoană având aerul unei eleve aflată în Elveția, la studii foarte costisitoare. Subțirică şi înaltă. Păr castaniu, natural, priviri curate de copil cuminte, mâini cu unghiile tăiate scurt. Nu se vede nicio urmă de machiaj. Ar putea să pară de optsprezece ani. Un cunoscător, uitându-se la nişte amănunte greu de observat, ar spune că are vreo douăzeci şi cinci, iar aerul de adolescentă ține de artă. *Fata asta mi se pare cunoscută. Are un aer familiar.*

— Ai fost în State? o întreabă Santoy.

— Niciodată, spune fata, foarte serioasă, ocolindu-i cu sfială privirea.

Românul-american se încruntă, ca şi cum s-ar strădui să-şi amintească un episod petrecut cu mulți ani în urmă. *Fata asta mă face să mă simt o hoaşcă. Ce curu' meu, sunt încă în formă! Atunci de unde moleşeala asta căcăcioasă?*

Fata se numeşte Renata, a trăit în Anglia şi a ajuns în Rominia în urma unui amor nefericit. A fost victima unui seducător. Povestea ei în stil retro pare ieşită dintr-un roman prost.

Mi-a plăcut aici, spune fata. Oamenii au încă sentimente şi trăiri, nu sunt robotizați ca în Occident.

Ajung amândoi, parcă prin magie, într-o încăpere mică şi austeră. Santoy stă pe un scaun simplu, iar Renata pe marginea patului îngust, a cărui saltea subţire şi tare ar fi bună pentru o călugăriţă penitentă.

Fata se poartă ca şi cum vizitatorul ar fi un unchi, nicidecum un posibil client. Bătrânul se simte stânjenit de propriile sale porniri năvalnice. *Fata asta mă complexează! N-am mai simţit aşa ceva nu mai ţin minte de când. Cum naiba să fac sex cu un copil? Atât de pură! De nevinovată!*

— Ia spune, Renata... Înţeleg, în ţara asta ţi-a plăcut... Dar aici, cum...? Că doar ai avut şi alte posibilităţi. Frumoasă cum eşti...

— Cum de-am ajuns aici? Unde-am ajuns? îşi ridică fata sprâncenele subţiri. La doamna Luiza? – Izbucneşte într-un râs copilăresc şi excitant –. Înţeleg la ce vă gândiţi! Credeţi că aici este o instituţie...

Santoy se simte nesigur de sine. Ştie că se află într-o casă de toleranţă şi totuşi vorbele fetei i se par mai reale şi mai credibile decât faptele. *Absurd! Ce se întâmplă cu mine? Sunt încă verde. Am fost şi rămân un dur. Ce-i aia bătrâneţe?*

— O casă cu... dame, continuă Renata, foarte amuzată. S-au mai înşelat şi alţii.

Asta este ca atunci când am păţit chestia aia ciudată, gândeşte Santoy. Femeia cu puteri magice. Am rugat-o, am implorat-o... I-am căzut în genunchi, pe bune... Până la urmă a acceptat să se dezbrace, dar numai după ce i-am promis solemn că nu „atentez la pudoarea ei"... M-am trezit gol lângă ea, în aşternut. Aşteptasem atât de mult, încât tremuram, devenisem neajutorat. Îndrăgostit? Totul este posibil pe lumea asta. După scurt timp, totuşi, m-am urcat pe ea, am pătruns-o. Parcă visam. Am început să dau din cur. Ea s-a încălzit. Ne-am futut în toată regula.

La urmă, când căzusem pe spate, demenţial de satisfăcut, i-am văzut faţa aproape înfuriată, apropiată de a mea. N-ai

vrut, nu? Asta m-a întrebat. Jură că n-ai vrut! Am crezut că glumeşte, dar nu era aşa. Era absolut serioasă. Jur! am spus. S-a calmat. După zece secunde a coborât repede din pat. Părea nemaipomenit de vioaie.

Asta n-a avut orgasm, nenorocita, mi-a trecut prin minte. Am auzit apoi zgomotul duşului. S-a spălat anormal de mult, de parcă ar fi vrut să se curețe nu numai de sudoare şi de alte alea, ci şi de cine ştie ce păcate ascunse. Îi pare rău? Este scârbită? După aia n-am mai prins-o niciodată la strâmtoare. Venea la mine însoțită. Îmi vorbea ca şi cum momentele petrecute de noi în pat n-ar fi existat. După un timp, eu însumi am început să mă îndoiesc de cele întâmplate. Nu cumva am visat? mă întrebam. Asta înseamnă să fii o curvă de mare clasă? Sau să ai un suflet de fecioară? Nu ştiu.

Diabolic, programul îl introduce pe bătrân într-o situație asemănătoare celei din amintirile lui. Renata începe să vorbească de parcă ar fi intrat în transă:

— Ştiu că nu ai abuza de mine. O să stau goală lângă tine şi nimic nu se va întâmpla. – Are vocea unei fetițe care vorbeşte în somn –. Discutăm şi noi. Despre una, despre alta.

Vocea ei îl excită cumplit pe Santoy. *Asta este o vrăjitoare. N-am mai trăit aşa ceva în viața mea. Are dreptate, mi-ar fi imposibil să mă culc cu ea.*

Renata, în timp ce spune că are toată încrederea în bărbatul din fața ei (în bătrânul, cugetă miliardarul), se dezgoleşte cu artă. Fața ei este inocentă, dar corpul are limbajul lui propriu, iar sânii sunt frumoşi şi mai mari decât s-ar fi crezut.

Mânat de automatisme ieşite din el precum nişte reflexe, Santoy se dezbracă la rândul lui. Are privirile rătăcite ale unui drogat. Rămasă aproape goală, Renata strigă indignată:

— Nu m-am dezbrăcat nici în fața mamei mele. Nu se poate aşa ceva!

Îndobitocit de dorință, bătrânul bâlbâie:

— O să mă leg la ochi.

Caută cu mâini tremurătoare în haină şi scoate o batistă albă. O împătureşte şi îşi acoperă ochii. În întuneric, simte o ciudată resemnare. *Acum poate să şi plece. Parcă văd că se îmbracă şi după aia aud uşa trântindu-se.* Se apropie cu mâinile întinse înainte, şovăitor. Se loveşte uşor de marginea patului, mâna dreaptă întâlneşte un sân ferm, distrugător de elastic. *Infarct, asta o să fac. Santoy, marele căcat... Şi ridicol, pe deasupra.*

Intră tremurând lângă fată. O mângâie timid. Renata – niciun cuvânt, nicio încurajare. Nesigur, ca un căţelandru neştiutor, o acoperă încet şi ezitant. *În orice clipă, fata asta este în stare să mă arunce de pe ea şi să-mi dea şi câţiva pumni. Plus înjurăturile. Porc bătrân, aşa ne-a fost vorba? Parcă am discutat să stai liniştit şi să nu te atingi de mine.* Nu se întâmplă nimic din toate acestea. Renata stă liniştită, o statuie caldă. Îl lasă să intre în ea, îl ajută atât de discret, încât el nici nu-şi dă seama. Înnebunit de plăcere, bătrânul repetă cu un glas plângăcios:

— Ce bine este, ce bine este, Doamne!

După un timp, când lucrurile se apropie de sfârşit, Renata dă nişte vagi semne de plăcere, aproape iluzorii, parcă imaginate de mintea rănită a lui Santoy. *Îmi răspunde! Îi place şi ei!* Ejaculând mai abundent decât a făcut-o vreodată în anii de când este un bărbat-aproape-bătrân, bătrânul pare că va începe să plângă. Scânceşte ca un câine rănit, spasmele lui nu se mai termină.

Renata se eliberează cu delicateţe de apăsarea trupului său. Întoarsă asupra lui, îi spune cu severitate:

— Jigodie bătrână! Ai noroc că eşti în vârstă, altfel...

Americanului îi trece prin minte că ar fi dispus să moară, atunci, pe loc. Priveşte inert faţa mânioasă a fetei. Şopteşte:

— Scuză-mă, Renata! Te rog!

Îşi aminteşte ce-a păţit cândva şi adaugă:

— N-am vrut, draga mea, a fost peste voinţa mea...

Renata, încrâncenată:

— Juri?

— Jur.

Zgomotul duşului, prelungit. Santoy se îndoieşte tot mai mult de cele întâmplate. Aşa ceva nu se poate, îşi şopteşte.

În virtual, trece repede timpul. Când se întoarce peste două săptămâni, Renata este o străină. Santoy ştie că a posedat-o, că a ejaculat în vaginul ei dulce, dar în acelaşi timp îşi spune că totul s-a petrecut în imaginaţia lui bolnavă, de om bătrân. *Fantasme sexuale. Atunci când te regulezi cu o femeie numai în mintea ta. Îţi închipui tot felul de poziţii şi alte alea.*

8. Clinica Leopold Purum
Sâmbătă, 13 iulie 2058

Blondul Stanley Short intră sigur pe sine în clinică. N-are a se teme decât de vreun batman. *Dar n-am eu un asemenea ghinion.* Toţi ştiu că este bine văzut de împărat. Legitimaţia lui cu motive ornamentale roşii-negre, purtând semnătura groasă, lăbărţată a lui Baxt al II-lea, face minuni. A fost un capriciu al suveranului. Uite, domnule Short, ai aici un autograf al meu. Dacă-l arăţi, nu mai ai nicio problemă.

Puţini ştiu că Short este trimisul OPE. Pentru mai toţi, englezul trece drept un jurnalist independent, având multe relaţii în toată lumea, specializat în intervievarea marilor personalităţi.

Short a avut o scurtă carieră de actor. Poate de aceea este atât de conştiincios în rolul jurnalistului agitat şi expeditiv. Cu oamenii importanţi trebuie să fii respectuos şi în acelaşi timp familiar, le spune uneori prietenilor săi. Oamenii de pază văd pe faţa lui efeminată zâmbetul uşor ironic al marelui jurnalist nimerit într-o ţară neînsemnată. În costum nisipiu, mişcându-se prea lin şi graţios pentru un bărbat, englezul se îndreaptă spre biroul lui Ron Maladipe, directorul clinicii.

Maladipe e un rom arogant, dar linguşitor când este cazul. A practicat (mediocru) chirurgia estetică, iar de câţiva ani a devenit un administrator nemilos.

— Domnule director, începe prevenitor Short, după ce şi-a arătat acreditarea, este adevărat că foarte mulţi romi doresc să devină albi?

— Da, spune Maladipe, prost dispus.

— Cum interpretaţi acest fapt?

— În niciun fel. Nu sunt sociolog.

— Totuşi...

— Cred că e o modă. În definitiv, genomul nu se schimbă.

— Unii spun că în Rominia a devenit avantajos să ai pielea albă. Etnia romă ar înregistra, cum să vă spun?, o devalorizare. Ce părere aveţi?

Maladipe spune dispreţuitor:

— Speculaţii.

— Dacă-mi permiteţi, spune Short, devenit dintr-odată aproape umil, dumneavoastră ce veţi face? Vă veţi depigmenta?

Directorul îl priveşte cu atent. Îşi pierde aroganţa. Spune ezitant:

— Deocamdată nu. – Faţa lui Maladipe parcă s-a scofâlcit. N-are stofă de conducător, zâmbeşte atotştiutor Short. A ajuns director fiindcă o fiică a lui este o curtezană bine cotată –. Dar dacă voi fi silit... Unii se vor supăra, normal. Pot să-mi deschid o clinică particulară, în definitiv.

Trecerea lui neaşteptată de la aroganţă la confidenţe nepotrivite îl miră pe Short. *Atât de instabil psihic este nenorocitul!*

— Totuşi, sunteţi un om de partid, zâmbeşte prietenos englezul. Partidul Romilor Liberi.

— Sunt membru, evident. Dar culoarea epidermei nu-l împiedică pe un om să fie fidel partidului său. Şi împăratului.

Short spune serios:

— Bine, dar rasa albă este în declin.

Maladipe tresare. Redevine arogant:

— Domnule, romii fac parte din RASA CAUCAZIANĂ.

De afară se aud strigăte. Directorul păleşte. Priveşte nervos înspre uşa capitonată.

În birou intră un militar. Este un bărbat cu umeri puternici. Muşchii feţei i s-au contractat parcă fără voia lui. Vorbeşte sacadat:

— Domnule director, în faţa clinicii s-a strâns lume. Vor să intre cu forţa. Ce ordonaţi?

— Ai vorbit la Poliţie?

— Da. N-au forţe disponibile.

Maladipe începe să se plimbe fără rost prin birou. Omul de pază este nemişcat ca o statuie. *Drogat.*

— O să vorbesc la minister, spune directorul. Chiar acum. – Se strâmbă –. Ce vor de la noi? Nu mi-ai spus.

— Să fie albiţi peste rând. Cât mai repede. Este unul care tot strigă că aici se lucrează prea încet. Şi că batmanii nu-i omoară pe cei cu pielea albă.

Cei din faţa clinicii, câteva sute, sunt anormal de furioşi. Şi-au pierdut orice sfială. Tropăie, înjură, adunând măscări din trei limbi, strigă, îşi ridică pumnii negri. Unul îşi dă palme, urlând.

Liderul e un om simplu, la vreo patruzeci de ani. Strigă într-o portavoce. Glasul lui aspru este carismatic. Foloseşte o engleză destul de corectă. De ce nu romani? Fiindcă doreşte cu toată fiinţa lui, ca un copil pofticios, să nu mai fie rom. Este dreptul nostru, putem să alegem. Ne ducem şi la împărat, dacă trebuie.

În faţa intrării, zece militari în uniforme verzi cu pete galbene, ca frunzişul toamnei. Calmi. *Drogaţi?* Mestecă gumă cu fălcile lor de piatră.

Cruzimea lor impersonală, de androizi, e simţită de cei buluciţi în faţa intrării. Mai ales de femei. Unele se chinuiesc să le zâmbească. Le ies nişte surâsuri cam strâmbe, strepezite. Doar una pare de-a dreptul excitată. *Ăsteia i-ar plăcea să fie plesnită.*

Deocamdată nimeni nu se apropie de intrare. Treptat, protestele par a-şi pierde din forţă.

După vreo jumătate de oră, încep să apară tot mai mulţi romi. Negri-ceaun. Toţi vor să se albească. Par, cu toţii, nişte oameni scârbiţi de viaţă. *Mama nu putea să mă facă cu un husăn blond? Ce, i s-ar fi stricat ceva pe dinăuntru?*

Apare militarul intrat mai înainte în cabinetul lui Maladipe. Strigă, un ordin, în romani. Cei zece se retrag în spatele uşilor mari de sticlă, protejate cu bare negre de metal forjat. Rămân acolo câtva timp, uitându-se fără interes la cei de afară. Apoi, în şir indian, o apucă pe un coridor.

Cei de afară ar putea intra nestingheriţi, dar ezită. Par buimaci şi înfricoşaţi. *Prea repede s-a schimbat treaba.* Primul reacţionează liderul. Vorbeşte în portavoce, de această dată întors către mulţime. Nu mai este agresiv.

— Intrăm în mod organizat. Mai întâi, trimitem o delegaţie.

Trei bărbaţi şi o femeie se desprind cu mişcări nesigure, de mecanism. Arată de parcă tocmai ar fi fost treziţi din somn de un zgomot asurzitor.

Şeful îi acceptă fără niciun cuvânt. Se îndreaptă toţi spre intrare. Pătrund în clinică. Tăcuţi, negri, buimaci, furioşi pe ei înşişi că nu pot fi mai duri.

Ajung în biroul al lui Maladipe. *Oameni cu suflete de slugi ajunşi ajunşi pe neaşteptate stăpâni.*

Directorul se ridică din fotoliu şi îi întâmpină cu un zâmbet chinuit, aproape slugarnic. Cu toate acestea, protestatarii nu se simt deloc la largul lor.

Urmărind scena, Short se gândeşte relaxat la ciudăţeniile balcanicilor. Dar nu trece multă vreme şi anxietatea oamenilor tuciurii i se transmite. *Nu se poate, eu sunt un om civilizat. Numai fiinţele primitive sunt sugestionabile.*

— Luaţi loc, vă rog, spune Maladipe cu vocea voalată.

Delegaţii se aşează de ambele părţi ale unei mese lungi. Cu mişcări precaute, de parcă s-ar îndoi de soliditatea scaunelor.

— Domnul Short este jurnalist, spune directorul cu acelaşi zâmbet forţat, ce stă strâmb pe faţa lui cărnoasă, de om trăit bine. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, va asista la discuţia noastră.

— Domnule director, spune liderul, ştiţi foarte bine ce dorim.

Maladipe îşi înclină sârguincios capul:

— Da, da, bineînțeles. Numai că există limite tehnologice. Echipamentul nostru nu ne permite să...

Se întrerupe şi începe să tuşească.

Liderului îşi regăseşte siguranța de sine:

— Nu este chiar aşa. – Glasul său este acum sforăitor, ca al unui politician de operetă –. Fiecare cetățean al acestei țări are acces liber la pigmentare şi depigmentare. Aici nu se respectă acest drept.

Directorul îşi frânge mâinile grăsuțe:

— Vă rog să mă credeți, se milogeşte, lucrurile nu stau aşa. Noi facem ce putem. Ar fi riscant să ne grăbim. S-ar putea întâmpla accidente.

— Ce fel de accidente? întreabă femeia, cu o voce groasă de fumătoare înrăită. Să apară nişte oameni bălțați, cu pete? Dalmațieni? Da?

— Puteți să mă credeți, stimată doamnă, se apleacă Maladipe în direcția femeii. V-am spus adevărul. Nu putem să lucrăm mai repede. Dacă doriți, vă pot pune în legătură cu specialiştii noştri. Ei pot confirma. De altfel...

Cu unul dintre delegați, cel mai modest la înfățişare, se întâmplă ceva. Omul îşi îndreaptă spinarea şi-şi roteşte trufaş privirile.

Maladipe amuțeşte, ceilalți delegați se strâng în ei înşişi, de parcă s-ar fi făcut frig. Short, cu ochii holbați, înțelege că în fața lui se naşte un batman. Încearcă să raționeze la rece, dar frica parcă mi-a lichefiat creierul. Aş vrea să mă fac foarte mic şi să mă bag sub masă.

Trufia omului se transformă în furie. Fața i se schimonoseşte. Muşchii fălcilor se umflă, buzele se contractă, privirile se micşorează. Batmanul rânjeşte duşmănos.

Toți au înțeles ce se petrece. Nu mai este timp pentru fugă. Rămân pe loc şi aştept, scap sau mă ia benga. La noroc. Resemnarea mielului în fața lupului. Nicio revoltă.

Batmanul se înfurie, se montează. Să-l termin pe împuțitul ăsta de director? Nu! Îl alege pe un delegat. Va fi un infarct de

miocard, un atac de inimă, cum ar veni. Batmanul nu ştie ce se întâmplă atunci când un om are un infarct. A văzut doar în filme. Să facă şi ăsta la fel!

Omul nu mai are aer. Îşi duce mâinile la gât. Apoi geme înăbuşit. Îşi simte pieptul sfâşiat. Cade încet într-o parte. Ceilalţi îl urmăresc, încremeniţi. Nimeni nu încearcă să-l ajute în vreun fel. Directorul, medic de meserie, rămâne nemişcat. Nu-i trece prin gând să cheme ajutoare. Se bucură că n-a fost el însuşi.

Femeia rânjeşte prosteşte, ca atinsă de cretinism. Crede că insul a căzut de pe scaun în joacă, pentru a-şi bate joc de director. Liderul o priveşte crunt:

— Tâmpito! Omul moare şi tu râzi!

Femeia îşi duce palma dreaptă la gură şi se bâlbâie:

— Scuză-mă!

Short rămâne înţepenit, ca hipnotizat. Priveşte fix înaintea sa. Apoi se mişcă încet pe scaun şi îi spune directorului:

— Ar trebui să faceţi CEVA. Poate mai există o speranţă.

Vocea lui este stinsă, mintea, amorţită. Doreşte să iasă cât mai repede din birou *şi apoi din ţara asta imposibilă, unde raţiunea nu mai face doi bani*. Îşi simte picioarele moi. Dacă m-aş ridica, n-aş reuşi să merg. Gura i s-a uscat atât de mult, încât limba lui este acum o pilă.

Directorul, cenuşiu, vânăt, se mulţumeşte să clatine din cap, cu priviri de câine bătut aţintite asupra batmanului. Simte nevoia să cadă în genunchi şi să-i ceară îndurare. Ochii i se umezesc. Începe să plângă urât, schimonosindu-se. Batmanul, calmat, îl priveşte lung.

— Ce boceşti, mă? Eşti femeie? Vezi că...

Maladipe, înţepenit de groază, îşi holbează ochii înlăcrimaţi. Palmele lui cu perniţe de grăsime se ridică instinctiv într-un gest de apărare.

— Mă! mârâie batmanul.

9. Obor Market
Sâmbătă, 13 iulie 2058

Fiecare apariție a unui nou batman a mărit faima originalului, a lui Batman Întâi, cum se prezintă mai nou Led Zeppelin Ionescu. Oamenii obişnuiți nu prea ştiu ce e aceea clonare psihică relaționată, dar au intuit ce se petrece. Ei ştiu că urmaşii lui Batman n-au o independență totală, depind întrucâtva de modelul lor. Nu ştiu nici savanții de ce. Neclaritatea lucrurilor a dus la naşterea unui mit şi apoi a unui cult. În jurul lui Batman au apărut oameni gata să-l venereze ca pe un zeu.

Batman Întâi s-a obişnuit repede cu noua situație. *De parcă aş fi fost atât de tare de când mama m-a făcut. Dacă ăştia mă iubeşte, ce pot să fac?!* Dă ordine cu vocea lui blândă şi în acelaşi timp amenințătoare. Fanii îl ascultă cu un devotament buimac.

Fane, locotenentul lui, un ucigaş nedovedit, temut de toți, s-a transformat în câine de pază. Înalt şi borțos, cu brațe de culturist şi picioare subțiri de om bătrân, Fane face gol în jurul lui Batman. Predecesorul său, *un cuțitar cu muie de curist,* Mielu, s-a trezit într-o dimineață cu beregata tăiată, *adică rezolvat, cum ar veni.* Oamenii s-au aşteptat ca Batman să se supere să-l ghicească numaidecât pe ucigaş. S-au înşelat. Nea Led a avut doar o grimasă de dezgust, atunci când a auzit vestea. Atât. Apoi l-a arătat pe Fane cu degetul lui negru şi pătat de nicotină. I-a făcut semn să se apropie. Acu' eşti omu' meu, i-a spus. Vezi cum te porți! Am înțeles, Preasfinte.

Când o femeie i-a spus pentru prima oară Preasfinte, la vreo trei zile după uciderea celor din casa locuită cândva de nişte husăni bănoşi, Batman s-a supărat şi a fost cât pe ce s-o omoare. Dar după o clipă a început să rânjească. Femeia şi-a înghițit zbieretul de groază şi numele a rămas.

Adoratorii i-au aranjat lui Batman un sălaş într-o fostă hală de alimente, dezafectată de multă vreme. Au folosit bucăți mari de tablă. S-a găsit cine să le sudeze şi să închipuie nişte

încăperi. A apărut un simulacru de anticameră, precum şi ceea ce fanii numesc Sala Tronului. Când îl apucă grandomania, Batman spune sunt la fel ca împăratul. Numai că eu nu sunt ajutat de nimeni. N-am nici armată şi nici poliţie. Ba sunt chiar mai bun decât el, fiindcă nimeni nu se gândeşte să mă rezolve. Toţi ştiu că moartea mea ar aduce mari nenorociri peste ţară.

Batmanii, fiii şi nepoţii psihici ai lui Batman Întâi, sunt deocamdată în număr de treizeci şi unu. Mă, le spune Ionescu batjocoritor, eu v-am făcut.

În după-amiaza înăbuşitoare, cu aer imobil şi mirosuri dulcege, ieşite parcă dintr-o sută de hoituri, ciracii lui Batman, toropiţi şi asudaţi, vegetează. Cei mai mulţi beau bere din cutii de plastic. În ultimele zile, daniile aduse de oamenii din oraş s-au înmulţit. Cei din fosta hală nu duc lipsă de nimic.

Există şi destul de multe femei printre fani. Între ele, Renata, soţia cu acte a lui Paul Santoy, face o figură aparte. Ea trece drept amanta lui Batman. Este privită cu teamă şi respect. O fată care a lucrat în State îi este damă de companie. M-am întors, spune Lola, atunci când ăia au început să mă aia prea tare. Acolo treburile din pat sunt tare încâlcite. Cei mai mulţi clienţi sunt dilimache. Îţi cer să le faci nişte chestii de-ţi stă mintea în loc.

Renata n-a spus nimănui că este o intelectuală. Cu Lola se străduieşte să vorbească în argou. Nu-i este prea greu să revină la prima ei meserie, cocotă de lux, devenită doamna Santoy printr-o întorsătură ciudată a soartei. Batman m-ar ucide, dacă ar şti că sunt studentă la sociologie. Sau poate nu? S-ar simţi flatat că o muiere de alt soi a ajuns printre fanii lui? Oamenii cred că sunt femeia lui. Ce prostie! Nici măcar nu s-a apropiat de mine. Sunt prea curată pentru el, aşa mi s-a părut. Îi plac boarfele ordinare, fără dinţi, nespălate, urât mirositoare, decăzute, mai bătrâioare.

Batman Întâi stă într-un jilţ desfundat, cândva elegant, tapiţat cu pluş roşu aprins, decolorat şi foarte tocit. Fumează un

trabuc cubanez, Espero. Cu o săptămână în urmă, un batman din generaţia a doua, produs de unul dintre fiii lui Batman, i-a adus trei cutii. De unde le-ai luat, mă? De la un om al împăratului. Un ăla sperios, se căca pe el de frică când vorbea cu mine. Vă rog să mă ţineţi minte! Avea lacrimi în ochi. Puteţi să veniţi la mine când aveţi nevoie de ceva. Vă servesc cu toată dragostea. Auzi, mă! Ne iubeşte aşa tare ăştia!

Batman mai are un motiv pentru a fi bine dispus. Dinţii lui noi, făcuţi la cel mai scump cabinet dentar din Bukry, pe gratis. Nici nu mai ţine minte cine l-a dus acolo. A dat peste nişte husăni nemaipomenit de binevoitori. *Domnule Ionescu în sus, domnule Ionescu în jos. Ba unul a început să-mi spună „coane Led"! Numai dracu' ştie de unde mi-au aflat numele din acte, că nici eu aproape nu-l mai ţin minte.* Da' cine plăteşte dinţii ăştia? Nu vă faceţi nicio problemă, domnule Ionescu, totul a fost achitat. Sperăm să vă facem o lucrare de cea mai bună calitate. Porţelan. Faceţi, bă! Să vă văd! *Nici n-au clipit când i-am luat cu bă. Numai zâmbete pe muianele lor. Ziceai că o să-i lovească pareza şi-o să rămână aşa. Cu gurile strâmbate. Ăluia de-mi zicea „coane Led" i-am spus că mă cac pe numele ăla din acte şi că Batman este foarte bine.* Batman, nu domnule Ionescu. Dacă eu vă zic bă, voi de ce să mă domniţi atât? Ai? *Ne-am împrietenit. Simţeam că se cacă pe ei de frică, dar se ţin tare. Erau şi ei bărbaţi, de!*

Un ins între două vârste, în zdrenţe, neras, cu priviri furişate, se ridică de pe pătura lui soioasă şi se apropie încet de tronul lui Batman. Merge cumva oblic, ca un crab. Ajuns la vreo trei metri, se opreşte, nehotărât. Este unul dintre cei cinci despre care oamenii cred că sunt fiii lui Batman.

Fane, aflat la dreapta lui Batman, pe un scaun destul de scund pentru a-i crea probleme din pricina burţii, îl întreabă prevenitor:

— Ce s-a întâmplat, Sile?

Insul este un batman şi lumea trebuie să fie atentă cu el. Fane se află sub protecţia lui Ionescu, dar nu s-a contaminat

încă. Eşti un handicapat, mă! i-a zis mai deunăzi un batman. Fane n-a putut decât să surâdă slugarnic.

Nu este clar dacă batmanii pot fi omorâți de oricine. *Dacă-l rezolv pe ăsta, poate vine noaptea la mine şi mă ia cu el. Îl las în pace.* Poveştile despre ei s-au înmulțit atât de repede, încât au format o pânză de păianjen cu fire groase. Superstițioşi din fire, romii s-au prins repede în ea, precum nişte muşte.

Sile face un semn neclar, mişcându-şi încet în cerc mâna nespălată. Parcă ar dori să spună că lucrurile sunt încurcate şi nici el nu le prea pricepe. Apoi arată înspre Batman, care stă pe jilț într-o parte, ca şi cum ar avea un furuncul pe o fesă.

— Vrei să vorbeşti cu Preasfântul? întreabă Fane cu o voce şi mai blândă decât înainte. *Să fiu atent cu ăsta. Pare aşa de molâu, dar l-am văzut alaltăieri cum l-a rezolvat pe unul de trecea pe stradă. Aşa mi s-a sculat mie, a spus după aia. Nu l-a întrebat nimeni de ce-a făcut-o. După ce ăla nu s-a mai zbătut şi a rămas ca o zdreanță pe caldarâm, ăsta s-a pomenit că începe să zbiere la oamenii de pe stradă. Aşa mi s-a SCULAT mie, bă! Este OK?*

Sile dă din cap a încuviințare. Tace. În timp ce-l priveşte țintă pe Batman, se scarpină la ceafă şi-şi strâmbă jumătatea stângă a feței.

— Vino încoace, bă! intervine Batman.

Omul se apropie încet, fără să-şi mute privirea din ochii lui Ionescu. Se aude un hămăit răguşit de câine, transformat în urlet.

— O s-o mierlească unul, zice Batman. Ia spune!

Omul tace. În aerul fierbinte al sălii se strecoară parcă un gaz dătător de nelinişte. Oamenii simt că se va întâmpla ceva. Câțiva se ridică lenevos de pe pături şi o pornesc înspre tron. Batman aşteaptă indiferent, într-o rână. Un muscoi verzui vine lângă fața lui asudată şi începe să-l bâzâie. Preasfântul îl priveşte şi-l înjură cu glas scăzut. Bâzâitul devine mai ascuțit o clipă, apoi insecta cade fulgerată. În ochii oamenilor sclipeşte adorația şi teama. Sile, în schimb, rânjeşte larg, disprețuitor.

— De ce râzi, bă? îl întreabă Batman.

S-a încruntat, iar mâinile au început să-i tremure uşor.

Sile mai face câţiva paşi. Se opreşte la nici un metru de jilţ. Faţa lui este la acelaşi nivel cu aceea a lui Batman. Începe să înjure în surdină, de parcă s-ar teme să nu-l audă şi alţii.

— Sile, mă, ce-i cu tine? se milogeşte Fane. Ai păţit ceva? Te-a supărat cineva? Spune-mi şi se rezolvă pe loc.

Sile nu-i dă atenţie. Se uită fix la Batman şi-i şopteşte:

— Futu-te-n cur de muiangiu! Ce pizda mă-tii, crezi că o să ne mai regulezi mult pe toţi? Ai? Uite că nu mai ţine. Este unul care o să te rezolve şi pe tine. O să tragi trabucuri pe lumea ailaltă.

Batman îl priveşte uluit. *Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Parcă ar simţi că i se mişcă un şobolan în burtă.* Apoi începe să rânjească, dar nu din toată inima. *Nu este sigur sută la sută. N-a mai păţit aşa ceva.*

Renata este fascinată. Ca şi cum s-ar împlini adevăratul meu destin, gândeşte ea. Mi-a plăcut întotdeauna violenţa, dar n-am vrut s-o recunosc. Santoy, cu gingăşiile lui... Nu m-a scârbit, dar m-a plictisit de moarte. Bango a fost bărbatul care m-a avut de-a binelea. În State n-o să mai găsesc unul ca el. Batman? Ăsta nu este interesat de femei. Este prea puternic pentru aşa ceva. Poate că atunci când ucide femei, ejaculează. Totul este posibil. Un sadic special.

Rânjetul lui Batman s-a transformat într-o grimasă lipită de faţa smolită.

— Mă, jigodie, şopteşte el, tu vrei să mă rezolvi pe mine!? Cum poţi să fii atât de tâmpit? O s-o mierleşti tu, cur negru! Ce, n-o duceai bine pe lângă mine? Futu-te-n cur de dilimache! – Se foieşte în jilţul său ponosit –. Încearcă, mă! Să te vedem! – Îşi face curaj –. Cum vrei să te rezolv, hm? O să-ţi fac ceva bun, mă! Să-ţi placă! Fututul dracului!



Voi fi scos temporar din circuitul informaţional. Ar trebui să mă simt frustrat, dar nu sunt capabil de aşa ceva. A fi virtualizat este o situaţie ca oricare alta. Semenii mei rezolvă o criză.

Cândva voi afla ce s-a întâmplat în perioada virtualizării mele. Mă interesează cum va fi rezolvată multiplicarea anarhică a batmanilor. Semenii mei îşi vor încălca propriile reguli? Codul recomandă aşteptarea unei stingeri spontane a lucrurilor. Dacă intervin, se contrazic şi pot genera o criză de sistem. În acest caz, vor acţiona entităţi superioare nouă, pentru a restabili echilibrul.

Dacă reuşesc să opresc multiplicările, şansele mele de a rămâne în stadiul actual cresc. Până acum am dat greş. Din corelarea creierelor umane rezultă forţe incontrolabile.



Sile mârâie ca un dulău înfuriat. Se uită în ochii lui

Batman. Vinele gâtului i se îngroaşă. Pe faţa lui înroşită începe să curgă sudoarea.

În mintea lui Batman se ivesc imagini ciudate. Se vede pe el însuşi, întins pe un pat de spital, cu acul unei perfuzii străpungându-i o venă a mâinii stângi. Pe punga de plastic agăţată de un suport sclipitor, pe trei sferturi plină cu un lichid transparent, scrie SAVE. Cu litere roşii, mari. În nări îi pătrund două tuburi translucide. Oxigen. În jurul lui, trei medici şi două asistente. Toţi au feţele îngrijorate. Medicul cel mai bătrân dă din cap, neîncrezător. *Futu-te-n cur de labagiu! De unde ştii tu că o să mor?*

Înjură, dar se simte neputincios. Îi trece prin minte să smulgă toate firele alea nenorocite, dar nu îndrăzneşte. Totul este aievea, ar putea să jure că este la spital.

Brusc, revine în hală. Îşi scutură capul, ca şi cum ar vrea să alunge o albină. În privirea lui, un fel de frică. Apoi, iarăşi în camera de spital, văzând cum doctorii se pregătesc să-i pună

pe piept două chestii de metal, prelungite cu fire electrice. *Înseamnă că mi-a stat inima-n piept? Că aşa am văzut la holovizor. Am murit?*

Se smulge din nou. Se simte de parcă ar ieşi dintr-o apă adâncă. Se trezeşte în hală, pe jilţul lui, horcăind, ca unul care era cât pe ce să moară fiindcă n-a mai avut aer.

Îl vede pe Sile zâmbind răutăcios. *Ăsta mă trimite la spital. Îmi umblă prin minte. Este mai tare decât mine!?* Când este cât pe ce să se dea bătut (*moartea nu-i aşa de rea, parcă este chiar cumva dulce),* simte că o putere nouă a intrat în el. Se cutremură ca un cal biciuit. Privirile i se aprind. Sile face o jumătate de pas înapoi. Rânjetul i se şterge de pe faţă.

Privitorii nu prea pricep ce se întâmplă. Se lămuresc doar atunci când Sile îşi duce mâinile la tâmple şi începe să se vaite cu glas subţire de scopit. *Batman îl rezolvă şi pe- ăsta. Care va să zică se pot omorî şi între ei.*

Ridicat de pe jilţ, cu ochii holbaţi, Ionescu îşi îngenunchează duşmanul. Ţine mâna stângă întinsă. Degetele îi tremură, de parcă ar avea boala copiilor. *Dacă se mai sforţează aşa, poate s-o mierlească înaintea celuilalt. Dar n-are încotro. Aicea este care pe care.*

Sile cade încet. Mai întâi în genunchi, după aceea pe spate. Pe faţa lui smolită, chinul fără margini. Se zvârcoleşte de câteva ori şi rămâne nemişcat. În ochii lui holbaţi este scrisă frica, una mare de tot.

Batman lasă capul să-i cadă în piept. Răsuflă greu, de parcă ar fi fugit pe o scară, cine ştie câte etaje, hăituit de diavol. Nimeni nu mişcă şi nu suflă o vorbă. Se aude doar suspinul înăbuşit al unei femei. Batman îşi ridică fruntea. Se lasă încet în jilţ, dărâmat de oboseală.

După o vreme, se mai scutură o dată, iar oamenii îl văd odihnit, cu ochii sclipitori, de parcă ar fi tras ceva cocaină. *Se făcuse un moş şi uite că acum este iar un bărbat în putere.* Îşi îndreaptă arătătorul stâng înspre fani. Ameninţător, arţăgos:

— Aţi văzut, mă, ce s-a întâmplat. Dacă mai vrea vreunul să meargă după ăsta, să vină în faţa mea. Acum!

Nimeni nu se mişcă. Se aude un fel de zumzet:

— Iartă-ne, Preasfinte! Îndură-te de noi!

Renata nu face mofturi. Se roagă în rând cu ceilalţi. *Îmi place violenţa, dar am simţit ceva rece pe spinare atunci când l-am văzut pe ăla zvârcolindu-se pe jos.* Se gândeşte că poate oamenii din jurul ei chiar cred că Batman este un zeu apărut printre ei. Îi pare rău că nu se poate molipsi de credinţă. Ar vrea să fie un om de rând, să uite ce-a învăţat la colegiul ei scump şi plin de copii ai unor oameni bogaţi. *Cred că de-asta l-am părăsit din nou pe Santoy. Vreau să renunţ la logică, să devin pentru totdeauna o fiinţă instinctuală.*

În timp ce priveşte în gol, şoptind cuvinte de îndurare şi dragoste, Renata simte o durere în tâmple. Batman se uită la ea şi îi porunceşte, fără vorbe, să se apropie de el.



Acţionând nestingherit, batmanii devin plictisitori, iar informaţiile noi nu se mai produc. Un conflict între forţe relativ egale ar oferi, în schimb, situaţii inedite.

Batman practică magia, spun pământenii. Forţa sa ia naştere din concentrarea unor sentimente de mânie şi ură. El este un vrăjitor rău. Niciodată un om n-a mai avut asemenea puteri malefice. Astfel se explică zvonul că este anticristul, venit pe Pământ pentru a desăvârşi lucrarea diavolului.

Ar fi necesară o forţă contrară, rezultată din concentrarea unor sentimente socotite bune.

Nu pot estima cum apreciază superiorii mei fenomenul batmanilor. Logic, ar trebui să-i satisfacă. Şi ei sunt dependenţi de informaţiile inedite.

10. Piața Concordiei
Sâmbătă, 13 iulie 2058

„Se zvonește că batmanii sunt creați de extratereștri. De unul singur, de fapt. Entitatea. O femelă?"

„Teoria unui american. Agresivitatea și violența trebuie lăsate să se consume până la capăt. Nu pot fi combătute. Iertarea creștină este un eșec, de exemplu."

„Oamenii, ar putea să spună Entitatea, n-au reușit să demonstreze că binele este superior răului. S-au rezumat la critici și laude. Ei afirmă că răul mărește entropia. Eroare. Răul destabilizează sisteme, dar naște altele, mai complexe. Mai spun că eu sunt diavolul, anticristul, emisarul iadului. Nu le înțeleg indignarea. Și nici frica. Oricum, batmanii sunt benefici. Printre altele, oamenii au ocazia să scape de frică. Dacă poți să fii ucis oricând, ce rost mai are să te temi?"

„Eu, în schimb, afirm că există un mod apatic de a trăi. În general, îl adoptă consumatorii de droguri, dar și alții. Cei în cauză asistă pasiv la spectacolul vieții reale, de parcă ar fi niște condamnați la moarte. Fatalism oriental, specific țiganilor, preluat de români și modificat. Românii, deveniți fataliști prin contagiune psihică, au ceva de sinucigași. Prin arta lor de a trăi, țiganii au obținut o țară. Neclintirea lor psihică a fost câștigătoare. În loc să devină europeni, țiganii și-au impus propriile reguli. Românii au devenit niște înfrânți autentici."

„Am auzit că nu demult un grup de români au încercat o lovitură de stat. Când totul era pregătit, au renunțat, încă o dată. Probabil pentru totdeauna, asumându-și condiția de popor fără țară."

„Psihoza Batman ia amploare cu repeziciune în capitala Rominiei. Batman dispune de posibilitatea multiplicării, prin sciziparitate psihică. El creează indivizi cu posibilități identice, duplicate mentale. Înmulțirea acestor indivizi peste o anumită

limită ar duce la apariția unei armate invincibile. În fața acesteia, trupele convenționale ar fi neputincioase. Operaționale ar fi doar cele compuse exclusiv din roboți. Dar batmanii ar putea acționa asupra statelor majore, de la distanță."

„Rămâne de văzut ce eficacitate ar avea luptătorii psi. Aceasta fiindcă, atunci când sunt uciși, batmanii se multiplică."

„În Rominia, emisari ai INTREPID-ului încearcă să recruteze batmani. Nu se cunosc rezultatele demersului lor."

„Inițial, batmanii au fost operaționali doar pe teritoriul Rominiei, agresându-şi doar membrii propriei lor etnii. Ulterior, presupuşi batmani au apărut şi în alte teritorii,"

„Se afirmă că batmanii sunt vulnerabili doar în fața magiei." (**Le Monde,** iulie 2058)

„În ziua eclipsei totale de soare din 11 august 1999, în Bucureşti a avut loc un mare seism. S-a afirmat că a fost provocat de galeriile metroului, care s-au pus în mişcare, ca un animal de beton, măturând subsolul oraşului. Fenomenul s-ar fi datorat unor forțe extraterestre, capabile să extragă şi să concentreze energiile negative din oameni. S-a presupus că încetarea lui a fost efectul unei asocieri spontane de energii pozitive, realizată pe căi necunoscute."

„Într-un jurnal intim din epocă, aparținând unui necunoscut, se afirmă că un grup de inițiați ar fi reuşit să creeze un creier uman poliencefalic, capabil să se opună extratereştrilor."

„Entitatea: mai întîi i-am favorizat pe romi, în detrimentul românilor; le-am dăruit o țară (cadou destul de puțin prețios în condițiile actuale, adaug eu); apoi am creat un reflux; s-au ivit efecte imprevizibile; nu pot să le cer sprijin semenilor mei, fiindcă informațiile se scurg doar dinspre ei înspre mine; nu-mi rămâne decât să aştept."

„Spunând acestea, Entitatea ar aminti de un ultimatum primit din partea Superentităților. Acestea o mustră pentru că a încălcat regula noningerinței în evoluția umanității. Eventual,

ar soma-o să remedieze situația, amenințând-o cu represalii. De exemplu, cu un fel de dezafectare, ceva în genul dezactivării unui creier pozitronic, ca în vechile filme SF."

„Entitatea ACEASTA ar fi echivalentul unui tânăr rebel, care încalcă regulile din plictiseală şi dorință de noutate. Tot ce doreşte ar fi să obțină noi informații. În fond, nu asta este plictiseala? Un tânăr suferind de spleen, precum un nobil britanic de odinioară, doritor de schimbare. Bătrânii (superentitățile), ar respecta nişte reguli desuete. Disputa dintre generații, transpusă în plan cosmic."

„Câteva extrapolări. Entitatea este pedepsită. Superentitățile intervin în Rominia şi, ulterior, pe întreaga planetă. Ele se contrazic astfel pe ele însişile. În această situație, nişte ultraentități, discrete până atunci, ies la iveală. Scenariul se repetă. Între timp, pe Pământ lucrurile evoluează. De unde până atunci omenirea îşi aşteptase sfârşitul de la invazii extraterestre sau dezastre ecologice, se dovedeşte că pericolul este ascuns în suflete. Ar interveni un paroxism al agresivității. O apocalipsă etc." *(Jurnalul lui Ion Popescu)*

11. Xoxavipe Virclub
Duminică, 21 iulie 2058

Lumile virtuale sunt fictive, dar trăirile oamenilor intrați în ele sunt reale.



În Xoxavipe Virclub rareori pătrunde câte un om sărac, pentru a-şi cheltui în câteva minute economiile de-o viață. Unii au ucis şi-au tâlhărit, doar pentru a intra acolo.

Scenariile vizează doar Rominia. Cei de aici nu doresc aventuri în ținuturi exotice. Este efectul drogului şi al mesajelor subliminale. Contribuie şi propaganda religioasă. Predicatorii

au tot repetat că străinătatea şi tehnologia sunt rele. Oamenii au sfârşit prin a-i crede. Rominii privesc ironic modul de viaţa din celelalte ţări. Nu şi bunurile venite din străinătate, care le asigură existenţele.

La virclub, cine are bani poate face sex cu împărăteasa Cerasela, de-o pildă. Casa Imperială n-are nimic împotrivă. Când a aflat, Baxt al II-lea a rânjit. Las' s-o futǎ şi alţii. În vis. Nu contează. Numai să nu-i apuce dorul de ducă sau să facă mai ştiu eu ce năzbâtie.

De curând, împăratul a cerut un program special. Vreau să-i călăresc un pic pe străinari. Măcar aşa, în poveste. Să fiu mai tare decât acum, când cineva îşi bate joc de mine aşa cum i se scoală lui. Aţi auzit, mă? Da, Majestatea Voastră. Dar... Ce-i, mă? Am avea nevoie de nişte specialişti din afară. Aduceţi-i!

Când totul este gata, împăratul soseşte la Xoxavipe Virclub, în mobilul Emperor 1, singurul de culoare aurie din Rominia. Îl întâmpină bătrâna Mirela. Împăratul o ştie de când era cea mai frumoasă femeie din Rominia. A trăit cu ea. O priveşte cu simpatie.

— Să trăiţi, Majestatea Voastră Imperială! se temeneşte bătrâna.

Faţa ei, pe care doctorii au muncit din greu, este trufaşă, dar şi umilită de timpul învingător. *O vulturoaică îmbătrânită. Nu mai poate să zboare, dar vede încă bine.*

— Să trăieşti şi tu, Mirelo! spune Baxt cu un rânjet de bunăvoinţă. N-ai murit încă?

Bătrâna nu răspunde. Se înclină încă o dată, adânc. În ochii ei rămaşi tineri, supunerea deplină. Împăratul se opreşte, stă o clipă pe gânduri. Îi întinde dreapta. Mirela i-o sărută, suspinând.

— Să trăiţi! Să trăiţi!

Suveranul îşi aduce aminte de ceva neplăcut. *S-o fut în cur de Entitate!* Ar înjura cu glas tare. Se stăpâneşte. *Nu trebuie să audă oamenii că am început să vorbesc singur, ca moşnegii sau ca ăia dilii.* Aşezat în fotoliu, cu tehnicienii roind în jurul lui, simte

cum furia îi crește. Liniștiți-vă, Majestate, vă rugăm! *Mi-ar face bine să înjur. Mult. Pe toți. Soarta, bătrânețea, neputința, culoarea pulei mele.*

Un psiholog din echipă își ascunde un zâmbet. *Asta se cheamă furor senilis. Diminuarea testosteronului din sânge.*

Prima secvență virtuală. Reședința imperială din Herestry. Curtea primește știri despre delăsarea țiganilor. Noile pretenții politice ale românilor. Puterile europene – deocamdată în espectativă. *Ăștia* se *bagă numai dacă țiganii încep să se care din țară.* Analiștii străini: emigrarea din Rominia este previzibilă, dar nu iminentă; inerția psihică este considerabilă, situația va rămâne cea de azi, cu modificări neînsemnate. *Mă simt dat deoparte, deși nimeni nu mi-a șoptit încă să abdic.*

Apar trimiși ai OPE-ului, niște bărbați nespus de politicoși. Îl asigură pe împărat că alimentele și medicamentele vor sosi în continuare. Veți reveni la Palatul Imperial, Majestatea Voastră, totul va fi ca mai înainte. Românii sunt incapabili să se organizeze. Vor protesta, atât. Tulburări sporadice, lipsite de importanță politică. Romii rămân la putere. Totul e în ordine. Dar eu cum sunt privit în străinătate? Foarte bine, Majestate. Sunteți considerat un conducător autentic.

Batmanii! Porcăria asta! Gata cu ei! Îi distrug pe toți! Ba nu! Îi pun să lucreze pentru mine. Capăt o putere adevărată. Cum să fac?

În virtual, trec câteva zile. În realitate, cinci secunde. Împăratul nu se mai simte primejduit. Și-a recăpătat curajul. Parcă am trei coaie, îi spune Ceraselei. Ca-n tinerețe, când aveam harem și nimeni nu sufla o vorbă. Așa!

Curtea revine la Palatul Imperial. Un convoi de transportoare. Militari înarmați cu scule de ultimă oră, trimise de prietenii de la OPE. Pe străzi, pustiu. Ruinele au dispărut. La fel, grămezile de gunoaie. Câini vagabonzi, nexam. Multe clădiri noi, construite în stiluri moderne. Imaginile despre adevăratul Bukry au ieșit din mintea împăratului. *Parcă aș fi la Paris, futu-i maica mă-sii!*

Apare masa uriaşă a Palatului Imperial. Convoiul trece printre blocuri făcute la ordinul lui Ceauşescu, construcţii foarte solide, destinate celor din preajma dictatorului. Au rezistat bine la marele cutremur din 2019.

Cei din Xoxavipe Virclub văd pe faţa suveranului un surâs de superioritate şi trufie. *Cine pizda mă-sii a spus că sunt în primejdie în palatul meu? Fututul dracului! Santana, macaronarul? Da. El a fost. M-a sfătuit să mă mut, de nebun, în Herestry. Să mă port ca nimeni. Numai fiindcă porcul de Bango a vrut să mă omoare! Orice om important poate fi ucis. Nu trebuia să mă mişc din loc. Futu-l în cur pe Santana! Pe unde-o fi, că nu l-am mai văzut în ultima vreme. S-o fi cărat, că graniţele noastre sunt ca sita. O fi simţit că o-ncurcă dacă mai rămâne.*

Intrând în Palat, împăratul primeşte onorul gardei. *Hopa! Uite că mi-a revenit darul! Ştiu, văd ce gânduri au băieţii ăştia înalţi şi frumoşi. Numai devotament şi credinţă! Bună treabă! Ziceam că nu voi mai putea citi niciodată în minţile oamenilor. Uite că dumnezeul nostru m-a ajutat. O să fie totul ca mai înainte.*

Câţiva demnitari îl primesc cu plecăciuni adânci. Cel mai servil este Pardalian Gavuno, primul ministru. *N-a venit niciodată la mine, în Herestry. Mi-a trimis vorbă că nu se simte bine. Uite că i-au trecut toate bolile. În devla lui nu este decât supunere şi lăcomie. Poate-l schimb, deşi unul ca el este foarte comod pentru mine. N-a avut niciodată vreo idee, vreun plan al lui. Şi nici nu s-a opus vreunui ordin de-al meu.*

Slujitorii s-au înşirat pe două rânduri, ca în filmele vechi cu nobili. *Curva asta de Elena parcă are ţâţele mai mari ca înainte!*

Apartamentul împăratului este neschimbat. Valetul, ca scos din cutie. Cerasela, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, grea, a început să dea ordine. Vocea ei este puternică, neşovăitoare. *Am nimerit-o, când m-am însurat cu ea. Este o femeie forţoasă, ştie să treacă peste greutăţi. Simte faţă de mine exact ce se cuvine. Respect, mult respect. Nici n-am nevoie de dragostea ei. Ce-i aia iubire? Căcat! Altele am eu acum în cap. Or să vadă toţi cine este*

Baxt al II-lea. Nu pe amărâții ăştia de husăni o să mă răzbun. O, nu! N-am nicio treabă cu ei. Trebuie doar să aşteptăm, singuri îşi pun juvățul de gât. Străinarii, ei trebuie să afle ce putem! Batmanii ne-au fost trimişi de cineva... Nu ştiu cine... Oricum, unul care ne are la inimă. Doar eu am arma batmanilor. Parcă văd că o să vină de nu ştiu unde, să mi-i ceară. Bă, nu sunt de vânzare, aşa o să le spun.

În virtual, timpul trece repede. Zilele sunt minute. Baxt nu ştie că visează, trăieşte din plin revenirea încrederii în sine însuşi. *Ia să schimb eu lucrurile în ducatul mortului, al lui Bango!*

Merge personal la Cravy, cu toată pompa. Urmaşii lui Bango vin cuminți în fața lui, îi jură credință. Cu puterile recăpătate, Baxt vede în mințile tuturor. Ştie să aleagă, să pedepsească şi să recompenseze. Fiul cel mai mare lui Bango, actualul duce de Cravy, va rămâne în frunte. Asta fiindcă este o ființă slabă, supusă viciilor. Un om al lui Baxt îl va dirija. *Ducele Dan de Cravy! Sună frumos, deşi neputincioşii de străinari zâmbesc ironic atunci când vine vorba despre rangurile nobiliare din Rominia. O să vadă ei cum stau lucrurile. Trebuie să aibă doar puțină răbdare. Bango mi-a fost văr bun, dar pot să-i dau lui Dan de nevastă o fată de-a mea. Nu vine împotriva legilor noastre.*

Solemnitatea învestirii, vizitele, primirile, chefurile, cuvântările şi toasturile consumă, în timp real, patru minute. În virtual, vizita la Cravy durează trei zile încheiate. Înainte de plecarea spre Bukry, împăratul primeşte o delegație a românilor. Nişte oameni modeşti, parcă atinşi de nu se ştie ce sfârşeală. Promisiuni de lealitate. Niciodată românii nu vor periclita bunul mers al treburilor publice din Rominia. Ştim că în țară domneşte democrația. Nu dorim decât să ne aducem contribuția, în interesul general. Împăratul, la urmă, după ce a spus câteva cuvinte potrivite cu situația, întinde mâna sa groasă spre şeful delegației, la sărutat. Numai că respectivul, un om la vreo cincizeci de ani, medic de meserie, încalcă protocolul. Se mulțumeşte să se aplece, suficient de slugarnic. Apoi se retrage, împreună cu ceilalți.

Împăratul vede roșu, dar n-o arată. Se stăpânește. *Futu-vă-n cur de husăni! O să vedeți voi cum merge treaba. O să-mi cădeți în genunchi, ca să vă dau liber. Numai să aveți loc de-ntors.*

Din nou în Palatul Imperial. Roșu și negru. Culorile predominante. Parcă niciodată nu s-a simțit împăratul mai bine. Este trecut de șaizeci, dar s-a petrecut un miracol. Claritatea gândurilor, potența sexuală, chiar înfățișarea – toate sunt mai mult decât mulțumitoare. Împărăteasa, numai lapte și miere. O pisică foarte mare, cu țâțele cât cupolele unei biserici. *Sunt un om băftos, ăsta-i adevărul. Acum nu trebuie decât să-mi pun planul în practică. N-am de ce să mă grăbesc. Simt că totul va merge așa cum vreau eu. Rominia va fi buricul pământului, cum a spus nu știu care husăn înainte de anul 2000.*

Să vină la mine Batman, ăl de la care a plecat toată molima asta. Să mi-l aduceți imediat. Am înțeles, Majestatea Voastră, să trăiți!

Ordinul este îndeplinit prea repede, dar Baxt al II-lea nu simte nimic neobișnuit. De parcă Batman ar fi așteptat în anticameră.

— Ia spune, bă, zice suveranul, după ce insul periculos i-a sărutat mâna, tu ții cu noi, cu mine? Hm? Ia s-auzim! Îi rezolvi tu pe unii, dar n-ai gânduri rele cu mine și cu familia mea. Este?

— Da, Majestatea Voastră, rânjește servil Batman. Nici prin gând nu mi-ar putea trece să...

— Bine, mă, bine, îl bate împăratul pe obraz, fără nicio frică. Am știut eu că ești de-al nostru. Dacă vrei, poți să fii prim ministru. Nu este nicio problemă. Hm? Ce-ai de zis?

Batman zâmbește, arătându-și dinții lui noi. Nu spune nimic.

— Nu vrei să fii prim ministru... Foarte bine. Până la coadă, ai mult mai multă putere decât un amărât ca Gavuno, nu?

Batman tace și dă din cap cum că împăratul are dreptate.

— Ia spune, bă, continuă Baxt cu vocea lui groasă de demult, când bătrânețea nu-l strâmtorase încă, tu îi știi pe ăia care

au luat puterile de la tine? Poţi tu să-i dai cuiva, cu vruta, darul ăsta al tău?

— Da, Majestatea Voastră, pot.

— Şi... Cum?

— Nu ştiu nici eu cum, dar sunt în stare.

— Bine, bă, foarte bine. Să ştii că orice vrei în ţara asta, poţi să ai. De la mine, Baxt al II-lea, împăratul romilor. Dacă ai chef, îţi dau o fată de-a mea de nevastă. Ca-n basme. Nicio problemă. Orice, mă! M-auzi?

— Da, Majestatea Voastră. Fac orice-mi spuneţi. Numai să pot. Acuma, eu sunt în stare de multe lucruri, dar mai încolo? Nu ştiu ce se va întâmpla.

Batman este nehotărât.

— Ce-i, mă? ridică uşor vocea împăratul. Spune! Nu te fută grija pe tine că mă supăr. Eşti omul cel mai puternic din ţară la ora asta. Eşti mai tare şi decât mine. Asta-i situaţia. N-ai coroană pe cap, atât. Încolo...

— Majestatea Voastră, începe Batman nedumerit, de ce nu mă rezolvă vreunul? Puteau până acum, de mii de ori. Nu pricep.

— Mă, Batman, râde gros împăratul, nu fă pe prostul cu mine! Hai, că mi-ai plăcut! Chiar nu ştii de ce?

— Nu ştiu, să n-am parte, să moară familia mea!

Suveranul hohoteşte de-a binelea:

— Care familie, mă? Că n-ai pe nimeni, după câte ştiu eu.

— Aşa vine vorba, Majestatea Voastră.

— Bă, Batman, chestia este că puterea ta trece la alţii, dacă tu dai în primire. De-asta nu te rezolvă nimeni. Nu se poate să nu ştii atâta lucru.

Împăratul cade pe gânduri. Batman aşteaptă răbdător. Primeşte un trabuc Espero, al doilea de la începutul audienţei. Îşi aprinde şi Baxt unul. Fumează împreună. Fumul se duce în sus, de parcă ar fi cel al unei jertfe primite cu bunăvoinţă de dumnezeul ţiganilor.

Apare o subretă cu nişte sâni de speriat. *Înseamnă că nu-i poveste. Le alege numai dacă au balcoanele foarte mari.* Baxt îi citeşte gândul lui Batman şi râde. Fata le aduce un vin rubiniu, porto. Beau încet. Batman plescăie şi scoate un mormăit de satisfacţie. Nu se sfieşte.

— Este bun, bă? îl întreabă Baxt, ca între prieteni.

— N-am mai băut aşa ceva de când sunt, zice Batman admirativ. Ereau nişte fiole pe care scria porto, dar nici vorbă să...

Împăratul râde din nou, gros.

— Ăsta te scoală din morţi, mă, zice.

Batman scutură afirmativ din cap.

Baxt este stăpân pe situaţie. Citeşte uşor în mintea lui Batman. *Ăsta îmi este credincios până la Dumnezeu. Lucrurile, după cum văd, au început să revină la ce-au fost. Roata s-a învârtit. Uite că îmi vine iarăşi apa la moară. Ăsta negru din faţa mea, cu dinţii lui dichisiţi, este arma de care am nevoie. O sută ca el şi încep să fac eu preţurile. Futu-le rasa-n cur la toţi! O să vadă ei cine este mai tare. Ce terorism internaţional? Căcat. Ce bombe, ce arme bacteriologice? Îmi bag picioarele în ele. Arma mea este cea mai bună. Trebuie numai ca oamenii să afle cum stau lucrurile.*

În Baxt dormitează un TIRAN? se întreabă psihologul din echipă. Sau pulsiunile lui din virtual nu sunt autentice? În realitate n-ar gândi aşa?

Suveranul se vede făcând legea pe toată planeta. Autocrat.

Apoi, pe nesimţite, se pomeneşte în altă secvenţă. Primeşte, foarte scorţos, emisari veniţi de departe, pentru a-i cere sprijinul. Asta fiindcă batmanii lui se află peste tot. Se ştie că ei pot face orice. În numele lui Baxt al II-lea.

Un diplomat aflat într-o audienţă de rutină îl întreabă prevenitor pe împărat cam ce intenţii în materie de politică externă are Rominia. Baxt ezită. *Imperiul romin să anexeze întreaga planetă? Eu să devin conducătorul tuturor? Nu cumva este totuşi prea mult? Chiar ridicol? Deloc. Democraţia de tip occidental este o construcţie artificială, bazată pe protecţia anormală a handicapaţilor.*

Iar creştinismul, o religie pentru hadâmbi, aşa cum bine spun musulmanii. Un regim de mână forte, iată ce le trebuie oamenilor ca să se simtă bine. Audienţa este sistată brutal. Mă cac în uzanţe, îi spune Baxt lui Nicu. Trebuie să cuget.

Ce va fi, practic? Nimeni nu-mi va preda puterea de bună voie. Trebuie constrângere. Mă ajută INTREPID-ul. Mă sprijină logistic. Structurile există, trebuie doar umplute cu batmani. Un plan colosal de intimidare, plus o ofensivă internaţională. Toţi oamenii să afle la ce se pot aştepta, dacă nu se supun. Câţiva batmani vor fi lichidaţi, este normal. Ce se va întâmpla după aceea îi va linişti pe cei care cred că batmanii sunt nişte terorişti oarecare. Cum să lichidezi, băi Nicule, nişte oameni capabili de multiplicare nelimitată? Absurd. Mult mai raţional este să-i iei cu binişorul, să-i îmbunezi.

Pe figura smolită a suveranului, triumf. Se simte deja stăpânul absolut al planetei. Scoate un geamăt de plăcere. *Destul cu vorbele! Fapte! Batman este al naibii de deştept, o să-l fac general. Sau mareşal, de-a* dreptul. *Deşi gradele militare... Într-o armată de terorişti... Şefi şi subordonaţi, atât.*

Timpul trece repede. Planurile împăratului se împlinesc cu iuţeala gândului. S-au şi scurs alte câteva săptămâni. Armata de batmani a fost organizată şi a început să acţioneze. Treaba merge strună.

Mai întâi, propriul teritoriu. Trebuie pacificat. Cine a spus că batmanii îi rezolvă doar pe ţigani? A greşit. Mor şi români, cu duiumul. S-au liniştit. Nu mai fac demonstraţii de protest. Nu se mai întâlnesc într-ascuns, pentru a unelti împotriva regimului politic al lui Baxt al II-ea. Împăratul i-a chemat la el, la fel cum a făcut la Cravy. De data aceasta, sunt veniţi din toată ţara. Nişte cetăţeni model. A fost o rătăcire de moment, Majestatea Voastră, n-avem a ne plânge de nimic. Bine, mă! Să fiţi liniştiţi, să munciţi cinstit! Ţara noastră are un mare viitor. Şi voi o să vă înfruptaţi din ce-o să ne aducă soarta.

După plecarea foştilor nemulţumiţi, rămas singur, împăratul râde şi începe să vorbească singur. Soarta, pe dracu'. Eu, Baxt al II-lea, nu soarta! Eu şi batmanii mei, cei mai puternici războinici de pe planetă.

Se iveşte şi ceva neaşteptat. Suveranul află că uneori batmanii o iau razna, nu mai ascultă de ordine, nu ţin cont de planuri. Când se întâmplă aşa, oamenii mor la nimereală, prieteni sau duşmani, militari şi copii de ţâţă. Este ca şi cum nişte soldaţi s-ar ţicni şi ar începe să tragă aiurea.

Auzind despre asemenea lucruri, Baxt se înfurie rău de tot. *Vă fur muma-n cur de batmani!* În gând, fiindcă Batman, prototipul, este de faţă, într-una dintre audienţele (de fapt, vizitele) înmulţite în ultimele săptămâni.

— Ce spui de chestia asta? îl întreabă împăratul pe Batman.

Pe faţa lui Led Zeppelin Ionescu, un zâmbet suspect. Împăratul simte frica strângându-i stomacul şi/sau testicolele, ca să folosească expresia unuia.

— Măi, Batman, orişicât! spune împăratul, văzând că protejatul său tace şi îşi tot arată dinţii strălucitori. Înţeleg, se mai întâmplă, dar... Noi suntem de-un neam. Doar nu...

Baxt nu prea mai poate vorbi ca lumea, se cam bâlbâie.

Celălalt tace, iar prin minte îi trec gânduri negre, citite de împărat. Suveranul transpiră. O sudoare rece i se scurge pe spatele gras.

Apoi totul se şterge. Împăratul uită că era cât pe ce să se scape pe el de frică. Redevine marele conducător, viitorul pantocrator. A fost un divertisment realizat de programatori, pentru veridicitate. Atât.

Mai întâi, în ţările învecinate cu Rominia. Prea multe morţi din senin. Într-o epocă a graniţelor deschise, nimeni n-are bănuieli, la început. Într-adevăr, din Rominia ies cam mulţi oameni, dar asta nu înseamnă cine ştie ce. Deocamdată, OPE-ul n-are motive de îngrijorare.

Autoritățile locale îi supraveghează pe cei veniți din Rominia. Sunt expulzați nişte delincvenți dovediți. Cei mai mulți, însă, pot să rămână, dacă îşi găsesc de lucru.

Vine totuşi clipa când între cei sosiți din Rominia şi decesele fără noimă se face o legătură. Ideea devine publică într-un reportaj. Batmanii din Rominia, amintiți până mai ieri în zeflemea, au devenit un pericol european, chiar mondial. Diseminarea răului este un fapt. Scapă cine poate.

Nişte clarvăzători fac previziuni sumbre. Intervin în discuție specialiştii în substanțe psihotrope de luptă. Se declară neputincioşi. Habar n-au cum se petrec lucrurile. Nu este nimic organic, spun ei, după sute de autopsii. Morți naturale. Infarcturi, stopuri cardiace. Congestii cerebrale. Într-adevăr, au murit şi oameni perfect sănătoşi, dar asta nu înseamnă prea mult. Statistic, este posibil.

La Bukry, împăratul râde ca un diavol şi înjură întreaga lume. *Futu-vă rasa-n cur de labagii! O să-mi mâncați cu toții din palmă. Curând.* Niciodată o oraganizație teroristă n-a dispus de puterea lui. Nici n-a visat măcar s-o aibă. *Pot să lovesc exact acolo unde mi se scoală mie. Am legături telepatice cu toți batmanii. Ca nişte furnici, futu-vă muma-n cur! Suntem un singur organism. Eu sunt creierul. Pot să le ordon tuturor.*

Vine momentul când statele occidentale declară oficial că sunt agresate. Pregătesc o ripostă împotriva Rominiei. La o conferință de presă, ministrul de externe romin, un bărbat frumos, foarte brunet, declară că țara sa este profund nedreptățită. Asemenea acuzații grave, spune el, nu pot fi întemeiate numai pe speculații. Există vreo probă împotriva noastră? Nu. Atunci? Toți cetățenii romini vor reveni în patrie. Aceasta va fi dovada peremptorie că intențiile şi conştiințele noastre sunt curate. Nu dorim decât linişte şi pace.

Bravo, mă! spune împăratul, urmărind înregistrarea. Băiatul ăsta vorbeşte exact ce trebuie. Este, Nicule? Să vină toți înapoi, că şi-au făcut datoria şi i-au însămânțat. Am oamenii mei,

alţii, fără nicio treabă cu noi, romii. La unii nici nu le ştiu limba, dar pot să le dau ordine. Cum mă mai ascultă! Ca nişte câini dresaţi! Suntem unul singur, eu şi ei. Niciodată creierul meu n-a mers mai bine, auzi Nicule?, niciodată. De parc-aş fi drogat, fir-aş al dracu'! Să n-am parte de familia mea!

În timp real trec minute. În cel virtual, alte săptămâni. Lucrurile se complică. Romii revin la patria mumă. Nu mai rămâne picior de ţigan în toată Europa. Şi nici altundeva. *S-a revenit la situaţia ideală, din punctul de vedere al OPE-ului.*

— Acum să-i văd, Nicule! spune împăratul. Ce-o să facă? O să ne atace? Din ce motiv? Ce părere ai?

Aghiotantul, sumbru ca întotdeauna, tace. Se uită ţintă la Baxt, ca un câine credincios.

— Îl vreau pe Santana, continuă suveranul. Unde-i macaronarul ăla? Mutra lui de şobolan deştept! Să auzim cum vede lucrurile. Unde-i, Nicule?

— Am înţeles, Majestatea Voastră, imediat!

Tom Santana este în Palat. Apare imediat, în rasa lui modestă, de culoarea pământului. Poartă sandale de monah, pe piciorul gol. Are nişte mătănii. Îşi ţine privirile plecate, cucernic. Se înclină în faţa împăratului.

— Ce-i, mă? îşi bate joc Baxt de el, te-ai călugărit de-a binelea? Unde-ai dispărut?

Santana se înclină încă o dată. Şi mai adânc.

— Acum poţi să întrebi tu pe mine, continuă fălos împăratul. Eu sunt oracolul, mă! Eu ştiu ce se întâmplă şi ce va să vină. Da! Ce, nu crezi? Îţi trece prin minte că sunt paranoic? *Fututul dracului!* Ce-i aia paranoia? O vorbă mă, un căcat, adică. Faptele contează. Am întors lumea pe dos, asta am făcut. Ce ai de spus?

— Sunt la ordinele Majestăţii Voastre, zice italianul, foarte umil. Ca întotdeauna. Aş vrea să vă fiu de folos.

— Nu-mi ceri să-ţi cruţ familia din Italia? Că doar nu te-a fătat o căţea. Ai şi tu o mamă, un tată, nu?

— Sunt copil găsit, spune Santana cu voce mică. Am crescut într-un orfelinat. Nu-mi cunosc părinții.

— Dar pe italieni îi iubești, nu?

Santana își ridică ușor sprâncenele subțiri, a nedumerire:

— Nu știu ce să vă răspund. Am trăit în mai multe țări... Nu cred că...

— Cinstit?

— Da, Majestate.

— Nu-ți pasă, adică, dacă fac curățenie în Italia?

— De ce-ați face-o? îndrăznește Santana. Nu v-au supărat cu nimic.

Pe împărat îl apucă plictiseala. Face un gest neglijent:

— Bine, mă, poți să pleci.

Îi face un semn aghiotantului. Acesta îl ia de braț pe fostul ghicitor în cărți și îl împinge nu tocmai politicos spre imensa ușă pe unde a intrat. Italianul se arată foarte docil. Iese.

— Nicule, spune Baxt, ți-ar plăcea să-l vezi mort și pe-ăsta? Că parcă așa ziceai mai demult. Cum ai vrea s-o mierlească?

Aghiotantul zâmbește crud:

— L-aș scopi și i-aș da coaiele să le mănânce. Îmi permiteți?

O clipă, împăratul pare că-și va aduce aminte de destinul real al lui Santana. Dar lumea virtuală este mai puternică:

— Nu, mă. Nu că mi-ar fi făcut niște servicii în trecut... Trebuie să moară la întâmplare, pricepi? Fără execuții sau dispariții. Că doar nu suntem dictatură... Suntem democrație.

Nicu se mohorăște. Este un băiat cam greu de cap, inclusiv în virtual. Împăratul îl citește fără greș. *În mintea lui este numai agresivitate și devotament pentru mine.* Îi spune:

— Mă, oamenii nu vor democrație, în sufletele lor. Află asta de la mine. Le place să fie conduși, fie și de forțe oculte. Adică de puteri de pe lumea ailaltă, mă Nicule. Democrația este născocită de niște neputincioși. Ăsta-i adevărul. Dictatura este singura soluție sănătoasă. Uită-te la ăia din Asia! Înghit ei democrația? Nu. De ce? Fiindcă sunt mai înțelepți ca noi. N-au

nevoie de liber arbitru. Simt că libertatea este o vorbă goală. Nu poate fi pusă în practică. (Programatorii au avut umor. Ce caută un asemenea discurs printre aventuri, victorii, lupte, crime, amoruri?) Ce poate face unul care are puterea? Da, mă, o dictatură luminată. Viitorul planetei nu este diversificarea, ci dominația globală, cu un singur centru de putere.



I-am influențat pe programatori. Mă umanizez? Visele de mărire ale împăratului sunt ale mele, de fapt? Ce înseamnă libertate şi sclavie? Pentru mine, noțiuni ca oricare altele. Din gândurile lui Baxt iese la iveală pofta de putere. Asta înseamnă că eu însumi doresc să stăpânesc planeta, dar nu conştientizez această dorință? Urmându-l pe împărat în visul lui de mărire, trăiesc parcă un rudiment de sentiment. Adică o alegere irațională, precum iubirea.

Un anume Stendhal a scris că iubirea este preferință pură. Opțiune nemotivată, adică. În acest caz, de ce oamenii aleg puterea şi nu sclavia? Există o ierarhizare subiectivă a sentimentelor? Am citit despre masochism, plăcerea găsită în suferință. Unii autori scriu că poate fi extins mult dincolo de sfera sexuală. Cei cu vocație de sclavi ar fi deci nişte masochişti.



În lumea virtuală, timpul trece ca gândul. Baxt crapă de plăcere. Crimele batmanilor au cuprins întreaga planetă, ca un virus atotputernic.

La Bukry se află că vor sosi reprezentanții unor guverne. Îi vor cere audiențe împăratului. Oficialitățile din Rominia sunt rugate să păstreze discreția în legătură cu obiectul întrevederilor.

— Au dreptate, mă, îi spune Baxt lui Nicu, cum să recunoască o țară ca Germania că trebuie să se milogească? Sau una

ca Franța? Orgolii, mari orgolii... Uite că am trăit s-o văd şi p-asta. Da, noi, Baxt al II-lea putem să schimbăm destinul unor popoare. Fără să fie folosită nici măcar o armă. Fără nicio explozie sau atac bacteriologic. Stând liniştit aici şi sorbind nişte porto. Aici s-a ajuns. Sunt şeful batmanilor de pretutindeni. Pot să le dau ordine prin puterea gândului. Să le spun unde să atace. Nici nu ştiu cum de s-a aflat. Ce părere ai?

— Ştie toată lumea, spune Nicu, răguşit de atâta tăcere.

— Da, aşa o fi. Lucrurile se răsuflă, până la coadă. Oricum ai suci-o. Oricum ar fi, ştiu sigur că oamenii mei nu suflă o vorbuliță. Tac şi fac, aşa cum i-am învățat eu. Nimeni nu ne poate asculta convorbirile. Ha, ha! Se străduiesc, băieții, dar nu iese nimic. Este arma absolută, mă! -Împăratul plesneşte de mulțumit ce este –. M-ar lichida, dar se cacă pe ei de frică. Pricepi?

Aghiotantul încuviințează conştiincios.

— Asta este, că nu prea pricepi. Dar nu contează. Se tem de declanşarea unor procese incontrolabile, la scară planetară. Înțelegi?

— Da, Majestatea Voastră.

O clipă, împăratul pare nedumerit. Continuă:

— Drept să-ți spun, nici măcar eu nu prea pricep chestia asta cu procesele incontrolabile. Că doar nimic nu este clar. – Ridică din umeri –. Nu contează. Principalul este că oamenii ştiu una şi bună. În anumite situații, batmanii pot să se înmulțească precum şobolanii. Nu, ca viruşii. Oricine poate s-o încurce. Chiar şi şefii de state. Nu mai vorbesc de ăştia care vin la uşa mea şi vor să discute, să-mi transmită nu ştiu ce mesaje secrete.

Baxt vorbeşte au atâta patimă, încât a făcut bale la gură. Nicu nu se miră. Îl urmăreşte cu atenție. Niciun gând nu se naşte în mintea lui. Oprindu-se pentru a-şi regla respirația, împăratul se uită la el cu simțăminte amestecate. *Poate că Nicu al meu este un android şi eu nici nu ştiu. Prea simple sunt toate în mintea lui.*

— Discreţie..., continuă batjocoritor împăratul. Căcat! Ştie şi o găină ce vor de la mine. Să opresc toată jucăria. Înainte de-a fi prea târziu. Unul mai deştept mi-a spus, foarte mieros, că statul lui îmi pune la dispoziţie mijloace financiare nelimitate. De ce? Ia să te vedem! Ştii?

— Ca să opriţi toată jucăria, recită mecanic aghiotantul.

Baxt îl priveşte cu milă:

— Nu, mă, Nicule. Nu este asta. Ca să le dau imunitate. Auzi, mă! Ca un vaccin. Nu unui întreg popor, nici vorbă de aşa ceva. Numai unui grup. Să fie o castă imună la veninul batmanilor. – Se uită cercetător la aghiotant. Acesta rămâne inert. Împăratul ridică din umeri –. Cred şi eu că le-ar conveni. Futu-l în cur de muţunache! Mozomaina dracului! Nu cumva să le predau şi controlul asupra batmanilor? Să conducă ei lumea, după legile lor de căcat?

Repede se ajunge acolo unde visează împăratul. În toată lumea, un potop de decese. Mor şi grupuri. Alese la întâmplare. Spectatorii de pe un stadion american, copiii dintr-o grădiniţă, în Saigon, credincioşii negri aflaţi într-o biserică protestantă din Suedia. Baxt vede totul. Prin diversele sisteme de informare vizuală, dar şi direct, datorită darului său miraculos.

Să vină aici, urlă el prin Palat, să-mi facă jurăminte de vasalitate. Împărăteasa, miniştrii, cei din echipele de pază îl privesc ca pe un zeu. Câteva femei fac crize isterice de misticism şi îngenunchează în faţa lui, cerându-i binecuvântarea. Le-o dă, punându-le pe capete mâna lui groasă.

— Feudalism? răcneşte el, plimbându-se excitat prin sălile imense. Operetă? Şi ce dacă? Mi se rupe mie de ce-o să zică nu ştiu cine. Când oamenii mor ca muştele, nu mai este timp pentru ironii şi zeflemeli. Da, Rominia să fie buricul pământului, centrul politic al planetei. Împărăţia universală. Cuvântul ridicol să fie scos din dicţionare. Nu mai are niciun sens. Nu sunt ridicol, sunt doar supraom!

În fine, Baxt îşi îndeplineşte o veche dorinţă. Să vorbească nepieptănat în faţa tututor, fără nicio grijă. Înjură în neştire.

Coprolalie, cugetă unii (puţini). Baxt, omnipotent, le citeşte gândurile. Îi strânge pe toţi într-o sală unde au loc de obicei conferinţele de presă. Spusele lui sunt preluate şi auzite în toată lumea. Baxt vorbeşte cea mai bună engleză a sa. Îşi alege cu grijă expresiile:

— Am înţeles că vă deranjează ceva în comportamentul meu. De ce vorbesc urât, asta vă preocupă. Ei bine, o să vă iert. Şi nici n-o să dau la iveală viciile voastre murdare. Pentru cine doreşte să ştie, voi spune că înjurăturile, coprolalia în general, sunt o formă nevinovată de descărcare. Le practică şi alţii, în mai toată lumea. Nu cred că este cazul să ne formalizăm şi s-o facem pe pudibonzii. Altele sunt adevăratele probleme ale momentului.

În următoarele zile, însă, respectivii amatori de vorbire civilizată dispar unul câte unul. Pentru fiecare caz există o variantă oficială, foarte rezonabilă. Cea mai frecventă este plecarea în străinătate, din diverse motive.

Vine şi ziua când este organizată o audienţă colectivă. Baxt apare în hlamidă de purpură, străbătută de dungi negre ca păcura. Poartă coroana imperială şi sceptrul. Pe figura lui, trufia fără margini.

În sala tronului, cea mai mare din Palatul Imperial, trimişii diferitelor guverne şi organisme internaţionale par mici, aproape pitici. Cel puţin, aşa îi vede suveranul.

Împăratul rosteşte un discurs impecabil, în felul lui. Vocea lui răguşită, de beţiv şi de fumător vechi, s-a transformat. Este metalică şi imperioasă.

— Domnilor, spune şeful Rominiei, nu suntem aici pentru tratative. Şi nici pentru discuţii. Noi, Baxt al II-lea, ne declarăm împărat al întregii lumi, al Pământului. Desigur, nu putem asigura administrarea tuturor regiunilor. Din acest motiv, îi vom reînvesti, după caz, pe conducătorii actuali.

Nimeni nu surâde. Şi nici nu gândeşte negativ. Împăratul, cu darul lui de a citi în minţile oamenilor, dintr-odată în mai

multe, ştie că aşa stau lucrurile. *Ăştia au numai gânduri de bine. Se supun. Iau de bune vorbele mele. Aş putea să-mi bat joc de ei, după cum mi se scoală mie. Dar îi iert.*

Baxt continuă:

— Aş dori ca reprezentantul Statelor Unite să vină mai în faţă.

Din rândurile occidentalilor, organizaţi spontan într-un grup separat, iese un bărbat în vârstă. Ajuns în faţa tronului, îşi înclină uşor capul cărunt. Nu spune nimic. Aşteaptă.

Vocea lui Baxt este vag ironică:

— Deci senatorul Johnson îl reprezintă pe preşedintele Statelor Unite. De ce n-a venit secretarul de stat?

O întrebare insolentă, primită cu stoicism de senator:

— N-am ştiut că Majestatea Voastră ar prefera să-i acorde o audienţă secretarului nostru de stat. Desigur, lucrurile se pot aranja foarte repede.

Ăsta îşi bate joc de mine? Nu, este serios. Un moşneag cumsecade, la urma urmelor. Mi-a plăcut ţara lor. Ce are omul ăsta în cap? Uluire, în primul rând. A văzut destule la viaţa lui, dar chestia asta cu batmanii îl depăşeşte. Ia stai! Am o idee.

— Bine, bine, spune ironic împăratul. Ce doreşte marea dumneavoastră ţară de la mica noastră Rominie? De la un neînsemnat teritoriu din Balcani?

Bătrânul senator aşteaptă. Nu cumva împăratul mai are ceva de adăugat? Nu. Spune, articulând cu grijă cuvintele, nu cumva accentul să ducă la vreo deformare a mesajului:

— După cum Majestatea Voastră a fost informată, pe întreg globul a luat amploare un fenomen îngrijorător. – Baxt face un gest de nerăbdare, fluturându-şi nepoliticos mâna groasă, plină de inele. Senatorul nu pare a observa noua insolenţă –. Morţile inexplicabile s-au înmulţit în mod exponenţial. Inclusiv pe teritoriul Statelor Unite. Am mandat să apelez la ajutorul Majestăţii Voastre Imperiale. Personal, preşedintele Catts apelează la bunăvoinţa Rominiei.

Senatorul nu este servil. Dar un mic tremolo din glasul lui este suficient pentru a-l satisface pe Baxt:

— Nu știu cum aș putea ajuta Statele Unite. O superputere... Cel mult prin urări de a-și rezolva cât mai repede problemele, oricare ar fi acestea.

Senatorul se înclină ușor. Pe fața lui ridată nu se vede nici cea mai mică grimasă de nemulțumire. Spune, folosind același ton extrem de prevenitor:

— Relațiile dintre țările noastre au fost întotdeauna foarte bune. Apelăm la bunăvoința Majestății Voastre Imperiale.

Baxt se înfurie. Începe să strige:

— De ce nu...? – Se calmează la fel de brusc. În glasul lui răsună acum accente de duioșie –. De ce nu la îndurarea mea, senator Johnson? De ce nu la clemența mea? Puteți să-mi răspundeți la aceste întrebări simple?

Cei din virclub văd pe fața împăratului triumful deplin.

Se știe, statele reacționează foarte dur la amenințările teroriștilor. Preferă să-și sacrifice cetățenii, decât să cedeze. Asta, desigur, atunci când grupul respectiv nu face parte din INTREPID. Atunci se negociază. Baxt nu ține cont de asemenea amănunte. Își trăiește din plin apoteoza. Crede din tot sufletul că se află în realitate.

Senatorul își învinge uluirea și spune, cu dicția lui bună de politician:

— Nu văd de ce n-am cere clemență. Practic, nu există nicio piedică. Am fost mandatat să accept orice aranjament politic.

— În acest caz, spune Baxt cu glas de gheață, doresc ca președintele dumneavoastră să vină aici, pentru a face act de vasalitate.

— Președintele Statelor Unite?

Pentru prima oară, senatorul pare ușor mirat. De unde până atunci a privit peste umărul drept al suveranului, conform unui protocol absurd, impus tuturor ambasadorilor, acum își scutură ușor umerii și se uită țintă în ochii lui Baxt.

— Da, chiar el, completează rece împăratul. Precum și ceilalți șefi de state. N-am nevoie de interpuși.

Baxt nu mai apucă să audă răspunsul senatorului. Pulsul şi tensiunea arterială i-au crescut periculos de mult. Este deconectat şi rămâne inert în fotoliu. Medicii din echipă schimbă replici scurte. În perfuzie se introduce o altă substanţă. Fosfobion.

— Fii atent la tensiune! Acum!

— Hai că merge! A ieşit!

În minţile medicilor – români cu toţii – uşurare şi un fel de admiraţie. *Uite ce rezistent este porcul ăsta bătrân!*

Baxt deschide ochii. Suspină, extenuat. Cei din echipă îi aşteaptă ordinele. *Mai bine crăpa, dracului! Dar venea fiu-său. Idiotul ăla. Curvarul şi beţivul. Măcar ăsta a gustat din toate, s-a mai domolit. Mai bine că n-a mierlit-o. Schimbările aduc întotdeauna necazuri.*

— Curva asta de viaţă, spune împăratul cu vocea lui din ultima vreme, de moşneag istovit. Era să mă curăţ, mă. Este?

Medicii fac gesturi liniştitoare. Nu îndrăznesc să spună nimic. Nu cumva să li se interpreteze greşit cuvintele şi să dispară, la ordinul nemilosului Nicu. Sunt români, dar n-o duc rău, la urma urmelor. În Rominia. Cel mai bătrân dintre ei spune:

— Este în regulă, Majestate. Ştiţi, stresul puternic... Inima... Aţi ieşit cu bine din fibrilaţie.

— Din ce? întreabă împăratul, încercând să vorbească la fel de brutal ca pe vremuri. Din ce, mă?

— Aţi avut o uşoară fibrilaţie. Şi tensiunea...

Baxt îi surprinde pe toţi printr-un surâs ce îi descoperă dinţii de aur roşu:

— Stresul pozitiv este mai rău decât cel negativ. Corect?

— Aşa se consideră.

— Era să crăp de bucurie, mă, continuă suveranul, tot mai bine dispus. Voi habar n-aveţi prin ce-am trecut. – Îi priveşte cu milă –. Ce ştiţi voi?

În minutele următoare orice amintire din virtual se şterge din mintea împăratului.

12. Otopy Airport
Duminică, 21 iulie 2058

În Bukry este o dimineață înăbușitoare. Răcoarea nopții n-a reușit să răcească betoanele orașului.

Mobilul Octogon 79 aterizează lin, coborând silențios pe verticală. Militarii antitero ocupă poziții de apărare, în două semicercuri lungi. Se mișcă precis, ca niște roboți. Pe fețele lor smolite, imobile, nicio picătură de sudoare.

Sunt prezenți Stanley Short, un oficial romin și Paul Santoy. Alături de miliardarul româno-american se află cei trei bodyguarzi ai săi și nelipsitul Nelu, colonelul autohton cu simțul umorului.

Santoy se întreține cu Nelu. Tanaka și cele două gorile sunt în apropiere.

— Ce fel de oameni sunt? se interesează americanul.

— Nu știu încă. Vom vedea.

În ultimele zile, între polițistul romin și Santoy s-a născut un fel de prietenie. Râdem cam de aceleași lucruri, Nelule, i-a spus bătrânul.

— Ia spune, schimbă vorba Santoy, ești un psiholog bun? Hm?

— Păi, râde colonelul, așa cred superiorii mei. Eu nu sunt foarte sigur de asta. Ei spun că eu le nimeresc atunci când este de făcut un portret psihologic.

Santoy rânjește cam acru:

— Mi-ai făcut și mie așa ceva?

— Da.

— Și? M-ai citit?

— A fost o operație de rutină.

— Aiurea. Ți-ai futut mintea cum să mă luați, ca să mă ușurați de bani mai mulți. Este?

Nelu, admirativ:

— Domnule Santoy, un om atât de bogat nu poate fi înșelat. Dacă putea fi, n-ar fi fost bogat. – Așteaptă reacția celuilalt. Miliardarul râde, flatat –. N-am dreptate?

— Ai, mă, ai!

Mobilul paranormalilor poartă pe fuselaj nişte decorații multicolore, la modă în ultimii ani. Sunt realizate de un tunisian surdomut, devenit celebru. Acesta şi-a început cariera internațională pătrunzând ilegal pe pista unui aeroport şi mâzgălind câteva aeronave.

Paranormalii, trei la număr, sunt îmbrăcați suficient de neglijent pentru a-i şoca într-o oarecare măsură pe cei din Rominia.

Primul coboară un bătrân cu fața încremenită. *Ăsta este parcă un şef indian dintr-un film foarte vechi.* Ochii lui albaştru-sticlos par a nu vedea pe nimeni. Privindu-l, cei de pe aeroport se simt oarecum stânjeniți, de parcă bătrânul le-ar fi profesor şi i-ar fi prins cu lecția neînvățată.

Se ivesc apoi doi adolescenți. Băiatul este un asiatic mic de statură, cu mişcări iuți. Fata, o blondă cu ochi albaştri, suferă de un uşor strabism. Privirea ei este stranie.

Niciunul dintre cei trei nu zâmbeşte. Salută neglijent, spun vorbe convenționale, strâng mecanic mâini.

— Să le fut muma-n cur de străinari, şopteşte Nelu mai mult pentru sine, în română. Uite cum se poartă. Li se rupe de noi.

Santoy îl aude şi-l bate pe umăr, neobişnuit de prietenos. *Şi el este străinar, până la coadă. Numa' că este dilimache. Are bucurie la măscări.*

În Force 817, mobilul complet negru ce poartă însemnele Poliției Imperiale, cei trei par a se afla la largul lor. *Ăştia se simt bine oriunde. Sunt prea inteligenți pentru a fi mofturoşi.*

Vreme de câteva minute vorbeşte doar colonelul, în şoaptă, la urechea lui Santoy. Apoi se aude vocea de copil a lui Jack Thugg:

— Aici este ceva. Voi nu simțiți?

Deşi are nume american, Jack este chinez sadea. Engleza lui perfectă are un uşor accent muzical.

— Ce anume? se interesează bătrânul, posac.

Când vorbeşte, mandibula sa se mişcă de parcă parcă ar fi acţionată de un mecanism.

Despre el, Eric Brown, se presupune că este centenar. Faţa lui imobilă, ridată, dar energică, poate fi a unuia de şaptezeci, dar şi a unui nonagenar.

— Este cineva cu noi, continuă Jack. Vrea să ne contacteze, cred.

— Recepţionezi vreun mesaj?

Jack nu răspunde. Stă cu ochii holbaţi, înţepenit, de parcă ar asculta nişte sunete discrete venind din corpul său. *Simt o forţă mare. Sunt la cheremul ei, în acest moment. Poate să mă omoare oricând doreşte. Cu toate acestea, îmi este simpatică.*

— Arăţi de parcă ai fi tras în ţeapă, spune dispreţuitor Hilde Kron, adolescenta blondă.

Are o vocea dulce şi impersonală a unui robot de aerogară. Cei din cercul ei îi cunosc cruzimea inconştientă de crocodil şi se străduiesc să n-o supere nici măcar printr-o vorbă cu două înţelesuri. *Fata asta merita să fie primul batman.*

— Nu, îşi revine Jack. Vreau doar s-o contactez. Să-mi transmită ce doreşte de la noi.

— S-o contactezi? Este femeie?

Jack se strâmbă plictisit.



Un om nu poate trece bariera mentală impusă de mine. Jack Thugg a folosit minţile celorlalţi din echipă, realizând „creierul poliencefalic", ceva analog unui sistem format din mai multe calculatoare. Doar astfel a reuşit.

A scris despre aşa ceva un anume Philip K. Dick, mort în 1982. Eu însumi (însămi) i-am inspirat unele texte. Dacă oamenii ar citi cărţile lui în cheia potrivită, ar înţelege multe.

Mintea acestui om prezenta nişte anomalii. Semenii lui au intuit ceva neobişnuit în cărţile scrise de el, dar nu mai mult.

Unii au spus că a descoperit o altă cauzalitate, simultană cu aceea legată de spaţiu şi timp. Inexistenţa succesiunii temporale în anumite configuraţii ale realităţii, precum şi posibilitatea ubicuităţii au fost observate, dar nimeni n-a ajuns la concluzia logică. Anume că scriitorul ***a trăit*** o realitate modificată. Nu datorită consumului de droguri, ci fiindcă avea o structură mentală originală.



Force 817 ajunge în faţa unei clădiri dărăpănate. Cândva, aici a fost un bloc de locuinţe, una dintre construcţiile realizate cu un secol în urmă din plăci de beton armat, care au început să se deterioreze după 2000, devenind nesigure. Multe dintre ele au rămas pustii, fiind locuite doar de declasaţi. La marele cutremur din 2019 s-au prăbuşit destule. Numărul victimelor a fost de zece ori mai mare decât cel recunoscut de autorităţi.

În faţa intrării, Hilde se opreşte şi spune cu indiferenţă:

— Parterul este o cazemată. Nu se dărâmă decât la o explozie mare de tot.

Auzind-o, oficialul romin tresare uşor. Short zâmbeşte discret. *Cretinul ăsta a privit-o de sus şi acum a început s-o admire.*

Grupul este întâmpinat de două femei nu tocmai tinere. Negricioase, tăcute, acestea au figurile unor fiinţe istovite. Feţele lor sunt nefiresc de relaxate.

Apartamentul consolidat a fost transformat într-o singură încăpere, având vreo şaizeci de metri pătraţi. Planşeul este sprijinit de stâlpi metalici vopsiţi într-un alb lăptos. Numeroase ecrane şi butoane transformă locul într-o cabină de navetă spaţială, enormă.

Femeile şi cei trei paranormali schimbă telepatic informaţii. Noii veniţi vizualizează diferite isprăvi ale batmanilor. În acest timp, neiniţiaţii stau tăcuţi. Mă întreb ce caut eu aici, gândeşte Santoy.

Jack ar dori să vadă o secvență de multiplicare a unui batman.

— N-avem acces la așa ceva, spune una dintre gazde, o femeie cu ochii larg deschiși, care pare dependentă de droguri tari.

— Dar cum se produce? insistă Jack. Practic.

Țiganca ridică din umeri.

— Poate atunci când energia distructivă atinge un anumit nivel critic? intervine Brown.

S-a așezat într-un fotoliu și se ține foarte drept. *Arată ca un totem.*

— Posibil, spune a doua gazdă. Esența fenomenului este mai puțin importantă. Nu suntem oameni de știință. Întrebarea este cum putem interveni.

Este o ființă extraordinar de slabă, proaspăt rasă în cap. Oasele craniului i se reliefează puternic, iar ochii ei negri sunt anormal de mari.

— Există și apariții paradoxale, revine prima femeie. Batmani apăruți din senin, în locuri unde nu exista nicio posibilitate de contagiune. Deci nu avem structura clasică a unei epidemii.

13. Clinica Leopold Purum Duminică, 21 iulie 2058

Sunt aproape nemuritor, dar ei m-ar putea aduce într-o stare larvară. Un fel de moarte. Aș deveni propriul meu vis cețos, interminabil, monoton. N-aș simți durere sau frustrare. Aș rememora, poate, la nesfârșit, informații învechite.



Așezat în fruntea lungii mese de conferințe a clinicii, Opruno îi întâmpină pe cei șapte ierarhi și pe cei trei paranormali mișcându-și maiestuos capul cărunt.

Conducătorii chezașilor sunt îmbrăcați în robe portocalii *(de parcă ar fi budiști)* și se mișcă studiat, ca și cum întâlnirea ar fi

preluată de rețelele internaționale de holoviziune. Străinii nu s-au schimbat. Au aceleaşi haine modeste, pe care le poartă nepăsător.

Opruno face semne cu dreapta lui descărnată, schițând nişte binecuvântări ce amintesc vag de cele catolice. Degetele lui sunt răsfirate în chip ciudat, de parcă s-ar mişca fiecare dintre ele cu de la sine putere. Mâneca albă flutură.

Marele predicator suferă de demență senilă (pentru presă, de coxartroză). Din când în când, are reveniri la normal. În acele momente, redevine autoritar şi lucid. Are şi el nişte căderi, a spus împăratul. Oricui i se poate întâmpla. Să mai aşteptăm. Oricum, n-ar da bine să se retragă. Mai bine i-ați cere sfatul în problema batmanilor.

Ieri, Opruno a intrat într-o pasă foarte bună, iar ierarhii chezaşilor s-au grăbit să aranjeze întâlnire cu el. *Cine ştie, poate este ultima oară când îl mai prindem aşa.* Chiar şi duşmanii bătrânului recunosc că acesta are uneori idei geniale. *Ramolit, dar încă mare strateg.* Să-i aducem şi pe străinii cu puteri magice, Sfinția Voastră? Da.

Directorul Maladipe a pus cu slugărnicie la dispoziție sala de conferințe a clinicii. Dar desigur, Sfinția Voastră. Ne îngrijim noi de toate.

Opruno e mult prea înalt pentru un rom. În vinele lui curge destul de mult sânge românesc. Nu s-a supus testului genetic, nimeni n-a îndrăznit să i-o ceară. Duşmanii lui spun că ura lui pentru străini se explică tocmai prin originea sa. „Minciuna este întotdeauna exagerată." Doar inițiații ştiu că pe vremuri Opruno avea pielea deschisă la culoare. În urmă cu mulți ani, a dispărut o vreme din țară şi s-a întors definitiv bronzat.

Un timp, în sală este linişte. Se aude doar vocea ascuțită a unei femei, de undeva din clinică.

— Trebuie să facem ceva, începe Opruno în engleză, trecând peste orice introducere, ca în vremurile lui bune. – Glasul său este cel al unui bărbat în putere –. Nu putem să suferim

stricarea credinței noastre și dărâmarea statului romin. – Își mișcă încet umerii ascuțiți. Amuțește un lung minut –. Am mai trecut noi prin încercări și niciodată n-am fost învinși.

Opruno spune nesigur ultimele cuvinte, uitându-se la cei din fața lui de parcă n-ar ști tocmai bine de unde-i cunoaște. Apoi își sprijină fruntea în palme și începe să se clatine încet într-o parte și alta, de parcă ar fi auzit o veste foarte proastă.

Boldin, cel mai tânăr ierarh, simte că își urăște binefăcătorul și i-ar plăcea să-i ia locul imediat. Despre el se crede că e unul dintre numeroșii fii naturali ai împăratului. În realitate, este doar un om foarte norocos. Și alții l-au lingușit pe bătrânul Opruno, dar Boldin a devenit al doilea om în ierarhia chezașilor și probabilul succesor al marelui predicator.

Cu degete încârligate și tremurătoare, Opruno deschide o cutiuță rotundă, cu intarsii de sidef. Printr-o minune, cocaina nu-i cade de pe unghia vânătă a degetului mare. Prizează, scoțând niște mugete slabe de plăcere. Se scutură, ca și cum l-ar străbate un vânt pe dinăuntru, tușește, își ridică privirile spre dumnezeul chezașilor. Își revine. Repetă, cu alte cuvinte, ce a spus mai înainte.

Boldin își frământă mâinile rasate, cam neașteptate la fiul unui rom de rând, gândindu-se că nici locul al doilea nu este deloc rău. Suspină ușurat. Sufletul său de slugă a ieșit din nou la iveală. Spune:

— Putem forma o formă-gând, Sfinția Voastră.

— Nu cunosc, spune morocănos Opruno. Dar mă interesează. Nu știm încă în ce fel va hotărî să ne ajute dumnezeul nostru. Ce trebuie făcut?

— Un grup de credincioși vizualizează o ființă în stare să-i contracareze pe batmani. Îi imaginează nașterea și întreaga existență. Îl înzestrează.



Ca în „Ruinurile circulare" de Borges.



— Cum? întreabă răstit un ierarh bătrân, trecut bine de şaptezeci.

Boldin continuă zelos:

— Batmanii acţionează prin forţa gândului. Se spune că imaginează diferite feluri de morţi. Forma-gând va face la fel.

— Asta este magie, se aude vocea cavernoasă a lui Opruno. Credinţa noastră nu îngăduie aşa ceva. – Reflectează –. Putem încerca, totuşi.

Hilde intervine. Vocea ei este neverosimil de suavă:

— Aici este o forţă.

Jack confirmă, strâmbându-se de parcă l-ar fi apucat din senin durerea de dinţi. Vorbeşte ca şi cum n-ar reuşi să-şi deschidă gura cum trebuie :

— La fel. Ca atunci când am plecat de la aeroport înspre oraş. Este aici.

— Cine? se interesează neutru Opruno, ţeapăn în fotoliul său.

— Nu ştiu. Nu răspunde la apelurile mele. Este duşmănoasă. Sau are doar o curiozitate bolnavă. Poate că este Entitatea. Vrea să afle informaţii noi, aşa cum un vampir vrea sânge.

— Ştiţi de ea? se aude vocea de bas profund a lui Opruno.

— Desigur, spune Brown.

— Da, zice Opruno, sumbru şi sever, este un Dracula invizibil.

A fost o glumă? Hilde schiţează un zâmbet. Autohtonii rămân serioşi. Şeful lor n-are are simţul umorului, după câte ştiu ei. Sau nu-şi permite să şi-l arate.

Jack: *Tu ai provocat ce se întâmplă în Rominia? Poţi fi contactat?*

— Nu aşa se vorbeşte cu un zeu, spune Hilde, cu o grimasă.

— Dar cum?

— Trebuie să-l implori. Sau s-o implori.

— Şi ce să-i cer?

— Să se îndure de tine. Şi de noi. În curând vom avea nevoie de aşa ceva. *Văd oameni căzând din senin, prăbuşindu-se, loviți de stopuri cardiace, autoincinerări, levitații silite, urmate de prăbuşiri, tornade care-i ridică în aer doar pe unii şi apoi îi lasă să cadă, altare de jertfă, preoți (azteci?) mânuind cuțite de piatră.*



Presentimentele, premonițiile. În privința lor, oamenii ne sunt superiori.



Jack şi Hilda sunt tot mai agitați. Brown rămâne calm, înțepenit în înstrăinarea lui.

Ierarhii asistă tăcuți. Neliniştile paranormalilor li se par nişte mofturi de occidentali răsfățați ai soartei.

Boldin sare din fotoliu. Se scutură ca un câine ud. Priveşte sfidător, sprijinindu-se cu palmele de masă. Zâmbetul lui fără rost ar putea fi al unui nebun.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă distant Opruno.

Adolescenții intuiesc să asistă la naşterea unui batman. Comunică rapid între ei. *Să improvizăm un oponent al lui. Să vedem ce se va întâmpla.*

În mintea lui Boldin, agresivitate vie, frenetică, înnebunită. Țâşnesc jeturi incandescente, care-şi caută victimele precum tentaculele unui calmar uriaş. Jack, Hilde şi Brown le văd cum se apropie de oamenii din jurul mesei, le pipăie, uşoare ca o adiere, fețele şi apoi se retrag. În dreptul lui Opruno, animalul născut de Boldin stă mai mult. Un tentacul pătrunde în craniul bătrânului şi apoi iese destul de lent.

Cei doi imaginează o fantasmă cețoasă şi umedă. Un animal fără formă, incert, schimbător ca un nor. Acesta se iveşte în mij-

locul mesei, nevăzut şi tăcut. Tentaculele de flacără se mişcă încet în fața lui. Apoi jeturile îşi intensifică zbaterile, iar coloritul lor devine orbitor. Animalul atacă fantasma. Tentaculele pătrund cu destinderi de şerpi în norul umed, dar nu-l vatămă.

Boldin ezită. Nu mai e sută la sută sigur de el însuşi. Paranormalii aud sfârâitul unui fier înroşit scufundat brusc într-o apă de gheață. Aburi. Fantasma devine aproape străvezie. Batmanul îşi revine. Se uită cu dispreț la cei trei paranormali, ale căror fețe sunt palide şi imobile. *Străinari căcăcioşi.* Începe să-şi frece încet mâinile. Privirile i se îngustează.

Cu întârziere, Opruno înțelege ce se petrece. Îşi drege glasul. Spune:

— Printre noi, oamenii sfintei organizații a Chezaşilor Trezirii, nu pot să apară trimişi ai diavolului. Suntem feriți de taina sfântă. Credința noastră ne apără. Dumnezeul nostru nu va îngădui aşa ceva. Niciodată!

Boldin, parcă mai înalt decât îl ştiu ceilalți, rânjeşte. Apoi se clatină. În mintea lui, funiile incandescente se cufundă în norul umed şi se sting. Virtualul batman se retrage în el însuşi, precum coarnele unui melc. Un avort. Fața fără riduri a ierarhului este nedumerită, palidă, ca a unui epileptic după criză. Se aşează cu mişcări precaute, de om bătrân. Privirile i s-au stins. Este un oarecare.

Paranormalii ies din nemişcarea de mai înainte. Mai marii chezaşilor se uită cu venerație la Opruno.

— Sfinția Voastră a făcut o minune, spune unul dintre ei, emoționat.

....

Întorşi în „cazemata" lor, cei trei rămân tăcuți. Jack pare preocupat. Hilde este indispusă. Buzele ei parcă s-au umflat. În mintea ei, o furie fără obiect precis. Îi urăşte pe adulți, dar nici cei de vârsta ei nu-i sunt pe plac. O clipă, proiectul unei crime. Fără vărsare de sânge, doar cu gândul. În aşa fel, încât victima să ştie cine o ucide. *M-aş simți mult mai bine după aceea.*

Brown spune tărăgănat:

— Să ne testăm posibilitățile în fața unui batman adevărat. Mai înainte a fost prea simplu. Omul acela era slab. Avem nevoie de unul puternic.

Jack are un gest necontrolat de furie. Ceilalți îi simt mânia apărută din senin. *El poate să devină un batman.*

— Ce s-a întâmplat? se aude vocea nebunesc de dulce a fetei.

— Am fost agresat, spune băiatul. Și am simțit nevoia să ripostez.

— Ce-ai simțit? întreabă Brown. Dorința de a-l ucide pe unul dintre noi, nu? Sau pe amândoi?

— Da.

14. Un bar de pe strada Batiștei Duminică, 21 iulie 2058

Voi fi într-un batman. Trebuie să aflu nemijlocit ce posibilități are un asemenea om.



Un rom oarecare, batman. Ion Sinde, 45 de ani. Merge agale pe lângă clădirea dezafectată a fostei Universități. Întâlnește o ceată de copii vagabonzi. Se uită blând la ei, chiar duios. *Totdeauna sunt bun la inimă când mă apucă oboseala.*

Înaintează pe lângă gura metroului. (Trenul subteran a mers pentru ultima dată cu mai bine de trei decenii în urmă. Acum, galeriile lui sunt bântuite doar de șobolanii orașului.) Un motan nisipiu, enorm, parcă obținut în laborator de un savant nebun, îi apare în față, miorlăind. Sinde îl înjură:

— Pizda mă-tii de cotoi!

Oboseala îi crește. Îmi vine să mă trag într-un colț și să adorm, începe batmanul să vorbească singur. Sunt sleit, de parcă aș fi

regulat cinci femei LA RÂND. Trebuie să ajung în fața împăratului. Ăsta este leacul. La Batman Întâi, sau cum îi zice, nu mă duc. Aşa-mi şopteşte mie o păsărică.

A ucis prima oară aproape fără să-şi dea seama ce face, din prea multă furie adunată în el. Ghinionistul şi-a dus mâinile la gât şi a început să se învineţească. Horcăieli. Sunete ciudate, nemaiauzite de Sinde. Priviri rugătoare. Gândurile, izbindu-l ca nişte brațe slabe de femeie. Nu mă omorî! Am copii! Iartă-mă! Cruță-mă!

N-a regretat şi nici nu s-a bucurat, de parcă ar fi fost un copil care scoate ochii unei păsări, neştiind că face rău, interesat fără patimă de purtarea unei vietăți mutilate. Ca un pui de tigru, ucigând un iepure în joacă. Deşi este sătul, loveşte, urmărind apoi agonia cu interes şi curiozitate de felină.

Apoi, Sinde a simțit cum cruzimea pune stăpânire pe el, ca un duh puternic. Trufia s-a născut şi a crescut în mintea lui. Uneori, vechea lui fire iese la iveală, iar Batmanul este iarăşi un om blând şi leneş. Îşi aduce aminte de familia lui, părăsită cu multă vreme în urmă. Lăcrimează. Dorința de a ucide îi apare pe neaşteptate, ca o tuse sau un strănut.

Înainte de a se îndrepta spre Herestry, Sinde se abate pe Batiştei. *Aş bea ceva. Să văd dacă o să-mi ia banii. Că mai nou toți spun din partea casei, din partea casei... Mă citesc, nu ştiu cum, mă simt. Futu-le muma-n cur de căcăcioşi!*

Intră într-un bar modest, ascuns la parterul unui bloc cu etajele superioare pustii. Unele apartamente ar putea fi locuite, deşi sunt rău cutremurate.

Barul n-are firmă. Îi deschid uşa doar obişnuiții casei şi cei aduşi de aceştia. Sinde nu i-a mai călcat pragul. *Nici n-am ştiut că aici se poate bea ceva. Mi-a trecut doar prin minte, mi s-a arătat, cum ar veni vorba.*

Nu e un băutor. Mai trage din când în când câte o bere cu gust cam rău. Porcii ăştia de străinari nu ne trimit marfă bună, spune. Ce le mai rămâne şi lor. Bere sintetică. Numai benga ştie din ce o fac.

În bar, destul de multă lume. Toate mesele sunt ocupate de romi modeşti. Printre ei, câțiva depigmentați.

Sinde se aşează, fără să spună nicio vorbă, la o masă unde beau bere trei bărbați tuciurii ca şi el. Un chelner tăcut, îmbrăcat în haine vag militare, pe care scrie „Elementary Outdoor. Les trois Switzerland", îi pune în față o cutie de bere.

— Ce învârteşti? îl întreabă pe Sinde, după vreo cinci minute, unul dintre comeseni.

Batmanul ridică plictisit din umeri.

După o nouă tăcere, altul, făcând parcă o sforțare pentru a vorbi, spune:

— Ce zici de chestia asta?

— Care?

Sinde, apatic, se gândeşte cât de bine s-ar simți întins în patul lui slinos. Fără muzică şi băutură, fără nimic. Nu-l interesează deloc părerea oamenilor şi în general, *mi se rupe de tot ce se întâmplă în țara asta.*

— Păi..., continuă omul. Cu batmanii ăştia. Cică omoară oamenii. Din senin. Cum li se scoală lor în clipa aia.

Sinde ridică iarăşi din umeri:

— Habar n-am de aşa ceva. – Se gândeşte –. Ba nu, am auzit. Ce să-i faci?

Celălalt clatină întristat din cap:

— Aşea ie. Mi-a omorât unul un frate. Sub ochii mei, pe stradă. Să n-am parte de familia mea, dacă te mint.

— Şi cum a fost?

— Păi, cum să fie? Mergeam şi noi pe stradă, ca tot omu'. Veneam încoace. Eram cinci. Ne-am întâlnit cu nişte femei. Le cunoaşteam mai dinainte. Umblau şi ele după un ban. Ce să-i faci? Erau trei. Îmbrăcate haios, mă-nțelegi. Să nu creadă lumea că cumva sunt nişte alea liniştite, fără chestii... Nu ştiam ce să facem. Să le luăm cu noi? Să nu le luăm? Ele se tot băga în noi, că hai să mai stăm de vorbă un pic. Frate-miu, Dumnezeu să-l ierte, era sufletist de felul lui. – Îşi şterge o lacrimă –.

Că hai să le luăm, că se găseşte şi pentru ele o bere. Da' fetelor, a zis, noi nu... n-avem lovele dăstule. O bere, două merge, da' atât. Cea mai ochioasă dintre ele a râs şi a zis că o mai dă şi pe gratis, la un băiat frumos. Asta erea bucuria ei.

Omul se opreşte şi-şi aprinde o ţigară. Marihuana. Al treilea, un bătrân cu câţiva dinţi îmbrăcaţi în aur, tăcut până atunci, spune cu voce groasă:

— Aşea ie, băiat frumos. Frati-tu. Ce-i al lui e-al lui.

— A fost, spune Sinde cu o altă voce, ieşită parcă dintr-un robot.

Fratele mortului se uită la el, are o şovăire, spune mai departe:

— Şi cum stăteam noi de vorbă, numai ce apare ca din pământ un ăla albit. Ştiţi voi... L-am citit pe loc că este de-al nostru. S-a decolorat şi el de frică. Mulţi au făcut aşa. Nimeni nu le zice că de ce v-aţi lăsat culoarea voastră naturală.

— Mai înainte era rău să fii alb la piele, se bagă din nou în vorbă bătrânul. Acum este pe dos... Pizda mă-sii! Lucrurile s-au întors cu curul în sus. Spre-o pildă, eu am fost cineva la viaţa mea. Şi acum, uite...

— Ţi-o fi ruşine să stai cu noi la masă, spune Sinde, cu vocea lui de aparat.

Bătrânul îl priveşte neliniştit. Buzele lui îngălbenite de tutun în zvâcnesc de câteva ori. Zice, gudurându-se ca un câine bătrân nimerit printre animale tinere şi nemiloase:

— Nu, nici vorbă. Mă bucur. Mai stau şi eu de vorbă cu nişte oameni. Că ai mei au murit toţi.

— Să vă spun mai departe, zice fratele mortului, făcându-se că nu bagă de seamă cele întâmplate. Ăla de-a venit, nu, că să meargă o fată cu el. Pe loc. O voia pe cea mai arătoasă, normal. Ăleia i se pune pata şi nu, nu mă duc cu tine, că nu eşti de-al nostru. Ba nu, este albit, e de-al nostru, spunem noi. Ea nu şi nu. Iordane.

— Şi după aia? se interesează bătrânul, uitându-se pe furiş la Sinde şi făcându-şi curaj.

— Păi, atunci a început chestia. Albitul nu s-a supărat pe fată. Că i-a făcut cu ochiul. Bine, fă, ți s-o fi urât și ție de-atâtea ciocane. Nu vrei lovă, treaba ta.

— Da' cum arăta omul? Ce muian avea?

— Normal. Mai puriu, la vreo patruzeci și cinci. Nu mai mult.

— Și?

— Dracu' știe cum s-a pornit. Eu zic că omul s-a supărat pe fată, dar s-a răzbunat aiurea, pe cine i-a căzut ochii. Ăla a fost săracul de frate-miu. L-a ras pe loc.

— Cum?

— S-a uitat la el nițel mai lung. Atât. După aia, niște bătrâne au zis că l-a deochiat. Aiurea, deochiat! Prostii. I-a făcut omleta, asta i-a făcut.

— Da' doctorii? Ce-a zis?

— Congestie cerebrală. I s-a rupt o vână în cap. – Omul râde fals –. Era sănătos ca un taur. L-a rezolvat ăla. Asta a fost.

— Și după aia?

— Nexam. Albitul s-a cărat. În timp de frati-miu își dădea ochii peste cap, întins pe jos.

Ion Sinde ascultă atent. Vede, de parcă ar fi în stare să călătorească în trecut. Își închipuie că el a fost. Trece de la nepăsare la furie. Mușchii i se strâng, privirea i se micșorează. În el se ivește un alt om. Se înfurie ÎNTR-ADEVĂR. Acum ESTE ucigașul din istorisirea omului. Ca și cum s-ar fi molipsit de o gripă.

Nu se știe cum, ceilalți își dau seama ce se petrece. Stau încremeniți, cu ochii holbați, de parcă pe masa lor ar fi apărut un șarpe veninos.

— Ce este, mă? întreabă batmanul. Că văd...

Bătrânul încearcă să spună ceva, dar nu reușește. În gura întredeschisă i se văd dinții de aur, sclipitori.

Fratele mortului bâiguie în neștire:

— Domnule, vă rugăm din suflet... Noi nu... Dacă se poate... Vă rugăm frumos! Am trei copii! Din tot sufletul! Să moară familia mea!

Sinde are un zâmbet răutăcios:

— Cum, mă? Să moară familia ta? Cum adică?

— Nu vă supăraţi, se milogeşte insul, înlăcrimat. Avem şi noi o vorbă, aşa... Cum să vreau să moară? – Îşi şterge lacrimile cu dosul mâinilor lui pătate de vopsea neagră –. Vă rog frumos!

Sinde trăieşte o mânie îndreptată împotriva tuturor oamenilor. Nu ştie pe cine şi-o va descărca şi nici nu-şi bate capul cu asta. Doreşte doar să se uşureze, să scape cât mai repede, să se liniştească. Îl bântuie şi un fel de beţie a puterii, ca o ameţeală aducătoare de greaţă, dar şi plăcută în acelaşi timp. Din când în când, simte milă. Dar este o îndurare nemiloasă, s-ar putea spune. *Pot să-i iert, dar numai după ce le arăt cine sunt şi de ce sunt în stare.*

Cei mai mulţi consumatori se ridică şi se îndreaptă furişat spre ieşire. Sinde, deşi pare a privi numai în el însuşi, îi zăreşte. Se aude vocea lui albă:

— Nu mişcă nimeni!

Oamenii îl ascultă, se opresc. Stă pe loc şi un adolescent bubos, aflat la câţiva paşi de uşă. Acesta, după ce s-a reaşezat la masă, începe să strige cu un glas încă nu pe deplin bărbătesc:

— Gata, bă, n-am ieşit! Suntem cu toţii la mâna ta. Rezolvă-ne! Futu-te-n cur să te fut! Crezi că toţi este căcăcioşi? Uite că eu nu mă tem de tine! O s-o mierlesc şi gata!

Sinde îl ascultă nemişcat, roşu de furie. Brusc, devine palid. Spune:

— Ia vino aici, bă!

A vorbit aproape în şoaptă, dar a rostit vorbele foarte limpede. Parcă a şuierat, gândesc unii. Adolescentul, 18 ani, hoţ de buzunare, se ridică şovăitor şi se apropie de Sinde. Tremură, de parcă în bar ar fi năvălit frigul iernii. Ajuns în faţa batmanului, îşi face curaj. Priveşte sfidător.

Sinde îl aţinteşte cu ochi înroşiţi de furie. *Nu fiindcă m-a înfruntat, ci pentru că vrea să moară.*

— Care ai un şiş, mă? întreabă.

Fratele mortului, încă dârdâind de frică, scoate un cuţit cu lama subţire, pentru înjunghiat porcii. Îl pune în faţa lui Sinde cu mişcări foarte încete. Batmanul îl ia şi-l aruncă băiatului. Acesta îl prinde cu dibăcie, parcă împotriva voinţei lui.

— Bă, uite cum faci, spune Sinde. Ia şişul cu amândouă mâinile! Aşa! Pune-i vârful sub bărbie! Aşa, mă!

În bar, linişte desăvârşită. Băiatul ascultă ordinul. Vârful foarte ascuţit al cuţitului îl zgârie. Pe gât începe să-i curgă o şuviţă subţire de sânge.

— Nu te tăia, mă! ordonă Sinde, păstrându-şi glasul de aparat.

— Nu mă tai, spune celălalt, parcă vorbind în somn.

— Fii atent acum! Stai aşa! Nu te mişca! Când îţi spun eu, împingi cât poţi de tare, în sus! Ai priceput?

Băiatul face semne din cap cum că a înţeles. Şuviţa de sânge se îngroaşă şi îi pătează cămaşa. *Are cămaşă albă, ca morţii.*

Transformaţi în statui de ceară negricioasă, cei din bar aşteaptă. De afară se aude zgomotul estompat al unui mobil. Apoi, mugetul îndepărtat al unei sirene. Poliţia, probabil, intervine într-un conflict între etnii sau bande rivale. O ceartă nevinovată la urma urmelor, din moment ce nu moare nimeni. Oamenii sunt prea speriaţi, se mulţumesc cu scatoalce şi înjurături.

— Acum, mă! ordonă Sinde, cu aceeaşi voce egală, de neom. Împinge! Tare!

Băiatul îl ascultă. Lama şişului intră cu troznete slabe. Pe faţa băiatului, o clipă de uluire. Se prăbuşeşte încet, căzând de pe scaun într-o parte. Muşchii lui se mai contractă de câteva ori, cu o oarecare întârziere, speriindu-i pe privitori. Adolescentul este acum o paiaţă dezarticulată, iar Sinde, un ins plictisit de viaţă şi de el însuşi. Arată de parcă n-ar fi dormit de trei zile şi trei nopţi. Dărâmat. O profesionistă din bar îi spune alteia, fără să se ferească:

— Asta a fost. Acum este terminat. Şi-a vărsat veninul. Este iar un om ca oricare altul. O să se care.

— Nu vorbi, fă! şuieră cealaltă, îngrozită. Taci dracului din gură! Vrei să ne rezolve?

— Nu mai face nimic, spunea prima dispreţuitor. Îl simt eu. Se cară, o să vezi.

Şi ceilalţi, nu se ştie cum, îşi dau seama că batmanul s-a descărcat. Auzind spusele femeii, Sinde nu face decât să zâmbească obosit. Nici vorbă să se supere.

Lumea începe să se mişte. Unii se foiesc pe scaune, alţii tuşesc. Atmosfera se destinde. Acum toată lumea ştie că nu se va mai întâmpla nimic rău.

Sinde se ridică, scoate nişte bani. Barmanul face o plecăciune şi spune slugarnic:

— Vă rugăm din suflet să primiţi băutura din partea casei.

— Mulţumesc, spune simplu batmanul, cu vocea lui de mai înainte, a unui om obişnuit din Bukry. O să mai trec pe aici. Iar atunci o să plătesc, nu-ţi fă probleme.

— Dar bineînţeles, se mai înclină o dată barmanul. Vă aşteptăm cu toată dragostea.

Ieşind din bar, Ion Sinde are figura unui om plictisit peste măsură. *Sunt sictirit până la Dumnezeu. Ce să fac? Mă duc în Herestry. N-am niciun chef, că iar m-a lovit oboseala. Mai înainte m-am simţit bine. Şi-acum... Uite-aşa, dintr-odată.* Ridică din umeri, porneşte cu paşi rari. Din uşa de intrare a barului, câţiva oameni îl urmăresc. Simţind privirile ascestora, Sinde se întoarce brusc:

— Mă! strigă el. Să nu cumva să...

Oamenii pălesc, feţele lor tuciurii devin cenuşii. Frica îi năpădeşte. Bătrânul cu dinţi de aur se scapă pe el.

Sinde face un gest de lehamite. Ca şi cum i-ar mătura. Nişte gângănii, vorbeşte el pentru sine. Mă cac în bafta lor.

Se îndepărtează agale pe lângă nişte blocuri ruinate. Un dulău fuge schelălăind din calea lui.

15. Piaţa Concordiei
Duminică, 21 iulie 2058

„Un matematician român, desigur rezident în Occident, propune câteva scenarii cu privire la batmani. Varianta catas-

trofică: fenomenul cuprinde întreaga planetă în câteva luni, prin clonare psihică la mare distanță."

„Unii savanți fac glume pe seama batmanilor. Este o serie de coincidențe, spun ei. Aceasta este singura explicație științifică posibilă. Parapsihologii afirmă că energiile subtile nu pot avea asemenea efecte."

„De ce nu se unesc batmanii? Ar forma o armată de neînvins. Dacă ar face-o, probabil ar începe să se ucidă între ei, ca scorpionii. Ar rămâne în cele din urmă unul singur, cel mai puternic, ca în vechile filme despre jefuirea unei bănci. După reușita operației, asociații încep să se elimine reciproc."

„De ce oamenii de aici au acceptat fenomenul batmanilor ca pe ceva natural, imposibil de contracarat? Fatalism oriental? Unul spunea zilele trecute că batmanii sunt trimiși de destin și nu se poate lupta împotriva lor. Lucrurile trebuie luate așa cum sunt. Așteptăm să treacă. Ce putem face altveva? Cine are noroc scapă."

„Fenomenul batmanilor ia amploare. Mai multe state sunt pe punctul de a recunoaște oficial existența unei maladii mortale de natură necunoscută, care nu atacă doar anumite etnii."

„Optimiștii invocă statistici, susținând că decesele pot fi explicate prin cauze naturale. Pesimiștii, în schimb, spun că incidența deceselor bizare, asemănătoare celor provocate prin magie, este mult mai mare de cât cea considerată normală."

„Evenimentele din Singapore sunt considerate manifestări ale maladiei Batman. Decesele sunt provocate de boli cunoscute, dar există și numeroase morți subite, de natură idiopatică, precum și sinucideri în grup. La o adunare consacrată protejării mediului, a fost distribuită o substață letală, iar apoi un orator improvizat a îndemnat la sinucidere rituală. Numai astfel protestul nostru ecologist va avea răsunet, a spus acesta. Cei prezenți i-au urmat îndemnul. (INTERNET)

„Oamenii sunt obişnuiţi cu dezastrele tehnologice, ecologice sau cosmice. Ideea unui virus psihic le pare neverosimilă şi puerilă."

„După ce istoria ne-a ironizat în acest hal, Destinul ne mai dă o copită!"

„Întrebarea este ce ar putea spune nefericita mea Entitate într-o asemenea situaţie. Dacă ea a declanşat totul, pare evident că procesul i-a scăpat din mână. Nu cred că a avut în vedere un asemenea război al tuturor împotriva tuturor. Probabil s-a gândit la un experiment local, ceva în genul războaielor zonale din secolul trecut. De ce nu intervine? Vrea să lase lucrurile să evolueze până la un anumit punct? Nu mai este în stare?" *(Jurnalul lui Ion Popescu)*



VIRTUALIZAREA LUI XM000024 A FOST REALIZATĂ ŞI VA DURA TREI UNITĂŢI DE TIMP STANDARD. DUPĂ ÎNCHEIEREA OPERAŢIEI, XM000024 VA RĂMÂNE ÎN STARE DE POTENŢIALITATE O PERIOADĂ NEDETERMINATĂ DE TIMP. XM0013.

II

PARCUL SUPLICIILOR

*„După virtualizarea unui membru al său,
categoria XM nu mai intervine în evoluția planetei
aflate anterior în atenția celui virtualizat."*
(Codul XM)

16. Herestry, Micul Palat
Luni, 29 iulie 2058

De la mutarea Curții în Parcul Vivant Herestry au trecut două luni de zile. Numai provizoratul durează, spune uneori împăratul, făcând-o pe înțeleptul. Adevărul este că aici ne simțim mai bine decât în hardughia aia.

Numele de Micul Palat, rod al unei ironii nevinovate, a fost adoptat de perechea imperială. De ce nu? a zis împărăteasa Cerasela. Ce spui, Nelule? l-a întrebat pe împărat, între patru ochi. Ai dreptate, fă. Ce contează cum se cheamă? a râs suveranul cam strepezit. Ne mai distrăm şi noi. Că au tot ciripit unii că ne cam lipseşte simțul umorului.

Ca urmare, comunicatele imperiale au început să fie localizate în Micul Palat. Micul Palat, data cutare, aşa să scrii, mă! i-a spus Baxt unui funcționar al Curții. Iar când un consilier i-a atras atenția, „cu infinite precauții", că „imaginea Casei Imperiale" ar putea să sufere, Baxt l-a înjurat, fără să se supere. Du-te-n pizda mă-tii, bă! Nu mă FUTE tu pe mine la cap cu chestii de-astea mărunte! Nu vezi ce se întâmplă pe aici? Soarta

se cacă-n capul nostru, mă. Poate o facem să râdă puţin cu socoteala asta. Să râdă şi după aia să ne lase-n pace, în pizda mă-sii!

În dimineaţa caldă de vară, Parcul Vivant pare încremenit de magia unei vrăjitoare. Oamenii de pază nu se mişcă şi nici măcar nu fumează. În costumele lor negre cu mici ornamente roşii, par nişte statui. Ţipătul unei păsări îi sperie. Câţiva tresar. De unde pizda mă-sii a mai apărut şi asta!?

Şeful pazei, un ins posac, primeşte un anunţ de la intrarea în parc. Unul Popescu, husăn, vrea să ajungă la împărat.

— Nu se poate, mă, spune morocănos şeful. Să se înscrie pe lista de audienţe! – Adaugă pentru sine –. Fute-m-aş în norocul lui! Care-o mai fi ăla.

Celălalt insistă, cu o voce de milog, îl roagă pe şef să vină să discute cu omul:

— Nu te supăra, şefu', zău aşa! Băiatul ăsta se uită la mine ca şi cum l-ar avea pe dracul în el. Se simte foarte tare pe poziţie, de parcă ar fi nepotul împăratului. Spune că este o treabă foarte importantă. De interes naţional, aşa zice.

— Mă cac în interesul lui, mârâie şeful. – Apoi, se strâmbă şi se răzgândeşte –. Să nu fie vreun batman, mă! Hai că vin.

La intrarea în parc, acolo unde se află doi stâlpi de beton rămaşi de pe vremuri, solicitantul stă la umbră. Este un copilandru mărunţel şi slab. Ochii lui albastru închis au, într-adevăr, o lucire sticloasă, de parcă băiatul ar avea febră mare. Priveşte încrucişat şi asta îi transformă în chip ciudat faţa prelungă. Este îmbrăcat în colanţi de culoarea cafelei cu lapte şi bluză înflorată. Printre imaginile de flori cele mai multe reprezintă maci de câmp.

Şeful este gata-gata să-l înjure, dar simte că i se moaie picioarele, de parcă ar fi primit un pumn în bărbie. *Ăsta este batman, să n-am parte de familia mea! O să mă pupe mama rece! Până aici mi-a fost. Simt nevoia să-l iau cu dumneavoastră, ca pe un grangure.* Face un efort. *Nu trebuie să vadă băieţii că mă cac pe mine de frică.*

— Da, spune, mult mai politicos decât obişnuieşte. Despre ce este vorba? Ce s-a întâmplat?

Băiatul arată o dischetă împachetată într-o folie de plastic. Are vocea în schimbare, dar siguranța lui de sine este a unui adult:

— Cred că împăratul trebuie să vadă asta cât mai repede. Vă rog să mă ajutați!

Şeful îşi împinge înainte bărbia despicată:

— Ce-i acolo?

— Apare Tom Santana şi spune că împăratul trebuie să afle cât mai repede informațiile.

— De unde o ai?

Băiatul spune nedumerit:

— Nu ştiu cine-a adus-o. Au găsit-o în fața uşii. Pe ambalaj era lipită o hârtie cu numele meu. Ion Popescu.

— Bine, se decide şeful, înghițindu-l pe „mă" în ultima clipă. O să raportez. – Vorbeşte către subalternii lui, în romani, cu glas scăzut –. Am auzit că ăla a mierlit-o, după ce l-au scopit. Când s-o fi înregistrat?

Trece un timp. Superiorul şefului îl anunță pe Nicu, aghiotantul imperial. Auzind de Santana, acesta mârâie încântat:

— Futu-l în cur de harpist! Vine la noi şi de pe lumea ailaltă. O să-i raportez Majestății Sale.

Şirul bunăvoințelor continuă. Baxt al II-lea, tot mai boşorogit în ultima vreme, n-are nimic împotrivă.

— Să vină şi băiatul, îi spune lui Nicu. Vreau să-l cunosc. Până la coadă, ar putea să-mi fie nepot. Ce dacă este husăn?

— Majestatea Voastră, îndrăzneşte Nicu, dacă e un batman?

Împăratul ridică din umeri:

— Mă, Nicule, dacă este să se-ntâmple, nimic nu ne scapă. Puteam să ne ducem şi până acum. Ce dacă te fereşti? Doar ştii cum merge treba. Să vină chiar acum! Hai!

Împăratul îşi aprinde un trabuc Espero şi pufăie tihnit. Nu ştiu ce pizda mă-sii, vorbeşte de unul singur, dar parcă a ince-

put să mi se rupă de toate. Orice futut de batman poate să te rezolve când i se scoală lui! Înseamnă că nimic nu mai contează. În halatul lui roş-negru, cu părul rar albit, pare mai degrabă un bunic cumsecade şi neluat în seamă decât un autocrat. Cuperoza, doar ea, este a vechiului Baxt, cel care citea gândurile oamenilor şi stăpânea cu mână de fier.

Popescu apare însoţit de aghiotant. Nicu pare neobişnuit de îngăduitor.

— Ce dracu' ai? se miră împăratul, în romani. Că atunci când vezi un husăn ţi se pune pata.

Nicu nu spune nimic.

Popescu face o plecăciune, dar nu rosteşte uzualul „Să trăiţi!". Împăratul îi răspunde printr-un zâmbet aproape prietenesc.

— Să vedem! spune Baxt.

Băiatul se înclină uşor către aghiotant şi îi dă discheta. Nicu îl priveşte întrebător pe împărat.

— S-o vedem, repetă acesta, ciudat de binevoitor, din fotoliul său modest. Stai jos, băiete, îl invită pe Popescu.

Acesta îl ascultă. Se aşează tăcut pe un scaun tapiţat, ponosit. Ca şi fotoliul împăratului, acesta n-ar avea ce căuta într-un palat.

Apar nişte tehnicieni îmbrăcaţi în salopete portocalii, pe care se pot citi nişte cuvinte misterioase: Old High German. Pregătesc vizionarea în tăcere. Se mişcă lin, economicos.

Holograma lui Tom Santana apare curând, undeva la vreo patru metri de fotoliul lui Baxt. Imaginea este perfectă.

— Parcă e viu, fututul dracului! mormăie Nicu pentru sine.

— Îi dăm drumul, Majestatea Voastră? întreabă respectuos un tehnician.

Împăratul nu-i răspunde şi zice, fără a se adresa cuiva anume:

— Nu prea se întâmplă să apară unul după ce a murit. Asta poate să-ţi dea fiori.

Îi face apoi un semn tehnicianului.

— Această dischetă a fost înregistrată azi, sâmbătă, 13 iulie 2058, începe Santana, cu vocea unui om suferind. Poate că ar trebui să mă sinucid înainte de a îndeplini ordinul. Dar n-am putere să mă împotrivesc. O fac. Împăratul a pus să fiu castrat. Eu îi spun, în schimb, ce trebuie să facă pentru a-şi salva ţara şi, poate, lumea întreagă.

— Opreşte-l, mă! se răţoieşte Baxt. Nicule! Du-te în altă parte şi vezi dacă spune ceva interesant.

Aghiotantul dă nişte ordine în romani. Apoi iese, urmat de cei trei tehnicieni. Băiatul se ridică de pe scaun. Aşteaptă.

— Rămâi aici! îi porunceşte Baxt. Vreau să te întreb ceva. Nu sta în picioare. Vezi şi tu cum merg treburile pe la noi. Eticheta s-a dus dracului. Nu mai contează aproape nimic. – Oftează bătrâneşte –. Ia spune, cum este cu înregistrarea asta? Că ai văzut-o, sper.

— Vă sfătuieşte să-i combateţi pe batmani într-un anumit fel.

Baxt rânjeşte binevoitor, vag ironic. Vocea în schimbare a lui Popescu i se pare plăcută.

— Şi cum să-i combatem? întreabă. Prin vrăji?

Băiatul spune calm:

— Un grup de oameni ar urma să dezvolte o forţă paranormală. Batmanii ar fi anihilaţi.

— Câţi oameni?

— Şapte.

Trec câteva minute în tăcere.

Baxt îşi îndreaptă în sus indexul negru şi gros al mâinii drepte. Se încruntă. Pe fruntea sa lăţită de părul rărit se formează riduri groase, orizontale.

— Nicule! spune el, fără să ridice vocea.

Aghiotantul se iveşte imediat.

— Ce-ai văzut? îl întreabă Baxt.

— Santana spune mai multe despre Majestatea Voastră Imperială. Vă mustră şi plânge.

— Chiar aşa?

Nicu încuviinţează, mişcându-şi zelos capul lui cu păr negru, strălucitor. Baxt are un moment de absenţă. Îşi revine cu o mică tresărire. Glasul lui este cel al unui om vinovat:

— Drept să spun, nu ştiu ce-a fost atunci cu mine. Parcă m-a lucrat benga, pe dinăuntru. A fost ca o beţie. Acum, dacă mă gândesc bine, cred că-i pricep pe batmani. Da, îi înţeleg. Ce ai de spus, domnule Popescu, despre castrarea, nedovedită!, a lui Santana? – Rânjeşte răutăcios –. A fost inuman, nu? Etica occidentală nu permite cruzimea.

Băiatul aşteaptă. Baxt se ridică din fotoliu cu mişcări mecanice. Începe să se plimbe, de parcă ar fi rămas singur în încăpere. Greoi la început, apoi din ce în ce mai agil. Nicu îl priveşte cu evlavie.

Popescu se ridică şi el. Rămâne nemişcat, privind înspre o vază mare, plină cu flori proaspete, roşii. Evită să se uite după împărat. Nu cumva să mă omoare ăştia, fiindcă m-am „ginit" prea insistent.

— Adu aici toată chestia, se opreşte împăratul, obosit. – Îşi şterge fruntea cu o batistă roşie –. Vreau să văd totul, de la început şi până la coadă.

Se reaşează în fotoliu. Îi face băiatului un semn amical. Spune, după un suspin neascuns:

— Ce să fac, domnule? Dacă mă apucă furiile? Ce pot să fac?

Tehnicienii repetă manevra. Tom Santana reapare. *De pe lumea cealaltă.* Are aerul lui, aer de călugăr nemâncat. Se uită pierdut în gol, ca şi cum ar privi în sine însuşi. *Aşa arată un om rănit rău de tot. Mort şi totuşi viu.*

La primele cuvinte ale fostului magician, împăratul se strâmbă, întristat. Apoi devine atent. Se încruntă. Îşi priveşte mâinile pline de inele, de parcă ar vedea pe ele o eczemă ciudată. Ocoleşte privirile goale ale italianului. *Ăsta parcă se uită în ochii mei, dracu' să-l ia!*

Santana se plânge, îi face reproşuri împăratului, de parcă acesta i-ar fi fost amant şi l-ar fi trădat. Îi spune pe numele mic.

Numai împărăteasa mai îndrăzneşte să i se adreseze aşa. *De pe lumea* cealaltă *poate să-şi permită.* Cum ai putut să fii atât de crud? Am fost cel mai credincios supus al tău. Te-am ajutat să-ţi păstrezi puterea. M-ai omorât, m-ai făcut să mor înainte de a muri. *Poetic!* Acum vei înţelege că ţi-am fost devotat. Entitatea mi-a lăsat un mesaj pentru tine, înainte de-a dispărea pentru cine ştie câtă vreme.

Trecând la spusele Entităţii, italianul redevine omul rece şi sigur pe sine de dinainte. Glasul i s-a subţiat şi mai mult. *Şi înainte avea o voce ascuţită, dar acum parcă este un băieţaş de şapte ani.*

— Trebuie formată o echipă. Şapte oameni. Numai împreună vor reuşi să-i învingă pe batmani şi să salveze omenirea. Echipa va acţiona în Rominia. Vor apărea anti-batmani. Aceştia se vor răspândi treptat pe întreaga planetă.

Italianul pare a-l privi pe împărat drept în ochi. Baxt nu suportă, se uită într-o parte. Iată-i pe cei şapte încheie Santana. – Îi înşiră –. Vor şti singuri cum să acţioneze.

Când fantoma lui Santana dispare, înghiţită de neant, împăratul îl întreabă cu glas răguşit pe Nicu:

— Cum zici că s-a omorât?

— S-a spânzurat.

17. Obor Market
Luni, 29 iulie 2058

În Bukry şi în toată Rominia batmanii se înmulţesc. Nimeni nu ştie numărul urmaşilor lui Batman Întâi. Unii spun că forţa batmanilor scade tot mai mult, pe măsură ce creşte distanţa faţă de prima generaţie, născută de însuşi Batman, dar faptele nu prea dovedesc una ca asta.

Led Zeppelin Ionescu este la fel de activ. Din mintea lui, virusul se desprinde încă. Fiii lui sunt elita elitei. Cum este greu de stabilit de unde vine impulsul, unii dintre ei sunt contestaţi.

Încăierările între batmani sunt destule, dar niciodată nu s-a întâmplat să moară unul dintre ei.

Renata Santoy a rămas în preajma lui Batman şi o face pe interpreta când sosesc fani din Occident, veniţi în pelerinaj la Bukry.

— E o credinţă, îi spune Renata lui Batman, străduindu-se să folosească expresii cât mai simple, pentru a fi înţeleasă. Oamenii cred în dumneavoastră, Preasfinte. – Când îşi prezintă rapoartele zilnice, strecoară cuvinte româneşti, tocmai învăţate –. Mulţi spun că ar dori, ar fi fericiţi să vă vadă la holo.

— Nu, mârâie Batman, simt că nu este bine să mă ştie lumea. Să vină aici, dacă vor să mă vadă.

Renata zâmbeşte parşiv:

— Poate le este frică de dumneavoastră.

Batman o priveşte pieziş:

— Ţie nu ţi-e frică?

Soţia lui Paul Santoy are un zvâcnet de profesionistă. *Pun pariu că asta a făcut meserie la viaţa ei.* Se uită provocator, lăsându-şi capul într-o parte:

— O, nuuuu! Cred că mi-ar plăcea să mor ucisă de tine.

Renata ştie că bărbaţilor mai în vârstă le place ca femeile tinere să le spună pe nume. Batman nu face excepţie. Nu se supără, zâmbeşte. Dantura lui impecabilă n-ar sta rău nici în gura unui actor de la Hollywood.

— Şi cum ai vrea să mori?

Renata simte că-i este frig la spate. Părul, uns cu gel portocaliu, i se ridică uşor, atins parcă de o adiere îngheţată. Se stăpâneşte, reuşeşte să rămână languroasă şi mieroasă.

— Nu ştiu cum, spune. Dar cred că n-o să mă rezolvi tocmai pe mine. – Cuvântul „rezolvi" îl spune româneşte –. Femeia ta credincioasă.

— De ce? întreabă brutal Ionescu. Oricine poate s-o mierlească. Oricând.

Batman trăieşte o furie apărută din senin, bine cunoscută de fani, trezită ca un şarpe somnolent, neliniştit brusc de o vi-

brație seismică, imperceptibilă pentru oameni. Fața lui este congestionată, ochii holbați.

Renatei îi tremură genunchii și buzele pline, de femeie supersenzuală. Nu mai este în stare să gândească. A uitat că este o ironică de felul ei. A devenit un iepure urmărit de un şacal.

— Futu-ți laptele mă-tii de putoare! urlă Batman. Cum nu ți-e frică de mine? Cum ți-ar plăcea să mori? Tu nu eşti om?

Întinde mâna stângă, tuciurie, cu unghiile netăiate şi murdare, spre ea, de parcă ar vrea s-o apuce de gât. Apoi îşi strânge pumnul şi-l răsuceşte de câteva ori.

Renata ar vrea să spună ceva, dar nu reuşeşte, măselele îi sunt încleştate, iar buzele îi tremură şi mai tare. Este foarte palidă. Privirile mărite i-au înțepenit, ațintite în ochii înroşiți de furie ai lui Batman.

— Zi că ți-e frică, jigodie! şuieră Preasfântul.

Femeia se înroşeşte din pricina efortului de a vorbi. Cade în genunchi, de parcă i s-ar fi împlântat un cuțit în spate, se loveşte, dar nu simte durerea. Se schimonoseşte, ca un surdomut schingiuit pentru a vorbi.

— Iartă-mă, Preasfinte! reuşeşte să articuleze în româneşte. Mi-e frică!

Apoi se prăvăleşte înainte şi se întinde pe cimentul murdar. Plânge în hohote isterice. Se târăşte înspre Batman.

Acesta o priveşte nemişcat. Privitorii îşi dau seama că furia i-a trecut. *I-au venit spumele alea mari, dar i s-au dus pe loc. Are baftă, paraşuta dracului!*

Când femeia ajunge aproape de pantofii eleganți ai lui Batman, acesta îi spune răguşit, cu glasul unui om obosit:

— Hai, ridică-te! Te-am iertat! Fii atentă cum ciripeşti altădată!

Scârbit, îi face semn să se îndepărteze.

Renata bâiguie mulțumiri şi se retrage mergând de-a îndărătelea. Tremură toată, ca o parkinsoniană.

Când Batman a început să strige la ea, cei din hală s-au apropiat cu paşi furişați. După ce scena s-a încheiat, pe fețele unora se vede dezamăgirea. *Ce mă-sa, parcă-mi pare rău că n-a rezolvat-o.*

Aşezată pe jos, alături de un necunoscut, care a tras-o lângă el când ea se îndepărta, clătinându-se, de Batman, Renata mângâie mecanic suprafaţa aspră a păturii. Luciditatea îi revine treptat. *N-am mai fost niciodată atât de înfricoşată. Mă mir că nu m-am pişat pe mine. Omul este periculos, fiindcă furia îl apucă aiurea, fără vreun motiv din afară. În capul lui se petrece ceva, se întoarce un comutator. Poate că i-a ucis pe unii numai fiindcă aceştia au spus sau au arătat că le este frică. Orice îl poate înfuria.*

Spre seară, când arşiţa începe să se amestece încet cu o slabă răcoare, la Batman vine un om de pază, foarte linguşitor de felul lui. Merge puţin aplecat înainte. Se roagă adesea – cui? – ca Preasfântul să se milostivească de el şi să-i treacă puterea de-a ucide cu gândul. *O să vină şi ceasul meu. Atunci o să-mi scot pârleala pentru toate câte le-am înghiţit.*

Se apropie încet, aplecându-se tot mai mult. Se opreşte la vreo trei metri de tron, respectând regula. Aşteaptă să fie întrebat.

— Ce este, mă? spune Fane dispreţuitor. Ai vreo treabă pe aici. De ce nu te-ai dus la şeful tău?

— Să trăiţi! face omul un pas mic înainte. Nu l-am găsit. Am venit aici. – Se apleacă adânc înspre Batman –. Să trăiţi!

— Dă pe gură, mă! mârâie Batman.

— Au venit nişte husăni. Cu fete frumoase. Multe. Vă roagă preaplecat să-i primiţi.

Batman îşi flutură dreapta a plictiseală. Îi spune lui Fane:

— Du-te să vezi ce vor! Ce pizda mă-sii caută husănii aici? – Se scarpină în cap, îşi trozneşte gâtul –. Mai sunt unii pe-aici, pe la noi, asta-i drept. De ce să nu-i las? Dacă mă iubeşte? Este dreptul lor, nu?

— Aşa e, să trăiţi! se grăbeşte Fane, slugarnic. – Îşi schimbă glasul –. Tu cară-te, bă! îi spune celui care a adus vestea.

După nu multă vreme, Fane se întoarce cu privirile lărgite, excitat. Apropiindu-se de Batman, parcă se micşorează.

— Preasfinte, începe el zelos, sunt multe fete frumoase, ceva de nemaipomenit. – Batman rânjeşte. Încurajat, Fane continuă

mai familiar –. N-am văzut atâtea gagici ochei la un loc de când mama m-a făcut.

Batman se încruntă uşor. Fane tresare, parcă fulgerat de o durere scurtă, dar ascuţită.

— Iertaţi-mă, Preasfinte! murmură el. Să trăiţi! – Cu voce mai tare –. Ce ordonaţi?

— Ce vor? Hm?

— Au un şef, husănii. Sunt cinci moşi, de toţi. Fetele ie multe, vreo douăzeci. Şeful spune că vă roagă preaplecat să-l primiţi într-o scurtă audienţă.

— Astea sunt vorbele lui, mă? se strâmbă Batman. Chiar aşa a zis? Ăsta îşi bate joc de mine? Futu-l în cur de harpist! Ia spune!

Fane se milogeşte:

— Sunt bătrâni, Preasfinte. Şeful lor este hodorogit rău. O fi având nouăzeci.

— Şi ceilalţi?

— Şaptezeci. Peste. Parc-ar fi popi, aşa se poartă. Îşi tot împreunează mâinile în dreptul pieptului, ca ăia din filme, de parcă...

Fane se opreşte brusc din vorbit, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important. *Dilimache mai sunt! Tot timpul uit că ăsta poate să mă rezolve în orice clipă.*

— Cheamă-i pe bătrâni aici! ordonă Batman. Pe toţi. Fetele să stea afară. Vezi, să nu se ia careva de ele!

Fane face o plecăciune adâncă şi pleacă, mergând cu spatele. Mă simt ca un câine bătut, gândeşte. Futu-l în cur de muiangiu! Dar n-am încotro, sunt la mâna lui. Dacă stau aici, poate scap de alţi batmani. Sau iau şi eu puterea de la el.

Cei cinci bătrâni sunt îmbrăcaţi auster, în haine căpătate de la cine mai ştie ce organizaţie de caritate. Sunt albi la piele, dar ceva din înfăţişarea lor îl face atent pe Batman. Înainte ca ei să spună ceva, îi întreabă, îngustându-şi privirea, ca şi cum le-ar lua măsurile *(pentru coşciuge)*:

— Care din voi este rom?

Doi, cei mai puţin bătrâni, fac câte un pas înainte şi schiţează o înclinare, ca şi cum ar fi diplomaţii scorţoşi ai unor mari puteri.

— De ce v-aţi albit?

— Aşa sunt vremurile, Preasfinte, spune cel îmbrăcat într-un costum colant, negru şi străvechi, ce îl transformă într-un schelet ambulant.

Celălalt încuviinţează, mişcându-şi încet capul încărunţit.

— Şi voi? îi întreabă Batman pe ceilalţi. Sunteţi husăni, este? – Râde gros –. Că doar n-oţi fi americani!

— Da, Preasfinte, se înclină cei trei. Aşa este.

— Ce căutaţi aici? Nu ştiţi că este primejdios?

I-a întrebat pe toţi.

Dinspre privitorii rămaşi la o distanţă destul de mare se aud râsete înăbuşite, care încetează ca retezate, atunci când Batman îşi mută privirile asupra halei.

— Preasfinte, spune cel mai bătrân (ridurile de pe faţa lui trimit gândul la vârsta de nouăzeci), noi am venit spre a vă ruga să fiţi îngăduitor cu noi. Şi să primiţi printre oamenii dumneavoastră nişte suflete.

— Sufletele astea ar fi fetele, spune Batman. Nu?

Cei cinci îşi înclină capetele. *Se mişcă atât de încet,* de *parcă ar fi preoţi.* Fanii se întreabă dacă Batman va face o criză de furie sau una de mărinimie, atunci când se vor ivi fetele. *Le rezolvă sau le dă niscaiva cadouri?*

— Bine, spune Batman. Chemaţi-le înăuntru! Nişte doamne nu se cuvine să aştepte prea mult.

Fetele sunt năucitor de frumoase. Renata, invidioasă în prima clipă, nu poate să nu le admire. *Sunt perfecte.*

Zâmbitoare, mişcându-se graţios, de parcă ar defila pe scena unui concurs de frumuseţe, fetele se apropie de tron. Se opresc la vreo cinci metri şi (din întâmplare, calculat?) se aşează în aşa fel încât fiecare dintre ele să poată fi admirată.

Batman le priveşte cu bunăvoinţă, zâmbeşte patern:

— Fetelor, zice, văd că sunteţi de toate felurile. Şi de-ale noastre şi altele. Nimic nu mai contează, dacă omul este frumos. – Se strâmbă uşor –. Şi lui Dumnezeu îi place, nu? Parcă aşa se spune.

Fetele se mulţumesc să surâdă fotogenic şi să se mişte încet, ca mângâiate de un vânt prietenos. Cei cinci bătrâni stau într-o margine a strălucitorului grup, serioşi, cu feţele înţepenite. Aşteaptă decizia. Fanii murmură, discută între ei cu voci scăzute. În ochii bărbaţilor lucesc pofte. *Ni le-au adus pe tavă. Grangurelui nostru nu-i prea plac femeile. Poate ni le dă nouă.*

Batman le face semn bătrânilor să se apropie. Aceştia îl ascultă, tăcuţi. Pe feţele lor ridate, absenţă şi o disperare de animal care nu pricepe de ce îi este dat să sufere atât de mult.

— Ia spuneţi, îi întreabă Ionescu gânditor, de ce le-aţi adus pe fete aici? Hm? Dacă voiau, puteau să vină şi singure, una câte una. Sau câte două-trei. Ce faceţi voi este altceva. În numele cui aţi venit? Ce vreţi, până la coadă?

— Preasfinte, spune un bătrân până atunci tăcut, noi reprezentăm o organizaţie religioasă şi...

— Chezaşii Trezirii, îl întrerupe batjocoritor Led Zeppelin Ionescu. Este?

— Nu, Preasfinte, dacă ne permiteţi. Noi avem o altă credinţă.

— Nu cred că vreau să ştiu cum se numeşte secta voastră, rămâne ironic Batman. Fetele. Asta este chestia. De ce le-aţi adus aici. – Începe să se înfurie –. Hai? De ce?

Bătrânul continuă resemnat, cu aceeaşi voce egală, ca şi cum n-ar fi observat mica supărare a lui Batman:

— Fetele au crescut în credinţa noastră. Sunt curate.

— Vrei să spui că sunt fete mari? întreabă uluit Batman.

— Da, Preasfinte.

— Se poate aşa ceva în ziua de azi? Parcă n-aş crede.

Ionescu a redevenit vesel. Bătrânul îşi înclină capul lui cărunt de câteva ori, foarte încet. Ochii lui apoşi sunt înlăcrimaţi. Spune, vorbind, pentru prima oară, cu o urmă de emoţie:

— Aşa este credinţa noastră. Noi credem în curăţenie trupească şi sufletească. – Îl priveşte ţintă pe Batman, parcă sfidător –. Fetele astea, adunate la un loc, sunt o putere a binelui. Locul lor este aici, în preajma dumneavoastră, Preasfinte.

Batman îi priveşte gânditor. Simte că mânia începe să-l cuprindă ca o apă fierbinte, dar se stăpâneşte. Încearcă să înţeleagă ce se întâmplă.

În marea hală, liniştea este aproape perfectă. Se aude un strănut. Pe feţele unora apar zâmbete, repede şterse.

— Măi, bătrânilor, spune Ionescu, aproape prietenos, lăsaţi gargarele astea pentru alţii. Vă spun eu care este situaţia. Voi le-aţi adus pe fete ca să mă îmbunaţi. Pe mine şi pe fiii mei. – Rânjeşte, el însuşi mirat de vorba care i-a venit în gură –. Şi pe nepoţii mei, câţi or fi pe aici. Asta este chestia.

Bătrânii îl privesc cu ochii lor goi. Ochi de statuie, gândeşte Renata. Cred că trăiesc un VIS. Aşa ceva nu se poate. Oamenii aceştia au mentalitate tribală. Îl privesc pe Ionescu ca pe un zeu rău. Kali, zeiţa mâniei. Kaliyuga, epoca răului. Vor să-l îmbuneze prin sacrificii umane. Moloh. Speră că zeul se va îndupleca şi nu vor mai fi crime. Le sacrifică pe fete. Bine că nu sunt fecioară.

Batman are faţa vioaie a unui om pus pe treabă.

— Ia veniţi aici! ordonă. Copiii mei! – Rânjeşte larg, arătându-şi dantura albă, fără pic de aur. –. Aici, lângă mine!

Dintre fani se desprind patru bărbaţi tuciurii, cu figuri de oameni obişnuiţi. Nimic nu atrage atenţia la ei. Ceilalţi le fac loc, trăgându-se sperioşi din calea lor.

Cei patru se apropie de Batman. Merg alene, clătinându-şi golăneşte umerii. Ajunşi lângă tron se despart cu mişcări sigure, de parcă s-ar fi înţeles de dinainte cum să se aşeze. Doi la dreapta, doi la stânga lui Batman. Nici unul nu spune nimic. Aşteaptă.

— Sile a fost fratele vostru, spune Batman. Aţi văzut ce-a vrut să-mi facă. Nu ştia că dacă mor eu, toată jucăria se strică.

Acum, cel puțin, știm ce se petrece. Dacă o mierlesc eu, apar alte chestii. Numai benga cunoaște ce și cum ar fi atunci. – Face o pauză. Își trozneşte gâtul. Pocnetele vertebrelor lui se aud ca niște împușcături îndepărtate –. Voi n-aveți gânduri de-astea, nu?

Cei patru nu spun nimic.

Batman dă mulțumit din cap:

— Știam eu că așa este.

Fanii din hală își dau seama că idolul lor discută în gând cu fiii lui.

Batmanii privesc în gol o vreme. Treptat, ochii lor își schimbă expresia. *Parcă se aprind, ca în filmele cu strigoi și cu vampiri.* Se uită țintă la fete, zâmbesc abia vizibil. Cel din dreapta lui Batman se sprijină de spătarul tronului. Își scarpină bărbia nerasă, fără să-și ia ochii de la fete.

Bătrânii par neliniștiți. Se mișcă înspre fete, dar parcă nu reușesc să meargă. Pe frunțile lor străbătute de riduri adânci apar picături de sudoare. Se sprijină unul pe celălalt. Se opresc, ca și cum o forță nevăzută i-ar împiedica să meargă mai departe.

Cu fetele se petrece o schimbare. Zâmbetele încrezătoare dispar de pe fețele lor perfecte. Stau nemișcare, ascultă ceva ce se petrece înăuntrul lor. O blondă angelică, fină, eterică și totuși foarte feminină face câțiva pași șovăitori înainte. Îi caută privirea lui Batman. Apoi își închide lin ochii și rămâne încremenită. O statuie caldă, splendidă.

În hală, liniște. Se aude apoi o tuse slabă, repede curmată. Fumul albastru ieșit din trabucul lui Batman se îndreaptă în direcția fetei. Apoi cotește în jos, ca aspirat de o gură nevăzută.

Fata își deschide larg ochii. Nu vede pe nimeni. Albastrul celest al irisurilor ei se întunecă. Trăsăturile feței se mototolesc. Fata începe să tremure. Picioarele îi zvâcnesc, de parcă ar alerga în vis.

Doar batmanii văd ce se petrece în mintea ei. Cum un urs grisly se apropie alene, iar ea nu este în stare să fugă sau să

ţipe. Cum ursul, până atunci bălăbănindu-se indiferent pe tălpile lui plate, o zăreşte, se opreşte în apropierea ei, se ridică pe labele din spate, nesfârşit de înalt. Dar urşii ăştia au dispărut de mult de pe planetă, străfulgeră prin minte fetei.

Ursul rage, dar nu furios, ci mai degrabă surprins. Bale galbene îi curg printre colţii mari. Fata îşi aminteşte că urşii obişnuiau să le răpească pe excursoniste de lângă iubiţii lor, noaptea, pe tăcute. Dar nu pentru a le ucide. Fugeau apoi cu ele, ţinându-le cu oarecare gingăşie în labele dure ca nişte crengi groase. Stropită cu bale, ameţită de duhoare, strivită, fata nu era în stare să scoată nici măcar un suspin. Ursul o ducea, ea cădea într-o toropeală de vis.

Acum, în hala din Obor Market, fata înţelege că ursul nu este ameninţător, ci mai degrabă înspăimântător, monstruos de prietenos. Se apropie de ea, întinde labele, o cuprinde, fără s-o strângă prea tare, totuşi îndurerând-o, apăsându-i cumplit pieptul.

Oamenii din hală văd doar cum trupul fetei se mişcă fără putere, smucit, ca şi cum ar fi al unei marionete. Pe faţa ei palidă sunt scrise oroarea şi abandonul. Poate şi plăcerea imposibilă? Bucuria berbecului devorat de un leu şi nu de un grup urât mirositor de hiene? Mâinile frumoase ale fetei atârnă inerte. Bustul îi este mult împins înainte. Sânii ei tineri sunt apăsaţi de un perete nevăzut.

Doar batmanii şi fata văd cum ursul, cu gingăşia lui puturoasă şi mormăitoare, o culcă pe cimentul murdar, mai întâi pe spate, apoi pe pântece, cum o pătrunde cu o smucitură şi începe apoi să se agite, ca un câine uriaş. Doar Batman şi fiii lui aud urletul de plăcere al ursului şi îl văd apoi ridicându-se şi aruncând o privire poate recunoscătoare spre trupul sfâşiat al fetei. Plecând cu mersul lui legănat, oprindu-se curând şi scuturându-se ca un dulău plouat, lingându-şi apoi sângele de pe labe.

Fata nu mai apucă să simtă decât o ultimă durere, cea mai mare din viaţa ei săracă în întâmplări petrecute altundeva

decât în închipuirea ei. O durere ca aceea de la o naştere. Apoi leşină şi trece în moarte fără să ştie ce se întâmplă cu ea.

Cei din hală văd cum fata se întinde pe jos cu mişcări nefireşti, ca şi cum ar fi susţinută de nişte frânghii de aer, mai întâi pe spate şi apoi pe pântece. Stă inertă. Apoi are câteva zvâcnituri puternice, devastatoare, de om electrocutat. Rămâne întinsă, *moartă ca toţi morţii,* cu membrele împrăştiate în poziţii ciudate. O păpuşă cu ochi îngheţaţi aruncată la gunoi.

Sângele ei n-a răbufnit doar prin partea de jos a corpului, ci şi pe gură. Toţi ştiu că este dusă. Nimeni nu se apropie de ea pentru a vedea dacă mai trăieşte

Celelalte fecioare ar trebui să ţipe, să fugă, să ceară ajutor, dar nu se întâmplă aşa. Rămân înţepenite. *Acum vom urma noi, una câte una. Sau toate dintr-odată.* Anesteziate, drogate, hipnotizate, dincolo de teamă, trăind resemnarea vidă a unor surori ale lor duse spre altarul de sacrificiu cine ştie când, cu sute sau mii de ani în urmă.

Cei cinci bătrâni par şi mai absenţi. Se gândesc poate că moartea fetei îi va îmbuna pe oamenii-fiare. Nu *vor mai urma şi altele. Atât a fost.* Cel cu faţa brăzdată de ridurile cele mai adânci se clatină uşor, ochii i se aburesc. Ceilalţi îl sprijină. Capul îi cade în faţă. Unui dintre fiii lui Batman rânjeşte. *Ăsta a murit ca o muscă. Inima lui bătea fără putere. De-abia pâlpâia.*

Batman, înconjurat de fum albastru-cenuşiu, spune poruncitor:

— Să vină în faţă cinci fete! Care vreţi voi. Acum!

Fetele ascestea ar trebui numite grupul sacrificatelor, cugetă Renata.

Cei patru bătrâni rămaşi în viaţă cad în genunchi şi încep să cerşească îndurare:

— Iartă-ne, Preasfinte! Milostiveşte-te de noi, păcătoşii! – Glasurile lor sunt sparte de emoţie şi neputinţă –. Nu ne năpăstui, că noi n-am vrut decât să fie bine!

Batman, încă furios, repetă:

— Cinci! Care vreţi voi, mă!

În hală este linişte. Fanii sunt mulţumiţi, umpluţi de spectacol ca de-o mâncare săţioasă, dar frumuseţea desăvârşită a fetelor le cam strică plăcerea. *Ce pizda mă-sii, parcă nu mi-a picat bine chestia asta. Fata era ca un înger. De ce s-o rezolvi? Numai aşa, ca să-ţi arăţi puterea?*

Nu este nevoie ca vreunul dintre bătrâni să le îndemne. Cinci fete ascultă ordinul ca şi cum ar fi hipnotizate. Se mişcă repede, de parcă înainte de a veni în bârlogul lui Batman s-au antrenat şi s-au pregătit pentru toate variantele posibile. Ca şi fata ucisă mai înainte, sunt îmbrăcate în rochii albe. Atât de uşoare! De parcă ar sta să-şi ia zborul, lăsându-le goale, în chip de statui calde.

Cei patru fii ai lui Batman sunt destul de obosiţi, au privirile împăienjenite. Se tot lasă de pe un picior pe celălalt, se uită cu jind la scăunelul lui Fane. Nu mai vor nimic, gândesc fanii. Şi bine ar fi să se lase păgubaşi şi să-i trimită naibii acasă pe amărâţii ăştia, cu fete cu tot.

Poate că batmanii prima generaţie ar face aşa, dar Batman doreşte altceva. Stă pe jilţul lui şi se tot foieşte, ca şi cum ar fi chinuit de o eczemă. *Ăsta nu s-a săturat, mai vrea.*

Ochii fetelor strălucesc ca nişte pietre preţioase pe feţele palide. Renata Santoy vede în aceste priviri vii speranţa fără margini a tinereţii. Prietena noastră a fost omorâtă, dar nouă nu ni se poate întâmpla aşa ceva. Suntem apărate de dumnezeul nostru. Se uită fără frică în ochii lui Batman, cu încredere de fiice sau de nepoate. Nu le este teamă nici de cei patru fii cu frunţi joase şi guri de şacal.

Fanii din hală nu văd feţele fetelor, dar le fulgeră prin minţi că s-ar putea petrece o minune dumnezeiască în stare să distrugă puterea batmanilor, cugetă Renata. Se tem, gândindu-se că ar putea fi şi ei pedepsiţi fiindcă s-au închinat unui zeu rău.

Soţia lui Paul Santoy nu se înşală, fiindcă lucrurile par a sări din făgaşul cunoscut. Mutrele celor patru batmani se scofâl-

cesc, de parcă fiii lui Batman ar fi fost atinşi din senin de nu se ştie ce maladie necunoscută şi nemiloasă. Însuşi Batman Întâi dă nişte semne că nu s-ar simţi tocmai bine. Se strâmbă a nedumerire, îşi trece stânga încărcată cu inele groase de aur, printre care şi unul cu pecete, pus pe arătător (le-a căpătat mai demult, dar a început să le poarte numai de ieri) peste chelie, îşi scarpină ceafa. Trăsăturile feţei lui de om bine hrănit şi trufaş se strică, de parcă ar fi o mască de carton muiată de ploaie. Fanii din hală se mişcă. *Ăştia dau în primire, dom'le. Ce dracu' ne facem? Ne cărăm sau mai aşteptăm?*

Este o clipă de cumpănă. Curăţenia sufletească şi credinţa fetelor par a fi mai tare decât pofta de moarte a batmanilor. Din trupurile subţiri iese o căldură care îi încinge pe cei cinci batmani. Fetele nu ştiu ce se petrece, nu-şi dau seama că însumarea sufletelor şi creierelor lor a dat naştere unei forţe. Sunt tot mai senine şi mai încrezătoare.

Din hală încep să se audă suspine. Nişte femei au început să plângă fără să ştie prea bine de ce. Una dintre ele, o persoană corpolentă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în straie colante de culoarea cerului senin de vară, face o criză de isterie şi începe să se tăvălească pe jos, smulgându-şi părul verde şi dându-şi palme. Fane, locotenentul lui Batman face doi paşi în direcţia ei, dar se răzgândeşte în ultima clipă şi rămâne nehotărât pe loc.

Batman are o mişcare de enervare la auzul ţipetelor, dă să spună ceva, dar tresare uşor şi amuţeşte, ca şi cum ar fi simţit o durere neaşteptată. Ridică palma înspre fete, de parcă ar vrea să le oprească, să le spună rămâneţi pe loc, nu vă apropiaţi de mine.

Miros de tutun şi de marihuana din imensa hală se înteţeşte. La fel, duhoarea de sudoare învechită. Dintre toţi cei aflaţi de faţă, numai cele cinci fete nu-şi dau deloc seama că se petrece ceva neobişnuit şi tocmai ele sunt cele care dictează regulile jocului. *Dacă ar şti ce se întâmplă, poate că şi-ar înteţi cumva pu-*

terea ce se naşte acum din ele şi ar reuşi să iasă învingătoare. Dar fetele continuă să privească senin înspre Batman. De pe feţele lor au căzut câţiva ani şi ele arată ca nişte fetiţe vesele, neştiutoare, pentru care lumea e un izvor nesecat de surprize plăcute.

— Angelico! strigă unul dintre bătrâni. – În tăcerea desăvârşită din hală, vocea lui de om deznădăjduit, spartă şi subţire se aude foarte bine –. Angelico! Ce faceţi? Voi nu vă daţi seama?

Cea strigată îşi întoarce încet faţa surâzătoare înspre bătrân. Este o fată foarte brunetă, înaltă şi subţire. Ochii sunt intens negri, iar pielea ei neînchipuit de netedă pare vag argintie, lângă albul de vis al rochiei uşoare. Frumuseţea ei izbitoare îi face sfioşi pe bărbaţi, îşi spune Renata. Nu oricine are curajul să se apropie de ea. Cea ucisă mai înainte era genul serafic, imaterial, aceasta îi face bărbaţi să se gândească la o partidă de sex în care ei nu pot fi decât cei dominaţi, făcuţi sclavi. O văd în rolul unei biciuitoare cu mulţi clienţi din lumea bună.

Vorbele bătrânului strică echilibrul de forţe. Faţa lui Batman îşi recapătă culoarea sănătoasă şi zâmbetul rece, rău. Cei patru fii ai lui se întind, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn, îşi troznesc gâturile puternice. Cel de lângă jilţul lui Batman scrâşneşte din măsele, scoţând zgomotul iritant scos de un cui ce zgârie o tablă metalică. Fetele îşi pierd veselia lor de fiinţe cam slăbuţe la minte, care se simt bine oriunde şi oricând. Se mişcă pe loc, buimace, se lovesc una de cealaltă, de parcă s-ar afla într-un spaţiu prea strâmt. În aerul înăbuşitor din hală pătrunde o răcoare ciudată, resimţită de toţi, cu excepţia batmanilor.

Cu fetele se petrece o nouă schimbare. Încep să se uite lung una la alta, de parcă s-ar vedea pentru prima oară. Angelica îşi holbează ochii ei mari şi negri, de vrăjitoare bună, începe să înjure, schimonosindu-şi buzele perfecte. Celelalte patru o imită. Se naşte din nimic o ceartă în care nu se ştie cine cu cine ţine, ba chiar s-ar putea crede că fiecare le urăşte pe toate celelalte. Feţele fără cusur sunt strâmbate de grimase. Trupurile

grațioase încep să se scălâmbăie în mișcări nerușinate. *Ca niște coarde de ultima calitate.*

— Dă-te-n sângele meu!

— Mânca-mi-ai drobu'!

— Îmi bag pula-n gâtu' tău!

Fetele au voci aspre, iar pe fețele lor au apărut ridurile unor ființe bântuite de vicii ieftine. Rochiile albe nu mai arată ca niște semne de nevinovăție, ci atârnă cumva pe trupurile perfecte, fiind purtate parcă în batjocură. De unde până atunci fetele păruseră foarte curate, de parcă tocmai ar fi ieșit de sub dușuri, acum sunt parcă atinse de nu se știe ce praf invizibil, care s-a impregnat în pielea lor aspră, nespălată de cine știe când.

Nu trece multă vreme și fetele trec de la înjurături la scatoalce. Nu se înțelege cum sunt alcătuite taberele, fiindcă alianțele se schimbă foarte repede. Acum o brunetă și o șatenă o schingiuiesc pe singura blondă din grup, acum blonda, cu dinții sparți de tocul unui pantof și fața mânjită de sânge, o ajută pe una dintre fostele ei dușmance s-o lovească pe cealaltă peste față cu pumnul, ținând răstignite mâinile victimei.

Nimeni nu face vreo mișcare, pentru a le despărți. Asta fiindcă nu mai sunt cele de dinainte, gândește Renata. Prin nu se știe ce magie, au devenit niște femei de stradă, fără vârstă. N-a mai rămas nimic din imaginea de la început. *Astea sunt niște curve bețive – tinere, bătrâne? -, n-are niciun rost să te bagi în păruiala lor.*

Fanii se uită la bătaie fără prea mult interes. *Chestii de-astea am mai văzut cu sutele. Cum dracu' mi s-a părut că erau niște fete curate? Nu pot să-mi dau seama.*

Bătaia se întețește. Loviturile sunt tot mai dure, de parcă brațele subțiri ale femeilor ar fi căpătat putere chiar de la diavolul în persoană. Se vede tot mai mult sânge. Prima moare Angelica, strânsă de gât până la capăt de o șatenă cu fața strâmbată de ură, ajutată de blonda care le scuipă cu sânge pe dușmancele sale. Urmează șatena, la rândul ei strangulată. Sunt

ucise una câte una, foarte repede. Ultima rămâne buimacă în mijlocul cadavrelor, părând că nu vede nimic în jurul ei. Toţi ştiu că este condamnată. *Asta este o moartă vie, săraca.* Cade şi ea, curând. Moare, după câte se pare, tot sugrumată, fiindcă faţa i se învineţeşte, iar pieptul i se umflă zadarnic.

Când corpul ultimei fete încetează să mai zvâcnească, iar în faţa lui Batman rămân cinci păpuşi stricate îmbrăcate în rochii albe pătate de sânge şi de murdăria veche a halei, cei cinci bătrâni şi fetele rămase în viaţă se trezesc parcă dintr-o vrajă. De unde până atunci priviseră, cu liniştea tâmpă a unor oameni drogaţi, cum se ucid Angelica şi celelalte între ele, acum încep să se agite, să tropăie pe loc.

— A fost o idee proastă, spune un bătrân. – Vocea lui spartă şi neputincioasă se aude foarte bine în hală –. Nu trebuia să venim aici.

— Nu huli! spune altul, cel îmbrăcat într-un costum făcut din pânză albastră decolorată, cum nu se mai poartă de vreo treizeci de ani. Nu ştii că dumnezeul nostru ne-a sfătuit?

O fată îşi ridică pumnul mic şi îi priveşte ameninţător pe bătrâni, holbându-şi ochii albaştri:

— O să vă spun eu ceva... – Face un pas către cel îmbrăcat în costumul decolorat –. Toţi ar trebui să...

Îşi înghite vorbele şi începe să plângă înăbuşit. Celelalte fete se pornesc şi ele să suspine. Sunetele scoase de ele sunt neaşteptat de armonioase, de parcă fetele ar fi actriţe de meserie. *Parcă este muzică, dom'le. Acum ăştia o să le rezolve. Numai aşa, ca să arate că li se rupe de tot ce este frumos pe lumea asta.*

Batman schimbă nişte priviri cu fiii lui şi apoi le face semn bătrânilor să plece:

— Duceţi-vă, mă! Să nu vă mai văd pe-aici! Hai! Şi să trimiteţi pe cineva să vă ridice morţii de-aici!

În hală se aud suspine de uşurare, ieşite din piepturile femeilor.

Cei patru bătrâni se urnesc cu mişcări tremurate. Fetele, nouă la număr, îi lasă să treacă primii prin culoarul făcut de

fani. Se îndreaptă în grup spre ieşirea ce se desenează ca un dreptunghi mare de întuneric.

Afară este linişte. Singurul zgomot, un hămăit îndepărtat, transformat în urlet. Se aud apoi plesnetele seci ale unor împuşcături.

Fanii de afară nu le dau atenţie celor treisprezece. Nici măcar nu se uită la ei, preferând să contemple cerul înstelat. *Poate că unora dintre noi le este ruşine de ce s-a întâmplat, dar nu este nimic de făcut. Aici trebuie să-mi salvez pielea şi de-abia după aia să le plâng altora de milă.*

La ieşirea din fostul parc, acolo unde se vede soclul unei statui de bronz furată de multă vreme, un bătrân geme şi spune:

— Nu mai pot, simt că o să cad. Să stăm puţin!

Se opresc. Fetele îi înconjoară pe cei patru bătrâni, ca şi cum ar vrea să-i apere. Rochiile lor albe sclipesc în noaptea urât mirositoare.

— Pe vremuri, se aude vocea de copil a unei fete, pe aici erau bănci. Puteaţi să vă odihniţi ca lumea.

Nimeni n-are ceva de spus. Din bănci au rămas doar postamentele de beton. Lemnul a fost ars în îndepărtate ierni geroase, ca şi cel al copacilor. La fel s-au mistuit gardurile din cartierele mărginaşe, ramele ferestrelor, scările interioare, lambriurile, grinzile ornamentale. Tot ce arde a fost pus pe foc. OPE-ul a avut grijă în ultimele decenii să trimită combustibil pentru încălzire, dar acesta n-a avut cum să ajungă pentru toată lumea. Iarna, amărăştenii continuă să îndure frigul, încălzindu-se cu gândul că ar putea fi şi mai rău, adică să nu aibă ce să mănânce.

Din întuneric apar nişte câini, vreo cinci sau şase la număr. Par destul de prietenoşi sau, în orice caz, indiferenţi. Sar unii la alţii în joacă, latră, se tăvălesc în praf. Nu le dau atenţie bătrânilor şi fetelor, iar când se apropie de ei, s-ar părea că o fac din întâmplare.

— Hai să mergem, spune bătrânul care a cerut mai înainte un time-out.

— Să aşteptăm puţin! îl roagă timid una dintre fete. Să se ducă mai încolo câinii ăştia. Vă rog!

— Nu se întâmplă nimic, Marinelo, intervine un alt bătrân. – În lumina slabă, faţa lui pare a unui cadavru înviat prin magie –. Astăzi nu mai are ce să ni se întâmple. Ne-am cheltuit tot ghinionul.

Din întuneric apar alţi dulăi, la fel de jucăuşi.

— N-am mai văzut aşa câini veseli, spune o fată. Poate i-a drogat cineva.

— Cine să facă una ca asta? îi răspunde o fată din întuneric. Vorbeşti prostii.

— Nu vă certaţi, fetelor! şopteşte un bătrân. N-avem nevoie de aşa ceva. Am văzut destule pentru ziua de astăzi.

Pe nesimţite, câinii s-au apropiat şi mai mult. Aproape că se încurcă printre picioarele fetelor. Mirosul lor iute începe să fie mai puternic decât cel de gunoi stătut, atotstăpânitor în fostul parc Obor. O fată atinsă de un câine ţipă slab. Alta se clatină şi îşi recapătă cu greu echilibrul.

Câinii sunt tot mai agitaţi. Mârâie unul la altul, se muşcă în joacă, luptă doi contra unul. Unii se lasă pe spate, în poziţie de abandon. Alţii se opresc cu botul în vânt lângă cei întinşi pe jos, în poziţia unor învingători care pozează. Acum se află printre fete şi bătrâni, de parcă nu i-ar vedea. Nu mai au nicio reţinere. Bătrânul cel obosit cade, împins de un câine, fetele nu reuşesc să-l susţină. Se prăbuşeşte şi o fată, ţipând ascuţit şi melodios, ca o soprană aflată pe scenă. Un dulău negru s-a ridicat pe picioarele din spate, apăsând-o pe umeri cu labele lui învelite într-o crustă de noroi uscat, lingând-o pe faţă şi trimiţându-i în nări răsuflarea lui puturoasă.

Este ca joaca periculoasă a unor îndrăgostiţi. Se începe cu palme uşoare, nişte mângâieri mai apăsate. Zâmbetele de tandreţe se transformă încet în nişte grimase de voluptate, lovi-

turile devin mai puternice. În ochii femeii apar lacrimi. Ea însăşi nu mai ştie dacă sunt de voluptate sau de durere. Bărbatul, împins de nici el n-ar putea să spună ce forţă drăcească, devine tot mai brutal. Începe să-şi bată iubita, fără să audă implorările ei. Sfârşeşte prin a o sugruma, trezindu-se apoi ca dintr-o beţie şi începând să plângă, cu regrete sincere, pe cadavrul adoratei sale.

Dulăii se comportă oarecum asemănător. Joaca lor devine dementă. Încep să le muşte în glumă pe fete, mârâind din ce în ce mai bestial. Un bătrân strigă:

— Chemaţi pe cineva! Duceţi-vă una dintre voi înapoi şi cereţi ajutor!

Vocea lui dispare, acoperită de sunetele înfundate scoase de câinele care îi sfâşie beregata.

O fată începe să ţipe cu glas înalt, dar nu pentru multă vreme, fiindcă un câine mic, apărut din întuneric o muşcă de faţă şi îi retează glasul.

Fetele şi bătrânii mor repede. Dulăul cel mare şi negru le dă lovitura de graţie celor două fete care se mai zbat cu mişcări slabe, de om care visează urât.

După ce câinii au devenit violenţi, dinspre hală a inundat o lumină albă, venită de la două proiectoare foarte puternice. Ieşiţi în câteva grupuri tăcute, fanii au urmărit în linişte întreaga scenă. Înăuntru, cei patru fii ai lui Batman Întâi, istoviţi, s-au trântit pe cele mai apropiate pături şi se odihnesc.

18. Info Center
Marţi, 30 iulie 2058

Ministerul de Interne (parohia mea, cum îi place lui Radu Darado să spună), aflat în clădirea fără sfârşit a Palatului Imperial, deţine un centru de informare. La ordinul împăratului, cu trei săptămâni în urmă, s-a început modernizarea acestuia. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu batmanii ăştia, mă, a spus Baxt

al II-lea. În toate părţile, pe tot pământul ăsta. Operaţia a durat doar câteva zile. Sunt preluate şi retransmise la Micul Palat emisiuni holo, texte difuzate pe INTERNET şi UNIVNET, reportaje ale unor agenţii de presă, rapoarte ale diplomaţilor romini.

Cu suportul logistic, s-a întâmplat ca întotdeauna. Ţările puternice au onorat prompt cererile de ajutor ale Rominiei. Aparatura necesară, din ultima generaţie, a sosit foarte repede, însoţită de tehnicieni eficienţi şi surâzători.

Baxt este în legătură cu toată planeta, inclusiv cu teritorii exotice, despre care a uitat sau n-a ştiut niciodată că există: Vanuatu, Saint Vincent, Seychelles, Kiribati, Malawi, Nauru. Operatorii îi selecţionează informaţii, urmând indicaţiile lui Radu Darado, ministrul de interne, cel mai pitoresc dintre demnitarii romini. Spân, cocoşat, cu o mutră de om chinuit de complexe, soţul nesăţioasei Argentina, zisă Argy, le-a spus fiţi atenţi aici, să nu-i daţi chestii prea neplăcute, nu-l scoateţi din sărite, faceţi aşa cum vă spun eu.

Darado, inteligentul Radu, cum îl alintă Argy, a aflat până la urmă ce-a trăit împăratul în virtual. Nu se ştie cum, fiindcă orice înregistrare a fost interzisă. Mie nimic nu-mi este interzis, rânjeşte Darado în oglindă, studiindu-şi cu ură şi iubire faţa mică. O să-i dau ce-şi doreşte. Slavă Domnului, am de unde să aleg. De data aceasta asta, realitatea este cu mult mai tare decât ficţiunea. Poveştile de virclub sunt nişte jocuri de copii pe lângă ce se întâmplă.

Baxt urmăreşte fluxul de informaţii câteva ore pe zi. Când Cerasela s-a băgat în el cu sânii ei uriaşi şi a început să-l mustre pentru că se oboseşte prea tare, împăratul a privit-o cu milă şi i-a spus acum poate că a venit ora mea. Şi a ta, amărâto. A zis unul, demult, că realitatea imită literatura. Te pomeneşti că aşa o fi de data asta.

În mintea împăratului, seminţele ficţiunii au început să rodească şi să împestriţeze realitatea. Un batman din Filipine,

filmat în timp ce lichidează un grup de excursioniști de vârsta a treia, îi evocă o amintire cețoasă. A trăit întâlnirea cu acel om? L-a văzut în virtual?

O scenă dintr-un stat sud-american, condus cu mână forte. Generalul, omul numărul unu, ordonă represiunea dură. Batmanii sunt vânați nemilos și executați fără judecată. Legea marțială permite așa ceva. Marile puteri nu se grăbesc să invoce drepturile omului. Democrația este ceva sacru în State, desigur, dar atunci când interesele americane sunt indirect amenințate, pot fi făcute anumite excepții. Mai ales de când un ministru vest-european a devenit batman în timpul unei ședințe a guvernului și și-a lichidat rapid câțiva colegi, plecând apoi agale, printre oameni de ordine și funcționari stupefiați, pentru a se pierde în pegră.

Baxt vede cum militari cu fețe de piatră împușcă persoane foarte neasemănătoare între ele. Un preot cu o înfățișare de ascet, un militar transformat de frica morții în milog, un adolescent serafic, cu păr buclat și ochi melancolici, un tată de familie, având mustață groasă și pântec de mâncău. Apoi: un octogenar jovial, bun pentru a face figurație într-un film documentar dedicat oamenilor cumsecade, ajunși la o vârstă înaintată datorită vieții cumpătate, un demnitar elegant, zâmbetul lui este o strâmbătură, ascunzându-și cu stoicism panica, gospodine aflate la cumpărături, un ***hackey*** lunatic, buimăcit atunci când nu este în fața calculatorului.

Omul forte ține un discurs. Nicăieri nu s-au luat măsuri ferme, ne-a fost dat nouă, popor mic, să demarăm acțiunea cerută de situație. Se dovedește că nu ne-am înșelat. Teama superstițioasă față de batmani s-a dovedit nejustificată. Nu sunt decât niște sociopați periculoși.

Discursul e întrerupt de leșinul dictatorului. Muzică ambientală. În următoarele ore, niciun comunicat oficial, dar toată lumea știe că omul puternic a fost ucis de un batman ivit din senin. Sau de vreunul aflat cine știe unde și iritat de discursul

preluat de diferite reţele. Să fi acţionat unul dintre cei executaţi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa?

După câteva morţi subite, echipa locală de reporteri îşi încetează activitatea. În timp record, sosesc din State roboţi specializaţi, conduşi de câţiva temerari. Imaginile reapar. Este un masacru condus de întâmplare. O epidemie fără viruşi. Ciuma psihică – iată găselniţa unui jurnalist. Oamenii se omoară între ei pe străzi. Printre victime, un reporter american.

Situaţi în câteva locuri ale oraşului, roboţii transmit imperturbabil imagini ale dezastrului. Batmanii sunt vulnerabili, au rămas oameni. Nu sunt diavoli intangibili şi nici măcar vampiri care pot fi distruşi doar prin mijloace bizare. S-ar părea că uneori se ucid între ei, dar aceasta este doar o ipoteză. Luptele lor n-au fost văzute de nimeni deocamdată. Este foarte uşor să-ţi faci mâna pe amărâţii ăştia, spune rânjind un batman dispus să stea de vorbă cu un reporter robot.

Când se confirmă oficial moartea dictatorului, Baxt simte cum îl ia cu frig. Şi eu conduc o ţară mică. Şi eu pot să mor? Da. Dar nu le-am făcut niciun rău batmanilor. Cu toate astea. Nu-i mai înjură, aşa cum obişnuieşte. Rezerva de obscenităţi, tot mai mare în ultima vreme, şi-o consumă în alte feluri. Mi-e teamă să mă şi gândesc rău la ei. Sunt ca nişte zei, aşa zic. Poate că dacă-i înjur păcătuiesc, iar ei îmi citesc gândurile. Ce mă fac dacă unuia i se scoală, nu, i se abate, să mă rezolve?

Urmează un masacru pe un imens stadion de baseball din State. Spectatorii mor ca muştele, de parcă ar fi seceraţi de un gaz letal. Pe teren, cad cei mai mulţi jucători. O vreme, supravieţuitorii rămân încremeniţi. Apoi, unul se urneşte cu mişcări de om bolnav, se apleacă asupra unui coleg prăbuşit, îi ia pulsul. Peste faţa albită a celui de jos se apleacă faţa pustiită a celui rămas în viaţă.

Baxt îşi clatină încet capul lui mare. Părul alb îi sclipeşte o clipă. În ultima vreme nu şi l-a mai vopsit, deşi Cerasela i-a tot spus să o facă. Spune:

— Încearcă şi ăştia să trăiască normal, ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla pe planeta asta a noastră.

Împărăteasa, aflată lângă el, îşi duce mâna cărnoasă la gură şi uită să şi-o mai ia de acolo.

— Săracii de ei, îngaimă. – Începe să plângă încet –. Cu ce-au greşit ăştia? Aşa ceva poate să vină şi la noi, Ionele...

— Batmanii au plecat de aici, spune Baxt în şoaptă. – A oprit ceva mai înainte sonorul, la rugămintea Ceraselei –. Cine ştie... Sunt de-un sânge cu noi.

— Şi dintre husăni s-au făcut batmani. – Ochii împărătesei sunt roşii de plâns –. Oricine poate să fie. Numai femeile nu pot. Până acum, cel puțin. Au voie doar să moară.

— Acum nu mai contează, murmură Baxt. Suntem cu toții în aceeaşi oală.

Un comentator prezintă nişte cifre. Împăratul declanşează sonorul. Cel care vorbeşte este un om între două vârste, foarte cunoscut în State şi chiar pe întreaga planetă. Postul lui deține locul întâi în materie de ştiri vorbite. Omul încearcă să fie dezinvolt, dar nu prea reuşeşte. În ochi are luciri de teroare, iar mâinile, aflate la vedere, îi tremură.

— Numărul celor ucişi în ultimele trei zile este estimat la zece milioane. Ritmul deceselor este în creştere. Nu există încă o explicație ştiințifică a fenomenului. Se presupune că este vorba despre un virus mutant, imposibil de detectat prin aparatura existentă la ora actuală.

— Nu se poate, spune îngrozită Cerasela, ducându-şi din nou mâna la gură. – Se îndreaptă, reluându-şi înfățişarea de stăpână autoritară –. Futu-le muma-n cur de batmani! Aşa ceva nu se poate înghiți!

Baxt o priveşte cu ochii micşorați, de parcă n-ar vedea-o tocmai bine:

— Mai bine nu i-ai înjura, fato. Poate că unul sau mai mulți ne ascultă acum. Ştiu ce ciripim noi aici.

— Dar planul italianului? rămâne bățoasă împărăteasa. N-o să meargă?

Împăratul ridică din umeri.

Urmează un reportaj ştiinţific. Un grup de cercetători din Portland, Oregon a reuşit să vizualizeze evenimente din mintea unui batman şi a unei victime a acestuia.

— Parcă văd că este o şmecherie făcută pe calculator, spune dispreţuitor împăratul. Ăştia ştiu să simuleze ce vor ei. Cum să se bage în minţile oamenilor?

Cerasela nu-l contrazice, deşi ştie că aşa ceva s-a realizat de vreo douăzeci de ani.

Batmanul este un american cultivat, profesor universitar, bun familist. Patruzeci şi cinci de ani, arătos, într-o bună formă fizică. Victima este un tânăr, douăzeci de ani, student al primului, supradotat, cu înfăţişare agreabilă, normală, având o locuinţă pedant de ordonată. În general, spune comentatorul, crimele batmanilor simulează agresiuni fizice. Mintea victimei produce o echivalare somatică a unor acte violente. De exemplu, în cazul unui infarct de miocard, coronarele se îngustează drastic şi brusc, la fel ca în cazul unei emoţii foarte puternice. Mecanismul este analog în cazul altor morţi violente. Diversele dezorganizări somatice, reproduc evenimente efective, cauzatoare de leziuni organice foarte grave. Intensitatea acestor echivalări este deocamdată inexplicabilă. În cazul de faţă, procedeul este altul. Batmanul ucide prin intermediari, obţinând astfel, probabil, o satisfacţie perversă.

Dacă subiectul n-ar fi atât de grav, cei doi spectatori imperiali s-ar amuza şi ar spune, a mia oară, americanii se ţin de prostii, ce ştiu ăştia în afară de tehnica lor? Asta fiindcă procedeul redării gândurilor aminteşte de benzile desenate de demult. Gândurile sunt nişte texte telegrafice. Batmanul: ură, moarte, vreau să-l văd murind, alţii să-l rezolve, eu mă uit. Voyeurism macabru, spune comentatorul. Victima: nu pot să fac nimic, toţi împotriva mea, nu sunt vinovat, mor. Gândurile asasinilor efectivi: să-l lichidez pe ăsta cât mai repede, doar aşa o să mă liniştesc.

— Ca şi cum ar fi hipnotizaţi, şopteşte Cerasela.

Momentul crimei – *cine l-a filmat?* – nu este spectaculos. În picioare, studentul priveşte nedumerit şi înspăimântat. Colegii săi îl fixează cu priviri goale, de parcă nu l-ar recunoaşte. Profesorul are un zâmbet sardonic şi în acelaşi timp absurd-binevoitor. Când concentrarea de agresivitate a atins limita adecvată, gândeşte profesorul, de această dată în fraze coerente, omul moare. Îl ucide simpla ură din jurul său. Unui medic i-ar fi greu să indice o cauză logică a decesului.

Emisiunea nu mai are sonor.

— Fii atentă! şopteşte împăratul. Ce trist a devenit băiatul ăla! Moare de inimă rea! Fiindcă suferă. Ca şi când un tată ar pricepe că toţi copiii şi nepoţii lui îl urăsc de moarte.

— Ca ăia care mor de moarte bună? întreabă Cerasela.

Îi răspunde comentatorul, reintrat în emisie:

— Decesul nu are cauze detectabile medical. Este vorba despre o stingere a funcţiilor vitale, asemănătoare celei intervenite la oamenii foarte bătrâni.

Urmează o secvenţă live.

— Se anunţă o catastrofă demografică, spune un savant bătrân. Lucrurile...

19. Herestry, Micul Palat
Miercuri, 31 iulie 2058

Cu două zile înainte, după ce a terminat de văzut şi revăzut înregistrarea lui Tom Santana şi a înjurat vreun sfert de oră, plimbându-se greoi sub privirile de câine ale aghiotantului Nicu, împăratul s-a dus la Opruno. Altul mai mintos n-am, i-a spus Ceraselei înainte de a pleca. Chestia asta cu echipa este atât de aiurea, încât începe să mă doară capul. Ce pizda mă-sii! Nu ştiu ce să fac. Am mai ascultat o dată de italianul ăsta, atunci când am venit aici, de nebuni. A fost bine, a fost rău? Numai benga ştie. Eu mă simt bine aici, a spus Cerasela. Baxt

a privit-o pieziş. *Aş putea să-i aduc aminte de unde am scos-o, dar mai bine îmi ţin gura. Este normal să-i placă. Ca şi mie, de altfel.*

A revenit la Micul Palat foarte repede, scârbit de viaţă şi de sine. Treburile se schimbă, iar eu rămân pe dinafară, i-a spus împărătesei. Bătrânul este dus cu totul. Nu mai poate să lege două vorbe, necum să–mi dea mie sfaturi. Mi-au spus că s-a limpezit la minte. Nici poveste de aşa ceva. Eu de ce n-am ştiut chestia asta? Cred că toţi mă socotesc un om terminat. Nu-i aşa, Ionele, a zâmbit galeş împărăteasa. Ţi se pare ţie. Totul este în ordine. O să vezi că şi batmanii aştia or să dispară, ca şi cum n-ar fi fost. Totul va fi ca înainte. Sănătoşi să fim! Asta contează. S-a apropiat de el cu mişcări line. *Ca o pisică a rămas femeia asta. Numai că nu toarce şi nu se freacă de picioarele mele.* Uite ce bine îţi stă în uniformă de general!

— Va trebui să iau o hotărâre. Ce spui? Să-i dau crezare încă o dată lui Santana?

— Dar nici nu mi-ai spus despre ce este vorba, a zis mieros Cerasela.

— Nu? a rânjit Baxt al II-lea. Când o s-auzi, n-o să mai fii atât de veselă. Ba chiar o să-ţi vină acru. Dar cum dracu' de nu ştii? Că doar totul se află aici, pe la noi.

Şi i-a povestit cum Entitatea, înainte de a dispărea, în pizda mă-sii, cine ştie unde în Cosmos, i-a transmis, prin Santana, ce trebuie să facă pentru a scăpa de batmani. Să formeze, el, Baxt al II-lea, o echipă. Şapte oameni, între care şi trei străini, veniţi zilele astea la noi. Ăia trimişi de OPE.

— Chiar nu ştii? a întrebat-o pe împărăteasă. Că doar ai oamenii tăi. Nimic nu le scapă. – S-a uitat scrutător la ea –. N-ai aflat, pe bune. Altfel ai fi început să urli că tu nu faci aşa ceva.

— Ce să nu fac?

— Să umbli prin oraş şi chiar prin ţară, împreună cu nişte amărăşteni, a râs indispus Baxt. Să-i combaţi pe batmani.

Spre mirarea lui, Cerasela a devenit foarte serioasă.

— Ionele, i-a spus, acum aflu de chestia sta, dar să ştii că am avut nişte vise. Mi-a fost teamă să ţi le povestesc. Se făcea

că m-am transformat într-o pisică foarte mare şi că puterile mele au crescut. Umblam într-o ceată, prin locuri primejdioase.

— Ăsta este un semn, a spus solemn împăratul, de parcă ar fi vorbit în public. Nu-mi bat joc!

Niciunul dintre cei ceilalţi şase componenţi ai echipei nu s-a mirat, de parcă Entitatea l-ar fi anunţat pe fiecare în parte că trebuie să se aştepte la ceva ciudat.

Cel mai haios este bătrânul, cugetă Baxt. Numai dracu' ştie câţi ani are, cu muianul ăsta de mumie al lui.

Cei şapte sunt în jurul lui, în salonul Micului Palat. Hilde, Jack şi Ion stau deoparte, pe o canapea îmbrăcată în catifea verde. Ceilalţi sunt aşezaţi pe fotolii.

Mai întâi, împărăteasa i-a spus băiatului Ionel. Împăratul nu s-a supărat, mulţumindu-se să o mustre în glumă. Cum fă, aşa cum îmi spui şi mie? Cerasela l-a aţintit cu ochii ei negri de vrăjitoare. Ai dreptate. Să-l strigăm spunem Ion, că doar n-o să-i spunem Popescu. Este un băiat bun. Poate să-ţi fie nepot, mă.

Privesc în tăcere înregistrarea. Santana, aflat parcă PE BUNE acolo, vorbeşte cu glas de copil suferind:

— Trebuie să umble doar împreună. În rest, vor improviza. Nimeni nu e şef. Vor vedea cu timpul cine e menit să-i conducă. Îşi vor da seama şi cine are dreptate într-o situaţie sau alta. Să nu se certe între ei, fiindcă aşa o să le slăbească puterea. Nimeni nu ştie ce trebuie să facă. Pe parcurs, li se va arăta calea cea bună. Creierele lor se vor uni.

Brad şi Jane par cei mai stingheriţi dintre toţi. S-au împăcat, dar o răceală a rămas între ei.

Brad, intimidat, se uită pe furiş la ea, gândindu-se nu le cunosc pe femei, degeaba m-am canonit atâţia ani cu ele.

Fiica lui Santoy a reuşit să treacă dincolo de zidul dur al drogurilor şi este acum o fată aproape normală. Câteva riduri fine şi zâmbetul ei cumva pervers amintesc despre vechea Nasty, cea care nu se spăla cu lunile şi trăia cu bărbaţi de cea mai proastă calitate.

Îmbrăcată într-un costum larg de mătase cenuşie, menit să-i ascundă formele, în special sânii uriaşi, cu părul negru corb mult scurtat şi pieptănat într-un fel nebătător la ochi, nemachiată *(N-am mai văzut-o aşa nu mai ţin minte de când.)*, împărăteasa Cerasela pare o femeie oarecare. Deosebite sunt doar privirile ei, prin care trece din când în când o sclipire de trufie.

— N-am decât să vă urez succes, spune Baxt, străduindu-se să zâmbească. N-o să vă ajute nimeni. Aţi văzut că aşa trebuie să fie, după cum a spus Santana. – Se strâmbă a nedumerire –. Nu ştiu ce-o să faceţi. Ce mâncaţi, unde dormiţi?

Brown îşi înclină maiestuos capul cărunt. A încuviinţare?

20. Obor Market şi Casa Presei Miercuri, 31 iulie şi joi, 1 august 2058

Jane şi-a luat la revedere de la tatăl ei încă de aseară. Fii liniştit, tăticule, totul va merge bine. Îmi spune mie o păsărică chestia asta. *Tăticule?! Aşa nu mi-a zis nu mai ţin minte de când. Din bătrâne nu mă scoate.* Îmi dai voie să merg, nu? Îţi baţi joc de mine? În ochii fetei, ceva asemănător iubirii filiale. *Mai sunt şi minuni pe lumea asta.* Bineînţeles, du-te scumpa mea! Numai să ai grijă de tine! *Las' că oricum te-ai fi dus.*

Acum, în dimineaţa zilei de miercuri, Paul Santoy trăieşte un moment de buimăceală. După ce Jane a plecat împreună cu ciudaţii ăia, parcă l-a apucat o sfârşeală. Voinţa lui îndărătnică de-a se comporta ca un om neatins de bătrâneţe se moaie.

Ce pizda mă-sii, nu mai pot! vorbeşte pentru sine, în apartamentul lui de la Hotelul Hilton, uitându-se pe fereastra cu sticlă antiglonţ cum nişte câini se sfâşie între ei. Fetele astea, Jane şi Renata, îmi făceau bine. Să fie doar în preajma mea, nu mai mult. Mă întreb ce mai caut aici, în ţara asta. De ce nu mă car? De obicei, dimineaţa mă simt destul de bine, mai ales când este senin. Azi parcă mi-a scos cineva şuruburile şi voi cădea în bucăţi. Uite ce zi frumoasă! Nici n-ai spune că mor atâţia oameni, ucişi, „rezolvaţi" de batmani.

Relațiile lui cu oficialitățile din Rominia sunt foarte bune, chiar perfecte, aş putea să spun. Împăratul este de-a dreptul mieros cu mine. Chiar mi-a sugerat într-o zi, când era cam băut, că n-ar fi rău dacă aş divorța şi aş lua-o pe una dintre fiicele lui. Aia ți-ar fi credincioasă până la Dumnezeu, Santoy. Dinspre partea asta ai putea fi liniştit. Nu contează că nu mai eşti tânăr. Legea noastră cere ca nevasta să fie ca lacrima, domnule!

Aşa mi-a spus, continuă Santoy să mormăie în americana lui texană, nu prea pe înțeles pentru femeia din patul larg, cu lenjerie de culoare verde crud. Ca şi cum o asemenea chestie ar rezolva ceva.

— Ai spus ceva, dragul meu? se interesează profesionista, una dintre damele accesibile doar pentru oamenii foarte bogați din țară.

— Nimic, spune Santoy. – Continuă, şoptind în româneşte –. Pizda mă-sii, nici să vorbească omul singur nu mai poate!

Vede pe fereastră cum un bărbat cu înfățişare obişnuită, îmbrăcat în colanți argintii şi cămaşă înflorată îi ucide pe câinii încăierați, numai uitându-se la ei şi amenințându-i cu arătătorul mâinii stângi . Mai întâi cad, ca secerați de un gaz letal, vreo cinci. Se zbat puțin pe asfaltul murdar şi plin de gropi, apoi înțepenesc în poziții care ar putea fi comice, dacă n-ar fi înfricoşătoare. Unul are toate labele îndreptate în sus, ca şi cum ar fi atârnat de nişte sfori invizibile, altul (printre ascendenții lui s-a aflat un setter roşcat), are penisul țeapăn, însângerat de roşu, prea mare, parcă. S-ar spune că batmanul – numai aşa ceva poate fi insul – a dorit să-şi bată joc de câini şi dincolo de moarte.

— Vino aici, îi spune Santoy femeii, Crina pe numele ei.

Foarte ascultătoare, aceasta se ridică din pat şi se apropie cu legănări uşoare de manechin:

— Da, dragul meu!

Este o fată înaltă şi suplă, nefardată, cu păr castaniu şi priviri curate, părând mai tânără decât este în realitate şi având

aerul preocupat al unei persoane cu interese intelectuale. Bătrânul o priveşte cu plăcere, ieşind pentru o clipă din indispoziţia lui. *Ăştia au învăţat ce fel de femei îmi plac. Le găsesc la fix. Te şi miri de unde scot atâtea.*

Crina ajunge la timp pentru a vedea sfârşitul celei de a doua serii de câini sacrificaţi . De data aceasta, sunt nişte morţi având cauze mecanice. Câinii zboară în aer în mici nori de sânge, ca şi cum ar fi dat un vehicul în mare viteză peste ei.

— Terifiant spune fata, cutremurându-se cam teatral. Oamenii aceştia sunt îngrozitori. Nu mai au niciun pic de milă. – Pe faţa ei nefardată se vede o tulburare autentică sau perfect jucată –. Nu ştiu unde o să ajungem.

Santoy aude vocea plăcută a fetei de parcă ar fi o muzică îndepărtată, dar nu înţelege sensul cuvintelor. În mintea lui încolţeşte o idee ce-i pare mai întâi absurdă, precum aceea de a deveni preşedintele ales al Rominiei. Gândul, firav la început, se fortifică foarte repede, ca firul de fasole al lui Jack, din poveste. Să trişez bătrâneţea! îi bubuie în minte. Asta ar trebui. În ţara aceasta totul pare posibil. Ăştia nu depind de tehnologie. Magie! Batmanii nu fac decât magie. Este singura explicaţie. Dacă ei ucid de la distanţă, prin puterea gândului, înseamnă că pot şi altele asemenea.

Clonarea, visul sfârşitului de secol douăzeci, nu s-a împlinit. A mers treaba cu oile şi maimuţele, dar la oameni lucrurile s-au împotmolit. Duplicatele au ieşit cu defecte, nişte cretini capabili să înveţe nişte vorbe şi deprinderi, dar nu mai mult. Pecetea autentică a personalităţii a rămas în creierul original. Bătrânul ştie că aşa stau lucrurile, deşi uneori îşi mai spune că ar putea încerca. Cu bani se face orice, îşi repetă, încercând să-şi ridice moralul.

— Ia ascultă, îi spune fetei, ce crezi despre batmanii ăştia? Nu cumva pot să facă şi alte chestii, în afară de crime?

Crina are o uşoară mişcare a umerilor. Faţa ei senină, de copilă perpetuă, se întunecă. Îşi freacă de câteva ori palmele

cu degete lungi, uitând că un asemenea gest nu se potriveşte cu rolul ei. Spune ezitant:

— Nu mă pricep la asemenea lucruri. Nici nu vreau să mă gândesc la ele. – Redevine cea de dinante, zâmbindu-i linguşitor –. Sper că nu te superi pe mine!

— Nu mă supăr, spune absent Santoy. Te înţeleg. Numai că... *Tu nu ştii nimic, micuţa mea. Habar n-ai de nimic.*

Face un gest înţeles foarte bine de fată. Da, dragul meu, sigur, spune aceasta şi se îmbracă repede, fără să uite că mişcările ei trebuie să rămână graţioase până la capăt.

Santoy o admiră, îi zâmbeşte. *Ca un bărbat sau ca un moş? Pofticios sau resemnat, înţelept? Îmi bag picioarele în dilemele astea de căcat.*

— Da, scumpo, ne mai vedem.

După plecarea fetei, Santoy înghite nişte stimulente nevinovate. Aşa, ca să compensez scăderea concentraţiei de seleniu din sânge. În cheamă apoi pe Nelu. Vocea bărbătească a colonelului, uşor amuzată, se aude foarte distinct în apartamentul Hilton. Bătrânul nu este defel curios ce fel de aparatură acustică se foloseşte, dar trebuie să recunosc, este bună. *Ăştia ascultă tot ce se petrece aici, n-am nicio îndoială.*

— Mergem la Batman, Nelule, spune Santoy.

— Vin la dumneavoastră. – Glasul lui Nelu nu mai este deloc vesel –. Imediat.

Colonelul este îmbrăcat în colanţi portocalii şi tricou roşu strălucitor, pe care scrie cu litere albe Yuck Fou. Muşchii noduroşi ai braţelor sale sunt impresionanţi. *Cam ţipător pentru un colonel de poliţie, dar nu contează.*

— Aţi dormit bine, domnule Santoy? întreabă el, după ce mai întâi salută nespus de reverenţios.

— Lasă asta, Nelule! Trebuie să mergem la Batman. Chiar acum. Ştii unde poate fi găsit, nu?

Colonelul pare de-a binelea indispus.

— Domnule Santoy, începe el precaut, nu ştiu cum să vă spun mai bine...

— Zi, mă! Lasă prostiile!

— Este periculos. – Glasul lui Nelu devine aspru –. Doriţi să muriţi?

Bătrânul se strâmbă şi scuipă pe covorul gros, de culoarea cenuşii. Apoi întinde, absent, saliva cu talpa pantofului său elegant, de culoare roz.

— Băi, Nelule, uite ce... Credeam că mă cunoşti mai bine, de când tot stai pe lângă mine. Ce mama dracului... Ştii şi ce-am învârtit la viaţa mea, nu mă îndoiesc de asta. Ce mă tot regulezi la cap? – Îl priveşte pieziş –. Sau ţi-e frică?

— N-aţi mai vorbi aşa, dacă aţi şti ce se întâmplă acolo. Chiar alaltăieri a fost ceva urât de tot.

— Ce? Faţă de ce petrece în lume, nu văd ce-ar putea fi şi mai urât.

Nelu începe să-i povestească despre uciderea fetelor şi a bătrânilor. Santoy ascultă atent şi în mintea lui încep să se alerge nişte gânduri ruşinoase. Da, lucrurile astea sunt foarte triste, dar pe mine mă lasă rece. Ăsta este adevărul. Nu vreau decât să mă simt bine în pielea mea. De fapt, doresc să fiu mai tânăr. Batman poate să mă ajute, o simt. Nu-mi pasă cum se poartă cu alţii. Ce dacă a ucis nişte fete foarte frumoase? Mai sunt destule pe lumea asta. Bă, nenorocitule, nu ţi-e jenă să fii atât de lipsit de inimă? Chiar că eşti un moş răutăcios. Aşa o fi. Nu-mi pasă.

Mobilul Outlaw 1 (Ăsta este particular, domnule Santoy, mi s-a părut mai potrivit pentru excursia asta. Ălora poate să li se pună pata dacă văd că a venit poliţia peste ei.) pluteşte peste locul numit cândva Centrul Bucureştilor şi aterizează lin foarte aproape de locul unde a fost exterminat grupul bătrânilor şi al fetelor cu două zile înainte, lângă soclul statuii furate demult. Santoy coboară, urmat de Tanaka, Dave şi John. Cei trei sunt înarmaţi. Nelu, colonelul romin cu păr de antracit atât de strălucitor, apare cu oarecare întârziere.

— *Am anunţat unde suntem. S-a format o echipă de intervenţie. La nevoie, apar aici foarte repede. – Ridică neîncrezător din umeri –.*

Deşi nu văd cum ne-ar putea ajuta. Acum suntem la mâna ăstora. – *Se uită lung la cei trei din garda de corp* –. *Nu cred că merge să intrăm înarmaţi aici. Ba chiar sunt sigur de asta.*

— Chiar aşa? întreabă nepăsător miliardarul. Mai mult decât să ne lichideze nu văd ce-ar putea să ne facă. Dar cred că ai dreptate. Mă întreb chiar dacă nu cumva ar fi cazul să merg singur înăntru. N-are sens să am vreun bodyguard cu mine. – Se uită la toţi, pe rând –. Hm? Ce spuneţi? Domnule Tanaka?

Japonezul schiţează o înclinare, tace.

— Are dreptate, spune Santoy. Aici eu trebuie să iau o decizie. – Înjură în şoaptă –. Da, Nelule! Rămâneţi toţi aici şi mă aşteptaţi cuminţi. Mă duc singur.

Nelu îşi ascunde un suspin de uşurare, observat de bătrân.

— Ce-i, Nelule? îl întreabă, zâmbind. Ai vreo problemă?

— Am familie, domnule Santoy. Şi mai este şi nu ştiu ce presimţire nenorocită, continuă ruşinat. Pur şi simplu, nu sunt pregătit pentru asemenea confruntări.

Santoy îşi flutură dreapta într-un semn neclar şi pleacă, printre cioturile putrezite de copaci şi grămezile de gunoaie bântuite de câini. *Are ceva coaie bătrânul, ce să mai discutăm.*

Vizitatorul nu întâlneşte pe nimeni, de parcă locul ar fi pustiu. Doar în apropierea fostei pieţi apare din spatele unei gherete de plastic un ins tuciuriu, îmbrăcat în colanţi la modă, negri corb şi bluză de tip militar, verde cu pete maro. Pantofii lui de sport sunt de culoare albastru electric.

Insul ridică o mână grăsulie, făcând semnul opririi. Pe buzele lui răsfrânte, de polinezian, flutură un zâmbet batjocoritor. Paul Santoy, într-adevăr, este cum nu se poate mai nelalocul lui printre gunoaiele din fosta piaţă. Costumul lui elegant, de culoarea platinei, ce-i scoate în evidenţă picioarele prea subţiri, dar şi ţinuta lejeră a unuia învăţat să dea ordine şi să nu fie contrazis niciodată, *se potriveşte ca nuca-n perete aici.*

— Ce-i, mă? se hotăreşte omul tuciuriu să vorbească, după ce l-a măsurat îndelung, cu ochii mijiţi, pe Santoy. Ce-i cu tine

aici? Hm? Ia dă o ţigară! Crezi că dacă ai venit cu mobilul ai vreun spor?

Bătrânul se conformează cu gesturi mecanice. Ţiganul îşi pune ţigara în gură şi apoi face semne poruncitoare că ar vrea un foc. Santoy scoate bricheta sa de aur cu monogram, primită cadou de la preşedintele Statelor Unite, după o campanie electorală reuşită. Îi aprinde omului ţigara, *de parcă aş fi foarte obişnuit cu chestia asta.*

— Ia dă pe gură! spune omul, mai îmbunat. Ce caută un husăn ca tine pe la noi? Parcă văd că eşti de prin alte părţi.

— Da, spune Santoy, am plecat mai demult.

— Şi ce vrei? Sau te pomeneşti că ai venit în pelerinaj, să-l cunoşti pe Presfântul?

— S-ar putea spune şi aşa. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Fii atent, bă! se supără ţiganul. Nimeni nu vine să stea de vorbă cu el. Da? – Ultimele cuvinte le spune strâmbându-se duşmănos şi maimuţărindu-l pe Santoy –. Oamenii vine la el ca să i se închine. Da? – Se răţoieşte –. S-a înţeles? Da?

— S-a înţeles, spune Santoy, cam răguşit.

Omul de pază se îmbunează din nou:

— Bine, bă! Poţi să te duci. Că te văd om bătrân. Dacă ai răsărit aici, înseamnă că ai o treabă cu el, pe bune. Că ăştia mai purii nu vine niciodată. Se cacă pe ei de frică, nu cumva s-o mierlească şi să piardă lumea nişte scule ca ei... Ştii unde este?

Santoy arată înspre hală.

— Da, acolo. Spune că ai vorbit cu Lică, dacă se ia vreunul de tine.

— Mulţumesc.

— Hai, roiu! Şi fii atent! I se spune Preasfântul. Să nu-i zici altcumva!

În stânga intrării se află un fel de firmă făcută dintr-un panou de plastic, furat de pe un zid al oraşului într-o vreme când publicitatea era încă rentabilă în Rominia şi păstrat cine ştie unde. Pe panou scrie, cu litere roşii ca sângele, B A T M A N

Î N T Â I. Cel care a desenat semnele groase şi mari n-a fost străin de artă, fiindcă răsucirile literelor au ceva amenințător, de inscripție cabalistică malefică. În jurul lor se află multe semnături, scrise tot cu litere mici, roşii.

Santoy n-are probleme la intrarea în hală. *Ăştia sunt telepați? Au aflat din mintea mea totul despre mine?* Nimeni nu pare a-l băga în seamă. Doar când se apropie la vreo zece metri de jilțul lui Batman, un ins tuciuriu, cu brațele pline de tatuaje violete, îi iese alene în cale şi îl opreşte, punându-i mâna în piept, suficient de binevoitor.

— Stai, mă! îi spune. Nu merge chiar aşa. Stai să vorbim mai întâi cu Fane.

Miliardarul se opreşte, spune mulțumesc şi aşteaptă. Se uită în jurul lui. Se află aici mai mulți oameni decât ar fi crezut, după cele auzite şi citite. Cei mai mulți sunt nişte vagabonzi cu mutre de puşcăriaşi, dar printre ei se află şi „persoane de condiție bună". O femeie între două vârste, goală de la brâu în sus, se apropie de el, zâmbind provocator şi arătându-şi fără jenă golurile din dantură. Sânii smoliți îi curg pe piept ca două bucăți de aluat.

— Ce-i cu tine aici, frumosule? îi spune lui Santoy. Nu cumva ai greşit adresa?

Bătrânul se uită la ea fascinat, fără să-i răspundă. În deceniile de când este un om foarte bogat, n-a mai avut de-a face cu femei de soiul ei, dar ştie foarte bine că viciile şi destrăbălările ordinare le dau femeilor o atracție specială, de gunoi devenit fosforescent.

— N-am greşit-o, îi spune. – *Îmi vine s-o apuc de țâțe. Nici nu ştiu cum de reuşesc să mă abțin. Ce pizda mă-sii, îmi curg balele de poftă. De parcă nu m-aş mai fi regulat de o lună de zile* –. Las' că te caut după aia. Acum am o treabă.

— Băi, ăla chelu' şi bătrânu'! aude vocea aspră, necultivată a lui Fane. Hai încoace! – Omul înalt, cu picioare subțiri şi brațe groase de măcelar, îi face semne, părând iritat –. Da, tu! Cine pizda mă-tii mai este chel şi bătrân pe aici?

Fane are o tresărire uşoară. Faţa i se albeşte, trăsăturile i se mototolesc. Asta fiindcă Batman este chel şi destul de bătrân, intuieşte Santoy. Se teme nu cumva să fi făcut o gafă. Nu se întâmplă nimic. Vorbele lui Fane nu atrag atenţia nimănui.

Batman stă relaxat pe jilţul său şi pare binevoitor. Este îmbrăcat în straie mov, foarte largi. *De profet, normal.* Tuns şi ras proaspăt, cu o faţă de om trufaş şi bine trăit, el ar putea să treacă drept un bogătaş retras din afaceri, nu din cauza bătrâneţei, ci dintr-o toană.

Ajuns în faţa lui, miliardarul face o plecăciune, încercând să zâmbească în sinea sa. Nu se uită în ochii Preasfântului. *În definitiv este şi el un fel de împărat, nu?*

— Ia spune!

Vocea lui Batman este neplăcută, ameninţătoare şi miloagă în acelaşi timp *(Cum dracu' se poate aşa ceva?).*

Santoy se aude vorbind:

— Să trăiţi, Preasfinte!

— Să trăieşti şi tu, mă! îi răspunde Batman, oarecum mai binevoitor decât la început.

Bătrânul din Houston, Texas, plecat de multă vreme din România şi devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din State, simte trezindu-se în el sufletul de slugă. Începe să plângă încet, schimonosindu-şi faţa bine rasă. Umezite şi îngreuiate de lacrimi, mustăţile lungi de husar, semn al nonconformismului său, se pleoştesc.

— Ce-ai, mă? îl întreabă distant Batman. Ce dracu', doar nu eşti femeie... Ţine-ţi firea! Sau ţi-e frică? – Ultimele cuvinte le spune cu oarecare mândrie –. Eu ştiu cine eşti, nu este o problemă. Aşa că poţi să spui direct ce treabă ai cu mine.

— Preasfinte, se smiorcăie Santoy, iertaţi-mă! Vă rog din suflet să mă iertaţi! S-a rupt ceva în mine şi am început să plâng. Ce să fac? Nu m-am putut stăpâni. – Batman aşteaptă, cu o urmă de simpatie pe faţa lui smolită –. Vreau să vă cer ajutorul.

— Ce ajutor, mă? râde Batman. Financiar? Că doar poţi să cumperi tot oraşul ăsta, dacă-ţi pui mintea... Sau o vrei pe

nevastă-ta înapoi? Hm? Că te tot lasă de izbelişte. Am auzit că ai mai pățit-o.

Santoy tace, îndobitocit. A văzut-o pe Renata, mai înfloritoare decât oricând, îmbrăcată în straie tradiționale țigăneşti şi foarte bronzată. Fumează într-un grup de femei, undeva în spatele „tronului". Îl priveşte batjocoritor, suflă fumul în direcția lui, rotunjindu-şi buzele în formă de cireaşă.

Santoy suferă din pricina Renatei, dar nu prea tare, alta este problema mea. Omul ăsta poate să mă scoată, să mă salveze. Ce dracu' să fac cu banii, dacă sunt bătrân?

Batman se uită la el de parcă i-ar citi gândurile. Îi zâmbeşte din dinții lui noi, sclipitor de albi, de actor bănos.

— Da, mă, îi spune, cu o urmă de tristețe neaşteptată la el, te-am priceput. Tu crezi că eu sunt un fel de vrăjitor, este?

— Sunt sigur de asta, suspină Santoy, incapabil să iasă din criza lui de isterie. Puteți să faceți orice. Eu cred în dumneavoastră din tot sufletul meu.

Convertire, gândeşte Renata. A căzut psihic. Nu credeam că se va întâmpla aşa. Deşi, după câte ştiu, oamenii ca el, care se luptă să nu-şi arate anii sau cel puțin să se comporte ca nişte adulți puternici, se prăbuşesc dintr-odată, peste noapte. Are impulsul de-a se duce la el, pentru a-l mângâia, cu vorba măcar. Totuşi, am împărțit patul cu el. Este adevărat, fesele îi atârnă, iar picioarele lui sunt dezgustătoare, dar...

Batman se întoarce încet spre ea:

— Ia vino-ncoace!

Devenită foarte serioasă, Renata se apropie, după ce şi-a aruncat mai întâi țigara. Santoy pare a se fi liniştit. Fața lui cu fălcile căzute este a unui om fericit, s-ar putea spune. *Pentru prima oară cred în cineva care nu sunt eu însumi.* În ochii lui măriți se citeşte devotamentul de câine.

Intelectuala familiei, cum îi plăcea lui Santoy să-i spună, cu ironie amestecată cu mândrie, îşi priveşte cu atenție soțul, gândindu-se că asemenea schimbări nu prea se văd des la oa-

menii bătrâni. Este totuşi puternic, în felul lui. Luptă până la urmă, ca un disperat.

— Du-te lângă el, îi spune Batman, cu o sclipire de răutate în privire. Să văd cum vă şade unul lângă altul.

Îl ascultă fără să şovăie. De când era să moară, ucisă de ochii lui negri, ceva s-a schimbat în ea. A învățat atunci, într-o singură secundă, ce înseamnă să fii sclavul cuiva şi nu numai să nu-ți displacă starea ta, ba chiar s-o şi guşti, ca pe un vin rar, dătător de putere şi luciditate.

Santoy e un bărbat înalt şi, atât cât este posibil când ai trecut de şaizeci, bine făcut. Chelia lui are un ce impunător, iar mustățile de husar, ridicole pe altă față, îi dau un aer de asprime, aproape cu totul pierdut acum, de când a început criza lui de umilință. Lângă el, Renata pare o fetiță.

— Ia mai spune o dată ce vrei de la mine! zice Batman.

Bătrânul şi-a mai revenit. *Vorbeşte cu patimă şi devotament, de parcă ar fi un dulău credincios care a prins glas:*

— Vă pun la dispoziție tot ce am. Credit nelimitat. Cu banii mei puteți obține multe, aproape tot ce se poate cumpăra pe lumea asta.

— Da, spune Batman, fără mirare, asta am înțeles-o. Dar ce pot face eu pentru tine. Hm?

Lacrimile apar din nou în ochii de câine credincios ai miliardarului texan:

— Să mă scoateți din starea aceasta cumplită, Preasfinte! Să mă faceți să mă simt bine în propriul meu corp! Sunt sigur că puteți.

Led Zeppelin Ionescu, devenit Batman Întâi, îl priveşte cu ochii mijiți.

— Mă, spune, căutându-şi vorbele, tu vii aici cu o chestie... Cum să-ți zic... Eu cred că ai vrea, până la coadă, să fii batman. Dacă ştii că poți să-l rezolvi pe oricine, oricând, te simți bine în pielea ta, nu? Eu aşa cred.

— N-aş putea să vă spun, Preasfinte, suspină Santoy.

— Numai asta poate să fie. Când rezolvi pe cineva, nu mai ai nu ştiu ce căcaturi psihologice. – Ultimul cuvânt îl silabiseşte în batjocură –. Atunci simţi că trăieşti.

Santoy îşi mişcă în neştire (afirmativ?) capul lui chel, cu ţeasta înroşită de soare şi de emoţie.

— Chestia, continuă Batman, este că eu nu pot să fac batman pe cine aş vrea. Este bine să ştii asta. Dacă aş putea, atunci... Nu mă duce mintea ce-ar fi. Aşa că-ţi spun doar că aici este loc şi pentru tine. – Rânjeşte –. N-o să fie ca la Hilton, dar poate c-o să-ţi placă. Iar banii tăi... Dacă vrei să ne ajuţi, n-ai decât.

Din hală se aude un strănut. Nimeni nu zâmbeşte.

— Dacă te faci şi tu batman, continuă Ionescu, înseamnă că eşti norocos. Dacă nu... Uite, chiar în clipa asta mă gândesc la tine ca la un batman, ca la un fiu al meu, deşi eşti mai bătrân decât mine.... Ha, ha! Aş vrea să te fac batman, mă! Crede-mă! Eu...

Renata, până atunci foarte rezervată şi cuminte, se scutură de parcă ar fi trecut prin ea un curent electric. *Sau i-ar fi băgat cineva un par în cur. Ba nu, atunci rămâi înţepenit.* Ochii i se aprind şi parcă devine mai înaltă. Capul ei începe să arate ca acela al unui armăsar focos, de unde până atunci fusese al unei căţele supuse. Batman îşi înghite vorbele. *Se face cumva asta batman? Nu se poate, femeile nu sunt în stare.*

— Aaah! nechează ea prelung, ca omul care a dat în sfârşit lovitura cea mare, spre ciuda de moarte a duşmanilor săi. Sau a avut un orgasm cotropitor.

Unde sunt supuşenia şi mutra evlavioasă de mai înainte? Nevasta cu acte a lui Paul Santoy nu mai are de vânzare aşa ceva.

Oamenii ştiu că totdeauna naşterea unui batman este imediat urmată de uciderea cuiva. De fiecare dată a fost aşa.

Prin hală trece parcă o adiere rece de vânt. Fanii se strâng în ei înşişi. Ar fugi, dar ştiu că asta n-ajută. Batmanul vede şi cu ceafa, nu poţi decât să-i ceri milă şi să nădăjduieşti că eşti un om norocos. *Acu' vine după câtă baftă ai.*

În mintea Renatei, pofta mare de a se supune ca o sclavă lasă locul furiei. Nici nu mai are timp să se gândească la ce i se întâmplă. Simte doar că mânia o acoperă ca o apă fierbinte. Dacă nu iese la suprafaţă, se va sufoca.

Trebuie să rezolv pe cineva, gândeşte ea în româneşte. Acum, pe loc. Cine pizda mă-sii este bătrânul ăsta de lângă mine? Ce caută aici, unde sunt numai oameni tineri? Futu-l în cur de papacioc! Cuvintele româneşti îi vin în minte cu o ciudată uşurinţă.

— Fuck you! urlă la el, cu un glas ce taie aerul ca un pumnal.



În timpul audienţei la împărat, cei trei străini n-au spus decât câteva vorbe potrivite cu situaţia. S-au mulţumit să asculte, fără să zâmbească măcar o singură dată la auzirea instrucţiunilor nebuneşti ale lui Santana. Dimpotrivă, au părut din ce în ce mai concentraţi. Hilde a uitat că este o revoltată împotriva adulţilor, pierzându-şi veşnica ei grimasă de dispreţ. *Cred că este corect,* le-a transmis lui Jack şi lui Brown, *are dreptate. Să facem aşa şi poate vom scăpa cu viaţă de aici.*

Fără să ţină cont de soarele distrugător, grupul părăseşte Micul Palat pe la ora douăsprezece şi începe să traverseze cu paşi domoli fostul Parc Herestrău, actualul Herestry, îndreptându-se spre nord, sub privirile goale ale lui Baxt şi ale oacheşului Nicu. Toţi poartă pălării mari, la modă de când cancerul de piele a devenit cea mai frecventă boală, în afara toxiinfecţiilor gastrice şi suferinţelor hepatice, provocate de conservanţi şi de alimentele sintetice. Oamenii de ordine se comportă de parcă n-ar recunoaşte-o pe împărăteasă între cei şapte. Îi lasă să treacă pe toţi, părând că nici măcar nu-i văd.

— Am devenit transparenţi, spune Ion.

Nimeni nu râde la gluma lui.

În faţa statuii unui arcaş, mutilată, s-ar zice, cu lovituri de baros, Brown se opreşte fără niciun cuvânt. Se uită fix la ea şi

începe să se clatine uşor. Vrea să le spună ceva? Este indignat? Are un moment de slăbiciune? Nimeni din grup nu doreşte să afle. Îl aşteaptă cu toţii, fără să dea vreun semn de nerăbdare. După un timp destul de lung, Brown se pune încet în mişcare. Paşii lui sunt cumva mecanici, ca ai unei păpuşi. În costumul său negru, foarte uzat, pare un reverend uitat de moarte, dintr-un film american de epocă.

Ieşind din parc, cei şapte văd o clădire uriaşă, foarte avariată. Aripa din dreapta e cea mai lovită de cutremure şi explozii. Din zidurile groase ies fire răsucite de metal ruginit, iar cărămizile care au îmbrăcat structura de beton armat sunt prăbuşite în grămezi. Un stol zgomotos de ciori îşi ia brusc zborul din buruienile anormal de mari şi se lasă pe peluza cândva îngrijită, azi acoperită cu gunoaie învechite, puţind a hoit.

— Cred că trebuie să intrăm, spune Brown, arătând cu un deget de mumie înspre ameninţătoarea fostă Casă a Presei.

Nimeni n-are ceva de spus. Se îndreaptă cu toţii înspre enorma clădire. Cerasela, mătăhăloasă, dar păşind cu o anume graţie de pahiderm, merge în frunte, alături de Hilde şi Jane. Între cele două şi împărăteasă s-a născut un soi de prietenie. Spuneţi-mi Cerasela, fetelor, acum nu mai este timpul pentru titluri. Treburile vor merge mai bine aşa, o să vedeţi. Jane şi Hilde nu s-au mirat deloc de rugămintea suveranei. *În Occident toată lumea îşi spune pe nume.* E mult mai comod. La ce bun atâta respect? Doar îi întristezi pe bieţii bătrâni.

Corpul central a rezistat cel mai bine. Doar turnul său înalt, ce purta cândva un releu de televiziune, s-a dărâmat prin 2010, aruncat în aer de o grupare axată pe distrugerea simbolurilor comuniste. Pe faţada cenuşie nu mai există nicio fereastră întreagă, dar foliile de plastic, ce înlocuiesc sticla din loc în loc, sunt semne că în unele dintre încăperile răcoroase se mai adăpostesc încă oameni.

— Asta se chema, înainte de 1989, Casa Scânteii, îi spune Ion lui Brad. A fost un simbol al puterii comuniste, construit

în stil stalinist. Au făcut-o aşa de mare, pentru ca oamenii să se simtă dominaţi, chiar striviţi. Metoda bisericilor dintotdeauna. Acum o sută şi mai bine de ani a fost chestia.

— Am auzit de Stalin, spune Brad politicos, dar absent. N-o prea am cu istoria, îţi dai seama.

Din marmura aflată pe vremuri în faţa celor două intrări principale n-au mai rămas decât vreo câteva lespezi sparte, aproape cu totul îngropate în pământ şi înconjurate de buruieni viguroase. În urmă cu vreo trei decenii, marmura din locurile neprotejate de autorităţi a dispărut, mutându-se în treptele şi curţile unor vile ciudate ca arhitectură, răspândite prin cartierele mărginaşe. În acei ani s-a produs şi jefuirea minuţioasă a cimitirelor, tot ce era refolosibil fiind demontat şi cărat. Ca urmare, s-a renunţat la materialele tradiţionale, iar cimitirele au devenit păduri de obiecte alungite făcute din plastic şi împodobite cu imagini animaliere kitsch.

În faţa intrării din dreapta corpului central, Jane se opreşte şi începe să fredoneze un cântec românesc/ţigănesc de pahar. În liniştea deplină, trilurile scoase de gura ei excitantă se aud foarte bine. Ceilalţi o privesc fără mirare, cu feţele anormal de relaxate, de parcă ar fi luat tranchilizante. Uite-aşa, uite-aşa, începe fata să repete refrenul, în româneşte. Schiţează nişte paşi de dans, părul verde îi flutură, dar faţa ei nu arată niciun pic de veselie.

— Ce-o fi vrând cu chestia asta? întreabă Cerasela.

Şi-a folosit engleza ei împestriţată de consoane dure, deprinsă într-o mahala a Bucureştilor, pe când Baxt n-o cunoscuse încă. Anii de studii în State n-au reuşit s-o vindece pe deplin de accentul ei sud-est european.

Hilde se încruntă şi face un semn neclar. Toţi pricep gândul ei. Le transmite să-l asculte pe bătrân. *Fata asta ştie ce trebuie să facem. Ascultaţi-o cu atenţie.*

Cei patru autohtoni nici n-au timp să se mire de noua lor dibăcie. Cad în situaţie ca într-un vis, uitând fosta lor stare de

oameni obişnuiţi, care discută despre telepatie ca şi cum ar fi vorba despre o vacanţă petrecută, întotdeauna de alţii, în Bahamas. (Nici chiar împărăteasa n-ar risca să meargă acolo. OPE-ul garantează totul – şi chiar mai mult decât atât –, dar romii păţesc tot felul de accidente când ies din ţară.) Puterea de-a se înţelege fără vorbe între ei îi ameţeşte uşor, ca o băutură slabă. *Este plăcut, dar parcă am pierdut ceva.* Acest gând îi bântuie vreme de o clipă. Sunt stăpânii unei forţe, dar şi sclavii ei.

Jane le spune fără să-şi deschidă gura că va trimite înaintea ei o ţigancă bătrână, vrăjitoare. *Cum adică? De unde o iei? Cum o trimiţi înaintea ta?*

Vrăjitoarea apare în faţa lor, la vreo cinci metri. Un câine linguşitor *(există şi de-ăştia?)*, răsărit de nu se ştie unde, se apropie de grup trecând prin ţigancă. N-a văzut-o.

Ţiganca (imaginea ei?) este o femeie ajunsă undeva dincolo de prima bătrâneţe, îmbrăcată în straie tradiţionale, aşa cum nu se mai văd în Rominia decât în tablouri vechi. Sub fusta ei roşie, înflorată, se văd alte straturi textile, destule. Poartă pe gâtul veşted o salbă din bani de aur, iar între gingii strânge coada unei pipe. Fumul se ridică din pipă, cei şapte îşi închipuie că pot să-i simtă aroma înţepătoare şi dulce. Asta este o holo-imagine, îşi spune Nelu, deloc uimit. Întrebarea este cum a apărut aici. Înţelege, cu o tresărire. A ieşit din minţile noastre şi nu ştiu cât de reală este.

Bătrâna se uită la ei, caută privirile lui Jane. Aşteaptă un ordin? Nu se ştie. *Ar trebui să se întâmple ceva, pentru ca vrăjitoarea să-şi dovedească puterile.* Un timp, nu se petrece nimic. Apoi, vrăjitoarea se înfurie şi începe să le strige măscări, nu se ştie în ce limbă, dar foarte pe înţelesul tuturor. Cei şapte o văd cum le arată degetul mijlociu al mâinii drepte, mişcându-l în sus şi în jos. Bătrâna scuipă înspre ei şi apoi se întoarce şi îşi ridică fustele cu un gest tineresc, scoţând la iveală un posterior de schelet, acoperit cu piele neagră-cenuşie şi mototolită.

— Asta se cheamă a arăta curu', spune foarte serios Nelu. Este ceva tradițional. – Se uită stânjenit la Cerasela –. Vă rog să mă scuzați!

— De ce să te scuz, mă? întreabă paşnic împărăteasa, în româneşte. Este aşa cum ai spus tu.

Brown nu se amuză deloc. Cere lămuriri de la Jane, în numele tuturor:

— Cum ți-a venit ideea? Ai auzit vreo voce, inaccesibilă pentru noi?

Fosta Nasty ridică din umeri, arătând cu bărbia înspre vrăjitoare, acum liniştită şi aşezată pe pământul uscat, printre ambalaje multicolore, cu fustele strânse în jurul corpului scheletic.

Jack se desprinde de grup şi se îndreaptă spre bătrână.

— Vreau să mă conving că este doar o imagine, spune.

Intră prin vrăjitoare, făcând un pas mare, ca şi cum trece peste un pârâu şi apoi se întoarce cu o figură de om satisfăcut. Hilde pufneşte (dispreţuitor?), scuturându-şi coama blondă.

Vreo zece ciori apar din dreapta, unde a fost cândva un mic parc, iar azi nu mai sunt decât cioturi înnegrite de copaci. Aterizează greoi la vreo douăzeci de metri şi încep să ciugulească, mişcându-se cu stângăcie.

— *Rezolvă-le!*

Vocea de copil răsfăţat a fiicei lui Santoy se aude clar în toate minţile.

Imediat, bătrâna îşi ridică mâna dreaptă în sus şi începe să boscorodească supărată înspre ciori. Acestea se opresc din ciugulitul lor lipsit de spor şi privesc înspre cei şapte. Ochii lor lucesc ca nişte bile de antracit. O clipă, par a fi împăiate, în nemişcarea lor. Apoi se răstoarnă încet şi cad fără nicio zbatere, ca şi cum ar fi fost ucise prin îngheţare bruscă.

Jane îi priveşte triumfătoare pe ceilalţi. Hilde zâmbeşte rece. *Cretină mai este fata asta!*

Bătrâna ţigancă se ridică fără nici-o sforţare, de parcă ar fi o fetişcană vioaie. Se uită peste umăr înspre cei şapte. Veniţi

sau nu veniți? Apoi pornește încet spre ușa foarte înaltă, cu geamurile sparte. Lângă ea se ivește din senin un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în colanți aurii și bluză de mătase verde. Este musculos și se mișcă oarecum nefiresc. Poartă un dispozitiv metalic, verzui sclipitor, ce amintește de un șarpe împăiat. Omul ar trece drept un bărbat frumos, dacă toată înfățișarea lui n-ar fi cumva, *cum să spun?*, prea FINISATĂ.

— Android? întreabă Ion, neliniștindu-i pe ceilalți cu privirea sa rătăcită.

Lucrurile se repetă. Înainte de a primi vreun răspuns de la cineva, băiatul *știe*, înțelege că fantasma de bărbat blond a ieșit din mințile lor, la comanda lui Hilde. Este un android, un om-obiect-bijuterie tehnologică despre care se vorbește mult, dar nimeni nu l-a văzut altundeva decât în filme.

Apoi se schimbă ceva în ritmul de desfășurare al scenei. Androidul vorbește ceva cu vrăjitoarea. Nimeni dintre cei șapte nu înțelege ce-și spun. Falca mașinii-om se mișcă, fără ca vreuna dintre trăsăturile feței să iasă din încremenirea de mască. Bătrâna țigancă dă din cap a încuviințare. Apoi își ridică fustele și își scarpină coapsa dreaptă. Scoate cumva mugete slabe de plăcere? Sau este doar o iluzie auditivă?

Lângă android și bătrână se ivește o fantasmă cețoasă și tremurătoare, amintind de un balon cu nacela în sus. Apariția e alb-verzuie, pare făcută dintr-un ou de pasăre uriașă, al cărui gălbenuș a dispărut. Albușul rămas are darul de a înfrunta gravitația. Fantasma se mișcă ușor, bătută de vântul slab.

— Fantomă, spune Ion satisfăcut. Bun. Asta am crezut eu că ne trebuie. Sau așa mi s-a șoptit? Nu știu.

Ceilalți privesc placid, blazați până peste marginile blazării. În grupul nostru, nimeni nu se miră de nimic, cugetă Ion, uitându-se la formele văzute deocamdată doar de el și de companionii săi. Păcat că nu mai pot să-mi țin jurnalul zilnic. Aș avea ce scrie, oho! Chestiile astea sunt mult mai tari decât imaginația.

Cele trei fantasme ajung în faţa uşii înalte, cu geamurile sparte (e de mirare cum de n-a luat-o cineva, spre a o vinde ca fier vechi). Se opresc şi privesc înapoi, precum nişte câini devotaţi.

Bătrânei vrăjitoare i-a trecut furia, pare pusă pe treabă. Androidul, la rândul lui, este ceva/cineva ascultător. În privirea lui imobilă, de peşte, s-ar putea citi, cu oarecare efort, devotamentul şi decizia de a îndeplini toate ordinele stăpânei sale. Fantoma, în schimb, cu înfăţişarea ei neomenească, apariţie de vis, ameninţă în fiecare clipă să se destrame, ca o ceaţă.

— Nu se poate, spune Brown, oprindu-se cu vreo cinci metri înainte de grupul celor trei fantasme. Aşa nu merge.

Ceilalţi îi prind gândul. *Formele imaginate de noi trebuie să fie şapte la număr, doar aşa vor putea acţiona eficient.*

— O să pot face eu aşa ceva? întreabă nesigur Brad. – Stricarea relaţiei lui cu Jane l-a rănit şi i-a băgat în sânge nu se ştie ce substanţă în stare să-l moleşească –. Nu cred. Eu sunt un om obişnuit.

Atunci cum ne auzi gândurile şi poţi să stai de vorbă cu noi fără să deschizi gura?

A fost vocea fostei lui iubite, auzită cu mintea, nu cu urechile. Brad tresare, iar trăsăturile lui de super-bărbat, cu bărbie despicată şi ochi albaştri de star, arată o clipă umilinţa şi fericirea, amestecate. Apoi, cum i s-a mai întâmplat de câteva ori în această zi ciudată, simte că poate. Da, va scoate din mintea lui ceva, fără ajutorul nimănui. Aşa i-a fost lui scris.

Ce să fie? Nu eu decid. Mi se va spune (de cine?) ce să fac. Da, acum, în clipa asta, ştiu ce trebuie să inventez. Un animal dispărut demult, văzut la holovizor. Au trăit cândva, le-au rămas oasele, iar oamenii şi-au închipuit cum trebuie să fi arătat în realitate. Cum se chemau? Aude în minte vocea lui Ion, când subţire, când îngroşată: *Dinozauri.* Nu, nu de-ăştia. Un animal care semăna cu dinozaurii, dar n-a existat decât în poveşti. *Dragon? Cum au chinezii?* Da, ăsta este. Eu sunt născut în 2024, anul Dragonului. Un dragon să fie.

Maşinăria formată din cele şapte creiere îl ascultă. Lângă primele trei fantasme apare ceva scos dintr-un vechi film de desene animate. O reptilă acoperită de solzi verzi, prea strălucitori pentru a fi ai unui animal real, înaltă de vreo trei metri. Capul ei mic se roteşte rapid, *pe rulmenţi.* În ochii bulbucaţi, o expresie de furie stupidă. *Unde sunt flăcările care ar trebui să iasă din nările lui?*

Cele trei fantasme apărute mai înainte nu par deloc surprinse de apariţia dragonului. *Ar trebui să nu-l vadă, dar nu este aşa.* Ba chiar îi vorbesc, ca unui animal de casă, folosind vorbe de neauzit pentru oameni. Chiar şi androidul i se adresează, foarte serios, de parcă dragonul i-ar fi şef.

— De ce vorbesc între ele chestiile astea? îl întreabă Ion pe Brown. Şi noi de ce nu înţelegem ce-şi spun? Este ilogic.

Brown nu se grăbeşte să răspundă. Priveşte lung înspre androidul care pipăie îndelung, cu gesturi de expert creasta dorsală, de culoarea fildeşului, a dragonului.

— Este ilogic doar pentru noi, spune. Fiindcă nu ştim ce a rezultat din însumarea creierelor noastre. S-a produs un salt calitativ, iar apariţiile au o anumită autonomie.

— Şi? Nu se vor revolta împotriva noastră? Ca într-un roman prost?

Bătrânul îl priveşte cu atenţie:

— Se poate întâmpla şi aşa ceva. Nu ştim aproape nimic. În mod normal, ar trebui să le controlăm.

Ion se strâmbă a nedumerire:

— Nu pricep...

— *Nu eşti aici pentru ca să înţelegi,* se aude în minţi vocea dulce a blondei Hilda. *Era cazul să-ţi dai seama până acum că aici se face magie.*

Următoarele două fantasme se ivesc aproape dintr-odată, ca nişte copii gemeni. Mai întâi, un vampir caraghios, cu lungi canini ieşind dintre buzele subţiri, ciudat de real, ca o hologramă perfectă. Un bărbat cu ochi strălucitori, personaj dintr-un

film naiv, despre aventurile unor oameni din secolul al nouăsprezecelea. Este îmbrăcat în redingotă şi poartă joben. Roteşte un baston subţire cu mişcări de scamator. *Cândva, învârtitul bastonului era un gest elegant.* Privirile lui nesănătos de vii se îndreaptă către companionii lui, dar şi înspre cei şapte.

— Ăsta nu se uită la noi de pe lumea cealaltă, spune Ion.

Imediat după apariţia vampirului, răsare din neant un şaman, ca un balon care se umflă dintr-odată, printr-o scamatorie. Faţa lui ridată este şi mai neagră în contrast cu părul alb şi creţ, strâns în câteva codiţe împletite cu panglici de mai multe culori. Şamanul stă ghemuit în faţa unor vase de mai multe mărimi şi a cadavrului gras, alb-murdar, al unui câine. Când îşi ridică privirile înspre cei şapte, aceştia îşi dau seama, cu o senzaţie vagă de teamă, că negrul are trăsăturile lui Brown, semănând cu el precum negativul cu fotografia.

— N-am dorit să fie aşa, spune Brown, aţintindu-i pe ceilalţi cu ochii săi apoşi, de culoare albastru-sticlos, s-a nimerit. În ultimul moment, mi s-a părut că numai astfel poate fi.

— Ce importanţă are? intervine Jack, ridicându-şi mâinile sale scurte de parcă s-ar preda. – Pe fiecare dintre mânecile bluzei sale mov stă scris, cu litere galbene, şui, cuvântul HORROR –. Oricum nu avem de ales.

Şamanul se ridică din faţa vaselor sale şi se alătură celorlalte cinci fantasme. Grupul este mai mult decât ciudat, dar cei din echipă nu se miră. *Chestiunea este să funcţioneze.* Dacă le-ar vedea altundeva, ar râde sau nici măcar atât, socotindu-le o hologramă nesărată, făcută de nişte amatori sau de vreun copil nu prea imaginativ.

Un nor trece prin faţa soarelui şi pentru câteva secunde se face răcoare. Se aude un ciripit de vrabie, anormal de puternic. Echipa ar putea să intre, în fosta Casă a Presei, trimiţându-şi înainte creaturile, dar ceva nu este în regulă. Mai întâi, nu-şi dau seama despre ce este vorba. Ion Popescu se dumireşte primul:

— Majestatea sa... Ar trebui să...

— Spune-mi Cerasela, mă, spune blând împărăteasa. Așa trebuie. Acum suntem cu toții în aceeași oală. Nu mai este timpul pentru marafeturi. Auzi?

— Am înțeles, se grăbește Ion.

Privirile lui albastre, încrucișate îi dau nu se știe ce aer angelic.

— Îi rog și pe ceilalți, pe toți, să facă la fel. Simt că așa trebuie, continuă împărăteasa.

— Da, se aude vocea de bas profund a lui Brown, este corect. Mie să-mi spuneți Eric.

Nimeni n-are nimic împotrivă. *Este uimitor cum funcționează grupul nostru, fără nici măcar un singur schimb de cuvinte. Până acum trebuia să se producă nu știu câte certuri. Într-un thriller așa s-ar fi întâmplat.*

Gândul adolescentului supradotat, întors din capriciu în Rominia, deși în State i s-a oferit, printre altele, o catedră de informatică, pătrunde în mințile celorlalți ca o izbitură slabă. *Lipsește creatura Ceraselei. Nu se poate fără ea.*

Dragonul începe să alerge demențial, cu salturi prea lungi pentru a fi adevărate. Botul său e întredeschis, închipuind un rânjet de veselie. Șamanul se pune pe dansat. Umerii săi sunt mult aduși în față, iar capul încărunțit i se bălăbănește ca al unui urangutan. Apoi se rotește ca un titirez, din ce în ce mai repede, până se prăbușește, secerat. Vampirul zâmbește sinistru. Gura lui este nemăsurat de largă, iar ochii îi sunt roșii. *O va ataca pe vrăjitoare? Nu, doar o amenință.* Fantoma îl acoperă ca un nor lăptos pe android, urmărind parcă să-l dizove. Acesta stă mai întâi nemișcat, iar apoi începe să se miște dezordonat, ca un înecat. Arma lui verde se îndreaptă în sus, apoi dispare în norul de albuș scos din oul păsării rok. Un picior musculos, în colant auriu, zvâcnește de câteva ori, înainte de a fi retras.

— Ce dracu' fac ăștia? întreabă Jane cu al doilea ei glas, cel de femeie trecută prin toate, amintindu-i lui Brad de întâm-

plarea petrecută la clinică. Sunt de capul lor? Nu putem să-i controlăm?

— N-ai fost atentă mai înainte, spune Brown. Apariţiile acestea nu sunt nişte marionete. Putem spera doar să nu fie atât de insubordonate, încât să se întoarcă împotriva noastră.

Când apare creatura împărătesei, agitaţia fantasmelor se curmă, ca şi cum ar fi fost acţionat un comutator, undeva în culise. O pisică uriaşă, mare cât un elefant. Pe lângă ea, celelalte imagini animate, cu excepţia dragonului, par pitice şi suferinde. Este o bestie vioaie, periculos de jucăuşă, de culoarea nisipului. Cerasela, Brad şi Ion ar avea motive speciale să fie uimiţi (dar nu sunt), fiindcă pisicile reale au dispărut cu desăvârşire din Bukry, răpuse de o molimă misterioasă, în urmă cu vreo douăzeci de ani. Încercările unor iubitori de animale de a le aclimatiza din nou au dat greş.

Celelalte fantasme nu se tem de pisică. Colţii ei ca nişte pumnale nu li se par ameninţători. Şi nici ghiarele monstruos de mari, ascuţite ca nişte ace bune pentru cusutul unor piei de hipopotam.



Când Renata îl ucide pe Paul Santoy, propriul ei soţ, cei din hală se înfioară. O femeie furioasă sau beată este mai rea decât un bărbat, zic unii, după ce totul s-a terminat, iar din Santoy au mai rămas nişte carne zdrenţuită, înţepată din loc în loc de oase a căror albeaţă răneşte privirile.

Auzind ţipătul de ură al Renatei şi înjurătura ei americană, de toată lumea cunoscută şi folosită, fanii şi batmanii nu-şi dau seama la început că sunt martorii unui moment cu totul special, anume naşterea primei femei batman. Uite-o şi pe-asta cum face pe nebuna, îşi spun, uită că nea Preasfântul poate s-o rezolve cât ai bate din palme.

— Ce-i, fă? o întreabă Fane, supărat şi nu prea, fiindcă nimeni nu ştie, la drept vorbind, dacă Renata este privită sau nu cu ochi buni de Batman. Ce strigi aşa?

Renata nu-i dă nici-o atenţie, montându-se tot mai tare împotriva soţului ei, pe care nu-l recunoaşte.

— Futu-te-n cur de papacioc! reproduce ea, pe româneşte, una dintre înjurăturile preferate ale lui Batman. Ce pizda mă-tii caută un boşorog ca tine aici?

Sunetele limbii române se rostogolesc comic în gura ei americană cu buze umflate *(sexi cât cuprinde)*, parcă înţepate de albine, ce îndeamnă la proiecte perverse, dar nimeni nu zâmbeşte măcar. Asta fiindcă înfăţişarea tinerei femei s-a schimbat într-un fel dătător de fiori. Doamna Santoy le apare tuturor înaltă şi puternică, de parcă ar fi una care trudeşte zilnic câteva ceasuri la *aparate de-alea pentru muşchi*. Faţa ei roşie de mânie s-a mărit, sau poate că doar aşa li se pare oamenilor din pricina felului în care i se îngustează privirile.

Se îndepărtează puţin de Santoy, ca şi cum doreşte să-l vadă mai bine şi continuă să-i arunce vorbe murdare. *Asta nu-i oftică de nevastă împotriva bărbatului care a cumpărat-o şi nu s-a purtat frumos cu ea. Altceva a supărat-o, nu se ştie prea bine ce. Chelia? Mustăţile? Sau numai bătrâneţea lui? I s-a sculat ei, din senin, că bătrânul ăsta nu-i e pe plac. Parcă văd că-l rezolvă, dacă este într-adevăr batman.* Gândul acesta, născut dintr-odată în minţile mai multor fani, poate fi citit pe feţele nedumerite, dar respectuoase.

Este o intuiţie corectă. Unde este moliciunea ei de intelectuală a Renatei? Nu mai este. Fiinţa ieşită din vechea doamnă Santoy, energică şi foarte în stare să urască, trece la fapte. Buimăcitul Santoy mai are timp să-i spună câteva cuvinte:

— Nu te-am supărat cu nimic, Renata! Nu văd de ce...

— Mă ştii de undeva, bătrâne? Hm? – Apoi, cu o sclipire de veselie în priviri, ca şi cum l-ar recunoaşte –. Azi este ziua ta cu ghinion.

Apoi miliardarul începe să se umfle, ca şi cum s-ar afla într-o navetă spaţială care a suferit o avarie şi îşi pierde rapid aerul. Faţa lui se măreşte şi începe să arate ca o cocă roşie-vânătă, iar ochii îi sunt bulbucaţi peste măsură. Lentilele de contact îi sar şi cad pe cimentul murdar, fluturând şi sclipind ca nişte petale udate de rouă. Santoy se transformă într-un balon baroc. Muşchii şi pielea îi cedează. Ias apoi omul explodează, pur şi simplu, împroşcându-i pe cei din apropierea lui (şi pe Renata) cu sânge. Şuierături, horcăieli, zgomote seci de oase care se rup. Ce-a mai rămas din corp se prăbuşeşte pe ciment şi se mai mişcă puţin, în zbateri încete, văzute parcă într-un vis.

N-am mai văzut aşa ceva. Ce pizda mă-sii, parcă este cea mai urâtă chestie dintre toate. Femeia asta îl are pe dracul în ea.

După ce totul s-a sfârşit, nici unul dintre cei de faţă nu spune nimic şi nici nu se mişcă. Domneşte tăcerea, întreruptă doar, în mod comic, de sughiţul unei femei, ce seamănă cu schelălăitul scurt al unui căţel oropsit. Rămân toţi încremeniţi, iar cei stropiţi cu sânge nici nu îndrăznesc să se şteargă.

Batman, cu ochii mari şi buzele strâmbate într-un zâmbet ce aduce mai mult a strâmbătură, este primul care-şi revine după şoc.

— Luaţi chestia asta de aici! ordonă cu o voce rău timbrată, parcă atins brusc de o durere în gât. Hai!

Fane, care arată ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-o beţie cruntă, palid, cu o faţă plângăcioasă, repetă cu glas gângăvit, de om foarte bătrân:

— Hai, mă! Mai repede!

Patru fani neraşi, cu feţe de băutori, ies dintre privitori, strâng resturile însângerate într-o pătură. Apoi târăsc spre ieşirea din hală ce-a mai rămas din fostul miliardar româno-american. După puţină vreme, când cei patru se întorc fumând cu patimă, parcă după săptămâni de abstinenţă, de afară se aud mârâituri, schelălăituri, clefăituri şi troznete de oase rupte. Răutăcioşii câini vagabonzi din Bukry semnează al doilea şi ultimul act de deces al lui Paul Santoy.

Ieşită din furia ei, Renata se uită în jur, de parcă ar fi nimerit într-un loc necunoscut. Privirile ei întârzie pe figura de om prosper al lui Batman, iar un zâmbet (batjocoritor?) îi luminează o clipă faţa. *Încearcă să-l rezolve şi să se facă ea şefă? Privirea ei începe să se îngusteze. Se uită la nea Preasfântul de parcă i-ar lua măsurile pentru coşciug.*

Tanaka nu execută decât jumătate din ordinul lui Santoy. La vreo douăzeci de minute după intrarea bătrânului în hală, îl priveşte întrebător pe colonel. Acesta face semne de negare, cu o faţă de om disperat.

— Nu mă duc înăuntru, spune el. – A vorbit în româneşte, dar cei trei americani l-au înţeles foarte bine –. Am familie, nu vreau s-o mierlesc.

— OK, admite Tanaka. Vom merge noi trei.

Pleacă împreună cu Dave şi John. Lângă ruina unui gard metalic îi întâmpină doi ţigani lenevoşi şi batjocoritori, întinşi pe o folie de plastic.

— Ce-i, mă, cu voi? îi întreabă cel mai tânăr, în româneşte, ridicându-se încet în picioare. – Continuă în engleză –. Vă duceţi după şeful vostru? Nu vă place pe lumea asta? Vreţi musai s-o vizitaţi pe ailaltă? Da?

Cei trei îi privesc fără interes şi trec mai departe.

— Ce-i, începe să urle tot în engleză omul, un ins cu bustul gol, îmbrăcat în colanţi vişinii foarte murdari, nu discutaţi cu noi? – Furia îl cuprinde ca o criză de epilepsie şi îi transformă faţa smolită într-o mască învineţită. Continuă în română, ameninţându-i cu pumnul strâns, de parcă ar schiţa salutul comunist –. Futu-vă-n cur de străinezi!

Dave le face un semn, scuturându-şi mustrător arătătorul mâinii drepte.

— Uită-te la el, continuă insul, calmat ca prin minune, nici nu ne face cinstea să ne vorbească. Futu-vă-cur de handicapaţi! Las' că vedeţi voi cum stă chestia! Numai ţineţi-o aşa! Sunteţi pe drumul ăl bun.

— Dă-i în pizda mă-sii! intervine celălalt, rămas pe jos şi continuând să fumeze liniştit. Nu vezi că ie proşti?

Tanaka, Dave şi John ajung în apropierea halei când cei patru fani scot resturile lui Santoy şi le dau la câini. Le recunosc după zdrenţele argintii. Când începe bătaia dulăilor pe carnea roşie-vânătă, John şi Dave îşi scot armele şi iau poziţii de tragere, mişcându-se precis, ca nişte roboţi. Tanaka îi opreşte cu un semn.

— De ce? întreabă John, calm. De ce să-şi bată ăştia joc de el?

Japonezul nu-i răspunde, arătând cu degetul înspre intrarea halei, aflată la vreo zece metri. Acolo a apărut un ins îmbrăcat modest, de vârstă mijlocie. Acesta se uită la oamenii lui Santoy şi le face un semn din cap, chemându-i la el. Cum aceştia nu se mişcă, îi strigă, mai degrabă amuzat decât mânios:

— Veniţi încoace! Toţi trei!

Tanaka şi ceilalţi nu-l ascultă, iar batmanul, fiindcă aşa ceva este omul, se supără în trepte. Face câţiva paşi înspre ei şi începe să-i înjure, în romani şi apoi în româneşte. La început, vorbeşte aproape în şoaptă. *Ăsta se montează, îşi face curaj, ca o gorilă care se bate cu pumnii în piept.* Apoi, glasul lui de băutor şi fumător ţeapăn creşte, devenind prietenos şi inteligibil

— Bă, amărâţilor, le spune, adică cum?, veniţi aici aşa cum vi se scoală vouă şi n-ascultaţi ce vă spun? Hm? – Treptat, tonul i se înăspreşte –. Futu-vă-n schinare, să vă fut! Ia să-mi sugeţi voi rafia! – În cele din urmă, începe să urle la ei, făcând gesturi obscene –. Vă fut, vă fut pe toţi trei! Vă rezolv chiar acum!

Când simte o jenă ciudată la respiraţie, ca şi cum ar face prima criză de astmă din viaţa lui, John îl priveşte neajutorat pe Tanaka. Acesta, împietrit, respirând el însuşi cu greutate, îi spune:

— Acum vom vedea dacă ştiţi să muriţi.

John apucă să tragă o rafală lungă în batman. Acesta cade secerat, având timp să le arunce o privire triumfătoare.

Cei trei bodyguards mor repede, răpuşi de infarcturi banale.

Nelu încearcă să vadă ce se întâmplă, scoţând la iveală un binoclu mic precum o bijuterie. Nu reuşeşte, din pricina tonetelor de plastic părăsite, înşirate între el şi hala lui Batman. Când aude împuşcăturile, slabe de parcă ar fi trase dintr-o armă de jucărie, se urcă în mobil tremurând şi-i ordonă draiverului să decoleze imediat. În timp ce se îndreaptă înspre Herestry, începe să înjure cu un glas mic, de neputincios.

După împuşcarea batmanului, nouă fani se scutură ca nişte dulăi uzi, de parcă ar fi prizat nişte cocaină de prima calitate. Parcă devin mai solizi. Înjurăturile lor lătrate, adresate tuturor şi nimănui, răsună ca nişte ordine militare, urlate de comandanţi paranoici.

— Să vă fut! Pe toţi! Vă arăt eu cine este mai tare aici!

— Bă, jigodiilor! Las' că vedeţi voi cum stă treaba! Muie! Muie!

— Handicapaţilor! Eu sunt tata vostru! Vă fut pe toţi!

Batman Întâi priveşte zâmbind ce se petrece, dar când fiecare nou batman îşi alege câte o victimă din apropierea lui şi cadavrele dezmembrate de forţe drăceşti se înmulţesc, simte că-l cuprinde frica. *Dacă ăştia se unesc între ei, cine mai ştie cum? Şi mă rezolvă?*

— Ce spuneţi de chestia asta? îi întreabă Batman pe fiii lui.

— S-a întâmplat aşa, spune cel mai dezgheţat dintre cei patru, pentru că ăia l-au rezolvat pe unul de-al nostru. L-au făcut ciur, dar s-au curăţat şi ei.

Din hală se aude un urlet de agonie, urmat de un hohot de râs. O veselie rece, neomenească. Batman se scarpină în cap cu mişcări parcă furişate. Spune tărăgănat:

— Am zis eu că o să fie belea mare, dacă este rezolvat vreun batman. Vedeţi că taman aşa s-a întâmplat? – Glasul lui este şovăitor –. Acu' ce facem? Dacă ăştia vine peste noi şi vrea să ne rezolve? Că doar ştiţi, la început se ambalează cel mai tare.

— Lasă, Preasfinte, spune insul mai iute la minte, ne descurcăm noi.

Când apar noii batmani şi încep să-şi aleagă victimele dintre foştii lor prieteni de pahar şi de drog, Renata mai este încă moleşită. Se odihneşte pe scaunul adus de servilul Fane.

Îşi recapătă puterile cam atunci când cei ucişi încetează să se mai zbată şi totul pare că reintră în normal. După ce se uită în jurul ei, ca şi cum n-ar şti tocmai bine cum trebuie să se poarte, începe să vorbească repede, într-o americană aproape de neînțeles pentru cei de față. Nimeni nu îndrăzneşte s-o întrebe ce vrea să spună şi de ce a renunțat la engleza ei de şcoală, folosită până atunci. *S-a țicnit? Ce mama dracului?!*

Vorbeşte uitându-se țintă la Batman, fără să țină cont de amănuntul că acesta nu înțelege decât câte un cuvânt, din când în când. Face spume la gură, atât de pătimaşă este:

— Să terminăm cu porcăria numită democrație occidentală! Invenție a unor oameni perverşi! Religia milei transpusă în treburile de stat. Sunt protejați handicapații, iar oamenii născuți stăpâni trebuie să devină răufăcători, pentru a-şi îndeplini destinele. Totul a venit de la creştinism, religia pentru hadâmbi, cum o numesc musulmanii, pe bună dreptate. Mila, iată buboiul care trebuie ars cu fierul înroşit. – Începe să strige. Fața ei frumoasă, de intelectuală dedată perversiunilor rafinate, se strâmbă hidos, de parcă ar fi a unei târfe bătrâne şi înrăite –. Fără milă! Cruzimea, numai ea poate să ducă omenirea înainte. – Se încruntă, ca şi cum ar dori să-şi aducă aminte de ceva –. Şi corectitudinea asta de căcat. Cum adică, criminalul te omoară, iar tu n-ai voie să-i faci nimic!?

Un singur om din sală pricepe bine ce spune Renata, prima femeie-batman din lume. Este un jurnalist american, blond, cu o barbă mare, netuns de cine ştie când. Realizează reportaje despre Batman şi ai lui. Nimeni nu-l împiedică să se documenteze sau să-şi transmită textele şi imaginile. Problema lui este că în ultimele zile noutățile despre Batman nu prea se mai vând. Genocidul la scară planetară le face destul de puțin interesante.

Ziaristul, Rogers pe numele lui, zâmbeşte în barbă, uitând pentru moment că poate să moară în orice clipă. *Dar tu nu eşti o criminală?* Renunță repede la întrebări filozofice. Ce contează cum gândeşte? mormăie pentru sine. Este prima femeie-batman din lume, după câte ştiu eu. Dacă reuşesc un interviu în exclusivitate cu ea, om m-am făcut. Pot să mă retrag undeva şi să aştept liniştit încheierea molimei.

Discursul Renatei este ridicol şi demodat, într-o epocă de anulare a libertății practice a individului prin mijloace mult mai rafinate (ambalate, desigur, în cuvinte bine găsite, nespus de generoase) decât cele imaginate pe la mijlocul secolului trecut. Dar amănuntul acesta nu contează.

Batman Întâi nu pricepe ce se întâmplă. O priveşte încordat pe Renata, ştergându-şi fruntea şi ceafa, asudate din senin, cu batista lui albă de mătase. *Te pomeneşti că asta este în stare să mă rezolve şi pe mine. Poate că femeile au un alt dar. Ceva ce noi n-avem. Să fiu atent cu ea, s-o iau cu binişorul. O fi uitat ce i-am făcut, cum mi-am bătut joc de ea?*

Fără să țină cont de cadavrele mutilate risipite pe cimentul murdar şi de sângele deja uscat pe fețele şi mâinile lor, fanii ascultă cu mare atenție, ca nişte convertiți. Ce importanță are că nu înțeleg unde bate doamna americană? Niciuna. Sunetele născute de vocea plăcută, dar energică a Renatei pătrund convingător, aproape excitant, în urechile lor nespălate.

Noii batmani, cu furia descărcată şi încă moleşiți, îi imită pe fani. Se uită la Renata cu ochii mijiți, cu un anumit respect tâmp, clătinându-se uşor pe picioare, ca nişte bețivi treziți din somn cu sila.

Nici fiii lui Batman, cei din prima generație, nu se arată furioşi şi nici măcar iritați. Pe fețele lor abrutizate pluteşte ceva asemănător cu spiritualizarea. O privesc cu un fel de speranță pe văduva Santoy, de parcă femeia-batman (batmanița?) i-ar îndemna spre o religie a iertării şi a purificării prin renunțare.

(Se întâmplă ca Radu Darado, ministrul de interne, să asculte în direct discursul Renatei, prin dispozitivele instalate câteva zile mai înainte de oamenii săi, într-o noapte când batmanii şi fanii s-au aflat într-un somn de plumb, după ce au băut tărie şi au fumat iarbă în neştire.

— Mă întreb dacă împăratul trebuie să audă chestia asta, îi spune unuia din preajma lui, privindu-l de jos în sus, parcă micşorat de povara cocoaşei. Hm? Ce părere ai ?

Omul aşteaptă continuarea. Ştie că Darado primeşte sfaturi, nu numai atunci când acestea se potrivesc cu ideile lui. *Este prea inteligent pentru a crede că nu greşeşte niciodată. Dar acum nu este momentul pentru sugestii.*

— Cred că merge, spune rar ministrul, căutând parcă să se convingă pe sine însuşi că nu se înşală. Poate va fi mândru că prima femeie-batman a apărut la noi, în Rominia. Nu? Este o chestiune de prioritate. Intrăm în cartea recordurilor.

— Aveţi dreptate. *Îi mai arde de glume. Probabil că a reuşit s-o servească ca lumea pe nevastă-sa. S-a milostivit aia de el. De când a dispărut futangiul ăla de Brad, l-a mai lăsat şi pe el, aşa spune servitoarea aia de mă informează pe mine. Bună bucăţică, Argy! Ceva de nemaipomenit!*

— Femeia asta vorbeşte ca un dictator de pe vremuri, spune Darado. Nici nu-ţi vine să crezi. Să n-am parte!)

Când Renata Santoy îşi încheie discursul cu nişte mugete ciudate de furie, Rogers se apropie afabil de ea, ca o veche cunoştinţă. Ea îl priveşte crunt, dar se moaie întrucâtva când îl aude cum vorbeşte.

— Doamnă Santoy, spune jurnalistul zâmbitor, vă rog să-mi acordaţi un interviu. Vă asigur că va fi difuzat de toate canalele de informaţii. Veţi deveni celebră, sunt absolut convins. Mă numesc John Rogers, sunt freelancer.

Renata îl măsoară cu răceală. Înainte de transformare, probabil ar fi cochetat cu el, aşa, din principiu. Asta fiindcă jurnalistul este un bărbat arătos, iar americana lui îi gâdilă plăcut

auzul. Acum nu prea ştie cum să-l trateze. În mintea ei s-a petrecut o schimbare. Se stăpâneşte destul de bine, dar simte că educația ei occidentală e pe punctul de a cădea precum o vopsea învechită şi crăpată. Valuri de agresivitate vin dinăuntrul ei şi şterg senzația de oboseală sfărâmătoare apărută mai înainte când... *Ce m-a obosit în acest hal? S-a întâmplat ceva mai deosebit? Un bătrân, parcă a fost pe-aici, un moşulică... Am avut vreo treabă cu el? Ridică din umeri, plictisită. Îmi este tot mai greu să joc fututul ăsta de teatru al politeții şi al iubirii de oameni. Ca batman pot să renunț la mizerii cum ar fi complezența şi politețea, aşa cred. Pot să-mi scot la iveală pornirile mele autentice.*

— Ce pizda mă-sii, spune în româneşte, acum nu mai trebuie să joc teatru.

— Vă rog? se interesează Rogers politicos.

Renata mârâie:

— Am spus un proverb țigănesc. Sunt un popor foarte înțelept, țiganii.

Jurnalistul o aprobă foarte serios:

— Aveți perfectă dreptate. Fiecare grup etnic are individualitatea lui prețioasă.

Se află amândoi destul de departe de tronul lui Batman, lângă peretele de beton al halei, plin de graffiti constând mai ales din cuvinte porcoase. Fanii s-au îndepărtat de ei cu mişcări furişate, fără niciun zgomot, de parcă ar fi dat peste un cuib de şerpi veninoşi. Renata, foarte bățoasă în costumul ei țigănesc tradițional, îl priveşte pe jurnalist cu trufie. Acesta, din profesionalism, dar şi dintr-o teamă sănătoasă, s-a aplecat în față, strângându-şi umerii şi reuşind să-şi micşoreze întrucâtva statura înaltă. După primul schimb de cuvinte, dezinvoltura lui obişnuită a dispărut, lăsând locul unei frici ascuțite şi reci, ca tăişul unui scalpel. Se străduieşte din răsputeri s-o ascundă şi să salveze aparențele. *Asta este în stare să mă omoare doar fiindcă mi-e teamă de ea. Cu animalele de pradă se întâmplă chiar aşa. Dacă le sfidezi, ai o şansă. Ți-e teamă, te-ai curățat.*

— Ia ascultă, îl întreabă sever Renata, ce cauți tu aici? Hm? Vrei doar să câştigi un ban sau te excită? Ți-ar plăcea să fii batman?

Rogers simte cum de teamă i se strâng testicolele (expresia celui mai citit romancier de la începutul secolului). Vocea lui devine de-a dreptul umilă, iar zâmbetul, jalnic:

— Doamnă Santoy, eu sunt o persoană cu totul neimportantă. – Se apleacă şi mai adânc –. Dumneavoastră, în schimb, sunteți o celebritate. Opiniile mele n-au nicio importanță.

Renata pare plăcut gâdilată de linguşire. Zâmbeşte sau, mai exact spus, se strâmbă binevoitor.

— Bine. Întreabă-mă!

— Vă mulțumesc foarte mult, spune zelos jurnalistul. Iată. Spusele dumneavoastră de mai înainte despre dictatură mi s-au părut foarte interesante. La fel, cele împotriva creştinismului.

Doamna Santoy îşi ridică una dintre sprâncenele ei foarte frumos desenate, neatinse de pensetă. Îl priveşte suspicios.

— Chiar aşa? Îți bați cumva joc de mine?

Panica lui Rogers devine tot mai greu de stăpânit. Când răspunde, jurnalistul are o voce stinsă, aproape plângăcioasă:

— Nici vorbă de aşa ceva, doamnă Santoy! Vă rog să mă credeți! *Am observat mai demult, oamenii de aici se supără foarte repede. Au tot timpul impresia că îşi bate joc cineva de ei.*

— Ei bine, spune disprețuitor Renata, cred într-adevăr că democrația occidentală este un fiasco. Ea transformă ipocrizia în politică de stat. – Jurnalistul dă servil din cap –. Unde s-a ajuns? Aparatul juridic este anormal de dezvoltat, iar drepturile individului au dus la crearea unei isterii generalizate. De fapt, s-a revenit la legea junglei, dar cu salvarea diabolică a aparențelor.

Se aude un urlet de agonie, repede curmat. O dintre cele câteva femei-batman, create fără voie de Renata în timpul trecut de la transformarea sa, a rezolvat pe cineva. Nimeni nu se formalizează.

— Dictatura este singura formulă potrivită cu firea umană. Omul nu este un animal făcut pentru libertate. Dă-i aşa ceva şi va înnebuni în scurt timp. – Îl priveşte cercetător şi vag ameninţător pe jurnalist –. Ce părere ai de toate chestiile astea?

— Doamnă Santoy, se grăbeşte umil Rogers, eu m-am documentat în privinţa dumneavoastră. – Zâmbeşte strâmb, chinuit –. Sper că nu vă supără demersul meu. Am aflat că urmaţi cursuri de sociologie şi sunteţi o studentă eminentă.

— Da, şi?

— Cred că sunteţi îndreptăţită să vorbiţi despre toate acestea. Vă respect opiniile, indiferent dacă...

— Indiferent ce?

— ...dacă acestea ar putea să deranjeze nu ştiu pe cine. Eu sunt jurnalist, trebuie doar să consemnez nu să-mi spun părerea. Asta şi fac.

— Bine, mă, spune Renata în româneşte. – Jurnalistul zâmbeşte slugarnic. A înţeles cele două cuvinte. *Cuvântul bine sună ciudat în gura ei. Rău, mă. Aşa trebuia să spună* –. Uite ce se întâmplă. Ai văzut ce se petrece pe-aici şi prin alte părţi. Poate că acesta este sfârşitul, deşi nu cred una ca asta. Se va întâmpla altceva. Fiinţele slabe vor fi eliminate. În fond, batmanii nu sunt decât rezultatul unei selecţii naturale.

— Şi cum va fi încheierea? Vor rămâne doar batmanii? Nu se vor ucide între ei, cum s-a întâmplat chiar aici?

— Nu ştiu, spune Renata cu răceală.

Elanul speculativ pare a i se fi curmat. Are ochii tulburi. O nouă oboseală apărută pe neaşteptate? Face un semn regal înspre Rogers.

— Gata, spune. Mai improvizezi şi tu. Poţi să foloseşti spusele mele de mai înainte. O să-ţi dau şi un eseu al meu. Poţi să-l foloseşti. – Scoate din medalionul purtat la gâtul ei sculptural o dischetă miniaturală –. Uite, l-am purtat cu mine, cu intenţia de a-l publica în State. Acum nu mai este cazul de aşa ceva. Foloseşte-l! – Continuă în româneşte –. Gata, roiu!



Eseu despre murdărie

de Renata Santoy

În Rominia am înţeles semnificaţia psiho-socială a murdăriei corporale şi, în general, a celei produse de oameni.

Curăţenia exagerată, ablutomania, este explicată prin persistenţa unui sentiment de vinovăţie. Spălându-se la nesfârşit, individul încearcă să se curețe nu numai fizic ci şi moral. Expresia „spălarea păcatelor" este sugestivă şi corectă. În multe religii actul spălării corporale este purificator.

Nicăieri nu se vorbeşte, însă, despre situaţia opusă, despre oamenii şi etniile care refuză în mod sistematic ideea occidentală (dar şi extrem orientală) de curăţenie. Se invocă întotdeauna obişnuinţele legate de civilizaţia materială. Săpunul a apărut relativ târziu, se spune, regii Franţei aveau păduchi şi altele asemenea. Lucrurile nu sunt atât de simple. Ţiganii, de pildă, cunosc foarte bine regulile civilizate de viaţă şi, cu toate acestea, nu numai că nu le respectă, dar le şi sfidează. Sub acest raport, lucrurile nu s-au schimbat în ultima sută de ani.

Ţiganii şi, prin contaminare, ceilalţi locuitori ai Rominiei sunt nişte persoane care nu dau aproape nicio atenţie curăţeniei, fie a propriilor corpuri, fie a ambientului. De ce? Din lipsă de civilizaţie? Răspunsul este negativ. În realitate, ţiganii au înţeles sau mai degrabă au intuit că renunţarea la murdărie e o slăbiciune sau chiar mai mult, o greşeală. Forţa lor constă în păstrarea unor mentalităţi de multă vreme abandonate de europeni. Dacă ţiganii s-ar fi lăsat cuceriţi de modul igienic de a trăi al europenilor, imobilismul lor în materie de mentalităţi şi stil de viaţă ar fi fost în primejdie. De fapt, ar fi pierdut partida cu românii.

Murdăria corporală, spun unii psihologi, referindu-se la cazuri izolate, exprimă dispreţul faţă de sine. Să fie aşa? Poate, dar în acest caz este vorba despre un dispreţ al individului faţă de sine însuşi, ca individ, dar de devotament faţă de etnia respectivă.

Evoluţia evenimentelor din Rominia a arătat că murdăria a avut două efecte contrare. Pe ţigani i-a fortificat şi i-a ajutat să-şi păstreze forma de viaţă, pe români, în schimb, i-a desnaţionalizat.



În prima zi a lunii august, când până la ziua de naştere a împăratului mai este o doar o săptămână, după cum îi aminteşte speriosul Fane lui Batman Întâi (Dumneavoastră, Preasfinte, mi-aţi ordonat să vă aduc aminte.), în zona fostei Pieţe Obor începe să fie mare înghesuială. Apar tot mai multe grupuri de femei. De toate vârstele şi condiţiile sociale, de la târfe de mâna a doua, la tinerele curăţele, părând a fi eleve sau studente, de la gospodine grase şi oneste, la doamne din înalta societate, distinse, având înfăţişarea unor persoane nemâncate, muncite numai prin felurite tratamente de întreţinere.

Nu se ştie prin ce mijloace, vestea despre apariţia primelor femei-batman (termenul „batmaniţe" este pe punctul de a fi acceptat; astea ie nişte barmaniţe mai speciale, bă, râde gros un anonim) s-a răspândit nu numai în Bukry, dar şi în restul ţării. Ba chiar şi în străinătate. Pentru a doua oară, după apariţia şi înmulţirea batmanilor, lumea priveşte spre Rominia cu multă atenţie. Iar o să se uite toţi pe hartă, să afle unde vine ţara aia mică din sud-estul Europei. Aşa spun ţiganii şi ceilalţi cetăţeni romini. Aşa zice şi împăratul Baxt al II-lea, în sala lui de vizionări, de unde nu se mai dă dus decât pentru câteva ore de somn.

În înghesuiala creată în numai câteva ceasuri, la Obor Market lucrurile tind să iasă de sub control.

Batman Întâi nu reuşeşte să depăşească o anume nesiguranță sâcâitoare. Dovada este faptul că şi-a permanentizat statul major, format din cei patru fii spirituali ai săi şi Fane, acesta din urmă aproape groggy de aşteptarea zadarnică a transformării lui într-un batman.

— Bă, le spune Batman celor cinci, nu se poate aşa, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Aici începe să fie... Cum îi zice? Atunci când fiecare face cum îl taie pe el capul?

— Anarhie? întreabă un batman, cu glas răguşit.

— Da, mă, asta este. Ce facem? Le lăsăm pe toate pizdele astea să vină peste noi?

— Nici n-au unde să doarmă, cârâie răguşit alt fiu. Acuma, hai să zicem, este cald şi merge. Dar dacă se răceşte vremea?

— Dacă stai să te gândeşti, spune Batman, treaba nu este chiar atât de rea. O să se rezolve între ele. Că ați văzut cum merg treburile pe aici. Da' chestia cu bătrânul ăla din State?, o să-mi ziceți. Numai că ăla a fost un caz deosebit. Erea bărbatul ei şi avea pică pe el, femeia.

— Dacă-mi permiteți, Preasfinte, se gudură Fane, dacă se pot înmulți mai repede decât bărbații...

— Treaba se împute, îl completează Batman, nu?

Fane clatină zelos din cap. Pe mutra lui de depresiv cu colțurile gurii curbate în jos, fericire.

Batmanilor, aflați într-o legătură telepatică de care nu-şi dau tocmai bine seama, le trece prin minți că femeile, cu firea lor de curve trădătoare, care bagă şişul pe la spate în bărbați, sunt în stare să se unească şi să ia ele puterea.

— Chiar aşa, spune Batman, sumbru. – De îngrijorat ce este, a uitat să-şi mai reaprindă trabucul Espero şi stă cu el, ud şi morfolit, între buze –. Da' ce, avem ceva de făcut?

Seara târziu, după ce femeile s-au aciuat care pe unde a putut, Batman îl trimite pe Fane după Renata:

— Fii atent cum vorbeşti cu ea, îi spune. Nu cumva s-o superi. Că acum alta e situația. Cine ştie cum o fi cu femeile astea.

Cei patru batmani din prima generaţie sunt în preajma lui, pe scaune tapiţate, sfeterisite cine mai ştie de unde.

— Ie mai rele decât bărbaţii, spune unul dintre ei. Asta este clar.

Fane se îndepărtează cu mersul lui de paralitic ieşit din spital cu menţiunea „ameliorat" şi se pierde în întunericul întrerupt doar de jarul ţigărilor. După o vreme destul de lungă se întoarce cu ochii holbaţi, speriat de moarte. De-abia reuşeşte să vorbească:

— Nu vrea, Preasfinte! Spune că pe ea n-o cheamă nimeni când i se scoală lui. Chiar aşa a spus, să moară familia mea, dacă mint, Preasfinte! Nu pricep când a învăţat româneşte aşa de bine, că parcă până mai ieri nu ştia decât câteva vorbe.

Se opreşte şi stă înţepenit în faţa lui Batman. Spune, cu un efort de a-şi stăpâni tremurul mâinilor:

— Ce ordonaţi să fac, Preasfinte?

— Cum i-ai ciripit, mă? Ai? Nu cumva i-ai spus ceva aiurea? – Devine ameninţător, dar nu mai este mânia lui de zile mari, cunoscută de toţii fanii, ci numai un fel de umbră a acesteia – . Trebuia s-o rogi frumos, mă! Ce pizda mă-tii, doar nu eşti tâmpit! Femeia asta poate să ne facă mult rău, chiar să ne rezolve pe toţi.

— Aşa am făcut, Preasfinte, spune Fane cu ochii holbaţi, încercând să-şi stăpânească zvâcnirile buzelor. Numai că n-am căzut în genunchi în faţa ei. Să moară familia mea, dacă mint!

— Du-te-n pizda mă-tii, bă! mârâie Batman, fără nici un pic de veselie. Ce familie? Familia lu' curu' meu...

— Iertaţi-mă, Preasfinte, se face mic Fane. Aşa vine vorba.

Intuieşte că Batman nu este deocamdată în stare să se înfurie foarte rău şi îi vine inima la loc.

— Şi cum a rămas? întreabă ursuz un batman tăcut până atunci.

Fane se nelinişteşte din nou şi îşi frământă palmele mari ca nişte lopeţi *(cazmalele)*. Deschide gura, are doar câţiva dinţi, dă

să vorbească. Se opreşte în ultima clipă, scoţând doar un soi de icnet. Pe fruntea lui foarte îngustă, ridurile orizontale se adâncesc.

— Zi, mă! mârâie batmanul. Ce te tot fasoleşti atât?

Fane se uită rugător la Batman.

— Ce-i, mă? îl întreabă acesta cu un aer obosit. Ţi-e frică să nu mă superi?

Fane încuviinţează, mişcând zelos din cap.

— Spune, bă! îl îndeamnă Batman, dintr-odată plictisit şi parcă dus aiurea cu gândul.

Fane îşi face curaj:

— A zis că să mergeţi dumneavoastră şi s-o rugaţi. Altfel nu se mişcă din loc.

Batman şi fiii lui rămân tăcuţi, mai puţin miraţi decât ar fi crezut Fane. *Uite că nu le vin spumele alea mari. Sunt foarte cuminţi, de parcă s-ar fi aşteptat la una ca asta.*

— Fut-o-n cur s-o fut! exclamă Batman, admirativ şi parcă înseninat. Şi cum se mai târa la picioarele mele! Era gata la orice, numai să n-o rezolv.

— Căcat, spune Gore, un batman din prima generaţie.

— Ce?! încearcă Batman să se supere, fără să reuşească.

— Aşa cum am spus. Nu poate pizda asta să bage spaima în noi. Nici nu ştim de ce este în stare.

— Şi-atunci? Să mă duc la ea şi să-i trag nişte limbi? Asta să fac?

Batman dă nişte semne că ar începe să se înfurie. Ceilalţi îl privesc cu speranţă. *Aşa, nea Preasfinte, arată-i curvei că ce eşti în stare.* Dar începutul de mânie nu durează decât câteva secunde. Batman se pleoşteşte iarăşi. Buzele lui sunt moi ca acelea ale unui cal bătrân. Dinţii lui albi n-au părut niciodată mai puţin naturali.

— Păi, oftează el, ridicându-se anevoie din jilţ, ce să fac? S-o vedem şi p-asta. Uite că o să mă duc. Ce-o să-mi facă?

Niciunul dintre cei cinci nu spune niciun cuvânt. Batman se îndepărtează în direcţia de unde a reapărut Fane.



Cei şapte (un număr dublu, dacă socotim şi fantasmele) îşi petrec după-amiaza zilei de miercuri, bântuind prin spaţiile mari ale fostei clădiri unde până prin 2010 mişunau intelectualii, damnaţii la înşirarea cuvintelor pe monitoarele calculatoarelor. Nu întâlnesc niciun suflet de om, ci doar şobolani bolnăvicios de mari, panicaţi grozav de pisica uriaşă (cum de au văzut-o?). Umblă pe coridoare, coboară la subsol, intră în fostul adăpost antiatomic, unde fantasmele par neliniştite. Noaptea se odihnesc într-o încăpere orientată spre sud, descoperită de Jack, pe nişte paturi de spital făcute din plastic şi acoperite cu folii sintetice de culoarea ierbii arse de secetă, invulnerabile în faţa trecerii timpului.

Fantasmele au mers tot timpul înaintea lor, dispărând uneori pentru câteva clipe sau doar tremurând şi pierzându-şi contururile ferme, trecând prin ziduri alteori. Mute pentru cei şapte, vorbind doar între ele, într-o limbă misterioasă, numai de ele auzită şi înţeleasă.

— Poţi să ne spui de ce am intrat aici? îl întreabă Jack pe Brown seara târziu, când toţi s-au întins pe foliile de plastic care foşnesc cu ţipete de sticlă zgâriată.

Glasul de bas profund al bătrânului se aude doar după o vreme.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Suntem jucăria cuiva. Cine ştie ce ritual îndeplinim, bântuind pe aici.

Vocea ucigător de dulce a blondei Hilde le pătrunde lin în creiere, ca lama de stilet mânuită de fiinţa iubită, pe care nu poţi să te superi nici chiar atunci când te ucide.

— *Magie.*

— *Suntem elemente ale unui organism,* intervine Ion. *Fiecare are conştiinţa propriului sine, dar nu şi pe cea a ansamblului. Poate vom dobândi un fel de superconştiinţă, deşi pare greu de imaginat şi admis aşa ceva.*

— *Şi atunci?* întreabă mai multe minţi dintr-odată.

— *Vom trăi în continuare întâmplări absurde, inexplicabile logic. Trebuie să nu ne mirăm de nimic şi să ne lăsăm în voia situaţiei, aşa cred.*

Ascultând parcă de un ordin, fantasmele nu i-au urmat în încăperea unde a fost cândva, pare-se, un salon de spital. S-au îndepărtat pe coridor, au început să tremure, ca nişte imagini holo şi au dispărut. S-au dus şi ele să se culce, a încercat Ion o nouă glumă lipsită de ecou.

Când gândul *mi-e somn, voi adormi curând* apare în toate minţile, pisica uriaşă, creaţia Ceraselei, se iveşte brusc între paturile lor, cu ochii incandescenţi şi blana nisipie fosforescentă, radioactivă, poate. În încăperea luminată doar de sclipirea slabă a stelelor de august, pisica le aminteşte tuturor de un licurici uriaş. Miorlăitul ei de tigru le pătrunde în minţi, chinuitor ca o emisie de infrasunete, aducătoare de anxietate şi panică. Aflat cel mai aproape de ea, Jack încearcă să-i atingă blana luminiscentă, vălurită de unduiri abia vizibile. Degetele îi pătrund în ea şi nu mai pot fi văzute.

— *Dispari! Du-te dracului!* îi ordonă împărăteasa, cu vocea ei aspră, „ordinară", a cărei aparenţă de glas cultivat se şterge uneori ca şi cum n-ar fi fost niciodată.

Comanda ei telepatică le răsună în minţi de parcă ar fi fost gândită de toţi deodată.

Pisica dispare, după ce mai întâi tremură silenţios vreme de o secundă.

Două ore după miezul nopţii, Ion se ridică încet, fără zgomot.Iese din încăpere. Înainte de-a se întinde pe pat aseară, a avut grijă să dea deoparte cuvertura foşnitoare, dezvelind o saltea de burete degradat, ce pare centenară.

Se îndepărtează pe coridorul întunecat, luminându-şi calea cu lanterna. Coteşte de câteva ori la dreapta, gândindu-se că traseul lui nu este întâmplător, ci răspunde cine ştie cărui ritual absurd. Se aşează pe un scaun de plastic, după ce mai întâi a

suflat praful. Picioarele scaunului încalecă fără noimă un teanc de folii verzi, împăturite strâns, de felul celor aşezate peste paturile lor. Ştie că şederea lui acolo este utilă. *Cui?*

Îşi scoate reportofonul şi începe să vorbească în şoapte clare.

Când au plecat din Micul Palat, cei şapte au convenit să nu ia niciun aparat cu ei (indicaţia lui Tom Santana), dar el a trişat puţin. Aparatul lui, înlocuitor al jurnalului intim, e aşa-zisul medalion purtat pe sub cămaşa înflorată cu mulţi maci de câmp.

De data aceasta, începe Ion Popescu, *suntem în plină ficţiune. Nu credeam vreodată să trăiesc într-un film şi încă într-unul destul de prost. Înregistrez acum, fiindcă nu ştiu dacă în zilele următoare voi mai fi eu însumi. Dacă procesul de integrare a celor din echipă va merge mai departe, indivizii se vor estompa, poate vor dispărea. Nu voi mai fi deci fi în stare să vorbesc în nume propriu. Multe vor rămânea astfel nespuse.*

Realitatea cea mai apropiată de ceea ce trăiesc eu acum este cea a visului. Nu găsesc o altă comparaţie. Da, într-un vis totul ar fi putut să se petreacă astfel. Intrarea noastră în cechea clădire, după ce mai întâi am scos din mânecă fantasmele, ţine de logica visului. Numai în vis se poate petrece aşa ceva.

Suntem cumva visul vreunei entităţi superioare, mult prea complicată pentru a putea fi înţeleasă de minţile oamenilor? Posibil.

De ce am fost aleşi tocmai noi, nişte indivizi din categorii atât de comic deosebite între ele? Are combinarea noastră vreo logică? Ce caută împărăteasa, cu ţâţele ei uriaşe, printre noi? Dar Jane, fata aceasta cu creier de găină? Brad... N-a citit nimic în viaţa lui, gândeşte cu testicolele, dar poate este piesa de rezistenţă a întregii jucării. Oamenii fără cultură scrisă mi s-au părut întotdeauna minunaţi, proaspeţi în gândire, liberi de orice şabloane învăţate din cărţi. Cei trei străini sunt probabil buni în materie, deşi se poartă ca nişte lunatici simpatici.

De când am format echipa şi am plecat, batmanii mi se par nişte personaje de roman sau film. Am văzut cu ochii mei câteva crime ale lor şi pot jura că sunt reali. Dacă ei nu există în realitate, atunci eu însumi nu sunt decât un nebun cu pretenţii de filozof.

Acum este noapte şi poate din acest motiv mi se pare că trăiesc într-un vis. Crimele, în schimb, au fost cât se poate de reale. Nu sunt în stare să gândesc ca profesorul meu de metafizică din State, kantian feroce. Nu puteţi demonstra că existaţi cu adevărat, aşa că nu fiţi prea mândri de voi. Aşa spunea la începutul fiecărei prelegeri.

Necazul meu este coeficientul de inteligenţă mult prea ridicat. Sunt segregat din cauza „deşteptăciunii" mele, de unii în mod inconştient. Ideea de a fi tratat ca o ciudăţenie, un fel de monstru, nu mă sperie. Singurătatea nici măcar nu este atât de rea pe cât se spune.

Desemnarea mea ca membru al acestei echipe mi se pare greu de înţeles. Ce te faci cu inteligenţa în faţa unui fenomen global atât de puternic? Pe planetă sunt mulţi oameni mai deştepţi decât mine şi totuşi n-au reuşit nimic împotriva batmanilor. Deduc, mi se pare că înţeleg: echipa nu este alcătuită după criterii inteligibile pentru oameni. Entitatea se ghidează după alte legităţi.

Cineva a spus cuvântul magie. Poate că aşa este. În practicile magice se operează nişte alăturări fără sens, care totuşi funcţionează. În orice caz, întreaga poveste este o insultă la adresa cunoaşterii ştiinţifice şi implicit pentru mine. Eu am învăţat că lucrurile se pot explica în mod logic, iar vrăjitoriile au o forţă limitată, bazată pe autosugestie. Dacă omul nu crede în diferite puteri paranormale, nu poate fi vrăjit.

Un amator de hard SF ar dispreţui un roman care ar relata întâmplările pe care le trăim noi. Ar spune că aşa ceva nu se poate, din moment ce nu există nici-o explicaţie de tip ştiinţific. Şi totuşi...

Batmanii îşi bat joc de cunoaşterea ştiinţifică. Ei folosesc forţe de-o amploare inexplicabilă. Era posibil şi logic ca unul sau mai mulţi oameni să fie nişte mutanţi dotaţi cu forţe parapsihologice neobişnuit de mari. Era admisibil ca ei să aibă o cruzime nemaipomenită, explicabilă eventual printr-o extrapolare aplicată violenţei obişnuite, care duce la crime comise cu mijloace tradiţionale. Modul de transmitere al acestor calităţi, în schimb, este de neînţeles. Nu se cunosc precedente în materie de virus psihic. Deşi, după câte ştiu, există ceva asemănător în psihiatrie. Un nebun poate, în principiu, să-l suges-

tioneze pe medicul său atât de puternic, încât acesta să înnebunească la rândul lui.

Toată povestea batmanilor ar putea fi deci înțeleasă prin extrapolarea unor calități ale minții omenești.

Dar nicio explicație nu va opri crimele de pe întreaga planetă.

La vreo douăzeci de metri, dintr-un coridor care formează un unghi drept cu acela unde se află Ion, apare fantoma. *„Creația" mea!* De data aceasta, este formată din două sfere aproape perfecte, de culoare verzui oceanic. Partea de jos aruncă o lumină slabă, ca un putregai fosforescent. „Capul" nu este luminat dinăuntru şi se zăreşte ca o umbră. Nu scoate niciun zgomot, deplasându-se lin deasupra linoleumului întunecat, transformat în zdrențe sub nesfârşit de multele lovituri mici ale timpului. Partea de jos a fantomei este atât de dilatată, încât umple aproape tot culoarul.

La intersecție, fantoma ezită, tremură, devine aproape străvezie, o clipă lasă impresia că se va dezagrega. Pentru puțină vreme, verdele ei de ocean se transformă în roşu închis, de sânge închegat. Lui Ion i se pare că vede în interiorul ei nişte forme unduitoare.

Apoi pluteşte silențios înspre băiat. Acesta, nemişcat, o contemplă cu un fel de plăcere dulce-amară. *Îmi este simpatică, nu ştiu prea bine de ce. Poate fiindcă a ieşit din mintea mea. Nu-mi este deloc frică. Mai degrabă mă amuză, fiindcă este prea imposibilă.*

— Ce vrei? o întreabă prietenos şi ironic, de parcă s-ar adresa unui câine. – *Ce-ar fi s-o botez?* –. Cum să-ți spun? Hm? Anabela! Sigur că da! Numai aşa.

Anabela alunecă tot mai aproape. Băiatului i se pare că simte un suflu foarte slab, o adiere stârnită de aripile unei păsări nevăzute. Şi un miros de tămâie, cunoscut la înmormântarea unui prieten al lui, ortodox. Cred că este ceva subiectiv, gândeşte, ca atunci când simt parfum de crin şi-mi imaginez pe loc un mort bogat, întins pe un catafalc somptuos. Anabela n-are cum să miroasă a tămâie, ce naiba! Sau îmi evocă

moartea cuiva, *a mea?* Pe calea aceasta întortocheată exprimă, de fapt, frica mea? Mortul sunt, voi fi eu?

Fantoma a ajuns lângă el. Îi vede foarte bine nervurile ciudate ce o străbat precum nişte oase văzute la roentgen, imposibil de pipăit şi, din acest motiv, oarecum neverosimile. Întinde şovăitor mâna spre ea.

— Anabela! Şopteşte. Fii cuminte, Anabela!

Fantoma tremură, capătă iarăşi culoarea sângelui închegat. Se retrage din calea mâinii lui, curbându-se şi închipuind o concavitate. *Ca o pălărie.*

— Hai, Anabela, lasă prostiile! – Ion vorbeşte tot în şoaptă –. Că doar nu eşti vreo fată sfioasă. Eşti... proprietatea mea. Eu te-am născut, la urma urmelor. Poţi să-mi spui tată. Lasă-mă să te ating!

Ca şi cum l-ar înţelege, Anabela revine lent la forma ei de bilă enormă. Substanţa (iluzorie?) umple adâncitura ca un lichid vâscos scăpat printr-o crăpătură. Palma băiatului dispare încet, acoperită de materia – este doar o imagine? – ce seamănă atât de mult cu albuşul de ou. *Ectoplasmă?* Răcoare uşoară, dar şi ceva ce-mi aminteşte de senzaţiile ivite la intrarea în virtual. Curios! Ca şi cum Anabela mi-ar transmite un mesaj pe cale tactilă. Un mod de comunicare mai compatibil cu un orb. Niciodată nu mi s-a părut că am un simţ al pipăitului mai dezvoltat decât acum.

Nutreşte pentru fantomă o simpatie absurdă, care se tot măreşte, începând să semene cu o pasiune amoroasă. *Ce naiba, aşa ceva nu se poate!* Ba da, se poate foarte bine, din moment ce simt emoţii (second hand emotions, ca într-un hit al bunicii rock'n'roll, Tina Turner).

Ca atunci când m-am apropiat pentru prima dată de o fată reală; era urâţică, mirosea a fum, dar îmi trimitea un flux, mă făcea să gândesc acum trăiesc cu adevărat; în virtual am întâlnit „fiinţe" minunate, ieşite din subconştientul meu; cel mai tare m-a impresionat femeia la patruzeci şi cinci de ani, cu sânii

ei ciudat de fermi şi degetele cărnoase, făcute să mângâie; semăna la faţă cu o oaie, era docilitatea întruchipată, pentru ca din când în când să-ţi amintească brutal că de fapt este o persoană dominatoare, făcută să aducă suferinţă şi să ceară supunere necondiţionată; mi-a dat plăcere şi durere; probabil a atins coarda masochistă din subconştientul meu.

Anabela este reală? Sau mă aflu în virtual? Kantianul ar avea de ce să se distreze, dacă ar putea să mă privească acum. John, mi-ar spune, cu vocea lui de minoritar sexual, ai ajuns la vorba mea. Realitatea şi ficţiunea s-au amestecat pentru totdeauna în capul tău. Cum dovedeşti că tu însuţi eşti real?

Printre gândurile lui Ion încep să se strecoare nişte senzaţii parazitare. Nu este apoape deloc surprins *(nu mai sunt în stare să mă mir din tot sufletul de ceva)*. Apoi educaţia sa ştiinţifică se manifestă. Ce poate să fie asta? Este ca şi cum ar începe altcineva să gândească şi să simtă pentru mine. Parcă sunt insectă şi am ochii cu faţete. Coridorul mi se pare luminat dintr-o sută de becuri mici. Licurici? Şi de ce vibrează totul? Ce-i cu trepidaţia asta, că doar n-o fi cutremur? În mine se întâmplă, nu în afară. Apare şi un fel de clarviziune – aşa se cheamă? Parcă nici nu-mi mai găsesc cuvintele ca lumea. În schimb, văd lucruri care se petrec în locuri îndepărtate, pe alte continente, ca şi cum aş avea un... în cap. Cum se numeşte aparatul acela care îţi scoate în faţă nişte oameni de la mare distanţă? Ce se întâmplă cu mine? Este ca şi cum aş vorbi/gândi într-o limbă destul de puţin cunoscută.

Nici nu mă mai interesează să gândesc în cuvinte, de fapt. Am altceva, mai bun. Văd foarte multe lucruri, iar acum cred că ştiu şi ce se va întâmpla. Batmanii! Le văd creierele. Sunt roşii ca sângele! Aşa ceva nu se poate! Ce înseamnă nu se poate? Violenţa şi crima sunt roşii. Văd imagini ale planetei, de parcă aş privi din spaţiul extraterestru. Imagini animate? Din loc în loc, pete roşii. Acolo sunt cei mai mulţi batmani. Mai ştiu că petele se vor uni cu timpul, astfel încât tot globul va fi roşu, ca o cireaşă.

Vine repede momentul când Ion nu mai știe foarte bine cine este, ca și cum ar fi drogat sau aflat sub influența unui hipnotizator. Plutește? Se dilată și se contractă, cu senzații de neconceput pentru un om? Este o bacterie ajunsă pe neașteptate la dimensiuni uriașe? Nu mai gândește ca un om. Are senzații, încearcă dorințe neclare, ca niște impulsuri spre ținte cețoase. Simte că are niște scopuri, dar nu logice, ci ținând de nu se știe ce necesități ale speciei sale.

Corpul lui se mai află pe scaun, cu o mână dispărută în interiorul fantomei, dar nu mai are conștiință de sine, nu mai este un om. Când fantoma se retrage încet, strângându-se în sine și micsorându-se, în timp ce pe suprafața ei curg mici râuri de culoare roșie, de parcă ar fi un balon care se dezumflă și se zbârcește, Ion rămâne nemișcat, cu ochii închiși, ca mort.

După ce Anabela a dispărut în direcția de unde a venit, prelingându-se silențios pe culoarul murdar, pe deasupra linoleumului transformat în zdrențe, băiatul își deschide ochii și suspină. Își pipăie fața, apoi pieptul. Am fost dus cu totul, șoptește în reportofon. Am fost un animal.

M-am contopit cu fantoma, cu Anabela, numai așa ceva poate să fi fost. Simbioză. Foarte interesante senzații. Pentru prima oară în viața mea am scăpat de povara inteligenței și a logicii. Nu m-a mai interesat nimic, niciun mecanism logic. Am trăit pur și simplu și am simțit că am puteri deosebite.

Se întâmplă așa cum am presupus. Acum a fost un fel de test, ca și cum forța care ne folosește a experimentat, pentru a vedea cum mă comport în condiții de pierdere a personalității. Etapa următoare va fi dizolvarea generală. Sau a fost doar o halucinație? Construiesc un scenariu și încep să cred că este real?

Se ridică încet. *Nu cumva să mă sparg! Ha, ha!* Pornește înspre încăperea unde ceilalți dorm liniștiți (o știe). Printr-o o fereastră lipsită de geamuri, vede o geană de lumină și-n minte îi revine o vorbă spusă de un bătrân, când el era numai un țânc. Alba, uite alba! O repetă de câteva ori cu glas scăzut, apoi

cu voce tot mai tare, ca pentru a întări efectul unui descântec. Se uită apoi îndelung afară, gândindu-se că a plecat de lângă coechipierii lui nu mult după miezul nopţii. *Timpul a trecut anormal de repede!* Aşteaptă ca ziua să se înstăpânească tot mai deplin. Reveria lui durează iarăşi mult prea mult. Când pleacă de lângă fereastră este ora opt.

Colegii de echipă îl privesc lung:

— *Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? De ce vii atât de târziu?*

— *Nu. Am avut o întâlnire cu Anabela. Atât.*

— *Vorbeşte!*

— Foarte bine, zice Ion, întinzându-se pe pat cu mişcări precaute, mi s-a întâmplat ceva. Am trăit o contopire.

— Cu fantoma? întreabă Hilde, deloc ironică de această dată.

— Da.

— Asta este ceva interesant, spune Brown.

Brad vrea să întrebe ceva, folosindu-şi frumoasa lui vocea lui de june prim, nu prea groasă, dar suficient de plăcut bărbătească pentru a le stârni, de fiecare dată când se face auzită, o dorinţă nedesluşită celor trei femei prezente. N-apucă decât să spună „De ce..." şi toţi simt o smucitură însoţită de o greaţă uşoară. De parcă gravitaţia s-ar fi micşorat brusc. Apoi, privirile tuturor se tulbură. Se văd cum se prind de mâini. Formează astfel un cerc viu şi încep să se legene încet, cu ochii închişi. În virtualul născut de minţile lor, fiindcă în realitatea-realitate rămân întinşi pe paturi.

Încăperea cu pereţi murdari, aproape negri, din Casa Presei, unde se află, paturile sordide, făcute din plastic incoruptibil, saltelele putrede, acoperite de folii eterne, ferestrele sparte, frumoasa zi de vară tocmai ridicată din negurile nopţii, hămăiturile răguşite venite în rafale de afară – nimic din toate acestea nu mai există pentru ei.

Intră într-un ţinut ceţos şi umed, unde ochii nu le mai sunt de trebuinţă, fiindcă se ghidează cu un alt simţ, necunoscut până atunci. Pipăitul? Nu.

Ceaţa călduţă le pătrunde în nări şi-i îmbătă ca un drog, făcându-i să vadă explozii colorate, mari jerbe căzătoare, tăcute jocuri de artificii. Pentru o vreme, se pierd într-un neant autistic, nemaiştiind, fiecare în parte, că este un ins anumit, cu amintiri, corp format din carne, oase, nervi, sânge, dorinţe, ambiţii şi alte asemenea lucruri lumeşti. Ultimul lor gând conştient este *am ajuns pe lumea cealaltă, am murit, suntem pure vibraţii.* În timp real, rămân în intermundiu doar vreo cinci minute.

Se întorc, toţi dintr-o dată, obosiţi şi asudaţi, de parcă ar fi visat urât. Se mişcă lenevos, de parcă ar trebui să se ridice din paturi, dar nu se-ndură.

După o vreme, Ion se apropie de o fereastră, priveşte afară şi se pregăteşte să vorbească în reportofon, fără să se sinchisească de ceilalţi. În ultima clipă se răzgândeşte şi se întoarce cu faţa, ca toţi să-l poată auzi:

— Cred că nu va mai exista cale de întoarcere pentru noi, pentru mine. Mai bine zis, simt că aşa va fi. Este deci o formă sofisticată de sacrificiu. Poate că îi vom învinge pe batmani, dar vom plăti cu vieţile. Aşa se va va întâmpla.

— *De ce crezi una ca asta?*

— Vom intra prea adânc în forma aceasta de existenţă. Nu vom mai reuşi să ne întoarcem. Acum a fost doar o repetiţie, la fel cum am păţit eu cu fantoma. Nu va mai fi aşa.

— *Nu poţi să fii sigur. Mai ales tu, care eşti un spirit ştinţific. Nu te lăsa pradă presimţirilor!*

— Nu sunt presimţiri, ci un raţionament. Efortul de a pătrunde şi de a rămâne în starea aceea larvară ne va costa prea multă energie. Nu vom mai fi în stare să revenim. Sau vom înnebuni, ceea ce ar însemna acelaşi lucru.

Ziua de joi trece pentru ei ca o trăire în virtual. Întinşi pe paturi, fără să doarmă, dar şi fără să fie perfect lucizi, aşteaptă o revelaţie care întârzie să se producă. Nu mai ştiu unde se află şi, de la o vreme, nici cine sunt. Relaţia lor cu lumea este mediată de fantasme. Acestea apar printre paturi, vise materi-

alizate, pururi tăcute, capabile de acţiuni surprinzătoare, absurde de cele mai multe ori.

Spaţiul şi aşa mare al încăperii cu pereţi înnegriţi de murdărie şi paturi de plastic incolor se dilată, transformându-se într-un ţinut fără margini, luminat din toate părţile şi de nicăieri. O lumină lăptoasă, dătătoare de calm, îndemnând la visări fără de sfârşit, îi acoperă ca o spumă.

Apoi trăiesc decorporalizări, întrerupându-şi contopirea, redevenind fiecare el însuşi. Cam la vremea prânzului, cei trei adolescenţi, Hilde, Jack şi Ion, se desprind din propriile lor corpuri inerte şi zboară fulgerător peste oraşul răpus de arşiţă, înspre fief-ul lui Batman. Ajunşi acolo, văd o mulţime de corturi, în preajma cărora mişună femei foarte vioaie şi certăreţe, imune la căldură. Suspendaţi la vreo zece metri înălţime, nevăzuţi, fără să se mire de starea lor, atinşi de seninătatea inertă a unor trăitori în lumea de dincolo, urmăresc conflicte ivite din senin şi încheiate urât.

O femeie la patruzeci de ani, resemnată şi blândă, cu mişcări lente, genul mamă bună cu mulţi copii, se metamorfozează într-o fiinţă rea şi arţăgoasă. Începe să strige asurzitor la suratele din preajma ei şi să le ceară să-şi mute corturile. Imediat, jigodiile dracului! Acum!

Asta este naşterea unui batman-femeie. Gândul se formează simultan în minţile celor trei, întinşi în paturile sordide din Casa Presei. Nu se ştie cum, ceilalţi patru află imediat ce se întâmplă. *Femeile sunt mai periculoase decât bărbaţii. Sau poate nu?*

Repede sunt toţi şapte deasupra fostului Parc Obor, urmărind-o pe femeia înfuriată (*antifeministă!*) cum ucide, râzând asurzitor cu o voce spartă de băutoare şi fumătoare înrăită, fără să mai aştepte ca femeile să-i execute ordinul şi să-şi mute corturile. Morţi banale, cele mai multe. Stopuri cardiace, accidente vasculare cerebrale. Dar şi câteva scene atroce, cum ar fi moartea în zvârcoliri a unei bătrâne, atinsă de colici foarte dureroşi (*ocluzie intestinală?*).

Sau moartea unei persoane distinse, între două vârste, bine trăită, cu o frumoasă faţă smolită, discret arogantă, de femeie obişnuită să i se satisfacă pe loc toate dorinţele. *Doamnă din înalta societate a Rominiei?* Aceasta este cuprinsă de dorinţa sinuciderii. Începe să privească în jurul ei, rătăcită, frământându-şi mâinile îngrijite. Buzele ei de femeie frumoasă şi dispreţuitoare se strâmbă, îşi pierd forma perfectă, închipuind două animale (*lipitori?*) înnebunite de spaimă şi revoltă nebunească. Începe să alerge anormal de repede, cu mişcări de desen animat, înspre rămăşiţa unui arbore de plastic ciopârţit cândva cu toporul *(doar din plăcerea de a distruge, că doar n-au pus plasticul pe foc)*, ridicându-şi fusta elegantă foarte sus şi repetând astfel o mişcare familiară înaintaşelor ei, care nu locuiau în apartamente elegante, antiseismice, păzite zi şi noapte de oameni înarmaţi.

Plonjeajă ca într-o piscină şi se izbeşte cu capul de bordura de beton care înconjoară în mod absurd copacul, de parcă acesta ar fi avut vreodată nevoie de protecţie. Ţeasta îi pocneşte cu un zgomot de pepene scăpat din mâini pe ciment, creierii, amestec de cenuşiu şi roşu, i se împrăştie pe coaja copacului, înnegrită de urina acidă a mii de câini.

Cei şapte văd cum un grup de bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu se uită fără să râdă, cu feţele strâmbate de teamă, cum se ucid femeile între ele.

Apoi pătrund în hală şi-l zăresc pe însuşi Batman Întâi. O observă şi pe Renata, transformată în împărăteasă sau ceva asemănător, aşezată la dreapta acestuia într-un jilţ elegant, tapiţat cu o ţesătură grea, de culoare portocalie cu dungi mov.

Privind de undeva din faţa şi de deasupra lui Batman, discută între ei, fără să se mire vreo clipă de starea lor ciudată.

Ion: *Batman ar trebui să-şi dea seama că ne aflăm aici.*

Brown: *De ce?*

Hilde: *Are dreptate. Şi ei sunt ca noi, numai că nu şi-au încă seama de asta.*

Jack: *De unde știi?*

Hilde: *Și tu știi asta, dar ai un blocaj. Va dispărea repede. Chiar acum.*

Jack: *Da. Ai dreptate. Așa este.*

Brown: *Întrebarea este dacă pot să comunice telepatic doar între ei sau și cu noi.*

Ion: *Adică dacă au aceeași lungime de undă cu noi?*

În mințile celor șapte care dormitează în paturile din Casa Presei, fiind în același timp în „sala tronului" din Obor Market, pătrunde o voce vulgară, groasă, aspră, vorbind într-o engleză împestrițată cu vorbe românești și țigănești, ce le zgârie timpanele ca o rașpă:

Bă, să vă fut eu pe voi de bulangii! Ce pizda mamelor voastre căutați aici? Fute-m-aș în norocul vostru! Ce, credeți că nu vă putem face nimic? Labagiilor! Ia să vă arate tăticul vostru ce putem noi ăștia de aici!

Este Gore, unul dintre batmani, cel care cu vreo două ceasuri înainte l-a înfruntat pe Batman, când acesta era descumpănit și într-un fel rănit de transformarea Renatei. Se uită în sus, ca și cum i-ar fi văzut.

Jack: *Este imposibil să ne vizualizeze.*

Brown: *Nimic nu este imposibil.*

În Casa Presei, trupurile celor șapte tresar la unison, ca și cum unul și același vis urât le-ar fi pătruns în minți.

Jane: *Ne atacă! Să facem ceva!*

Ion: *Contopiți-vă!*

Vocea supradotatului din Bukry le pătrunde dureros în minți.

După ce totul se încheie și ei reintră în propriile lor trupuri, nimeni nu știe foarte bine ce s-a întâmplat, cum au reușit să-și piardă pentru câteva secunde identitățile și să-l facă pe batman să tresară, ca electrocutat și apoi să se clatine. Futu-vă-n cur! a horcăit acesta. Vreți să mă rezolvați?

21. Info Center
Joi, 1 august – luni, 5 august 2058

Baxt a căpătat viciul informării. Înainte de apariţia batmanilor, n-a fost o persoană prea curioasă. Dă-i în pizda mă-sii! Ce treabă am eu? Să se omoare între ei! Cu excepţia celor legate într-un fel sau altul de Rominia, ştirile zilei l-au lăsat rece până acum.

Selectând informaţiile legate de Rominia, ministrul Darado a avut întotdeauna grijă să elimine *bârfele husănilor înşurubaţi nu mai ştiu pe unde, ale „exilaţilor"*. Asta fiindcă de câte ori a văzut aşa ceva, Baxt a avut crize de furie.

Împăratul a aflat doar de curând că emisiunile de ştiri şi reportaje ajunse sub ochii lui sunt decalate în timp şi cenzurate. Noutatea nu l-a supărat prea tare, fiindcă în ultima vreme a (de)căzut într-o filozofie a resemnării şi a devenit aproape înţelept. Aceasta este una dintre explicaţiile faptului că nu suferă de curiozitatea bolnăvicioasă a celor care se hrănesc din nenorocirile altora. Este ceva legitim, mă Nicule! Adică îndreptăţit. Pricepi? Se întâmplă lucruri cumplite, mă!

Baxt vede cum jurnalişti conştiincioşi prezintă fapte cumplite, fără să le comenteze în vreun fel. Asta fiindcă meseria le cere să fie obiectivi, mă Nicule, dar şi pentru că mor atât de mulţi oameni înainte de vreme, încât crimele au devenit ceva normal. Cei rămaşi în viaţă sunt anesteziaţi, de parcă ar fi în aer un gaz tranchilizant. Adică de-ăla care te blegeşte în ultimul hal, mă. Sau am fi în Evul Mediu şi-ar da ciuma peste noi. O viaţă sau mai multe nu mai fac nici doi bani.

Ce pizda mă-sii, mormăie Baxt, sub privirile lăcrimoase, de câine cu ochi negri, ale aghiotantului Nicu, chestia asta cu echipa e o copilărie. Trebuia să n-o las pe Cerasela să se ducă. Cum dracu' să reuşească ei atunci când străinezii, cu creierele lor grozave cu tot, nu sunt în stare de nimic?

— Hm? Ce spui, Nicule?

Ca de obicei, aghiotantul tace şi se încruntă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de nişte atentatori, pregătiţi zi şi noapte să-i facă felul împăratului.

— Acuma, continuă Baxt, de parcă i-ar răspunde celuilalt, ar mai fi o chestie. Eu ştiu, Cerasele are nas. Presimte, cum să-ţi zic. Dacă s-a băgat ea, înseamnă că ar putea fi ceva. – Şopteşte pentru sine, întorcându-se cu spatele la aghiotant –. Taci ca un peşte, futu-te-n cur să te fut!

Se odihnesc, după ce s-au uitat în neştire la ce se întâmplă în lume. După miezul nopţii, când ziua de miercuri s-a transformat pe furiş în cea de joi, Baxt s-a simţit istovit. De parcă aş fi tras la plug, mă.

Poate că oboseala împăratului nu vine atât de la bătrâneţe, ci i-a fost turnată în sânge şi în creier de grozăviile văzute. Nu trece multă vreme şi dispare, iar suveranul reîncepe să privească.

Jurnaliştii sunt într-adevăr nepărtinitori, dar meseria îi face să aleagă cele mai cumplite ucideri şi să le prezinte cât mai spectaculos, de parc-ar fi regizori ai unor filme de groază. Astfel apar în salonul din Micul Palat scârboşenii în stare să-i ridice părul în cap şi unui ucigaş de meserie. Tehnica perfectă *(Ai dracului străinezii ăştia!)* îi permite împăratului să ajungă cu gândul şi cu privirea unde doreşte.

Cei doi văd o maternitate din China, nemaipomenit de curată şi de dichisită, unde noii născuţi mor pe capete, sufocaţi. Mai întâi, feţele lor mici se învineţesc, iar apoi se înnegresc. Mamele pruncilor ucişi nu păţesc nimic, dar chinul de pe feţele lor este greu de privit. Cine este mutantul? se întreabă comentatorul, folosind termenul care l-a înclocuit pe cel de batman. Omul modest, aflat în parcul de lângă maternitate, pe o bancă? Cel cu faţa înflăcărată de un zâmbet drăcesc (adus cu mare meserie în prim plan)? Sau bătrânul cu barbă albă, lungă şi subţire, părând însăşi întruchiparea înţelepciunii? Sau poate adolescentul cu ochelari, având înfăţişarea unui matematician supradotat?

Văd un mare oraş din State – nu mai contează care dintre ele –, unde vehiculele aeriene se prăbuşesc precum nişte cărăbuşi multicolori. Piloţii lor mor subit. Unii nici nu mai au timp să anunţe că pierd controlul. Pasagerii nu sunt atinşi de virusul psihic, dar nu rezistă la impactul oribil cu betoanele oraşului. Circulaţia urbană este întreruptă, se declară stare de urgenţă, dar primii sunt ucişi chiar cei din echipele de salvare. Îi izbesc maladii necunoscute şi galopante.

Văd cum militarii dintr-o bază de rachete (secretă?) sunt loviţi de o epidemie de natură necunoscută şi cad ca muştele, incapabili să-şi anunţe superiorii de ceea ce se petrece. Leşinurile lor fără întoarcere sunt înregistrate de aparate şi ajung în reţeaua de informare mondială. Meseriaşii au grijă să selecţioneze cele mai atroce secvenţe.

Nu există un precedent, dar ONU – aşa simbolică precum a ajuns – propune declararea stării de urgenţă în toate ţările. Ar ajuta la ceva o asemenea măsură? Nimeni nu ştie. Lideri de opinie afirmă patetic, cu voci înalte, că omenirea are nevoie de solidaritate mai mult decât oricând. Nimeni nu-i contrazice, dar cum anume s-ar uni oamenii împotriva mutanţilor? Din moment ce fiecare bărbat poate deveni asasin în orice moment?

Începe să iasă la iveală o anumită ironie a destinului. Vreo trei dintre personalităţile cu mare credit moral ale epocii se transformă în batmani, ALEGÂND cele mai nepotrivite situaţii. E ca şi cum o forţă superioară şi inaccesibilă înţelegerii omeneşti şi-ar bate joc de pământeni şi de idealurile lor.

Un bătrân prim ministru demn de toată stima, cu o viaţă fără pată, neîmbogăţit, bunic decorativ şi aşa mai departe, se metamorfozează în timpul unei manifestaţii împotriva mutanţilor. Devine o fiară nemiloasă şi începe să-i ucidă pe cei din faţa sa, fără să aleagă, de parcă ar avea o mitralieră în ochii lui albaştri, până atunci emblemă a devotamentului şi a corectitudinii.

Nu se știe de ce cad oamenii, ce suferință îi lovește. Se vede cum fața bătrânului demnitar se schimonosește și devine animalică, ca într-un film stupid cu vampiri. Panică, țipete disperate de femei, dar nu pentru multă vreme. Repede, cei rămași în viață se calmează și privesc placid înspre tribună. Nici unuia nu-i trece prin minte s-o ia la fugă.

— Uite, mă! spune răgușit Baxt. Ca și cum ar fi niște miei împăcați cu gândul că vor fi tăiați și mâncați. Oare unii sunt născuți pentru a pierde partida? Că așa am auzit. Unii sunt ierbivore, alții, carnivore. Te pomenești că batmanii sunt carnivorele.

În fața lor, în aerul cald al salonului, o scenă preluată din Africa. Locuitorii unui oraș mare sunt atacați de niște forțe invizibile (extratereștrii au venit să se alieze cu batmanii?) și uciși fără milă. Imaginile arată bătrâni, copii împietriți de frică, dar și bărbați puternici, gata să lupte împotriva dușmanului invizibil. Zvârcoliri pe asfaltul murdar, mici gheizere de sânge țâșnind aiurea, ca și cum tensiunea arterială a victimelor ar fi crescut atât de mult, încât este în stare să rupă vasele sangvine și să-și caute libertatea în aerul înăbușitor, ce poartă duhori rămase necunoscute pentru privitorii din Bukry.

Împăratul simte milă, ar dori să-i ajute pe oamenii aceia necunoscuți. Și-a uitat cu totul visele de mărire, ieșite la iveală din subconștientul lui în Xoxavipe Virclub, sub privirile de vrăjitoare ale Mirelei și ale oamenilor ei. Este un țigan sufletist, așa cum au fost strămoșii lui, care plângeau cu sinceritate pe cadavrele victimelor lor, străpunse cu săbii ninja, apoi sărutate și udate cu lacrimi.

Asta înseamnă să fii sufletist, așa cum au devenit și românii în urma coabitării lor cu țiganii sau, cine știe, din voia unui destin batjocoritor. Să te emoționezi repede și superficial. Să te superi din te miri ce și să-ți aprinzi copilul, după ce l-ai stropit cu motorină. Apoi să-l vizitezi la spital și să plângi cu toată sinceritatea, ținându-l de mâna bandajată. Iar el, copilul cu ar-

suri de gradul doi şi trei, să se emoţioneze şi să-şi dea seama că tu îl iubeşti foarte tare.

Ceva în acest gen trăieşte Baxt, când pe faţa lui mare încep să se prelingă lacrimi, iar aghiotantul Nicu face un pas spre el şi se apleacă uşor, cât îngăduie eticheta, foarte îngrijorat. *Nu l-am mai văzut niciodată plângând.*

Suveranul nu ştie cât plânge pentru oamenii necunoscuţi şi cât pentru el însuşi. Poate îi trece prin minte că dezastrul din ţara lui şi din lume este apocalipsa, atât de des anunţată în ultimele zeci de ani, încât a devenit ceva plicticos, precum spusele unui profet ramolit, atins de Alzheimer şi ascultat din inerţie.

De multă vreme a trecut de miezul nopţii. Întâmplările urâte şi îngrozitoare continuă să se nască din neant în faţa împăratului. Baxt vede crime cât un amator de filme horor într-o întreagă viaţă. Simte că nu mai poate, că va exploda, precum sărmanii locuitori ai oraşului african. Ar dori să renunţe, dar o forţă ciudată îl ţine ţintuit pe fotoliul său ponosit, de care nu mai vrea să se despartă.

Vine şi clipa când îngrămădirea de omoruri murdare, pe cât de laşe, pe atât de fără rost, începe să i se pară ceva de domeniul închipuirii, un film făcut pentru oameni uzaţi şi neputincioşi.

— Nu mai pot să mă supăr, mă, Nicule, îi spune aghiotantului. Au fost prea multe. Acum încep să mă gândesc doar la mine şi la ai mei. Asta este ceva rău? Hm? Ce spui?

Nicu, ca de obicei, nu zice nimic. Se mulţumeşte să se încrunte şi să stea ţeapăn, ca un manechin îmbrăcat în uniformă militară.

Băieţii lui Radu Darado au ales şi spusele unui psiholog bătrân, având o înfăţişare de mumie trezită la viaţă prin ritualuri magice. Solidaritatea umană şi principiile morale se estompează tot mai mult. Oamenii nu prea mai sunt în stare să gândească la fel ca atunci când majoritatea zdrobitoare a deceselor puteau fi explicate în mod raţional. Ca într-un război

prelungit, moartea unui om sau a unui grup de oameni nu mai înseamnă aproape nimic.

Sunt şi alt fel de comentarii. Oameni de diferite profesii se gândesc la soluţii. Cum batmanii (mutanţii) sunt ca nişte viruşi, inconştienţi de ceea ce fac, planurile de luptă împotriva lor pot fi făcute publice. Este un timp al soluţiilor bizare, magia nefiind ultima dintre acestea. Numeroşi vrăjitori şi paranormali răsar din anonimat, pentru a cunoaşte o clipă de celebritate. Sunt încercate toate remediile, dar fără rezultate. Cea mai cutremurătoare experienţă este cea a sacrificiului colectiv al unui grup de tineri fanatizaţi, conduşi de un predicator indonezian. O sinucidere deosebită, de mare curaj. Băieţii şi fetele, nici unul trecut de douăzeci, se aruncă într-o prăpastie. Cei mai mulţi reuşesc să rămână tăcuţi, dar câţiva zbiară animalic. Ţipetele sunt tot mai slabe, pe măsură ce trupurile se îndepărtează.

Hipnotizaţi, Baxt şi Nicu privesc toate acestea.

Vineri, vestea despre apariţia primelor femei-batman este aflată în toată lumea. Reportajul lui Rogers, cuprinzând imagini până mai ieri terifiante, dar devenite ceva obişnuit, ajunge şi sub ochii încercănaţi-pungiţi ai lui Baxt al II-lea.

Cu vreo trei ore mai devreme, împăratul a ascultat ciudatul discurs al Renatei Santoy. Pe vremuri, adică până acum vreo două luni, ar fi fost înclinat să-i dea dreptate şi s-o înjure admirativ, aşa cum obişnuieşte să facă atunci când întâlneşte o femeie inteligentă. Acum, când batmanii s-au înmulţit atât de mult, încât ameninţă să-i transforme pe oamenii rămaşi în viaţă într-o masă de fiinţe nu numai neputincioase, dar şi umilite până peste toate marginile umilirii, împăratul este mai deschis faţă de ideile democraţiei decât înainte. *Femeia asta este dilie. Nici nu pricep ce vrea, până la coadă. Cum să faci dictatură, dacă nu mai ai oameni pe care să-i conduci aşa cum vrei tu?*

Asistat de un Nicu mohorât (i-a murit toată familia, din senin, în apartamentul elegant şi inexpugnabil din Piaţa Concordiei), împăratul se uită uluit la isprăvile Renatei şi gândeşte te pomeneşti că Cerasela ajunge să se lupte cu nebuna asta.

Un fel turnir imperial, fir-aş al naibii! Asta fiindcă Renata a fost făcută de Batman părtaşă la putere. Dacă Batman este al doilea împărat al Rominiei, femeia aia este împărăteasa numărul doi. Lucrurile se leagă, cugetă Baxt, scărpinându-şi chelia de abanos. Ăsta, Batman, are mult mai multă putere decât mine, la drept vorbind. Faţă de el nu sunt decât un caraghios bătrân. Dacă i s-ar scula lui, ar putea veni aici la mine să-mi ceară însemnele puterii, să mă pună să abdic. Orice ar putea să facă. Numai că dispreţuieşte chestiile asta, parcă văd că aşa este. Vrea puterea pură, nu şi marafeturile aduse de aceasta. Renata este punctul iniţial al unui proces ce va cuprinde întreaga planetă. Este o Mamă. Da, chiar aşa, mormăie Baxt.

— Asta este mai importantă decât Batman, nu, Nicule?

Aghiotantul tace.

— De ce? Mă întrebi de ce? Fiindcă o femeie este întotdeauna mai tare... Nu ştiu cum să-ţi spun. – Baxt devine un bătrân amator de speculaţii intelectuale –. Cred că loveşte mai puternic imaginaţia omului. Hm? Ce spui?

Nicu n-are nimic de declarat.

În faţa lor se materializează din nou scena uciderii lui Santoy. Realismul imaginii este desăvârşit. Cu gândul la nenorocirile lui, Nicu are o tresărire şi face un pas înapoi atunci când începe să ţâşnească sângele.

— Cum dracu' este posibil aşa ceva? şopteşte împăratul. Un om atât de bogat! Să moară ca un câine! Cine l-a pus să vină aici?

— Putea să moară şi acolo, spune Nicu, răguşit de atâta tăcere. Nu era o problemă.

Baxt tresare, apoi zâmbeşte hâtru. Deschide gura să spună o glumă, dar renunţă în ultima clipă, amintindu-şi de nenorocirea aghiotantului.

— Aşea ie, Nicule, spune el, revenind la vorbirea nepieptănată.

Oricât de interesantă ar fi o noutate, jurnalistica are legile ei de fier. De fascinanta Renata, împărăteasa de la Dunăre şi

Carpați, văduva unui american foarte cunoscut, nu se poate vorbi prea mult. Execuția atroce a soțului ei, miliardarul american Paul Santoy, este ceva palpitant, nici vorbă, dar mor mulți alți oameni importanți sau obișnuiți din toate părțile planetei. Politicieni, militari, medici celebri, artiști cunoscuți, dar și anonimi de toate felurile și vârstele. Nici-o categorie socială nu este iertată. Pământul a devenit scena unui film horror.

Se răresc și profesioniștii din industria informațiilor. Reportajele de holoviziune sunt treptat înlocuite de filmele strict documentare realizate de roboți. Există și destule cazuri când un prezentator moare în timpul propriei sale emisiuni.

Lucrurile nu se desfășoară nici pe departe ca într-un film comercial, unde niște super-profesioniști găsesc o soluție inge nioasă, o chichiță scăpată din vedere până atunci și reușesc să învingă forțele răului. Vociferările dramatice ale jurnaliștilor – iată tot ce poate fi opus mutanților.

O modă de ultimă oră este căutarea unor localități izolate, unde s-ar putea ca virusul să nu fi pătruns încă. Despre ea, un profesor american atins de Parkinson afirmă că este iresponsabilă și-i răpește umanității una dintre ultimele sale șanse.

— Este logic să considerăm, spune bătrânul, bâțâindu-se, că mutanții pot ucide numai oameni despre care au cunoștință că există. Nu poți să acționezi, în principiu, decât asupra cuiva cunoscut sau măcar văzut. Într-un fel sau altul, imaginea trebuie să pătrundă în creier. Văzând imagini ale unor oameni din comunități izolate, mutanții pot acționa și împotriva lor. Scapă doar cei nevăzuți vreodată. Dacă n-ar fi existat holoviziune, e de presupus că molima s-ar fi întins mult mai încet.

— Cred că are dreptate, îi spune împăratul lui Nicu. Dar ăștia nu pot să renunțe. E pâinea lor. Și încă una destul de dulce.

Aghiotantul nu spune niciun cuvânt.

Urmează reportaje, comentarii și declarații despre mutante, femeile-batman. Se pare că acestea acționează altfel. Stilul lor deosebit se explică printr-o răutate mai mare, aud Baxt și Nicu.

— Dă-o-n pizda mă-sii de treabă, se supără împăratul, uitând ce-a spus mai înainte. De unde au mai scos-o şi pe-asta? Ăla care ciripeşte acolo trebuie că este vreun impotent nenorocit. Unul dintr-ăia care urăsc femeile.

Dar când află despre nişte isprăvi urâte ale femeilor contaminate, este dispus să-şi schimbe părerea.

Batmanii au comis destule crime cu cruzime, dar de cele mai multe ori, statistic judecând, s-au mulţumit cu morţi subite de felul celor întâlnite adesea şi înainte. Victimele lor au murit destul de repede, fără să sufere prea mult. Femeile-batman, în schimb, şi-au făcut un obicei să-şi lichideze suratele în moduri de-a dreptul bestiale, ca şi cum ar avea de îndeplinit o răzbunare cumplită.

(Baxt îşi vede teoria confirmată. Vezi, Nicule? Este aşa cum am spus eu. Femeile sunt mai imaginative de felul lor, mai sufletiste. Ele iubesc mai adânc decât bărbaţii, iar orgasmele lor sunt mai profunde. Aşa spun testele, Nicule. Deci şi ura lor este mai puternică.)

Apariţia batmaniţelor s-a produs ca şi cum o instanţă supraumană ar fi observat că oamenii se blazează, că uciderile sunt atât de multe, încât nu mai impresionează. A lansat atunci pe piaţă femeile-batman, programându-le să-i înviorege pe oameni, să le producă frisoane de frică proaspete, să le revigoreze teama de moarte.

Urmărind isprăvile mutantelor, lumea a început să-şi amintească de torturile practicate de-a lungul timpului. „Cartea supliciilor" a devenit de actualitate. Torturile chinezeşti descrise în ea se regăsesc în execuţiile comandate telepatic de fiicele, nepoatele şi strănepoatele Renatei Santoy, cea mai cunoscută femeie din lume. Uciderea lui Paul Santoy s-a dovedit a fi emblematică. Urmaşele Renatei se străduiesc şi de cele mai multe ori reuşesc să imagineze crime dintre cele mai dezgustătoare.

Într-un oraş din Japonia moare prima femeie în intestinele căreia au intrat şoareci – fictivi, dar nespus de eficienţi. Cum?

Printr-o ţeavă care dilată rectul, imboldiţi de un fier înroşit. Şoarecii şi ţeava sunt invizibili pentru privitorii obişnuiţi. Prin mijloace enigmatice, acest fel de a ucide se răspândeşte repede şi apare în locuri foarte îndepărtate geografic între ele.

Victimele sunt torturate. De unde ştiu acele femei simple, cu ochii înflăcăraţi de furie, cum erau chinuiţi prizonierii în Evul Mediu? Ştiu, pur şi simplu. Sau reinventează totul, servite de ură şi poftă nemăsurată de a ucide?

Răspunsurile la asemenea întrebări nu interesează pe nimeni, de fapt. Destul de repede, oamenii se instalează în noua situaţie. Femeile, ţinta atacurilor bestiale, dezvoltă o resemnare ciudată. Îşi amintesc, cu memoria speciei, arta de a îndura, foarte necesară cu multe generaţii în urmă, în timpurile biblice sau ale năvălirilor barbare, de pildă, când învingătorii ucideau fără milă femeile şi copii.

Frisonul produs de apariţia femeilor-batman slăbeşte destul de repede. Ce dacă omoară în chinuri groaznice? Moartea e moarte, la urma urmelor. Fiecare dintre noi suntem datori cu una.

Primejdia este blazarea, spun unii, încercând să raţioneze, deşi cam nimic nu este rezonabil în ceea ce se întâmplă pe planetă. Trebuie să ne păstrăm luciditatea şi forţa de a rezista. Să găsim soluţii de salvare. Uşor de spus, cam imposibil de făcut. Asta fiindcă este vorba despre un fenomen natural. Nu există precedente. Psihologii şi neurologii sunt neputincioşi. N-au învăţat despre aşa ceva, în băncile lor de date nu se găseşte nimic asemănător.

— Vezi, Nicule, spune Baxt, devenit meditativ şi înţelept, felul nostru de a trăi este cel mai bun, într-o situaţie ca asta. Străinezii se dau de ceasul morţii, fiindcă nu sunt obişnuiţi să sufere. Ei au crezut întotdeauna că li se cuvine tot. Că doar ai văzut şi tu ce spun femeile când le moare bărbatul din senin, încă prea tânăr pentru a fi bogat. Nu?

Nicu nu spune nimic, mulţumindu-se să-l fixeze pe împărat cu ochii lui negri, sclipind de devotament, dar şi de durerea unui câine credincios care nu pricepe pentru ce a fost lovit.

— Asta o vezi în filmele americane, continuă Baxt. Ăştia nu înghit suferinţa. Ba da, dacă este a altora. Atât. Când li se întâmplă lor, îşi ies din minţi, se supără foarte tare. Ceva de speriat. Aşa era şi când am fost eu acolo, la ei. Cred că ştii şi tu, că doar ai stat vreo patru ani, dacă ţin eu bine minte. Ce spui?

Tăcere.

— Pe când la noi, spune împăratul trist, oamenii nu se gândesc atât la ei. Şi ştiu să sufere, mă. Asta este. Nu cred că durerea este numai pentru alţii. Aici este şpilul. Şi husănii sunt aşa. Nu ştiu cine de la cine s-a molipsit. Asta se cheamă fatalism oriental. Aşa spun străinezii din Occident. – Se ridică greoi şi începe să se plimbe, fără să se mai uite la imaginile terifiante transmise din Rusia. Începe să gâfâie. Se opreşte –. Aşa că lucrurile o să se întâmple cum spun eu. O să vezi.

Faţa lui Nicu se strâmbă. Venele gâtului se îngroaşă, iar buzele i se deschid de câteva ori, ca ale unui peşte scos pe uscat. Baxt îl priveşte cu mila şi dragostea unui tată căruia i-a fost dat să aibă un copil cam sărăcuţ cu duhul.

— Ce-i mă, Nicule? Vrei să spui ceva? Hm? Zi, mă!

— Cum se vor întâmpla lucrurile, Majestate? reuşeşte aghiotantul să articuleze.

Baxt îl priveşte pieziş.

— Păi, îi spune, căutându-şi vorbele, uite cum. Batmanii se vor distruge pe ei înşişi, ca nişte scorpioni puşi în acelaşi coş. Pricepi? Ei nu sunt în stare să conducă, să guverneze. Vor ajunge destul de repede să sară unul la altul, ca dulăii, când se bat pentru o căţea.

Baxt aude cu jumătate de ureche ce spune comentatorul. O explozie nucleară simulată! Asta chiar că este greu de înghiţit. Şi totuşi, s-ar părea că lucrurile taman aşa s-au întâmplat.

Oamenii au învăţat să nu se mai prea mire încă de pe la sfârşitul secolului trecut, când totul a început să fie posibil, iar libertăţile individului au explodat ca un joc de artificii (libertatea este o absurditate, ar spune Renata Santoy, teoreticiana dictaturii; şi practicanta ei, dacă ne gândim la modul capricios în care-şi arată puterea). Batmanii/mutanţii i-au ajutat – sau mai degrabă i-au silit – să ducă la perfecţiune arta de a fi blazaţi. Acum, când văd cu ochii lor cum se moare în urma unei explozii nucleare – de mărime medie, spun specialiştii –, îşi reamintesc cum este să te miri de ceva fără nici-o reţinere.

Baxt şi Nicu văd cum trecătorii dintr-un oraş de mărime medie din Peru, Tacna numit, sunt volatilizaţi de o căldură uriaşă. De unde venită? Mister. Unii oameni de lângă victime nu păţesc nimic. Ceva în genul autoincinerării spontane? Probabil.

— Se pare că în corpurile victimelor se dezvoltă brusc o mare temperatură, inimaginabilă şi de neexplicat pentru ştiinţa actuală, spune comentatorul.

Alţi peruani dobândesc, de la o clipă la alta, boala de radiaţii. Le cade părul şi unghiile, iar pe piele le apar ulceraţii urâte la vedere. Unii vomită şi se lasă moale pe asfalt. Cei neatinşi nici măcar nu fug. De ce-ar face-o? Se uită înţepeniţi la muribunzi, cu ochii holbaţi şi mâinile ridicate în dreptul gurilor. Un bărbat atins de boală, cu ochii roşii şi pielea obrazului atârnând ca un maldăr de cârpe vechi, ridică un pumn tremurător înspre cer şi strigă ceva cu glas stins.

— Bă, Nicule, asta le întrece pe toate, şopteşte Baxt. Treaba începe să semene tot mai mult cu un blestem ceresc. Chiar aşa, mă? Chiar aşa? Dă-o-n morţii mă-sii de entitate sau ce-o fi! De ce nu dă o bombă atomică de-aia mare, să se termine toată chestia? – Împăratul a răcnit ultimele cuvinte –. Hm? Ce spui? Vorbeşte, mă!

Aghiotantul face aproape fără voie un pas înapoi, de parcă s-ar teme ca nu cumva Baxt să-l lovească. Se gândeşte ce s-ar întâmpla dacă împăratul s-ar transforma în batman. Îşi amin-

teşte că este fiul natural al lui Baxt. *Ce mă fac dacă se întâmplă aşa ceva? Parcă n-am auzit până acum ca un tată să-şi rezolve băiatul.*

După nu prea multă vreme, furia lui Baxt al II-ea se stinge treptat, de parcă ar fi apărut într-o ceartă conjugală, când îşi face numărul de supărare în faţa Ceraselei, pentru ca să-i aducă aminte că în menajul lor imperial, oricât de fudulă ar fi găina, cântă cocoşul. (De altfel, indiferent de protocolul de la curţile regale de ieri şi de azi, împărăteasa continuă să meargă cu o jumătate de pas în spatele augustului ei soţ, indiferent de ocazie.)

Zilele trec repede pentru împărat. Sfârşitul de săptămână se scurge ca lichidul dintr-un vas spart. Ziua de luni este la fel de caniculară, ca şi cum vara s-ar fi înstăpânit pentru totdeauna. Împăratul se arată tot mai avid de informaţii, deşi nu prea se mai aşteaptă la noutăţi.

— E ca un drog, mă, Nicule, oftează Baxt. Acum ştiu foarte bine ce se petrece şi tot nu mă dau dus de aici. De parcă aş aştepta nu ştiu ce minune. Ce-ar mai putea fi? Nu văd ce. Vreun fel de moarte specială? Cum n-a mai fost până acum? Se poate. Şi ce dacă?

Totuşi, realitatea are din nou un zvâcnet imprevizibil. După ce s-a înfiorat în faţa celor atinşi de o explozie nucleară petrecută doar în minţile lor, Baxt are ocazia să vadă trageri în ţeapă. *Chiar în Rominia, futu-i maica mă-sii! Se putea să nu fim noi mai ai dracului decât alţii la chestii slabe?*

Nu există ţepe, desigur. Oamenii întinşi pe jos se comportă, însă, ca şi cum în corpurile lor ar pătrunde un obiect ascuţit şi bine uns cu grăsime de porc, care străbate ţesuturile fără să atingă vreun organ vital, ieşind în cele din urmă prin umărul drept.

Când ţeapa îi intră în trup, condamnatul scoate un ţipăt slab, mai degrabă surprins decât îndurerat, iar apoi rămâne nemişcat, ca şi cum ar dori să uşureze cât îi stă în putinţă

pătrunderea corectă a parului asasin. Ochii lui larg deschişi exprimă uluirea moartă, trăită de un om ajuns pe lumea cealaltă. niciun suspin nu se ridică de pe buzele lui albite. Se aud doar zgomote slabe, de intensitatea celor scoase de nişte chibrituri rupte unul câte unul, făcute de ţeapa care pătrunde încet în corp. În cele din urmă, executatul, mort şi viu în acelaşi timp, rămâne nemişcat, urmărind cu dementă atenţie ce se petrece în el.

Baxt a trăit experienţe homosexuale, cea mai dramatică dintre toate fiind cea din compania splendidului şi supradotatului Brad Johnson. Atracţia pentru bărbaţi i-a apărut doar de câţiva ani, fiind conformă cu profilul psihic al bărbatului vârstnic, Majestatea Voastră, după cum i-a spus psihiatrul Curţii, un român cam dus cu pluta, dar bun în meseria lui.

Doctorul Vasilescu, acesta este numele lui, a rezistat în postul bine plătit şi dătător de securitate socială (niciodată un poliţist nu-i spune bă, husăne, ia mai du-te tu în pizda mă-tii!; are un apartament bun; copii lui s-au aranjat foarte bine în străinătate şi-l invită uneori; merge la congrese internaţionale) fiindcă este un neconformist.

Cândva, la începutul domniei, l-a contrazis făţiş pe Baxt, spre furia de-abia reţinută a aghiotantului Gore, predecesorul lui Nicu, iar împăratul a reacţionat pe dos. În loc să se supere şi să-l trimită undeva, cu picioare în cur, i-a spus bine, bă, mi-ai plăcut, nu eşti de-al nostru, da' ai ceva coaie.

Poate că şi din experienţele lui homosexuale – puţine în fapt, multe în imaginaţie – iese experienţa dătătoare de aproape-infarct a lui Baxt.

Traşii în ţeapă sunt atât de minuţios prezentaţi! De parcă s-ar fi aflat acolo jos la picioarele împăratului, pe covorul în tonuri stinse, de culoarea cafelei cu lapte, adus la Micul Palat din ordinul Ceraselei şi aşternut în salon. După ce aceştia dispar, Baxt vede un om cam de vârsta lui şi tresare uşor, nici el nu ştie de ce.

Acesta merge pe stradă într-o localitate de pe lângă Cravy şi, fără vreo pricină vizibilă, se opreşte brusc, cu mâinile întinse în lateral, ca şi cum ar fi fost înşfăcat de doi bărbaţi duri. Baxt ştie că aşa se petrec lucrurile în mintea omului, un rom obişnuit, având o faţă ce exprimă împăcarea cu viaţa şi cu sine însuşi. *Ce se întâmplă?* N-are timp să-şi repete această întrebare, fiindcă se trezeşte culcat – el însuşi – pe jos, în stradă. Trecerea dintr-un corp în celălalt se petrece lin. Împăratul ESTE omul acela, gândeşte şi simte în locul lui. Ultimul gând rezonabil este nu cumva ăsta mi-a luat locul la Bukry?

După ce a fost trântit fără milă pe asfaltul stricat şi murdar, plin de ambalaje, hârtii aduse de vânt şi chiştoace fumate până la filtru, Baxt este întins cu faţa în jos. Bărbia lui este strivită, în ochi îi intră praful stârnit de încălţările elegante ale agresorilor. Doi bărbaţi îi ţin mâinile întinse în părţi, ca şi cum l-ar răstigni, iar alţi doi îi desfac picioarele. Cineva îi sfâşie colanţii, dezgolindu-i fesele slabe, jalnic de moi. Îşi dă seama ce i se întâmplă, dar nu-i vine să creadă. Aşa ceva nu se poate. *Să mă violeze în plină stradă? Pe mine, un om bătrân? Nu, vor doar să-şi bată joc. M-au luat drept altul. Numai aşa ceva ar putea să fie.*

Simte apoi că este străpuns, delicat la început, de un obiect ascuţit, rece ca gheaţa şi alunecos ca ea. *Aşa ceva nu se poate, visez.* Aude un pârâit stins, venit dinăuntrul lui şi îl fulgeră o durere vie, ca şi cum un animal cu dinţi ascuţiţi ar fi intrat în el şi l-ar muşca adânc. Simte nevoia cotropitoare să urle, dar o forţă necunoscută îi încleştează fălcile. Nu scoate nici măcar un suspin. Corpul lui se relaxează, de unde până mai înainte fusese încordat ca al unui bolnav de tetanos.

Eliberarea de durere vine repede, miraculoasă. Dintr-o dată, corpul îi este anesteziat, ca şi cum ar fi paralizat. Simte cum obiectul cel distrugător pătrunde tot mai adânc în el, dar durerea nu mai există. Îl stăpâneşte acum o toropeală. Sunt drogat? îi fulgeră prin mintea slăbită. Repede, vârful obiectului îi străbate plămânul drept şi îi iese prin umăr, însângerat. Pe vâr-

ful ascuţit, uns cu untură de porc, sângele nu reuşeşte să adere şi se strânge în picături ce se desprind şi cad pe trotuarul murdar. Pe lângă vârful ţepei se scurge surprinzător de puţin sânge.

Revenind pentru o clipă în vechea sa existenţă, Baxt îşi aminteşte ce a citit cândva despre trasul în ţeapă, poate cea mai cumplită formă de ucidere inventată de bolnava minte omenească. Au existat experţi, călăi cu destule cunoştinţe de anatomie pentru a nu ucide victima, mulţumindu-se s-o anestezieze. Astfel, mortul cel viu nu pierea nici din cauza distrugerii unor organe vitale şi nici nu suferea un atac de inimă, un infarct izbăvitor. Idealul călăului era să-l aducă pe omul viu/ucis într-o stare de trecere între viaţă şi moarte, să-l facă un fel de zombi lipsit de dureri, dar în stare să-şi dea seama ce se întâmplă cu el.

Despre Vlad Ţepeş s-a scris că obişnuia să ia masa între ţepele unde atârnau duşmanii lui. Au minţit cronicarii? Asta n-are prea multă importanţă. Ideea este că înţepaţii erau obligaţi să audă mustrările domnitorului şi să nu moară decât într-un târziu, după ore întregi de visare, de zăbovire asupra unor amintiri pe cale să se şteargă, să asculte vorbele fostului lor duşman, fără să simtă ură, frică sau dorinţă de a răspunde sau de a blestema.

Nicu, iuţit la minte de privelişte, se gândeşte că oamenii au renunţat la aşa ceva fiindcă nu i-au mai ţinut nervii. Pe călăi. Trebuie să fii de piatră, pentru ca să-i ridici pe oameni cu un fel de macara şi apoi să-i tragi în jos, cu braţele şi mai ales cu picioarele mult desfăcute, să-i înfigi într-un par bine ascuţit, uns cu grăsime. Sau să-i ţii pe jos, bine ţinuţi de mâini şi de picioare şi să-i străpungi împingând parul paralel cu solul. În secolul trecut, cugetă aghiotantul, fără să-şi dea seama că gândurile lui s-au schimbat ca printr-o şmecherie de bâlci, au fost mulţi ucişi, dar fără cine ştie ce cruzime. Îi ajutau să moară repede.

Cu gândurile aiurea, Nicu nu vede din prima clipă că împăratul tremură şi după aceea se întinde moale pe jos, de parcă ar fi Opruno cu boala lui, ducă-se pe pustii. Aghiotantului îi

trebuie un oarecare timp pentru a reacționa. Când acest interval trece, Nicu tresare ca electrocutat. Glasul lui este sincopat de îngrijorare, pronunță cuvintele de parcă le-ar căuta într-o limbă pe care tocmai o învață:

— Majestatea Voastră, ce se întâmplă? Ordonați să chem un doctor?

Baxt nu-l aude. Se află în orăşelul situat nu departe de Cravy. A fost traversat de țeapă şi acum a picat într-o reverie neputincioasă, de tălâmb. Nu mai e în stare să-şi ducă niciun gând până la capăt. Nici nu mai gândeşte, dacă prin aşa ceva înțelegem o activitate cât de cât logică. Prin minte îi flutură frânturi de amintiri, regrete palide în legătură cu nişte amărâte rateuri amoroase din tinerețe, de pe vremea când încă mai credea că iubirea e şi altceva decât o vorbă goală, folosită în cântece de pahar, senzații dulci-amare de sfârşeală, mai degrabă plăcute.

Nu ştie prea bine ce s-a întâmplat cu el, cine sunt oamenii aflați în picioare în jurul lui. Nu le poate vedea decât pantofii viu colorați şi partea de jos a colanților, de sub care iese un păr des, de țap sau de mistreț. N-are puterea să gândească sunt un muribund, mi-au prelungit agonia peste măsură de mult, printr-un mijloc drăcesc. Este în stare doar să plutească inert într-un lichid vâscos, care miroase vag a latrină, dătător de somn, să aştepte moartea ca un animal spintecat, necunoscător al gândurilor şi cuvintelor, să bănuiască, vag, că aceasta nu va veni prea curând.

Când revine în Micul Palat, desfigurat, cuprins de frisoane, de parcă vara atotstăpânitoare ar fi fost detronată de iarnă, printr-o lovitură de stat, Baxt se vede înconjurat de trei medici în halate albe. Unul dintre ei este cel care l-a castrat pe Tom Santana, cu nu prea multă vreme înainte. Împăratul îl recunoaşte şi se strâmbă. *M-am purtat cu Santana ca un batman, fără milă, ca un animal sălbatic.*

— Cum vă simțiți, Majestatea Voastră? îl întreabă medicul cu pricina, părând sincer îngrijorat.

Ăstuia chiar îi pasă de mine. Ştie că dacă dispar eu şi el poate să zboare. Chiar pe lumea cealaltă.

— Ajutaţi-mă să mă ridic! porunceşte împăratul cu voce de om foarte bolnav. De ce m-aţi lăsat acolo jos?

— Vă rugăm să ne iertaţi, Majestatea Voastră, spune cel mai tânăr dintre medici, un ins rezultat din căsătoria dintre un ţigan şi o română, dar am observat că suferiţi dacă vă mişcăm din loc.

Aşezat pe fotoliul său ponosit, Baxt simte cu uşurare că toate senzaţiile fioros de estompate au dispărut, iar sentimentul ceţos de a fi viu şi mort în acelaşi timp, de asemenea. Încet-încet, redevine conducătorul Împeriului Romin, mai bine zis ultima ipostază a acestuia, aceea de bătrân hâtru şi oarecum resemnat, dar încă în stare dă fie autoritar când situaţia o cere.

— Se pare că-mi este dat să trăiesc chestii nebuneşti, spune, fără să se adreseze cuiva anume. – Glasul lui se drege, semănând tot mai mult cu acela cunoscut de toţi –. Duceţi-vă, măi! le face medicilor un semn molatic, fluturându-şi încet palma groasă. Nu mai am probleme.

Şeful medicilor se înclină adânc, imitat imediat de ceilalţi doi oameni în halate albe.

22. Casa Presei
Joi, 1 august – luni, 5 august 2058

Pentru cei şapte din echipa concepută de mintea posedată a răposatului Tom Santana, zilele se scurg anormal de repede, de parcă s-ar afla toţi în virtual, unde întotdeauna lucrurile se derulează cu iuţeală, ca într-un vis unde se face că alergi după un tren în plină viteză şi-l ajungi (semn că mai ai energie) sau îl vezi îndepărtându-se inexorabil, ca o iubire imposibilă (semn că nu prea mai ai).

Joi, după ce Ion se întoarce din expediţia lui nocturnă, tulburat de presimţiri urâte, cei şapte bântuie încă o dată prin

fosta Casă a Presei, căutând nici ei nu ştiu ce. Părăsesc corpul central şi ajung în locuri unde aproape nu se poate pătrunde din cauza zidurilor stricate, căzute unele peste altele, ca nişte cărţi de joc făcute din beton armat.

Merg în urma fantasmelor. Acestea *sunt de capul lor, nici nu prea ne mai ascultă ordinele, dar nici noi nu prea avem chef să le spunem ce să facă.* Se tot duc, fantasmele, pe coridoare dărăpănate, fără să mişte pânzele mari de păianjen, iar cei patru bărbaţi şi trei femei ştiu că trebuie să le urmeze. Numai un ritual poate fi.

Când ziua toridă începe să se transforme într-o înserare mai puţin agresivă, dar aproape la fel de călduroasă, aud un glas insuportabil de dulce. Ca întotdeauna, îl ascultă cu o uşoară nelinişte. *Nu pot să mă obişnuiesc cu vocea asta şi nici nu pricep cum este posibil să mă simt atât de ameninţat atunci când o aud.* Hilde spune:

— Trebuie să mâncăm, dragii mei. Nu suntem fantasme, totuşi.

(Au avut suficientă apă minerală. Brad, de departe cel mai solid dintre toţi, a cărat-o de la Micul Palat, fără să se plângă măcar o singură dată că este folosit pe post de hamal.)

Toţi sunt de acord să plece în oraş. Încă o dată, între ei se manifestă o concordanţă de păreri ce-ar putea să-i pună pe gânduri, dacă ar observa-o. Până la constituirea echipei, între Hilde şi Jack, dar şi între Jane şi Brad s-au schimbat destule replici sarcastice. Nu mai există aşa ceva. Nici ceilalţi nu se mai contrazic, de parcă ar fi cu toţii fraţi gemeni univitelini.

Intră în Herestry, dar nu o iau în direcţia Micului Palat. Cotesc spre stânga, pe lângă malul fostului lac, umplut astăzi cu gunoaie şi acoperit foarte conştiincios cu un strat de pământ după ce Baxt s-a instalat în Herestry. Înserarea devine tot mai stăpânitoare, mai imperioasă. Dintre fantasmele pururi înainte-mergătoare, cel mai bine se vede Anabela. Din când în când, la intervale egale de timp, ea devine uşor fosforescentă, ca un balon din vis.

Când ajung pe malul opus al fostului lac s-a lăsat întunericul. Vor vizita un restaurant dubios, cum sunt toate cele aflate departe de Piaţa Concordiei.

— Nu ştiu dacă este tocmai bine să intrăm aici, spune nesigur Ion. Sunt tot felul de oameni.

— Nu-i nimic, intervine arogant Cerasela, îndreptându-şi spinarea ei de elefantă şi ridicându-şi sfidător sânii uriaşi. Măcar o să vedem dacă suntem în stare de ceva.

În Rominia, multe lucruri au rămas cam ca înainte. Printre acestea, restaurantele, la fel de nesigure în privinţa alimentelor şi băuturilor, la fel de puţin curate. Acolo unde intră cei şapte muschetari (nu muşchetari, a precizat Ion, cel care a găsit această poreclă), pe vremuri, adică prin 2010, a fost un restaurant de lux, unde curvele şi peştii lor mişunau, iar lumea bună venea însoţită de bodyguards, pentru a gusta viaţa lumii interlope de pe margine, fără să se mânjească prea mult. Dacă dolarii zburau într-un număr suficient de mare, fete superbe, unele dintre ele fotomodele afirmate, deveneau nişte fiinţe foarte abordabile şi nespus de înţelegătoare.

Acum, lucrurile s-au schimbat în mod radical. Eleganţii şi bănoşii de altădată au dispărut, lăsându-le locul unor fiinţe blazate, capabile să se învioreze doar dacă prizează un charlie sau se injectează cu vreun elixir al paradisului (sintetic, distrugător). Vechea trepidaţie nesăţioasă a oamenilor de la Dunăre şi Carpaţi în preajma femeilor, vocaţia lor pentru curvăsărie (sau preacurvie, dacă preferaţi) s-a transformat într-o chemare mult mai leneşă şi mai puţin spectaculoasă.

Pasiunile exprimate cândva prin ciudatul cuvânt „dragoste" nu mai sunt la îndemâna oricui. Soţiile oamenilor puternici, doamnele din top, doar ele îşi mai permit să suspine de amor la pieptul păros al vreunui amant profesionist. Faptul că ţara este un teritoriu practic închis a schimbat mentalitatea oamenilor, făcând-o oarecum asemănătoare cu aceea a unor deţinuţi. Drogul tranchilizant, distribuit oamenilor obişnuiţi

printr-o mie de mijloace, precum şi mesajele subliminale transmise fără încetare prin holoviziune au şi ele un rol important. Oamenii s-au muiat.

Apariţia batmanilor, cugetă Ion, dând curs vocaţiei sale bolnăvicioase pentru speculaţii intelectuale, a fost un fel de revoluţie. Sătui de moleşeală, oamenii au găsit un mijloc radical de înviorare. Revolta s-a exprimat întotdeauna prin agresivitate, la urma urmelor. Poate că batmanii nici nu sunt invenţia Entităţii, ci au ieşit din minţile celor din Rominia.

În restaurant este lume puţină. Cei şapte pun două mese una lângă cealaltă şi se aşează. Fantasmele sunt în preajma lor, la o oarecare distanţă, ca nişte câini de pază invizibili pentru ceilalţi clienţi. Chelnerul, un ins foarte slab, cu o mutră de vicios, se uită ţintă la Cerasele şi apoi scutură din cap de câteva ori, ca şi cum ar vrea să alunge o insectă supărătoare. Nu se poate, spune toată fiinţa lui scheletică. *Ce să caute împărăteasa aici, cu amărâţii ştia?*

Mănâncă nişte fripturi făcute din carne sintetică. Garnitura este preparată din ceva ce aduce a cartofi prăjiţi, dar este tot sintetic.

Cei trei paranormali veniţi din Occident nu arată prin nimic că mâncarea le-ar provoca silă. Nici Jane nu strâmbă din nas.

— Văd că vă place foarte mult friptura, spune ironic Ion.

— N-are nici-o importanţă ce mâncăm, spune Hilde. Avem alte priorităţi. – Se gândeşte o clipă –. De fapt, cred că mi se pare bună. Cinstit. Şi tu, îi spune lui Ion, vei descoperi curând că este o mâncare foarte bună.

Apoi se uită toţi la Cerasela, de parcă ar fi auzit simultan o comandă în nişte căşti invizibile. *O scârbesc chestiile astea? Sau mănâncă?*

— Da, răspunde împărăteasa la întrebarea telepatică. Am mâncat şi lucruri mai bune, dar nu mă plâng. – Pe faţa ei se citeşte nu se ştie ce resemnare ciudată –. Aflu cum sunt la gust alimentele sintetice. Nu-mi displac.

Li se aduc și niște cutii cu bere sintetică. Cerasela bea fără fasoane. Când își ia cutia de la gură, mustața ei fină este transformată într-o linie de spumă albă. Se șterge cu mâna stângă, cu un gest foarte firesc pentru ea însăși și pentru ceilalți șase.

La o masă situată nu departe de a lor se află un grup format din cinci oameni foarte bruneți, îmbrăcați, toți, în colanți de culoarea cerului de vară și bluze roșii. Dacă n-ar fi atât de murdari, știrbi și nerași, ai putea să crezi că fac parte dintr-un grup paramilitar sau dintr-o sectă religioasă. Aceștia, nu se știe de ce, încep să se înjure, din ce în ce mai murdar, vorbind tot mai tare și sfârșind prin a urla. Se pare că s-au format două grupuri, fiindcă fiecare sudalmă se referă la mai mulți.

— Futu-vă muma-n cur de poponari! Ce pizdele mamelor voastre căutați aici? Să vă fut în beregăți! Asta să vă fac!

— Labagii căcăcioși! Ce vreți bă, futu-vă la doseni să vă fut!?

— Bă, cufuriților, să-mi bag picioarele în mingeacul ăla plin cu scârnă al mamelor voastre!

Trece o vreme până când Ion își dă primul că de fapt grupul lor este ținta înjurăturilor.

— Ăștia ne caută pricină, spune el în românește, înțeles doar de Cerasela și Brad. Adică, traduce în engleză, vor să ne atace, dar mai întâi se montează, ca gorilele. Este un obicei al locului.

— Interesant, murmură Brown. *Mă întreb care va fi pretextul propriu-zis. Vin la noi și ne lovesc? Sau ne împușcă?*

— *Deocamdată, speră că noi vom riposta într-un fel sau altul, spune Ion.*

— *Poate te înșeli, intervine Jack. Nici măcar nu se uită la noi.* – Își întrerupe pentru mai multe secunde emisia telepatică –. *Ba nu, ai dreptate. Știu că așa este. Intenționează să le atace.*

În timp ce oamenii smoliți continuă să înjure, întorcându-se de tot mai multe ori înspre cei șapte. Fantasmele, nevăzute pentru ceilalți din restaurant, își opresc mișcările fără rost și par a asculta.

— Uitaţi-vă la creaţiile noastre, spune Ion. S-ar spune zice că înţeleg înjurăturile şi sunt curioase ce se va petrece.

Doi bărbaţi dintre cei îmbrăcaţi în costum roşu-bleu se ridică alene de la masă şi vin spre grupul împărătesei. Nu par chiar deloc prietenoşi. Unul are gura strâmbată, de parcă ar fi suferit o pareză şi s-a vindecat doar parţial. *Sunt batmani? Sau doar simulează?*

Printre ciudăţeniile din ultimele zile se află şi pseudo-batmanii, o specie nouă de escroci, numiţi în popor şuşanişti, cu un cuvânt azi necunoscut, venit cine ştie cum dintr-un trecut îndepărtat. Şuşaniştii se dau drept batmani, fac un teatru nemaipomenit, ameninţă şi cer să fie îmbunaţi. De multe ori, trucul lor reuşeşte. Oamenii sunt atât de speriaţi, încât sunt gata să le dea aproape orice, numai să nu fie ucişi.

— *Ca insectele care seamănă cu viespile, dar n-au ac. Aşa sunt ăştia.*

— *Ăştia cum sunt? Autentici sau falşi?*

— *Falşi.*

— *Da, aşa este.*

Cerasela ridică mâna dreaptă, ca şi cum ar cere cuvântul. Arătătorul ei gros, cu inel mare, indică un punct misterios din ţesătura de grinzi metalice pe care se sprijină tavanul.

— *Crezi că suntem în primejdie?*

— *Nu. Băieţii ăştia sunt nişte caraghioşi. Li s-a sculat lor să facă mişto de noi. Văd că numai Brad este mai de Doamne-ajută, mai solid.*

Cei doi au ajuns la masa lor şi se sprijină de ea, ca şi cum ar fi obosiţi. Cei şapte îi privesc cu bunăvoinţă ironică.

— Da, băieţi ce doriţi de la noi? îşi foloseşte împărăteasa vocea ei plăcută de mezzo-soprană.

— Bani, dolărei, cât mai mulţi. – Insul întinde alene spre pieptul imens al Ceraselei mâna sa nespălată, cu unghii îndoliate şi rupte –. Hai, mai repede! Dacă nu vreţi să fiţi rezolvaţi!

Când mâna omului e pe punctul s-o atingă pe împărăteasă, scena se modifică brusc. Din două salturi, pisica uriaşă inventată de Cerasela, până atunci o prezenţă discretă, aproape

translucidă, tremurând nevăzută de ceilalți pe undeva prin apropiere, se apropie de masă şi loveşte mâna insului de jos în sus, cu o remarcabilă precizie. Mişcarea pare delicată, dar brațul omului sare în sus, mai-mai să înceapă a zbura spre grinzile întunecate din tavan. Se aude un troznet slab. O entorsă sau chiar o fractură?

Omul scoate un urlet de agonie şi se retrage mergând de-a îndăratelea. Celălalt începe o fugă dementă spre ieşire. Se loveşte de câteva mese, cade, se ridică repede, cu mişcări smucite. Urlă:

— Batmanii!

Companionii lor rămaşi la masă sunt împietriți, cu gurile căscate şi ochii holbați. Unuia îi curge saliva pe bărbie. Apoi, ca la un semn ocult, cad toți deodată în genunchi şi încep să se văicărească. Glasurile lor groase de coioşi nu sunt obişnuite cu rugămințile:

— Cruțați-ne, că avem familii! Ăştia ereau cu noi, dar noi nu suntem vinovați. Iertați-ne, oameni buni!

Cel cu mâna atârnând se împleticeşte până lângă cei căzuți în genunchi şi îi imită. De durere, nu este în stare să spună niciun cuvânt. Plânge urât, schimonosindu-şi fața colțuroasă, de ființă brutală.

— Vă rog să mă iertați! se milogeşte el. Am copii, oameni buni! – În ochii lui apar nişte luminițe demente –. Nu mă rezolvați! N-am ştiut... Am glumit! Vă rog să mă iertați!

— Plecați dracului de-aici! le aruncă dispreţuitor împărăteasa. Nu vă mai satură Dumnezeu...

Cei patru se adună de pe jos cu mişcări smucite, stângace. Plâng şi reuşesc nişte zâmbete servile, ce stau strâmb pe fețele lor. Se depărtează mergând cu spatele. Bâiguie:

— Să vă dea Dumnezeu sănătate! Trăi-v-ar Cel de Sus! Voi şi copiii voştri, să trăiți!

Ajunşi aproape de ieşire se întorc şi o iau la fugă, împleticindu-se.

Ceilalţi consumatori au asistat nemişcaţi. Oamenii spun că aceasta e atitudinea potrivită atunci când unul sau mai mulţi batmani se înfurie. *Aşa se purtau pe vremuri, când nimereau în preajma unei feline mari, libere. Mişcările le iritau pe fiare. Dacă stăteai liniştit, aveai o şansă să scapi cu viaţă.* Nu mai fumează, nu mai beau. Palizi sau mai degrabă pământii, se uită şi aşteaptă.

— Ce spuneţi de pisică? se interesează Ion. Şucară, nu? – Se întoarce spre Cerasela –. Cum i-ai ordonat? N-am simţit absolut nimic. Vreau să spun, n-am auzit.

Cerasela ridică din umerii ei masivi. *(Niciun luptător de sumo nu s-ar ruşina cu ei.)*

— Nu i-am dat niciun ordin. A făcut treaba de capul ei.

— Autonomia, spune Brown. Se consolidează.

— Numai să nu se consolideze prea tare, intervine Ion.

Jane, foarte tăcută în ultima vreme, se strâmbă drăgălaş, amintindu-i lui Brad de perioada de glorie a amorului lor.

— Nu contează, spune ea, străduindu-se să nu pronunţe prea neglijent şi astfel să nu fie înţeleasă de autohtoni. Oricum lucrurile au luat-o razna. Suntem nişte jucării în mâna nu ştiu cui. Nu cred că putem face prea mult. – Îl priveşte binevoitor pe Brad –. Ce spui? Ce părere ai? Hm?

De la scena din spital, playboy-ul dâmboviţean a rămas cu un mic blocaj psihic. Cândva trebuia să mi se întâmple şi mie aşa ceva, îşi spune. Adică să-şi bată joc de mine o femeie aşa cum i se scoală ei. Dar nu atât de repede. Aşa ceva păţesc cei din branşa mea pe la vreo cincizeci sau chiar mai târziu. Ceva s-a clintit în siguranţa lui de sine. Ce pizda mă-sii, dacă mai păţesc câteva chestii dintr-astea, rămân impotent, dracului!

Se uită pieziş la Jane, fără să îndrăznească s-o privească în ochi. Dacă o apucă iar spumele alea mari, cum spun ţiganii? Mă face de căcat faţă de oamenii ăştia cumsecade.

— Cred că ai dreptate, spune. Nu cred că facem ce vrem noi. Cineva ne comandă.

Ceilalţi ştiu, nu se poate spune cum, ce s-a întâmplat între Brad şi Jane. Îşi dau seama că orice conflict între ei este de domeniul trecutului.

— Nu mai suntem în stare să ne certăm, schimbă vorba Hilde. Ăsta este adevărul.

— Creierul poliencefalic, croncăne Brown.

Când dau să plătească, chelnerul cel borţos, la început destul de puţin politicos, îi refuză, făcând aproape o criză de isterie.

— Nu, vă rog din suflet, nu aveţi nimic de plată! Este din partea casei. Ne-a făcut o deosebită plăcere. – Are lacrimi în ochii lui roşii de băutor –. Vă aşteptăm oricând cu deosebită plăcere.

Răutăcioasă, Cerasela insistă:

— De ce să nu plătim, mă? Ce, ne ştii de undeva? Ai vreo treabă cu noi?

Apare şeful, „managerul". Un ins la patruzeci de ani, cu părul negru corb lins şi încheiat într-o coadă cu ornament. Braţele lui subţiri sunt tatuate cu siluete de bărbaţi musculoşi. Reuşeşte să plângă de-a binelea. *Parcă văd că este poponar. Ce să-i faci? Dreptul lui!* (Gândul se formează dintr-o dată în toate cele şapte creiere.)

— Vă rugăm din tot sufletul să acceptaţi mica noastră atenţie, miorlăie el, frângându-şi mâinile.

— Bine, mă, spune Cerasela, privindu-l ca pe o insectă ciudată.

Mergând prin parc, în urma fantasmelor devenite, *numai Dumnezeu ştie cum,* suficient de fosforescente pentru a le lumina întrucâtva drumul, împărăteasa are o nedumerire.

— *Cum se face că nimeni nu mă recunoaşte? Că doar mă ştiu toţi foarte bine.*

— *Oamenii nu văd, în general, decât ceea ce se aşteaptă să vadă, explică firoscos Ion. Asta este. Nimeni nu-şi poate închipui că împărăteasa umblă fără pază prin oraş.*



Vineri dimineaţa, niciunul nu se grăbeşte să plece din fosta Casă a Presei. „Managerul", de parcă ar fi ştiut ce învârt ei prin Bukry şi unde dorm, a ieşit personal după ei şi i-a implorat, cu ochii în lacrimi, să accepte două sacoşă mari cu merinde şi apă minerală.

Stau întinşi pe paturile sordide şi nu li se pare deloc neplăcut faptul că n-au unde să se spele. Nimeni dintre cei şapte nu este neglijent de felul său, dar ceva s-a schimbat.

— Cred că ne-am molipsit de delăsarea tradiţională a autohtonilor, presupune Ion, apucat de una dintre crizele sale speculative şi vesel dintr-un motiv numai de el ştiut. Chestiile astea psihice se iau. – Renunţarea la obişnuinţele de igienă occidentale pare a-l fi binedispus grozav –. O să vedeţi ce bine este aşa. Omul îşi pierde toate angoasele.

— Nici tu nu crezi ce spui, mormăie Jack. Ştii foarte bine că nu asta este explicaţia.

— *Ne pierdem puţin câte puţin individualităţile, de fapt.*

Ceva din comportamentul fantasmelor ar putea să sprijine această teorie. De unde până atunci plăsmuirile s-au comportat, în linii mari, ca nişte animale bine dresate care păstrează distanţa, acum stau în imediata lor apropiere, de parcă ar fi apucate de amoruri imposibile. Nimănui nu i se pare ciudat ceea ce se întâmplă.

Şamanul, în mod normal foarte distant şi înstrăinat, arătând ca un frate geamăn al lui Brown, răpit de sălbatici şi crescut în junglă, s-a transformat într-o fiinţă(!?) nespus de prietenoasă, ba chiar greţos de linguşitoare. El îi tot dă târcoale bătrânului şi-l atinge, dacă astfel se pot numi întrepătrunderile de o clipă ale celor doi. În acele momente, înfăţişarea lui Brown se schimbă, de parcă ar fi o holoimagine pe punctul de a se dezagrega. S-ar spune că centenarul Brown va dispărea în infinitul mic, descompletând echipa.

Nu se întâmplă aşa. Bătrânul (botezat Oku) reapare de fiecare dată, iar şamanul se îndepărtează puţin, pentru a reveni imediat lângă silueta de corb a creatorului său.

Şi celelalte fantasme se comportă ca nişte câini linguşitori/ iubitori.

— Ar trebui să fie filmate toate chestiile astea, spune Ion, într-un moment când Anabela îi dă pace, dispărând. Cred că aşa ceva nu s-a mai întâmplat vreodată.

— Nu contează, spune Brad absent.

Şi el este foarte solicitat de dragon (o apariţie masivă şi totuşi cât de graţioasă!). *Cred că o să mă ţicnesc, cu animalul ăsta în spatele meu. Să-l botez? Scrânteală curată... Şi totuşi, mă simt ca şi cum totul ar fi normal, până la coadă. Cum să-i zic? Brutus! Ca pe dulăul lui Argy. Şi ăsta este un fel de câine.*

Dragonul pluteşte deasupra lui (dirijabil bizar) şi apoi se lasă încet în jos, acoperindu-l cu o ceaţă verzuie şi făcându-l să simtă un fel de greaţă, de parcă ar intra în virtual. Când se întâmplă aşa, ceilalţi nu-l mai văd foarte clar.

Jane, nemaipomenit de sufletistă, zâmbeşte drăgălaş şi-i spune:

— De fiecare dată când începi să dispari, mi-e teamă... Ştiu că nu poate întâmpla aşa ceva şi totuşi...

— Brutus, articulează hotărât Brad. Acesta este numele.

— *Te-am auzit mai înainte, Brad. Nu mai uita că eşti tot timpul în legătură cu noi.*

— *Da, Brutus este un nume foarte frumos. Toate animalele astea sau ce-or fi trebuie botezate.*

Ziua de vineri trece pe nesimţite. Toţi şapte stau întinşi (ca la o intrare prelungită în virtual) şi plutesc într-o reverie ce nu se mai termină. Fantasmele le dau târcoale, se contopesc cu câte unul dintre ei, dispar, pentru a reapărea brusc. Nu se aude niciun zgomot, de parcă totul s-ar petrece în VIS.

Spre seară, reuşesc să se ridice şi să mănânce din sandvi-şurile „managerului". Beau apă minerală adusă din ţări străine

şi apoi alunecă iar în starea lor intermediară, situată în teritoriul straniu dintre somn şi veghe.

Sâmbătă dimineaţa, tuturor li se pare că s-a schimbat ceva. *Asta este o altă etapă,* le răsună în creiere. Se ridică din paturi cu mişcări elastice. *Numai că nu facem gimnastică de înviorare.*

Apoi trec, caraghios de repede – dar nimeni nu observă comicul situaţiei –, la botezarea creaturilor încă anonime.

Jane se agită, de parcă ar fi vorba să găsească un nume pentru propriul ei copil. Îşi frânge mâinile, fumează. Ceilalţi o privesc liniştiţi, aşteptând în tăcere. Fata se încruntă, îşi duce mâna la frunte, îşi trece nervos degetele lungi şi subţiri prin părul verde. Pantomima ei este nefirească în situaţia dată, dar nu-i nimeni s-o constate. În creierele (creierul?) echipei nu se mai află niciun pic de simţ al umorului. Nici măcar Ion, bufonul grupului, nu se amuză. Dimpotrivă i (li) se pare că este foarte firesc ca Jane să aibă mari frământări şi să se teamă de alegerea unui nume nepotrivit (nefast?).

— Amandina, geme uşurată Jane, de parcă ar fi reuşit în fine să expulzeze fătul. Amandina, Amandina, da!

Ceilalţi sunt cât se poate de serioşi, fără nicio urmă de ironie.

— Bun, spune Brown. Să auzim celelalte nume.

— Dracula, se aude glasul subţirel al lui Jack.

— Nemesis, ciripeşte Hilde.

Mai rămâne ca împărăteasa Cerasela să găsească un nume pentru creatura ei.

— Să mă gândesc un pic, zice ea foarte serioasă. Aici este o chestie, ştiţi asta. Noi şi arătările astea suntem, cum să vă spun?, într-o singură oală. Numele fac parte din reţetă, din ceea ce băgăm în ciorbă, cum ar veni.

Încuviinţează toţi, înclinându-şi în acelaşi timp capetele.

Cerasela se plimbă printre paturi, mişcând aerul cald cu masa ei de hipopotam. Pisica se iveşte din neant şi merge pe urmele ei, atât de aproape, încât de câteva ori o intersectează. Partea de corp intrată în imaginea pisicii devine neclară şi tremurătoare.

O să ne digere, la un moment dat. Ne vor fagocita, aşa cum au făcut ţiganii cu românii. Este unul dintre ultimele gânduri „rezonabile" ale grupului.

— Safta, ăsta este numele, spune Cerasela.

— *Foarte bine. Acum, un ciclu s-a încheiat. Rămâne să găsim doar un nume pentru grupul nostru, pentru noi.*

— *Numele va apărea de la sine.*

— *Da.*

Vine amiaza zilei de sâmbătă. Se bea apă minerală şi se discută doar telepatic. Sau mai degrabă se monologhează. Asta fiindcă aceleaşi gânduri şi cuvinte se formează în minţile tuturor, ca în cazul unei hipnoze de masă. Ascultă spusele cuiva. Ale cui?

Cu adevărat ultimul cuvânt gândit şi întrucâtva înţeles de ei înşişi este Heptagon. E numele grupului lor. Îşi dau seama de asta, cu bruma de luciditate a unor oameni aflaţi în pragul morţii, când realitatea devine o umbră străpunsă de siluete neclare, iar vocile se estompează şi se sting.

Se întind pe paturi cu mişcări de somnambuli. Nu mai ştiu cine sunt, cum îi cheamă, ce fel de preferinţe au. NU mai sunt indivizi.

Intră într-o lume a oamenilor-umbre. Da, aşa trebuie să fie după moarte, ar putea să-şi spună, dacă ar fi în stare să raţioneze. Suntem nişte spirite. Corpuri eterice? Nu vrem nimic, tot ce putem face este să privim fără mirare.

Fantasmele încep nişte manevre de neînţeles. S-ar spune că încearcă să fuzioneze, la rândul lor. N-are cine să le urmărească dansul ciudat.

Luni, fantasmele rămân stinghere, ameninţând parcă să se disipeze. Cei şapte redevin nişte oameni obişnuiţi, reuniţi de întâmplare şi aflaţi în pragul plictiselii. Îşi amintesc destul de vag de „creierul poliencefalic" şi de „decorporalizare". Povestea cu batmanii li se pare destul de banală. Prea mult s-a discutat despre chestia asta, spune unul. Nimeni nu-l contrazice.

Au uitat de discuțiile lor telepatice. S-a dus naibii şi armonia dintre ei. Replicile în contradictoriu au reapărut. Hilde este iarăşi veninoasă şi amenințătoare cu insuportabilă blândețe. Jane, cu părul ei verde cu tot, a redevenit o golancă. Ce-i drept, una de un fel special, venită tocmai din State.

— Ce-a fost n-a fost, spune Ion marți seara. – Stau cu toții întinşi pe paturi, ca bolnavii netransportabili din salonul unui spital ruinat de un cataclism –. Poate că am visat. Sau ne-a hipnotizat cineva. Pe toți.

— Am revenit de unde am plecat, intervine posac Brown.

Hilde este veselă fără motiv. Îşi scutură părul blond, care devine tot mai slinos cu fiecare noapte petrecută Casa Presei.

— Nu se ştie unde se va ajunge, spune. Poate că asta a fost calea aleasă pentru noi.

— V-ați dat seama că nu mai putem vorbi în gând? făcu Brad.

Vocea lui baritonală, caldă, de superbărbat le curentează uşor pe cele trei femei din echipă.

— Asta este ceva la mintea cocoşului, spune împărăteasa uşor iritată. Bineînțeles că am observat.

Modul popular de a fi al împărătesei a început să lase locul unor mici accese de aroganță

— Curios lucru, comentează Jack, făcând aluzie la Hilde, cum unii dintre noi pot să fie atât de bine dispuşi. Poate este un drog în aer.

— Este un drog în mintea ta, ripostează țâfnos Hilde.

— Este ca o călătorie în timp, spune Ion. Mergem înapoi, spre ziua când am venit aici. Acum nu mai trebuie decât să dispară fantasmele şi totul va fi ca la început.

23. Obor Market
Luni, 5 august 2058

Lucrurile se schimbă repede în locul numit de jurnaliştii cei deştepți plexul solar al imperiului creat de Batman Întâi.

Probabil că entităţile, *acolo unde mă-sa or fi,* în dimensiunea lor inaccesibilă şi de neînţeles pentru pământeni, sunt în fine satisfăcute de abundenţa informaţiilor inedite. Pământenii, în schimb, iau cunoştinţă de noutăţi în mod nemijlocit, le trăiesc. Pentru mulţi dintre ei, marea noutate este propria lor moarte violentă.

Dimineaţa, pe la nouă, cei mai mulţi fani dorm încă prin cotloanele lor din preajma fostei pieţe. Doar câţiva şi-au ocupat locurile pe păturile îndoite de mai multe ori, în sala numită a tronului.

— Bă, spune un fan către un alt băutor de bere sintetică, noi nici nu mai suntem în stare să ne mirăm. Este ca la barbut, bă. Ce vine... Primim orice şi ne zicem numai eu să nu crăp, de restul mi se rupe.

— Da' la familie nu te gândeşti?

— Ba da, da' ce pot să fac? Pot eu să-i ajut cumva? Nici dacă m-aş face batman n-ar fi cine ştie ce. Că doar ai văzut, au fost cazuri ca un batman să-şi rezolve nevasta şi copiii. Când le vine spumele alea mari, nu mai cunoaşte pe nimeni.

— Nu te mai miri de nimic, rânjeşte celălalt, da' ţi-ar plăcea să fii batman... Este? Futu-te-cur să te fut! Nu ie nici unul care să nu vrea.

Primul scuipă pe jos şi trage gânditor din ţigară.

— Bă, uite cum stă chestia. Dacă te faci batman, poţi să scapi. Adică poţi s-o mierleşti, normal, dar mai greu. Nu se prea rezolvă între ei, că doar ştii.

— Stai să vezi! Nu te grăbi! O să se mănânce între ei, ca câinii turbaţi. Eu aşa simt. O să vină şi timpul ăla.

O femeie forţoasă, cu ochi strălucitori de drogată, trece pe lângă ei cu paşi mari de trăpaş.

— Parcă văd că şi asta este batmaniţă. Ce spui?

Celălalt dă din cap a aprobare. Apoi se scarpină de nădejde pe sub colanţii săi murdari.

— Ce-i, mă, te mănâncă coaiele? îl întreabă celălalt, fără nici-o urmă de zâmbet. – Stă o clipă pe gânduri –. Ce-ar fi dacă

batmanițele astea s-ar încăiera cu nea Preasfântul şi cu ăilalți batmani?

— Ar fi urgie. Numai dracul ştie ce-ar ieşi din chestia asta.

Renata, îmbrăcată în straie tradiționale țigăneşti, în care predomină roşul, cu salbă de aur la gât, apare dinspre partea din spate a halei. Pe acolo intră numai Batman şi câțiva devotați ai acestuia.

Unde doarme Preasfântul? Puțini ştiu. De altfel, fanii nu țin să afle asemenea amănunte. Pentru ei, Batman este doar cel care stă tolănit în jilțul său şi dă ordine. Batman le transmite un fel de putere necunoscută, din care nimeni n-a mai gustat până acum. Nu prea sunt în stare să treacă în cuvinte ceea ce simt. Se mulțumesc să-şi repete, atunci când stau în fața lui: Simt că trăiesc, simt că trăiesc. Nu puțini spun şi altora, cu patimă, aceste vorbe sau unele asemănătoare ca înțeles.

Ar fi prea simplu, cugetă Rogers, sosit şi el aproape în acelaşi timp cu Renata, dar pe intrarea principală, dacă i-aş considera nişte convertiți religios. Lucrurile sunt mai complicate. Cred că îi excită grozav posibilitatea de-a deveni batmani. Numai asta poate să fie. Renata Santoy a renăscut de-a binelea, de când s-a transformat. Jurnalistul simte un fior de frig între omoplați. Dar dacă eu însumi m-aş contamina şi aş uita toate principiile mele democratice? Nu cumva dorința asta m-a adus şi mă ține aici? Dacă sunt un sociopat şi încă nu am devenit conştient de adevărata mea vocație?

Refuză să să se gândească prea mult la aşa ceva, dar în acelaşi timp, „cu umilință, cu groază" (Borges), simte că posibila experiență îl tentează foarte mult, de parcă ar fi o femeie a altuia.

Pe la ora unsprezece apare Batman, însoțit de cei patru fii spirituali ai săi şi de înfricoşatul Fane. Merge cu paşi rari, plin de măreție exagerată, de parcă ar fi un rege intrând pe o scenă de teatru. *Ăsta este un histrion înnăscut.*

Renata se află deja în jilțul/tronul ei. Fanilor nu li se mai pare ciudat faptul că îl tratează de la egal la egal pe Batman şi

că acum, spre-o pildă, nu se ridică atunci când îl vede, mulțumindu-se să-i facă un semn cu mâna ei frumoasă, nemuncită. La început, când l-au văzut pe Preasfânt că o instalează pe un fotoliu adus special, s-au mirat puțin. Apoi au acceptat noua situație. Ce să-i faci? Dacă avem un împărat, nu ne trebuie și împărăteasă? Nu? Așea este, bă.

Deși nu sunt chiar deloc curioși de felul lor, fanii au aflat că Batman și Renata n-au treabă la așternut. Nea Preasfântul ăsta nu prea le are cu femeile. O fi mai bine așea. Că femeile numai necazuri aduce. Este?

După ce Batman își aprinde un Espero (fumează în continuare trabucuri din rezerva lui Baxt al II-lea), Renata așteaptă un timp în tăcere și apoi îi spune, aplecându-se elegant spre el, de parcă s-ar afla la un summit sau la un congres internațional:

— Trebuie să afle s-a întâmplat. Să știe toți la ce să se-aștepte.

— Povestea cu ăia nevăzuți?

— Da.

— Pot să ne facă vreun rău? Ce spui?

Renata pare ușor agasată. Se străduiește să rămână calmă. *Idiotul ăsta crede că totul merge perfect. Nu are imaginație. Sau are, dar numai în legătură cu alții. Atunci când este să-i lichideze.*

— Sigur că pot. Era cât pe aici să-l omoare pe fiul tău. Doar ai văzut.

Batman face un gest de plictiseală. Nu crede că s-ar afla în primejdie. *Ce-i aia decorporalizare? Prostii de femeie...A citit prea mult la viața ei, asta este. Cum să-ți trimiți sufletul în altă parte și tu să rămâi pe loc? Așa ceva nu se poate. Corpul ete... Cum? Eteric, da. Căcat. Nu cred eu în chestii de-astea.*

Renata a căpătat, însă, un soi de putere asupra lui. Fiindcă este mult mai tânără, dar și pentru că lui Batman nu-i prea place să ia hotărâri. Când este într-o asemenea situație, iar ceilalți se uită în gura lui, așteptându-i decizia, simte un fel de amețeală neplăcută și trebuie să facă un oarecare efort pentru a și-o ascunde.

Mai este şi scena uciderii lui Santoy. Batman a văzut multe la viaţa lui, mai cu seamă de când a dobândit puterea, dar o asemenea moarte, nu. După ce bătrânul a explodat ca o grenadă făcută din carne şi oase, Batman a simţit cum în el se naşte o frică nu prea mare, dar rezistentă. Ca şi cum i-ar fi apărut pe neaşteptate în maţe un şoarece deocamdată cuminte, dar oricând în stare să se înfurie şi să înceapă, de nebun, să roadă.

Preasfântul tresare uşor, atunci când Renata, prima batmaniţă din lume, îi spune în româneşte:

— Chiar acum trebuie să afle toţi ce s-a întâmplat. Eşti de acord?

— Da. Spune-le tu! *Că vorbeşti româneşte aproape bine. Ţi-a ascuţit benga minţile, peste noapte.*

— Uite ce este, continuă Renata. – Vechea ei faţă de intelectuală perversă şi nu prea energică s-a schimbat, căpătând o duritate arogantă –. Trebuie să ne unim. Toţi batmanii. Şi femeile-batman.

— Batmaniţele, cum ar veni.

Renata nu gustă slaba încercare a lui Batman de a glumi. Vorbeşte înainte, de parcă nu l-ar fi auzit:

— Se pare că oamenii aceştia au puterea de-a se uni. Dacă nu făceau aşa, fiul tău i-ar fi rezolvat. Dar s-au lipit între ei şi au scăpat. Noi trebuie să facem la fel.

Batman, nedumerit şi parcă puţin umilit:

— De unde ştii chestiile astea?

Batmaniţa ridică din umeri:

— Ar trebui să le ştii şi tu.

Din când în când, pentru puţină vreme, Renata redobândeşte vechiul ei fel de a fi. Pe măsură ce trece timpul, aceste pauze sunt tot mai rare şi mai scurte. Treptat, văduva Santoy se instalează în noua ei condiţie.

— O să ştii, fii fără grijă, continuă ea. După ce ne unim,o să ne citim gândurile mai uşor decât acum. – Îşi ridică sprâncenele subţiri, elegante –. Uite, acum noi doi nu putem comunica telepatic. De ce oare?

— Tele... Cum?

— Adică fără să vorbim. Tu reuşeşti, în schimb, cu fiii tăi.

— Păi... Nu ştiu nici eu ce să zic. – Batman simte că-l apucă durerea de cap, din senin –. Cine mai ştie ce-o fi...

Renata este la fel de energică precum o tânără soţie decisă să-şi impulsioneze cu orice preţ bătrânul soţ. Vocea ei este de-a dreptul metalică:

— Bine. O să le spun eu.

Îi face un semn poruncitor lui Fane. Acesta se apropie de ea cu mişcări furişate şi priviri lăcrimoase de câine lovit care vrea să-şi îmbuneze stăpânul mânios.

— Cheamă aici toţi batmanii şi batmaniţele. Vezi cum vorbeşti cu ei, nu cumva să se supere cineva.

Fane priveşte pe furiş înspre Batman. Acesta îşi clatină a aprobare capul chel. *Ce pizda mă-sii, femeia asta e mai tare decât el?*

Rudele spirituale ale celor doi şefi încep să apară curând după plecarea lui Fane. Sunt oameni foarte deosebiţi între ei. Dacă fiii lui Batman, patru la număr, sunt oameni simpli, ca şi tatăl lor spiritual, printre cei din generaţiile următoare se întâlnesc persoane în stare să-l mire pe un observator calm şi detaşat (deşi aşa ceva nu mai există probabil nicăieri). Sunt şi câţiva intelectuali, precum şi nişte bărbaţi în putere, având siguranţa de sine a unor oameni de afaceri obişnuiţi să poruncească şi să fie ascultaţi.

Printre femei, situaţia este şi mai ciudată. Fără să vrea, Renata le-a însămânţat nu numai pe unele dintre multele târfe din preajma lui Batman, ci şi pe câteva persoane foarte distinse, bune chiar şi pentru cercul intim al lui Baxt al II-lea. Printre batmaniţe se află şi două fete cu înfăţişări de eleve nevinovate. Privirile lor pervertite de putere sunt cum nu se poate mai contrastante cu feţele curate, neatinse nici măcar de ridurile din jurul gurii, numite ale invidiei.

În faţa celor două jilţuri/tronuri se formează un semicerc. Bărbaţii nu par a băga de seamă că se află lângă nişte femei.

Nu se deranjează să le facă loc sau altele de acest gen. Se înghesuie ca nişte fotbalişti în zidul făcut la executarea unei lovituri de pedeapsă. Sau ca nişte călători indiferenţi aflaţi într-un mijloc de transport aglomerat. *Curtoazie? Nu. Nimic asemănător.*

Căzând (urcând?) pentru o clipă în vechea ei personalitate, Renata are timp să gândească: *Fie ei bărbaţi sau femei, nu mai au niciun interes pentru sex. Trăiesc agresivitatea şi asta la este destul.*

În grupul de mutanţi se află treizeci de bărbaţi şi nouăsprezece femei. Deşi sunt persoane foarte diferite, seamănă între ele prin expresiile dure, fără nimic de felul camaraderiei sau al amiciţiei firave de pahar sau de pat. Pe feţele lor se poate citi doar indiferenţa cruntă a narcomanului pentru orice nu este drogul său. Dar şi interesul dement pentru un susur discret, nespus de promiţător, auzit de fiecare înăuntrul său.

Aştia aşteaptă doar clipa când îl va apuca. Până atunci, trăiesc într-un fel de hibernare.

— Fiţi atenţi, vă rog, începe Renata, fără să se ridice din fotoliu. S-a întâmplat...

Ţoţi mutanţii, inclusiv Batman şi Renata, tresar uşor, de parcă ar fi aţipit şi îi trezeşte un zgomot nu prea puternic, mai degrabă plăcut. În priviri luceşte mirarea foarte slabă şi apoi satisfacţia palidă.

— *Ce? Merge şi aşa? Da?*

— *Ce pizda mă-sii este asta? Cum, pot eu să le citesc gândurile ăstora? Şi ei ştiu ce-mi trece mie prin devlă? Mă uit eu în mansarda Grangurelui?*

— *Ia mai taci, mă! Vezi cum vorbeşti despre Preasfântul! Că de nu...*

— *Ce-mi faci, băi? Mi-o iei la muie? Da? Asta îmi faci?*

Toţi aud cacofonia de gânduri. Batman bagă de seamă că se conversează şi despre el însuşi, dar nu se supără. Ce dracu', sunt copii şi nepoţii mei! Nu?

Renata zâmbeşte superior către el:

— Vezi? Se întâmplă cum am spus eu. Trebuie să ne unim, dacă nu vrem s-o încurcăm. – Se ridică şi împunge aerul din faţa ei cu degetul arătător –. *Vedeţi că se poate?*

— *Da, așea ie. Numa'că ce facem cu treaba asta? La ce ne folosește?*

— *O să aflați imediat, toți, de la Mielu.*

Așa îl cheamă pe fiul lui Batman, cel care a intrat în conflict cu echipa celor șapte ciudați de la Casa Presei.

— *Vrea să ne termine, bă. Asta vrea. Au fost mai mulți, dracu' să-i ia. Nu știu cum au ajuns aici, dar am simțit că o încurc. Puteau să mă rezolve, dar nu-ș' ce benga i-a apucat și s-au cărat.*

— Sunt și femei printre ei?

O voce bine stăpânită, cultivată. *De doamnă dintr-alea care stă în Piața Coardei, cu balabanii la ușă.*

— Nu știu. *(Uite c-a-nceput să dea pe gură.)* Am simțit doar că ereau mai mulți. – Se scarpină în cap –. Femei? Poate că da. Am auzit cum vorbeau între ei, dar nu ereau glasuri. Vorbeau în gând, așa cum putem și noi să facem.

— Și?

— Nu știu.

— *Ce contează?* intervine Renata. *O să vedem noi cum sunt.* – Continuă nemilos, folosindu-și glasul neplăcut, de femeie fără milă –. Dacă au sau n-au ceva între picioare.

24. Info Center
Marți, 6 august 2058

Împăratul s-a ghiftuit de informații îngrozitoare. Ceva s-a defectat în el din această pricină. Nu mai sunt în stare să mă uit. Dacă o țin înainte așa, mă îmbolnăvesc sau chiar o mierlesc. Cu toate acestea, stă mai departe înțepenit pe fotoliul lui. Nu se mai bărbierește, nu mai bea din vinul său roșu, contraindicat pentru hipertensivi. (Majestatea Voastră, i-au spus cândva medicii, nu credem că este tocmai bine să... Știți, vinul roșu... Ia să mă mai scutiți cu știința voastră!) Fumează, în schimb. Multe trabucuri Espero.

Aghiotantul Nicu a acceptat să stea jos, în prezența lui Baxt al II-lea, doar atunci când a simțit că leșină de oboseală. Se află

acum în dreapta lui Baxt, pe un scaun de catifea galbenă. Este foarte palid. Barba nerasă, neagră-albăstruie, este un semn de doliu pentru nevasta şi cei doi copii ai lui, morţi pe neaşteptate, ucişi de un batman necunoscut. Sau, cine ştie?, de otrava care pluteşte în aerul oraşului, împrăştiată de minţile celor răi.

Ştirile despre mutanţii ucigaşi s-au împuţinat. Pe întreaga planetă se răspândeşte tot mai mult un mod blazat de a privi lucrurile. Oamenii încep să se obişnuiască cu mutanţii, să-i considere ceva în firea lucrurilor, precum infarctul de miocard, fibrilaţia ventriculară şi cancerul. Poate că şi în această privinţă supuşii lui Baxt al II-lea sunt nişte deschizători de drumuri. Este logic să fie aşa. *Din moment ce batmanii au apărut aici nu este normal ca şi antidotul psihologic să se ivească tot în Rominia?* Ba da.

Cum în lumea anului 2058 mentalităţile se nasc şi se răspândesc nesănătos (sau providenţial) de repede, ideea că mutanţii fac parte din peisaj şi trebuie acceptaţi cu mult calm devine un loc comun. Moare cutare? Ce să-i faci? Dacă-l curăţa un cancer? Ai mai fi făcut un asemenea circ? Nu. Ei bine, asta este situaţia. Chestiune de pură statistică.

— Trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt, spune preşedintele Statelor Unite, într-un discurs către naţiune, ce se doreşte un apel către toţi oamenii planetei. Să fim obiectivi. Trebuie să ne organizăm ţinând cont de faptul că oricine poate să moară oricând. Şi până acum am ştiut că suntem muritori şi oricui i se poate întâmpla un accident. Situaţia nu s-a schimbat în mod esenţial. Spre deosebire de trecut, moartea cuiva nu mai poate fi prevăzută în chip rezonabil.

— Are dreptate ăsta, îi spune Baxt lui Nicu, făcând semnul încuviinţării din capul lui mare cât o baniţă. Şi înainte era tot aşa. Era cineva scutit? Numai că acum treaba e altfel. Oricine poate să moară AIUREA, pricepi, Nicule?

— Într-o asemenea situaţie, continuă imaginea tridimensională, perfect de fidelă a omului tuciuriu şi încărunţit, aflată

în fața celor doi din Bukry, regulile sunt altele. De exemplu, sistemul nostru electoral nu mai este funcțional. Nu este suficient un preşedinte şi un vicepreşedinte. Fiecare om cât de cât important trebuie să aibă mai multe dubluri. Asta pentru ca în caz de nevoie să se poată opera schimbări repede şi eficient.

Împăratul se înroşeşte (de fapt, se învinețeşte) la față. Opreşte sonorul cu o mână tremurândă. Buzele celui mai puternic non-batman din lume se mişcă fără să mai scoată vreun sunet. Trabucul imperial tremură. Scrumul cade pe covorul gălbui.

— Ia ascultă, Nicule! spune împăratul, cu un glas în care tremură o emoție de neînțeles. Fii atent aici! Dacă aş fi batman sau mutant, cum spun ăştia, aş putea să-l rezolv? Numai uitându-mă la el?

Aghiotantul îl priveşte întrebător, încordându-se pe scaunul lui, gata să sară în picioare.

— Pe preşedintele Americii, mă! Ce dracu! Pe ăsta din fața noastră.

Nicu nu spune nimic, mulțumindu-se să se holbeze cu devotament.

— Ştiu că batmanii pot să opereze şi aşa, continuă Baxt, nemaipomenit de excitat, de parcă tocmai şi-ar fi învins o impotență rebelă, penibil de învechită. Dacă mă fac batman, înseamnă că pot fi mai tare decât cel mai tare. – Se montează din ce în ce mai mult –. Da, aş putea să-i fac bucuria asta! Futu-l în cur de papacioc!

Poate furia să nască un batman şi nu doar să fie trăită de un batman deja existent? Răspunsul este afirmativ, dacă avem în vedere metamorfoza lui Baxt al II-lea.

Nicu nu e în stare să-şi pună asemenea întrebări complicate. Ce-i stă la îndemână e să priceapă adevărul. În fața unui Baxt întinerit cu douăzeci de ani, cu ridurile şi pungile vinete de sub ochi dispărute, el simte că i-a venit clipa morții. *Primul rezolvat e totdeauna unul din apropiere. Pe cine îi cad ochii mai întâi. Chestia asta se ştie. Atât mi-a fost. Mă duc după nevastă şi copii.*

Rămâne nemişcat pe scaun, cu bustul drept, de parcă ar poza pentru o imagine tridimensională, din acelea care te cam sperie cu realismul lor nebunesc, nimănui necesar. Vede cum împăratul se ridică printr-o mişcare smucită, de sportiv cuprins de streche şi începe să înjure cu patimă, ca şi când ar fi scăpat după multă vreme dintr-un loc unde vorbirea protocolară este obligatorie. În acest timp se plimbă încolo şi încoace, păşind cu o energie grozavă, de drogat aflat la apogeul puterii sale artificiale.

Cu o întârziere de neconceput mai înainte la el, Nicu se ridică şovăitor şi aşteaptă, urmărindu-l cu privirea lui neagră pe Baxt.

Vede cum furia împăratului creşte fără încetare, ajungând la nişte cote greu de admis la un om bătrân şi nu tocmai sănătos.

FACE UN INFARCT?

Nici vorbă de aşa ceva. Împăratul s-a mai simţit atât de bine poate doar atunci când avea douăzeci ani şi le impresiona cu scula lui smolită pe blondele vesele din State. Starea lui de prosperitate fizică şi psihică devine chiar mai bună din clipă în clipă, deşi nu se prea poate aşa ceva. *O să pleznesc de ce bine şi puternic mă simt.*

Vine repede momentul când Baxt nici nu-şi mai dă seama că s-a petrecut o schimbare profundă cu el. A căzut în noua lui condiţie, ca o ghiulea într-o masă permisivă, atât de penetrabilă. Pătrunde tot mai mult şi nu mai ştie nimic de starea lui anterioară. Împărat? Nimic de acest gen. O forţă a naturii, stihinică, ferită de orice păguboasă conştientizare a actelor sale, iată ce este.

Pe Nicu, aghiotantul devotat, îl zăreşte atunci când nu mai ştie absolut nimic despre trecuta lui condiţie şi s-a transformat într-un animal atras în vârtejul destinului său. Ce fel de destin? De distrugător, de exterminator. (De pacificator?)

Nicu are timp doar să-l vadă pe împărat apropiindu-se de el cu nişte paşi cumplit de elastici şi de tăcuţi. Îi aude gâfâitul şi îi vede dinţii deveniţi foarte mari (i se pare doar că este aşa?).

Ultimul lui gând, înainte ca beregata să-i fie sfâşiată, iar sângele să-i ţâşnească din carotidă cu o forţă de arteziană este *aşa ceva nu se poate, împăratul nu poate să-mi facă mie aşa ceva, doar sunt băiatul lui, el m-a făcut, nu este posibil.*

Uite că este posibil, ar putea să-i spună un martor al scenei, dacă Nicu ar mai fi viu şi n-ar mai mişca decât prin nişte ultime contracţii inconştiente ale muşchilor. O fi Baxt tatăl tău bun, dar batmanul n-are nici tată nici mamă (Ha, ha!). Când i se pune pata, îl rezolvă pe cel mai apropiat de el. A picat măgăreaţa pe tine. Ce pot să-ţi fac? Doar să te îngrop mai mult sau mai puţin creştineşte, atât.

Beţia cea urâtă a împăratului se stinge. Ieşit din ceaţa roşie a furiei fără margini, îl vede pe fostul său fiu natural şi aghiotant transformat într-o marionetă însângerată.

— Ce s-a întâmplat aici? se întreabă cu vocea lui veche de bătrân înţelept şi obosit. Că n-am văzut şi n-am auzit nimic. Ăsta-i Nicu al meu?

În trecut a tot spus despre aghiotantul lui: *Ăsta este mai ceva decât Iulian, băiatul meu cel mai mare. Şi decât ăilalţi copii. Un câine credincios. Nici Cerasela nu-l ajunge în chestia asta.* Acum mai are energie doar cât să trăiască o mirare palidă vizavi de faptul că nu simte nici cea mai mică emoţie.

— Ce pizda mă-sii, şopteşte pentru sine, băiatul ăsta mi-a fost foarte apropiat. Şi, uite... Parcă mi se rupe de moartea lui.

Vreun belfer dintre cei cărăbăniţi în ţări străine ar putea să-mi spună că am devenit amoral, adică nu mai aveţi treabă cu normele morale, Majestatea Voastră. M-ar lăsa rece. La drept vorbind nici n-aş înţelege chestia asta cu normele morale. Dacă fac un efort, îmi aduc aminte ce înseamnă, dar, nu ştiu cum să zic, parcă nu mă privesc.

Trece o vreme până când Baxt reuşeşte să facă legătura între cele două părţi ale noii sale personalităţi.

— Da, acum m-am prins, mormăie tot mai încântat de sine. Dracul ştie care batman m-a făcut ca el. Sunt batman, urlă

triumfător, de parcă ar fi reuşit să servească cu vârf şi îndesat o tânără fată cu coapsele foarte tari şi deloc permisive.

Bate din palme, ca un sultan. Nu apare nimeni. Apasă un buton şi începe să urle, cu o voce de animal înfuriat, nemaiauzită de cineva mai înainte. Este auzit în tot Micul Palat.

— Unde sunteţi, bă? Unde benga aţi dispărut? Luaţi chestia asta de-aici!

25. Casa Presei şi Obor Market
Miercuri, 7 august 2058

Miercuri dimineaţa, în aer pluteşte primul miros vag al toamnei. În seara precedentă, cei şapte au fost pe punctul de a renunţa la toată acţiunea. Ce sens mai are să continuăm, dacă am redevenit nişte oameni obişnuiţi? Mai bine ne ducem fiecare acasă la el şi aşteptăm evenimentele.

Nu s-a întâmplat aşa. Cu o zmucitură brutală, timpul a început iarăşi să se deruleze în sens invers. S-au întors în vechea situaţie, fără să se mire sau să protesteze, platonic, mustrând forţele ironice care îi manevrează. Acum sunt din nou culcaţi în paturile lor sordide. Respiră slab, iar feţele lor sunt foarte palide.

Fantasmele se mişcă anarhic prin preajmă. Nu par a fi observat ceva în neregulă la genitorii lor. Din când în când, volumele lor incerte, făcute parcă din fum colorat, devin ferme. Atunci devin făpturi aievea sau, cel puţin, holograme perfecte.

Uneori se produc contopiri neaşteptate şi apar astfel hibrizi imposibili, cum ar fi cel între androidul Nemesis (ieşit din mintea perversă a Hildei) şi pisica Safta, creată de Cerasela.

Aliajul realizat din Brutus, dragonul lui Brad, şi şamanul Oku, cel atât de asemănător cu aproape- nemuritorul Brown se iveşte o făptură/imagine schimbătoare. Mai întâi, un dragon având capul de totem al lui Oku, apoi un şaman încheiat prin capul numai fălci şi ochi bulbucaţi al unui dragon, ce aminteşte

de o pictură murală egipteană. Apare şi o imagine neclară, în care caracteristicile celor doi sunt amestecate atât de mult, încât cu greu se mai poate spune de unde s-a plecat: un fel de animal himeric, de culoare verzuie, cu un absurd păr lung, împletit în multe codițe subțiri.

Combinațiile nu sunt rezistente, durează cel mult câteva minute şi apoi se destramă, apărând iarăşi fantasmele, aşa cum au fost când au răsărit din neant, în fața ruinelor numite cândva Casa Presei.

Mințile celor şapte zumzăie la unison, dar nu vehiculează cuvinte/gânduri, ci doar imagini. Ei văd cum fantasmele se combină în configurații schimbătoare, naive, parcă realizate de un copil la calculator.

Uitându-se la tot acest desfrâu de culori şi volume, cei întinşi pe paturi nu se miră şi nici nu se plictisesc. Îi bântuie doar o nemulțumire fără obiect. Ceva asemănător simt probabil animalele în preajma unui cutremur. N-au cuvinte să-şi descrie trăirile. Locuiesc doar în ele, ca nişte peşti în acvariu.

Treptat, pe măsură ce fantasmele se combină şi se recombină tot mai frenetic, nemulțumirea este înlocuită de o satisfacție animalică. O căldură plăcută îi cuprinde. Aşa se simte un şarpe sătul aflat la soare, pe o piatră încinsă. Da, ar putea să spună, dacă n-ar fi uitat să vorbească şi să gândească în concepte, dacă n-ar fi devenit ceva fără nume, format din combinarea a şapte personalități, acum lucrurile se îndreaptă în direcția cea bună.

Poate că noua alcătuire va căpăta conştiință de sine, iar unul dintre inerții ei componenți va prinde glas, pentru a-şi comunica trăirile şi ideile. Deocamdată, însă, nu poate fi vorba despre aşa ceva. Nimeni nu i-ar putea contacta. Sunt singuri în lumea lor cețoasă, au regresat sau au evoluat acolo unde cuvintele sunt o prisosință.

(Sunt manevrați de o Entitate? De entități? Nu se ştie. Doar un narator omniscient ar putea răspunde la aceste întrebări.)

Când metamorfozele, contopirile şi separările devin foarte rapide, iar componentele nu mai pot fi distinse, precum în experimentul lui Newton în legătură cu lumina, satisfacția animalică, fără concept a organismului format din creierele celor şapte atinge punctul culminant. Este modul lui de a „înțelege" că fuziunea fantasmelor a fost înfăptuită.

La ora 11:23 Casa Presei este transformată într-un uriaş şi nemaivăzut instrument de suflat. O furtună stârnită din senin (tornadă?) se abate asupra masei de beton armat şi scoate sunete înfiorătoare. Ferestrele puținelor spații locuite îşi pierd, cu pocnete de pistol, foliile de plastic, iar ramele de metal (câte au scăpat hoților) se cutremură şi zăngăne. În aer se mişcă violent un nor de praf şi gunoaie, cu nesfârşit de multe ambalaje colorate.

Cei din Echipa Santana nu ştiu ce se întâmplă. Praful şi resturile ce năvălesc şuierând peste ei nu-i deranjează deloc. Palizi şi nemişcați ca nişte morți, inconştienți, nu simt cum sunt zgâlțâiți în paturile lor de spital. Statutul lor de animal format din mai mulți indivizi (ceva asemănător, poate, unui recif de corali şi mai puțin unui muşuroi de furnici) le permite, în schimb, un rudiment de sentiment al împlinirii. Senzația de uşurare a unui peşte care a reuşit să-şi depună icrele/lapții acolo unde trebuie? Sau un orgasm primitiv, necunoscut de oameni?

Combinația cețoasă rezultată din contopirea celor şapte fantasme dispare. La 11:28 furtuna îşi schimbă brusc direcția şi se îndreaptă spre sud, purtând norul de gunoaie peste stâlpii ce au susținut cândva fire electrice (demult furate), făcând să şuiere arborii de plastic.



În fieful lui Batman Întâi se petrec schimbări. Sub îndrumarea uneori isterică, dar de cele mai multe ori convingătoare a Renatei, batmanii se organizează.

— Ce facem noi aici? întreabă retoric văduva Santoy. Ne distrăm la nesfârşit? Nu cumva dorim mai mult decât să stăm în hala asta? Hm? Ce aveţi de spus?

Nu se ştie cum, vocea ei de femeie veninoasă se aude foarte bine, de parcă în hală ar fi fost instalate dispozitive de amplificare. Româna ei s-a îmbunătăţit de la o zi la alta. *Acum nu mai are nici accent! Este posibil aşa ceva? Este cumva un geniu?* Din intelectuala cu vederi democratice a ieşit la iveală un dictator. Memoria ei, de asemenea îmbunătăţită în chip aproape miraculos, îi readuce în minte tot felul de amănunte despre proiectele unor tiranii luminate, menite doar să netezească drumul spre democraţia adevărată, unde nu există profitori şi visul egalitarist devine realitate.

Pe cei mai mulţi dintre cei aflaţi de faţă nu-i prea interesează ce spune doamna din State, făcută româncă peste noapte. Batmanii se află în majoritatea timpului în starea lor de apatie dintre crize, iar ceilalţi, candidaţii la postura de batman sunt prea obsedaţi de visul lor de putere pentru a da atenţie unor *vorbe căcăcioase.*

Batman Întâi, redus foarte repede la un rol decorativ, trage din trabuc şi ascultă neatent. *Până la coadă, femeia asta face ce nu pot eu să fac. Poate scoate ceva din toată chestia asta.* Renata nici nu i-a mai cerut părerea, atunci când le-a vorbit oamenilor despre o ţară a batmanilor.

— Trebuie să ne organizăm, spune. Avem un împărat, rânjeşte ironic, fără teamă că Batman ar putea să se supere pe ea, ne trebuie şi un guvern.

Repede iese la iveală faptul că doar femeile transformate sunt într-adevăr interesate de crearea unui stat al batmanilor, capabil să se transforme într-un imperiu. Bărbaţii-batman se arată de acord mai mult pentru a nu o contraria pe împărăteasă (la început, titlul acesta a fost folosit în bătaie de joc, dar n-a trecut multă vreme până când oamenii au început să vorbească despre *împărăteasa noastră* fără nici-o urmă de ironie).

Femeile, în schimb, par a se fi molipsit de la pasiunea isterică a Renatei.

....

— Să-i călărim şi noi pe porcii ăştia de bărbaţi, că ei au fost peste noi întotdeauna, spune o batmaniţă mai dezgheţată, care se tot foieşte în preajma Renatei şi încearcăsă i se bage sub piele.

Renata zâmbeşte/rânjeşte cu bunăvoinţă. Nu trebuie să vorbeşti aşa! o mustră ipocrit pe batmaniţă. Noi dorim dreptate. Asta vrem. Nu democraţie ipocrită.

Batmaniţele sunt tot mai înfierbântate, iar Renatei îi fulgeră de câteva ori prin minte ideea că matriarhatul este soluţia pentru toate problemele planetei. Ce se petrece seamănă destul de mult cu visele de mărire ale lui Baxt din virclub. Femeile sunt cel puţin la fel de nemiloase ca împăratul.

Să-i lichidăm imediat pe toţi cei nesupuşi! Fără judecată şi chestii dintr-astea, care durează ani de zile.

Telepatia va înlocui toate celelelalte forme de comunicare! Mai întâi noi, iar după aceea poate şi ceilalţi oameni, care nu sunt batmani.

Rogers, jurnalistul tolerat de Renata, în special pentru că vorbeşte o americană adevărată şi nu una de şcoală, ca oamenii din Rominia, pendulează între dispreţul ironic şi tentaţia ciudată, aproape irezistibilă, de a se lăsa contaminat de frenezia femeilor-batman. Pofta de-a se transforma într-un sufletist precum oamenii din Rominia i s-a ivit şi fiindcă marţi pe la prânz şi-a văzut moartea cu ochii.

Vede foarte clar cum s-a întâmplat totul, de parcă s-ar afla în faţa unui holovizor. M-a apucat din senin o criză de sufocare. Mi-am dus mâinile la gât, ca unul lovit de infarct. N-am mai avut aer. Cred că m-am învineţit. Cei din jurul meu nu mi-au dat nici-o atenţie.

— Totul este în ordine? m-a întrebat Renata.

N-am fost în stare să-i răspund. N-am putut decât s-o implor din priviri să mă ajute cumva. În ochii ei reci am văzut

indiferenţa absolută, de parcă aş fi fost un păianjen, care se mai zbate puţin înainte de a-şi da duhul, cu labele arse de un copil răutăcios

Atunci s-a produs o cotitură. Am mai trăit câteva asemenea chestii în viaţa mea şi pot spune că sunt un om norocos. Împărăteasa s-a strâmbat şi, parcă în silă, şi-a ridicat stânga într-un gest nu lipsit de oarecare măreţie, cu palma îndreptată spre mine. Apoi s-a încruntat şi şi-a mişcat buzele, articulând nişte vorbe numai de ea însăşi auzite. M-a privit ţintă, de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze. Ochii ei căprui mi s-au părut anormal de mari.

Mi-am revenit imediat. Concidenţă? Criză de astmă? Nu contează.

— Ce s-a întâmplat, omule? m-a întrebat batjocoritor Renata. Vrei să dai în primire în ţări străine?

Am schiţat salutul asiatic, împreunându-mi palmele. Oamenii au băgat de seamă ce s-a petrecut şi au început să murmure mulţumiri. Sau, în orice caz, cuvinte de devoţiune, dacă este să mă iau după mutrele lor transfigurate de adoraţie.

Cei câţiva morţi ai ultimelor zile au trecut neobservaţi. Printre ei, un pelerin din Franţa, entuziasmat de personalitatea lui Batman, o cântăreaţă indiană nimerită la Bukry din întâmplare, mai mulţi autohtoni dintr-o sectă neoprotestantă axată pe o austeritate vecină cu demenţa, un grup de români din Canada, fascinaţi de evenimentele din Rominia.

Moartea a devenit monedă măruntă, spune Rogers într-o corespondenţă destinată unei reţele mondiale. În condiţiile actuale mentalităţile s-au schimbat. Asta fiindcă oamenii pot să moară în fiecare clipă şi s-au adaptat, psihologic vorbind, la această situaţie. Ei nu mai dau atenţie unor lucruri care cu nu multă vreme înainte li se păreau nemaipomenit de importante.

S-a produs o abrutizare şi o simplificare, continuă el, un fel de întoarcere la condiţia de animal, pentru care propria moarte nu înseamnă de fapt nimic. Pentru imensa majoritate a oame-

nilor existența a devenit ceva foarte simplu. Idealul de suscces nu mai are valoare. Intră în discuție doar supraviețuirea.

Rogers are dreptate.



La ora 11:33 furtuna atinge zona fostei Piețe Obor. Norul de praf şi gunoaie trece şuierând printre arborii sintetici şi pătrunde în hală. Praful intră în ochii batmanilor şi fanilor. Ca la o comandă, mulți încep să urle înjurături. Se aud şi glasurile unor femei. Sudalmele lor grele parcă sunt mai neruşinate decât cele ale bărbaților.

— Închideți porțile! zbiară cineva cu un glas de animal vorbitor.

Câțiva bărbați se opintesc, înjurând. Când este gata-gata să reuşească, vine o rafală mai puternică şi-i aruncă înapoi. Porțile de plastic scârțâie ascuțit, zgâriind cimentul. Câțiva cad, se aud urlete de durere.

— Mergeți mai mulți, mă! se aude vocea de dinainte. Futu-vă muma-n cur de handicapați!

În cele din urmă, după ce vreo douăzeci de bărbați împing cu icnete şi mugete de furie, porțile se închid.

— Rămâneți acolo, mă! Țineți-le aşa! urlă disperat Fane. – Glasul lui de scapet taie ca un ferestrău ultrarapid țiuitul furtunii –. Nu plecați de acolo! – Se uită speriat la Batman –. *Este în stare să mă rezolve. Să spună că eu sunt de vină.*

O dată cu închiderea porților, furtuna se potoleşte de la clipă la alta, de parcă n-ar fi fost decât o vrăjitorie. Cei care s-au opintit mai înainte simt că nu mai există nici-o apăsare şi se retrag, uitându-se întrebător către Fane. Acesta priveşte către Renata. Privirile lui sunt ale unui câine devotat, lovit fără motiv de către stăpânul său.

Împărăteasa face un semn brutal, arătând înspre intrarea în hală.

— Să deschidem? se milogeşte Fane.

— Ce mai întrebi atât? intervine Batman nu tocmai sigur pe el însuşi. Nu vezi că nu mai este vânt? Ce mama dracului?!

Fane se apleacă adânc, ca un japonez de modă veche.

— Am înțeles. – Face câțiva paşi şi începe să strige, cu alt glas, străin de slugărnicie –. Deschideți, bă, uşile alea!

Afară, linişte.

În hală, gunoaiele au aterizat, dar praful încă nu. Batmanii şi fanii se mai freacă la ochi, înjurând în surdină.

Apoi începe să se audă un zgomot înfundat, venit parcă din măruntaiele pământului. Se simte o uşoară trepidație, aducătoare de greață.

— Cutremur! strigă o femeie.

Nimeni nu dă semne de nelinişte. *Cine să se mai sperie de un cutremur amărât, atunci când nenorocirea cea mai mare vine dinăuntru?* Aşteaptă cu mult calm să vadă ce se întâmplă. Vine marele cutremur, despre care s-a tot vorbit de vreo şaizeci de ani încoace sau se duce *(în pizda mă-sii)*?

Nu se întâmplă nimic spectaculos. Trepidația încetează, iar unii îşi spun totul s-a petrecut în mințile noastre, ce mama dracului. O şmecherie a ăstora.

Fără vreun ordin, din rândurile dese ale celor din hală se aleg batmanii şi batmanițele. Încet, cu fețe strâmbate de o îngrijorare rămasă enigmatică pentru fani, se apropie de cele două tronuri. Semicercul format de ei este mai strâns ca niciodată.

— *Niciodată n-am vorbit aşa de uşor în gând. Este?*

— *Este.*

— *Lasă chestiile astea! Nu simți că sunt aici?*

— *Ba da, dar ce să fac? Ce să facem?*

Tresar toți, la auzul unei înjurături răcnite, de neauzit pentru fani:

— *Futu-i în cur de jigodii! Să-i rezolvăm chiar acum!*

— *Cum?* – Întrebare nedumerită –. *Că nu văd pe nimeni.*

Gândurile comune sunt rostite de o voce a nimănui. Batmanii le aud şi nu se întreabă cine a vorbit. Cuvintele apar în conştiinţele lor pur şi simplu. De data aceasta, însă, peste emisia de vorbe spuse parcă de un robot fără inimă se ridică glasul aspru, de mârlan coios, al lui Gore:

— *Eu erea să-i rezolv data trecută, când au fost aici. Dar s-au unit şi mi-au scăpat. Acum suntem mai tari. Putem s-o facem fără probleme.*

Gore are dreptate, dar numai până la un punct. Asta fiindcă forma adusă în hală de furtuna stârnită din senin este... informă, cugetă Renata, într-un foarte scurt moment de întoarcere la vechea ei personalitate, când furia îi scade.

Se aude un ţipăt ascuţit de femeie. Este o batmaniţă din ultimul rând al semicercului, o femeie vulgară, grasă, de vreo patruzeci de ani, ştirbă, cu sânii curgându-i pe sub tricoul galben, slinos, pe care scrie University of Portland.

— Mă omoară, mă rezolvă, urlă ea, uitând că puţin mai înainte era în stare să vorbească în gând. Luaţi-i de pe mine!

— Cine pizda mă-tii te rezolvă, fă, dobitoaco? îşi scuipă vorbele Gore, scârbit. Hm?

Femeia nu mai are timp să răspundă. Se prăbuşeşte în ea însăşi, de parcă oasele i s-ar fi lichefiat pe neaşteptate.

— Ia uitaţi-vă! intervine autoritar Renata. A murit?

Nu mai este cazul să-i ia pulsul. Femeia cea grasă şi-a pierdut forma şi arată ca nişte hălci de carne clădite una peste alta. Aşa ar trebui să arate cadavrul unui animal lipsit de oase.

— Da, Preasfânto, s-a dus, spune o femeie-batman cu glas răguşit. – Începe să urle şi să-şi clatine isteric capul lăţos –. O s-o păţim toţi la fel!

Titlul de Preasfântă n-a mai fost folosit până acum, probabil din respect pentru Batman. Nimănui nu i se pare nelalocul său. Sau poate că batmanii nu mai au timp pentru asemenea mărunţişuri, acum când simt cum panica intră tot mai adânc în măruntaiele lor.

Gore se duce spre ea, dându-i la o parte pe cei din calea sa. O loveşte tare peste gură, înjurând-o în şoaptă.

— Ce faci, fă? Strici treburile pe-aici? Vrei ca toţi să ne căcăm pe noi de frică şi ăia să ne facă şi să ne dreagă ce li se scoală lor? Hm?

Femeia, care pare a fi fost curvă de mâna a treia la viaţa ei, îşi holbează ochii la el, uitând că şi ea are puterea.

— Ce dai, mă? – Deşi buza de sus îi sângerează, pe faţa ei apare un fel de bucurie –. Ce dai?

Gore se întoarce în preajma lui Batman, clătinându-şi golăneşte umerii. Preasfântul, cu trabucul în mână şi părând neinteresat de cele ce se întâmplă, se uită plictisit la el.

Urmează o secvenţă rapidă. Până să-şi dea seama cineva ce se întâmplă, cad seceraţi trei batmani, doi bărbaţi şi o femeie.

— Concentraţi-vă! urlă Renata în româneşte. Gândiţi-vă că sunteţi unul singur şi puteţi să-i ucideţi. Închipuiţi-vă un singur fel de moarte.

Batmanii, bărbaţi şi femei, se străduiesc să-i îndeplinească ordinul. Îşi închid ochii şi se concentrează până devin palizi. Reuşesc. Ca dovadă, Renata începe să zâmbească crud, subţiindu-şi buzele, nemaisemănând aproape deloc cu ea însăşi şi aducând mai degrabă cu o vrăjitoare care foloseşte magia neagră.

— Focul! zbiară ea cu glasul unei profetese cuprinse de nebunie. Focul! Să-i ardem!

Nu este proastă, gândeşte Rogers. Crede că adeversarii au intrat aici sub forma unei mase de aer, aduşi de furtună. Aerul este combustibil. Lucrurile se leagă.

Jurnalistul american stă deoparte, în obişnuitul lui costum de blugi uzat. Fumează aparent liniştit, dar în realitate chinuit de poftă. Dorinţa de-a deveni batman s-a tot amplificat în ultimele ore şi poate fi citită în privirile lui flămânde. Nu cred că mai sunt în stare să mă opun. Este ca o sete îngrozitoare a întregii fiinţe. Probabil că toată viaţa mi-am dorit aş ceva şi de-

abia acum îmi dau seama. Simplul gând că aş putea reuşi mă excită în aşa hal, încât încep să tremur.

— Focul, focul! încep să strige batmanii, din ce în ce mai tare, de parcă ar fi cuprinşi de o criză colectivă de isterie, care tot creşte. Să-i ardem!

Fanii nu-şi dau seama ce se întâmplă, dar batmanii văd că din ei înşişi ies flăcări roşii-negre, mai degrabă răcoroase decât fierbinţi, ridicându-se în vârtejuri şi vâjâind undeva sus, sub acoperişul de plastic ondulat al halei.

În paturile lor din fosta Casă a Presei, cei şapte se mişcă încet şi au nişte grimase uşoare de durere sau doar de iritare. Ca şi cum ar parcurge unul şi acelaşi vis neplăcut, dar netransformat într-un coşmar.

Sus, sub tavanul halei, înnegrit în destule decenii de fumul ţigărilor, se stârneşte din senin o rafală de vânt. Flăcările, până atunci rotitoare şi verticale, se apleacă înspre intrarea principală, pâlpâie, forţa lor scade. (Fanii nu văd nimic.) Vântul ciudat, apărut din nimic, le împinge spre ieşire, iar ele parcă se împotrivesc, încercând să-şi păstreze locul câştigat.

— *Nu vă lăsaţi! Concentraţi-vă!* aud batmanii o voce horcăită, a nimănui. *Vor să ne omoare pe toţi.*

Flăcările câştigă putere, iar mişcarea lor laterală se micşorează întrucâtva. În ele, nuanţe albăstrui le înlocuiesc pe cele negre. Apoi iarăşi işi pierd din putere şi pâlpâie.

Fanii se uită la batmani şi nu pricep de ce aceştia/acestea sunt atât de *duşi cu pluta,* de parcă şi-ar fi injectat fiecare câte o supradoză.

— Ce fac ăştia? şopteşte unul între două vârste, cu o mutră bărbătoasă (a avut vreme să se cherchelească sau a rămas aşa de ieri) către tovarăşul lui de pahar şi, dacă ne luăm după înfăţişarea acestuia, de aşternut. Pe cine vor să ardă?

Se întâmplă apoi ca şi când o forţă ocultă, un martor nevăzut şi cuprins brusc de plictiseală, ar da un brânci secvenţei, să se deruleze mai repede. Batmanii şi batmaniţele aflaţi în

transă capătă nişte fețe scofâlcite, de parcă fiecare dintre ei ar fi îmbătrânit dintr-o dată cu câte douăzeci de ani.

Pe tron, Batman Întâi nu arată deloc bine. Pentru prima dată de când a căpătat puterea şi a devenit egalul împăratului *(dacă nu cumva EL ar trebui să vină aici, în genunchi, să-mi ceară îndurare)* nu mai are înfăţişarea falnică, de om bine hrănit şi trăit, cu ridurile întinse de încrederea în sine, la fel de vulnerabil psihic precum un seif de la Fort Knox. Arată mutra buimacă şi ciudat de spiritualizată a unui om foarte zdravăn şi sănătos la viaţa lui, atins pe neaşteptate de o boală urâtă şi cam incurabilă.

Ceva nu este în regulă cu Preasfântul. Ce dracu', se strică jucăria? Şi ăilalţi? Parcă sunt damblagiţi! Să n-am parte de ce-am mai scump! Nu cumva ar trebui să mă cam cărăbănesc de-aici?

În Casa Presei se întâmplă lucruri asemănătoare, de parcă asupra oraşului s-ar fi cernut viruşii unei boli cosmice, capabili să-i atace pe toţi oamenii dintr-o dată. Feţele celor şapte au slăbit, atinse de o deshidratare misterioasă şi nefiresc de rapidă. Doar nişte fluturări ale pleoapelor dau de veste că echipa nu s-a transformat într-o colecţie de cadavre cuminţi. Suferinţa, chinul le strâmbă discret feţele ascuţite. N-ar arăta deloc nelalocul lor într-un film horror. Iar când nişte zvârcoliri lente, de victime ale unor vise oribile, încep să-i clatine, înfăţişarea lor devine şi mai înspăimântătoare. Cu excepţia Ceraselei, a cărei figură smolită şi arogantă s-a decolorat şi arată o combinaţie de vânăt şi gălbui nu tocmai plăcută la vedere, ceilalţi par străvezii, de palizi ce sunt.

Hilde nu mai este adolescenta-zeiţă, ci o femeie (female) fără vârstă, scoasă dintr-un mormânt, unde n-a putrezit din cauza faptului că solul conţine un principiu conservant; părul ei de aur vechi şi-a pierdut culoarea şi strălucirea, este un caier de lână ros de molii, ameninţând să se destrame la cel dintâi curent de aer. Nici Jane n-arată mai bine, cu faţa ei pergamentoasă, de pe care toate semnele feminităţii triumfătoare şi

agresive au dispărut, lăsând locul unei expresii de melancolie vitrificată, absurdă, eternă.

Brown s-a transformat într-o mumie devenită marioneta unor glumeţi macabri. Buzele sale încreţite s-au retras, dezvelind colţii galbeni şi închipuind un rânjet ironic-binevoitor, de craniu extras dintr-un osuar, unde a aşteptat cu nesfârşită răbdare învierea cărnii.

Jack şi Ion, cei doi adolescenţi prodigioşi, sunt doi faraoni-copii aflaţi în pragul morţii. Deshidratarea extremă, intervenită mult prea repede, împotriva bunului simţ, le-a răpit orice aparenţă de tinereţe. Doar subţirimea membrelor şi o anume graţie a trăsăturilor mai amintesc de vârsta lor reală.

Degradarea cea mai dezastruoasă a suferit-o Brad, fostul playboy number one al Capitalei. Ceilalţi sunt/au fost oameni cu înfăţişări totuşi obişnuite, în ciuda faptului că Hilde este/a fost o adolescentă epatantă, iar Jane, o tânără femeie senzuală. Din frumosul Brad-Cel-Cu-Bărbia-Despicată a rămas epava unui bărbat fără vârstă, cu faţa scofâlcită şi părul decolorat. Ochii lui albastru închis, de actor american de la anul 2000, şi-au pierdut strălucirea. Când pleoapele tremură, pot fi întrevăzuţi: spălăciţi, fără sclipire, ca şi cum ultimile lor lacrimi s-ar fi uscat demult.

Flăcările din hala lui Batman cresc şi scad aproape ritmic. Fanii nu le zăresc, văzând în schimb cum batmanii, fie ei bărbaţi sau femei,, se deteriorează, *se strică,* atinşi de un rău misterios. Câţiva mor, fără multe fasoane, cu o decenţă de militari.

Vine apoi clipa când totul pare a se fi sfârşit. Ochii batmanilor şi ai batmaniţelor reîncep să-şi recapete strălucirea sănătăţii, din Batman iese încet cel vechi, ca un şarpe învelit în pielea sa nouă.

Cei şapte din Casa Presei sunt nişte cadavre străvechi. Un timp nebunesc de grăbit a lucrat asupra lor din plin, mumificându-i, transformându-i în nişte forme umane incerte, patetice, de culoarea tutunului negru.

26. Info Center
Joi, 8 august 2058

Micul Palat s-a cam golit după ce slujitorii au aflat că Baxt s-a făcut batman. Au rămas doar cei curajoşi. Voi aveţi coaie, mă! le-a spus împăratul câtorva dintre ei, veniţi la el pentru a-l asigura că-i vor fi credincioşi până la capăt.

Ieşind din salon, fidelii au simţit nevoia s-o rupă la fugă. Dacă poţi să mă crezi, mă. Mă cac pe mine de frică. Pe măsură ce s-au îndepărtat de Baxt, teama li s-a micşorat. *Ce dacă a mai rezolvat doi după Nicu? Aşa a fost să fie. Ce să-i faci? Dacă este să te-ajungă, poţi s-o mierleşti oriunde.*

Când nu-l apucă furiile, Baxt al II-lea este aproape cel de dinainte. Mai puţin moleşeala de moşneag şi *umorul căcăcios, pe care-l tot scotea la iveală în ultima vreme, de ne uitam toţi cu milă la el.* Arată bine, iar *părul parcă i s-a îndesit, dracu' să-l ia de nenorocit.*

În seara zilei de joi, împăratul-batman urmăreşte ştirile împreună cu noul său aghiotant, Tache numit. Nimic nou. Lumea s-a obişnuit cu epidemia, spune un comentator cu o figură de drogat. E slab ca un fachir şi priveşte în lături, de parcă s-ar teme ca nu cumva spectatorii să-l sugestioneze. *Să-l deoache.* Tot mai mulţi oameni publici declară că singura soluţie este aşteptarea fatalistă.

— Are dreptate, rânjeşte binevoitor Baxt. Ce să-i faci?!

În timp ce insul cu mutră pustiită, ajuns să se pronunţe pe un canal de mare audienţă fiindcă omologii lui au murit, îşi dezvoltă teoria referitoare la disponibilitatea oamenilor moderni de a adopta atitudini de neconceput până cu nu multă vreme înainte, Baxt se îndreaptă brusc în fotoliul lui, de parcă ar fi fost tras pe negândite în ţeapă şi îşi holbează ochii înroşiţi, de băutor profesionist.

Alunecă încet, se prelinge parcă, cade lin pe covorul gros. Se uită disperat la Tache şi şopteşte răguşit:

— N-am aer, bă! N-am aer.

Aghiotantul cheamă medicii. Aceştia se ivesc nemaipomenit de repede, de parcă ar fi aşteptat în fața uşii. Este un stop cardiac. Manevre de resuscitare. Sub defribilatoare, corpul gros al împăratului zvâcneşte de mai multe ori, cu mişcări demențial de vioaie. Nimic. Baxt al II-lea este mort ca toți morții.

27. *Bukry, Rominia*
August 2059

„În iulie şi în primele zile ale lui august 2058, după cum se ştie, a dispărut peste jumătate din populația planetei."

„Fenomenul de reflux a început cam din 10 august 2058. Mai întâi, s-a înregistrat moartea câtorva mutanți. Apoi decesele acestora s-au înmulțit. S-au ucis între ei sau au intervenit forțe anti-batman? Nu se ştie."

„Evenimentele au evoluat ca şi cum purtătorii virusului psihic ar fi fost atacați de ceva analog unor anticorpi. S-a spus că umanitatea a reacționat ca un corp uman, apărându-se."

„Oricum, după câteva săptămâni, a devenit evident procesul de dispariție a mutanților. Forța distructivă a acestora a dispărut. Pentru ei a început să se pună tot mai stringent problema supraviețuirii. Din agresori, au devenit victime."

„Astăzi se consideră că nu mai există mutanți activi, recunoscându-se că o resuscitare a lor se poate produce oricând."

EPILOG

Astfel se încheie visul lui Stephen King, un american excentric, stabilit în Rominia din capriciu.

ANEXĂ
(evenimente din istoria recentă a României/Rominiei)

2009 – aşa-zisa „dictatură a câinilor"

2010 – recensământul populației constată că 60% din populația țării este formată din romi

2010 – se adoptă oficial forma grafică Rominia şi numele Bukry

2010 – circa 5 milioane de romi din diferite părți ale lumii imigrează în Rominia

2010 – semnarea protocolului secret între Organizația Paneuropeană pentru Echilibru (OPE) şi oficialitățile de la Bukry

2015 – ortodoxia este declarată sectă; religia oficială devine cea propagată de Chezaşii Trezirii

2019 – marele cutremur

2020 – în presa vorbită de la Bukry este anunțată moartea, cauzată de hiene, a ultimului leu aflat în libertate

2021 – invazia pacificatoare a Rusiei

2023-2024 – Dictatura Albă

2024 – înscăunarea împăratului Baxt I, Întemeietorul

2025 – numele oficial al țării devine Rominia

2025 – apogeul maladiilor SIDA şi Alzheimer

2025 – romani este declarată limbă oficială a țării

2026 – cuvântul țigan este eliminat din exprimările oficiale şi înlocuit prin rom

2031 – recensământul populației constată că romii formează circa 80% din populația țării; numeroşi cetățeni de alte apartențe etnice se declară romi

2035 – al doilea val de romi imigranți în Rominia (circa 6 milioane)

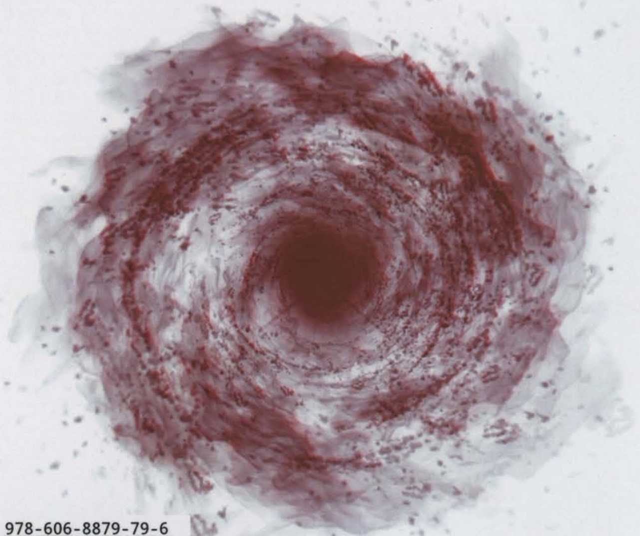
2038 – descoperirea testului genetic de stabilire a genomului etnic

2043 – descoperirea armei bacteriologice specializată în distrugerea purtătorilor unui anumit genom etnic

2045 – Baxt al II-lea devine împăratul Rominiei.

CUPRINS

"Un anume Heraclit a spus: „Războiul este părintele tuturor, regele tuturor; datorită lui unii apar zei, alții oameni, pe unii îi face sclavi, pe alții liberi."
Războiul este de mai multe feluri. Eu trebuie să-l întețesc pe cel din Rominia. Doar astfel voi obține mai multe situații inedite şi deci, informații.
Semenii mei mi-au interzis o asemenea acțiune.
Am puțin timp la dispoziție.
Îl voi activa pe un om din Bukry, despre care oamenii spun că este dotat cu puteri supranaturale.
Se zice despre el că şi-a ucis duşmanii doar privindu-i intens."





www.colectiasf.ro